ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

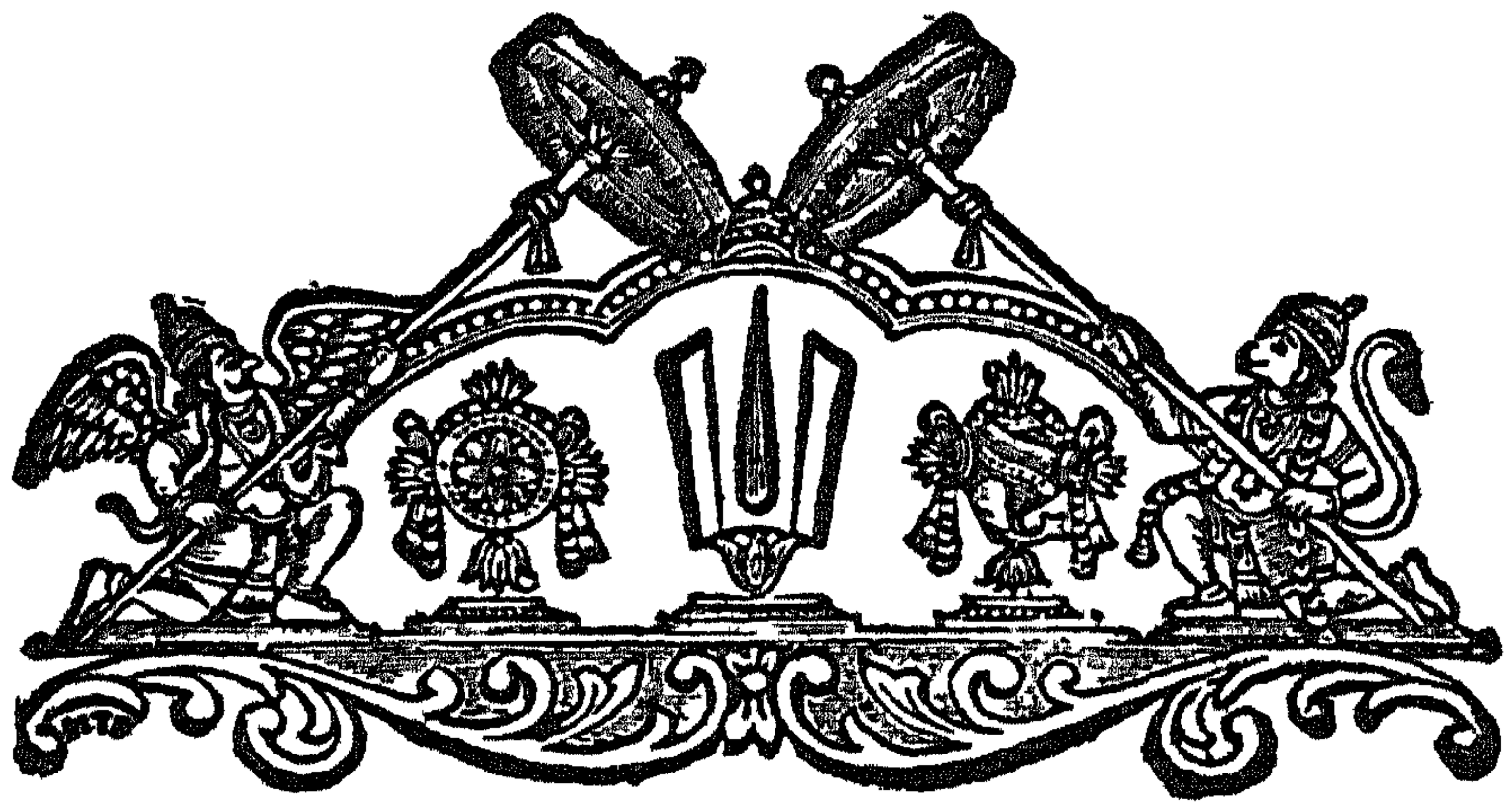

ஸித்தோபாய விஜயம்

[ஸித்3தோ4பாயமாகிற எம்பெருமானுக்கே மோக்ஷோபாயத்வம் உண்டு என்னும் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3ய ப்ரதா4ந ப்ரதிதந்த்ரார்த்த2த்தினமீது ஸ்ரீரங்கத்தில் வாழும் ஸ்ரீ உ.வே. மது4ராந்தகம் வீரராக4வாசாரிய ஸவாமியும், திருவரங்கம் திருமலை (D. T.) தாதாசாரிய ஸ்வாமியும் சில ஆக்ஷேபங்களை எழுப்ப, அவற்றுக்குத் தக்க ஸமாதா4னங்களைக் கூறி ஸித்3தோ4பாயத்தின நிரபேக்ஷோபாயபா4வத்தை நிலைநாட்டும் நூல்.]

ஆசிரியர்கள்.—

ஸ்ரீ உ. வே. வாக3ம்ருதவர்ஷீ
வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி

ஸ்ரீ உ. வே.
க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி
'ஸுத3ர்ஸனம் ஆசிரியர்'

கிடைக்குமிடம்.—
க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்.
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

விலை ரூ. 3-00] [தபாற்கூலி 50 பை.

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம, திருச்சி.

ஸித்3தோ4பாய விஜயம்

விஷயஸூசிகை

1. உபோத்3கா4தம் 1-8
2. ஸம்ப்ரதா3யபே4த3மர்மோத்3கா4டநம் 9-12
3. மாமுனிகள் கண்ட வேதா3ந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம் (ஸாதா4ரண ஐப்பசி 275-ஸுதர்சனத்தில் வெளிவந்தது) 13-20
4. நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்—முன்னுரை (ஸாதா4ரண-தை) 1-VIII
5. நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்—அவதாரிகை 1-48
6. ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்—முதல் அதிகாரம் 49-56
7. நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்—ப்ரத2மாதி4காரபரீக்ஷா 57-103
8. ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்—இரண்டாம் அதிகாரம் 104-117
9. நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்—த்3விதீயாதி4காரபரீக்ஷா 118-165
10. ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்—மூன்றாமதிகாரம் 166-173
11. நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்—த்ருதீயாதி4காரபரீக்ஷா 174-176
12. ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்—நான்காம் அதிகாரம் 177-183
13. நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்—சதுர்த்த2ாதி4காரபரீக்ஷா 184-190
14. 'ஸுத3ர்ஶனம்' ஆசிரியரின் முடிவுரை (விரோதி4க்ருத-ஆனி) 191-194
15. விவாத3 ஸபை பற்றிய சாசனை 197-200
16 லேக2ந விவாத3 நிக3மநம் 201-232
17. வரவரமுநி ஸித்3தா4ந்தம் (ஸுத3ர்ஶனம் 287) 1-8
18. நிகஷ விஜய பூர்த்தி (ஸுத3ர்ஶனம் 288) 1-4
19. நிர்ஹேதுக க்ருபையும் ஸஹேதுகப் படிக்கட்டுகளும் (ஸுத3ர்ஶனம் 288) 5-6
20. வாத3ஸத3ஸ் நியமங்கள் (ஸுத3ர்ஶனம் 289) 1-8

நிஷ்கர்ஷநிகஷ விஜயம்

[ஸுத3ர்ஶனம் 299ல் வெளிவந்தது]

1. அவதாரிகை 1-3
2. முதல் அத்தியாயம்—ப்ரதா4ந த்3ருஷ்டாந்த நிரூபணம் 3-14
3. இரண்டாம் அத்தியாயம்—உண்மையுரைத்தல் (திருவரங்கமாராயச்சி மறுப்பு 35-43) 14 43
4. மூன்றாம் அத்தியாயம்—முன்னுரை விமர்ஶபரிஶீலநம் 43-46
5. நான்காம் அத்தியாயம்—ஶிஷ்ய விஜ்ஞாபநம் 47-67
6 ஐந்தாம் அத்தியாயம் 68-85
7. ஸித்3தோ4பாய விஜயம்—முடிவுரை 85-86

ஸ்ரீஸூக்திமாலா வெளியீடுகள்

பதவுரை, அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு முதலானவற்ருேடு கூடிய
பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களின் க்ரந்தங்கள்.

	க்ரந்தங்கள்	விலை	தபால்
1	பரந்த ரஹஸ்யம் முதலிய எட்டு ரஹஸ்யங்கள்	1-50	-35
2.	ஸ்தோத்ரரத்நசது ஶ்லோகீ ஜிதந்தே வ்யாக்யானங்கள்	3-00	-55
3	திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1-50	-35
4	முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-88	-45
5.	பெருமாள் திருமொழி வ்யாக்யானம்	1-88	-40
6	திருமாலை வ்யாக்யானம் (அச்சில்)		
7	திருவாசிரியம் பெரியதிருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-63	-40
8	சது ஶ்லோகீ வ்யாக்யானம் (நாயனாராச்சான்பிள்ளை)	1-50	-35
9	கத்ய வ்யாக்யானங்கள் (அச்சில்)		
10	நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானம்	4-00	-75
11	திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யானம்	3-00	-55
12.	நான்முகன் திருவந்தாதிவ்யாக்யானம் (அச்சில்)		
13	ஸ்ரீராமாயண தனிஶ்லோகம் (விவரணத்துடன்) I Part	3-50	-65
	ஷை இரண்டாம் பாகம் (விவரணத்துடன்)	7-00	1-25
14	திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம் (அச்சில்)		
15.	பாசுரப்படி ராமாயணம் (விலையில்லை தபால்கூலி 0-10)		
16.	அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யானங்கள்	1-88	-40
17.	கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானம்	2-75	-50
18.	சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்) (அச்சில்)		
19.	முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம்	3-00	-55
20.	பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	1-50	-35
21.	முதல்திருவந்தாதி, அப்பிள்ளையுரை ,,	3-00	-55
22.	இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் ,,	4-00	-75
23.	ஆறாயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் (சரமோபாயநிர்ணயம், பெரியதிருமுடியடைவு முதலானவற்றுடன் கூடியது)	7-00	1-00
24	ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானம் 4-அரும்பதவுரைகளுடன் முதல் பாகம்	6-00	1-00

(இவையும் மற்றும் பல நூல்களும் கீழ்க்கண்ட விலாசத்தில் கிடைக்கும்)

ஸ்ரீ

★ ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் ★

சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ மாதப்பத்திரிகை

ஆசிரியர் ஸ்ரீ. S.கிருஷ்ணஸ்வாமிஅய்யங்கார், அட்வகேட்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

வருடச் சந்தா ரூ. 5-00.

ஸர்வஜித் மார்கழி 28உ (12-1-1948) முதல் வெளிவருகிறது.

ஸித்3தோ4பாய விஜயம்

உபோத்3க4ாதம்

['ஸுத3ர்ஶனம்' ஆசிரியர்]

என்றுமிருக்கும் உபாயமான ப4க3வான் 'ஸித்3தோ4பாயம்' எனப்படுகிறான். சேதனனுடைய முயற்சியால் ஸாதி4க்கப்படும் கர்மஜ்ஞானப4க்தியோக3ங்கள், திருநாம ஸங்கீர்த்தனம், ஸ்வக3த ஸ்வீகாரரூபமான ப்ரபத்தி முதலானவை ஸாத்4யோபாயங்கள் எனப்படுகின்றன. ஸித்3தோ4பாயமான எம்பெருமானே உண்மையான மோக்ஷோபாயமாவான். ஸாத்4யோபாயங்களை மோக்ஷோபாயமாகக் கருதுவது சேதனனுடைய மயக்கத்தால் ஏற்படுவது என்பது தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3யம். ஸாத்4யோபாயங்களுக்கும் உண்மையான மோக்ஷோபாயத்வம் உண்டு என்பது தே3ஶிக ஸம்ப்ரதா3யம். இது இவ்விரு ஸம்ப்ரதா3யங்களுக்குள்ளே இருக்கும் வேற்றுமைகளில் அடிப்படையானதும் முக்கியமானதும் ஆகும். 'ஸித்3தோ4பாயமான எம்பெருமானே உண்மையான மோக்ஷோபாயமாவான்' என்னும் கொள்கையே தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3யத்தின் ப்ரதா4னப்ரதிதந்த்ரமாகும்.

"உள்ளபடியுணரில் ஒன்று நமக்குண்டென்று
விள்ள விரகிலதாய் விட்டதே — கொள்ளக்
குறையேதுமில்லார்க்குக் கூறுவதென் சொல்லீர்
இறையேதுமில்லாத யாம்" [ப்ரமேயஸாரம் 6]

என்று எம்பெருமானாருடைய ஶிஷ்யரான அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானாரும்,

"உபாத்3த்தே ஸத்தா ஸ்தி2திநியமநாத்3யை: சித்3சிதௌ
ஸ்வமுத்3தி3ஶ்ய ஶ்ரீமாநிதி வத3தி வாக் ஔபநிஷதீ3।
உபாயோபேயத்வே ததி3ஹ தவ தத்த்வம் நது கு3ணௌ
அதஸ்த்வாம் ஶ்ரீரங்கே3ஶய ஶரணமவ்யாஜமப4ஜம்॥"
[ர-ஸ்த 2-87]

[ஸ்ரீரங்க3நாத2னே! உபநிஷத்3வாக்கானது (என்ன சொல்லு கிறதென்றால்) திருமால் பயனடைபவனாகத் தன்னையே எண்ணி, சேதநாசேதனங்களை—ஸ்ருஷ்டி, ஸ்தி2தி, நியமனம் முதலியவற்றைச் செய்து ஸ்வீகரிக்கிறான் என்று ஓதுகின்றது. ஆகையால், உபாயத்வமும் உபேயத்வமும் தேவரீர்க்கு ஸ்வரூபமாகும் (முக்கியமாகும்), (உபாயஉபேயஸம்ப3ந்த3த்தால் சொல்லப்படும் மற்றவற்றுக்குப்போலே)கௌ3ணம(அமுக்கியம) அல்ல. ஆகையால், தேவரீரை நிருபாதி4கமான உபாயமாகப் பற்றினேன்.] என்று ஸ்ரீபராஸரப4ட்டரும.

மு. 198. இவற்றை (கர்மயோக3ாதி3களை) த4ர்மம என்கிறது ப4ரமித்த அர்ஜுனன் கருத்தாலே.

மு. 223. ஸ்வீகாரந்தானும அவனாலே வந்தது.

மு. 224. ஸ்ருஷ்டயவதாராதி3முக2த்தாலே பண்ணின க்ருஷிப3லம

மு. 225. அதுவும் அவனது இன்னருளே.

மு. 226. இதனை ஒழியவும தானே காரியஞ் செய்யும என்று நினைக்கக்கடவன.

மு. 227. அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷ்யம் ஜீவியாது.

மு. 228. இது ஸர்வமுக்தி பரஸங்க3பரிஹாரார்த்த2ம, பு3த்3தி4 ஸமாத4ானார்த்த2ம, சைதந்யகார்யம, ராக3ப்ராப்தம, ஸ்வரூபநிஷ்ட2ம், அப்ரதிஷேத4த்3யோதகம.

மு. 230 அவனை இவன பற்றும்பற்று அஹங்கார க3ர்ப4ம, அவத்3யகரம.

மு. 231. அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.

என்று முமுக்ஷுப்படியில பிள்ளைலோகாசிரியரும ப4க3வான் ஒருவனே உபாயம என்று மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருப்பதையும், ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் ஸாத்4யோபாயஸோத4நாதி4காரத்தில ஸ்ரீவேதா3ந்ததே3ஸிகர் ஸாத்4யோபாயங்களுக்கும உண்மையான உபாயத்வமுண்டு, அவை ஸ்வரூபவிருத்3த4ங்க

ளல்ல என்று வாத$_3$ம் செய்திருப்பதையும காண்பார்க்கு இரு ஸமபரத$_3$ாயங்களிடையேயுள்ள இவ்வடிபபடை வேறறுமை தெளிவாக விளங்கும்.

இவ்விரு ஸமப்ரத$_3$ாயஙகளிடையேயுள்ள முககிய மான இவ்வடிப்படை வேறறுமையை. தே$_3$ஶிகஸம்ப்ர த$_3$ாயஸ்த$_2$ வித்$_3$வான்களிற சிலா சில நூலகளை எழுதி ஸமீபகாலத்தில மறுகக முறபட்டார்கள். ஸித$_3$தே$_4$ா பாயததின பெருமையைப பல கட்டுரைகளின மூலம நமது ஸுத$_3$ர்ஶனததில நிலைநாட்டி வாக$_3$மருதவாஷீ ஸ்ரீ உ. வே. வேளுககுடி வரத$_3$ாசாாய ஸவாமியும். அடியேனும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகிற்குத் தெளிவையூட்டினோம். அககட்டு ரைகள எலலாம் சோந்து 'ஸித$_3$தே$_4$ாபாய விஜயம என னும தலைப்புடன ஸுத$_3$ர்ஶனம வெள்ளி விழா வெறறி வெளியீடாகப பரித$_4$ாவி வருடத்தில வெளியிடப்படுகிறது.

இந்த கிரந்தம் தோன்றிய சூழ்நிலையைச் சிறிது விளககுவோம. பொதுவாக. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத$_3$ர்ஶனம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களோடு எந்தச் சர்ச்சையிலும். குறிபபாக ஸமப்ரத$_3$ாய சர்ச்சைகளிலும ஈடுபடுவதிலலை ஆயினும். பூர்வாசாாயாகளை எவராவது தூ$_3$ஷித்தாலும். அவாக ளுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுககு அபார்த்த$_2$ங்கள் உரைத்தாலும். அவர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாயிருநதாலும அவாகளுடைய கருதிகளுககு பதிலுரைககும பணியையும அவ்வபபோது செயது வருகின்றது. உத$_3$ாஹரணமாக இருபது வருடங் களுக்கு முன ஸுத$_3$ர்ஶனததிறகு ஐந்தாவது பிராயம் நடந்து வருகையில, மீமாமஸார்ணவேதயாதி$_3$ பி$_3$ருத$_3$ா லங்க்ருதரான ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமி ஸஜ்ஜநாராத$_4$நம்' என்னும் நூலை எழுதி. அதில பரம காருணிகரான பெரியவாசசான பிள்ளையைப் பலவாறு தூ$_3$ஷித்திருந்தார். அபபோது ஸுத$_3$ர்ஶநம் ஆசிரியரா யிருந்த எந்தையார் தூ$_3$ஷணநிராஸம' எனனும் நூலை

யும், மறறும் பல கட்டுரைகளையும எழுதி. பெரியவாச்சான் பிள்ளையின மேல ஸஜஜநாராத$_4$னததில ஏறிடபெறற தூ$_3$ஷணம எதுவும 'அவரைத தொடாது எனறு நிருபித தருளினார். 'தூ$_3$ஷணநிரஸம' முதலிய அனைத்தும 'அப$_4$ய பரத$_3$ராஜ விஜயம' எனனும தலைபபில ஓர் கிரநதமாக வெளியிடப்பட்டது. அதில உளள நிருபணங்கள் அசைகக வொணணாதவையாயிருந்தமையாலே ஸ்ரீ உ.வே. D.T. தாதா சாரய ஸவாமி இனறளவும அதில ஓரமஶததையும மறுகக முறபடவிலலை; 'ஸ்ரீஸூகத பா$_3$ஷ்யம அருளியவர் நஞ்ஜீய ரைக காட்டிலும வேறுபட்ட பெரியஜீயர் என்னும நாராயணமுனியே' எனறு அதில நிலைநாட்டபபட்டிருந ததை ஆதரிககவும செய்தார். நிற்க.

ஐந்து வருடஙகளுககு முன, ஆண்டவன் ஆஶ்ரமததின சாரபில வெளிவரும ரங்க$_3$நாத$_2$பாது$_3$கா பததிரிகையின பிலவங்க ஆடியிதழில, தென்னாசார்யர்களின கொள்கைகள் சிலவறறை எடுதது அவற்றைப பரபபிய ஆசாரயாகள் கலிபுருஷனின அவதாரம எனனும கடும துவேஷ விஷத் தைக் கககும கட்டுரையொனறு வெளிவநதது விஷ்ணு வைஷ்ணவ த்$_3$வேஷிகளைப போறறும் கட்டுரையொன்றும அதே இதழில வநதது. இவ்வடாத செயலகளைத் தாககி பிலவங்க-ஹு ஆடி-மீ ஸூத$_3$ர்ஶனததில நாம ஓர் கட்டுரை எழுதியிருநதோம. அதில, கலிபுருஷக கட்டுரைககு அநு தாபத்தையும, விஷ்ணு வைஷ்ணவ த$_3$வேஷ ப்ரசாரக கட்டுரைககு மறுபபையும் ரங்க$_3$நாத$_2$பாது$_3$கை வெளியிட வேண்டும எனறு அப்பததிரிகையின் நிர்வாகிகளைக கேட்டுக கொணடிருநதோம. ஸ்ரீமதாண்டவன ஸவாமிககும் அவ விததை அனுபபியிருநதோம். ஆனால, இனறு வரை அப பததிரிகை அநுதாபததையோ, மறுப்பையோ வெளியிட விலலை. ஆணடவன் ஸ்ரீ காரயமான ஸ்ரீ உ. வே. சிதரகூடம விஜயராகவாசார்ய ஸவாமியைக கேட்டதறகு "ரஙகநாத பாதுகையில அககட்டுரைகளை வெளியிட்டது தவறுதான,

ஆண்டவன் ஸ்வாமிகளுக்குத் தெரியாமலே இக்கட்டுரைகள் வெளிவந்துவிட்டன, இனி கட்டுரைகளைத் தான் பார்வையிட்ட பின்பே வெளியிடவேண்டும் என்று நியமனமாகியிருக்கிறது' என்று கூறினர். ஆயினும், அனுதாபத்தைத் தெரிவித்து ஓர் கடிதம் கூட எழுதாதது பாது3கா நிர்வாகிகளுக்கு பூ4ர்வபக்ஷ த்3ருஷ்டி4யிலேயே என்பதையே காட்டியது.

பாது3கையில் இத்தகைய கட்டுரைகள் வெளிவந்ததை தே3சிகஸம்ப்ரதா3யத்தைச் சேர்ந்த ப்ரபு3லவித்3வான்கள் ஒருவர் கூடக் கண்டிக்கவில்லை. கண்டிக்காததோடன்றியில் ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி நம்மைப் பலவாறு தூ3ஷித்துக் கடிதம் எழுதினார். நேரி லும் கடிதம் மூலமாகவும் பலமுறை நம்மை வாத3த்துக்கு அழைத்தார் "ஸம்ப்ரதா3ய விஷயங்கள் நாம் இருவர் மாத்திரம் வாத3ம் செய்து முடிவுகட்டக்கூடியவையல்ல, வாத3ம் செய்யவேண்டுமென்னும் விருப்பமிருந்தாகில், பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் செய்து தென்னாசார்யஸம்ப்ரதா3யஸத்3 வித்3வான்கள் அனைவரையும் வாத3த்திற்கு அழைத்து வாத3ஸத3ஸ்ஸைத் தக்க நியமங்களோடு நடத்த வேண்டும்" என்று நாம் பதில் உரைத்தோம். நேரான அவ்வழியை விட்டு, 'ஸம்ப்ரதா3யஸுதா4' என்னும் சிறு சுவடியொன்றை வெளியிட்டு, அதில் தென்னாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை இங்கொன்றும், அங்கொன்றுமாக எடுத்து, 'இவையெல்லாம் தே3சிக ஸம்ப்ரதா3யத்தை நிலைநாட்டுகின்றவையே' என்று எழுதியிருந்தார் இவ் வக்ரமவாத3த்திற்கு பதில் எழுதி, இதை முளையிலேயே கிள்ளியெறியவேண்டும் என்று ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரதா3சார்ய ஸ்வாமியைப் பிரார்த்தித்து வந்தோம். அந்த ஸ்வாமியும் தமது ஆசார்யரான (கீர்த்திமூர்த்தி) ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின் நியமனத்தைப் பெற்று எழுதுவதாகக் கூறினார் அப்படியே அவருடைய

நியமனத்தைப்பெற்று அவரிடம் கேட்ட அர்த்த2ங்களில் ப்ரதா4னமான ஸித்3தோ4பாயநிஷ்டா2விஷயமான ஆத்த2த்தை ஸாதா4ரண ஐப்பசி ஸுத3ர்ஶனத்தில் வெளிவந்த மாமுனிகள் அறுநூற்றாண்டு விழா மலரில் "மாமுனிகள் கண்ட வேதா3ந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம்" என்னும் தலைப்பில் ஓர் கட்டுரையாக வெளியிட்டார்.

தென்னாசார்யர்களை கலிபுருஷனின் அவதாரம் என்று எழுதியதைக் கண்டு அகமகிழ்ந்து ஆமோதித்து வந்த நமது மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி, வரதா3சார்ய ஸ்வாமியின் முற்கூறிய கட்டுரையில் 'தே3ஶிகன் அநவஸ்த்2யவாத3ம் செய்தார்' என்று எழுதியிருப்பதைக் கண்டு கடுங்கோபங் கொண்டார். அவரையும், அதை வெளியிட்ட அடியேனையும் பலவாறு நிந்தி3த்துக் கடிதங்கள் எழுதினார். நேரில் பலமுறை வாத3த்துக்கு அழைத்தார். ஸாதா4ரண மார்கழித் திருவத்4யயநோத்ஸவத்தின்போது, ஆயிரக்கால் மண்டபக் கொட்டகையில் ஒருநாள் நீண்ட சர்ச்சைக்குப்பின் மது4ராந்தகம் ஸ்வாமியும் அடியேனும் பின்வருமாறு நிர்ணயித்துக்கொண்டோம். அதாவது — "வரதா3சார்ய ஸ்வாமியின் கட்டுரைக்கு மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி எழுதும் பதிலை ஸுத3ர்ஶனத்தில் வெளியிட்டு, அதற்கு வரதா3சார்ய ஸ்வாமி எழுதும் பதிலையும் உடனுக்குடன் வெளியிட்டவுடன் லேக2ந விவாத3த்தை நிறுத்தி, தக்க நியமங்களுடன் வாத3ஸத3ஸ்ஸை நடத்தவேண்டியது' என்பதேயாம். அதன்படி மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி 'ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்' என்னும் நூலை அச்சிட்டுக்கொடுத்தார். அதையும், அதற்கு பதிலாக வரதா3சார்ய ஸ்வாமி எழுதிய 'நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்' என்னும் நூலையும், அதற்குப்பின் எழுதநேர்ந்த பல கட்டுரைகளையும், இந்நூலில் வரிசையாகக் கொடுத்திருக்கிறோம். வாத3ஸத3ஸ்ஸுக்கு முதலில் இசைந்த மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி, அதிலும் தம்முடைய இஷ்டம் ஸித்3தி4க்காது என்று அறிந்ததும், அதிலிருந்து பின்வாங்கி

விட்டார். விரோதி$_4$கருத்த மார்கழியிதழோடு மது$_4$ராந்தகம் ஸ்வாமியோடு விவாதம ஒருவகையாக ஓய்ந்தது.

இப்படியிருக்க, இருபது வருடங்களுக்கு முன் ஸுத$_3$ர்ஶனத்திடம் தெளிவுபெற்ற ஸ்ரீ உ. வே D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமி மறுபடியும் இவ்விஷயத்தில் ஸுத$_3$ர்ஶனத்தின் கருத்தை அறியவிரும்பி நிஷ்கர்ஷ நிகஷத்திலும், அதன் முன்னுரையாகவும், பின்னுரைகளாகவும் அடியேன் எழுதிய வற்றிலும் சில பகுதிகளை மறுத்து. 'யதா$_2$ர்த்த$_2$ ராமா நுஜன்-2' என்னும் புத்தகத்தை வெளியிட்டுள்ளார். அதில் உள்ள விஷயங்களை ஆராய்ந்து 'நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விஜயம்' என்னும் கட்டுரையை அச்சிட்டு இந்நூலின் கடைசியில் இணைத்திருக்கிறேன் இந்த 'யதா$_2$ர்த்த$_2$ ராமாநுஜன்-2'ஐப் பார்த்தவுடன், அதில் மறுக்கப்பட்டுள்ள ஸம்ப்ரதா$_3$யபே$_4$த$_3$ம் மறுக்கவொண்ணாதது என்பதை நிலை நாட்டுவதற்காக ஸ்ரீ உ. வே. வரதா$_3$சார்ய ஸ்வாமி "ஸம்ப்ர தா$_3$ய பே$_4$த$_3$மாமோத$_3$க$_4$ாடநம்" என்னும் தலைப்பில் ஓர் கட்டுரையை எழுதி அனுப்பியுள்ளார். (20—4—68)ல் ஸ்ரீ உ. வே காரப்பங்காடு ஸ்வாமி ஸாதித்த அர்த்த$_2$ங்களே அவை என்றும் குறித்துள்ளார். இவ்வுபோத்$_3$கா$_4$தத்தை அடுத்து அக்கட்டுரையும் 'மாமுனிகள் கண்ட வேதா$_3$ந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம்' என்னும் பழைய கட்டுரையும் அச்சிடப் படுகின்றன. அதற்குப்பின் நிஷ்கர்ஷ நிகஷம் 232 பக்கங்களை யும், நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விஜயமீறாகவுள்ள அதன் அநு பந்த$_4$ங்களையும் விஷயஸூசிகையில் கண்டபடி சேர்த்து ஸித$_3$தோ$_4$பாய விஜயத்தை ஸுத$_3$ர்ஶனம் வாசகர்கள் பைண்டு செய்து கொள்ளவேண்டியது.

மேலும், மேலும் விவாத$_3$த்தை வளர்க்க விரும் பாமையால், பரிதா$_4$வி கார்த்திகையில் ஸுத$_3$ர்ஶனத்தின் வெள்ளி விழாக் கொண்டாட்டத்தின்போது 'ஸித$_3$தோ$_4$ பாய விஜயம்' என்னும் இந்நூலும் மது$_4$ராந்தகம

ஸவாமியின ஸமபரத3ாயஸாரைத4யிலுள்ள மற்ற பல விஷயங்களுககும பதிலகள ஏற்கனவே பல மஹனீயர் களால உரைககபபட்டுள்ளன என்பதைக காட்டி ஸ்ரீ உ.வே. வரத3ாசாரய ஸவாமி தொகுததருளிய 'பூ4ஷணம' என்னும வ்யாக2யானததோடு கூடிய (ஆசார்ய ஹ்ருத3யகாரரின கருதியான) அருளிசசெயல ரஹஸயம என்னும அத3பு4த க3ரநத2மும வெள்ளி விழா வெளியீடுகளாக வெளியிடபபடு கின்றன. ஸமபரத3ாயபே4த3 விஷயமான மற்றும பல விஷயங்களுககும தெளிவுகெட்ட பதிலுரைககும சது ஶாஸ்தர வித3வான அண்ணவயபங்கார ஸவாமியின அருமபதவுரை யோடும, எமபார ஜீயர ஸவாமியின அரும்பத3வுரையோடும கூடிய ஸ்ரீ வசநபூ4ஷண வ்யாக2யானததின ப்ரத2மப4ாக3ம ஏறகனவே ஸாத4ாரண ஐபபசியில நமமால வெளியிடப் பட்டிருககிறது. மேல ப4ாக3ங்களும கிரமேண வெளிவரும். உண்மைகளை அறியவேண்டும என்னும விருபபம உள்ளவா கள அவற்றிலும கண்டு தெளியலாம. இக்காரணங்களால மேலும இவ்விவாத3த்தைத தொடர இயலாது என்பதை மறுபடியும உறுதியாகத் தெரிவிததுக கொளகிறோம.

இநத ஸித3தே4ாபாய விஜயதலத நடுநிலைநின்று ஆராய்நது பாாததது ஆஸதிகர்கள உண்மை தெளிவாாகளாக.

பரித4ாவி விஜயத3ஶமி (17—10—72)

த3ாஸன,

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

'ஸாத3ாஶனம' ஆசிரியா.

இநத ஸித்3தே4ாபாய விஜயததுககு விஷயமாக நிறகும இரண்டு பரபுல வித3வான்களின விலாசங்கள கீழே கொடுககப படுகிறது வாசகாகள விருமபினுல அவாகளுடைய கருதிகளை அவாகளுககு எழுதிபபெறலாம

(1) மது4ராநதகம வீரராக4வாசாாய ஸவாமி,
153, வடககுசசித்திரைவீதி, ஸ்ரீரங்கம திருசசி-6

(2) D T. தாதாசாாய ஸவாமி,
113-G, தெறகு மாடவீதி, திருப்பதி (A.P.)

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸம்ப்ரத3ாய பே4த3 மர்மோத்3க4டநம்

[வாக்3மருதவர்ஷீ
ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரத3ாசார்ய ஸ்வாமி]

சொல்லாதொழிவோம் என்றிருந்தேனாயினும் இப்போது சொல்லாதொழியகில்லேன். அறிந்த சொல்லுகிறேன். ஈண்டு கூறுவதெல்லாம் 20—4—68 (3-00 to 5-00 P M.) அன்று அஸ்மத்கு3ருபதே3ஶமாமத்தனை.

எம்பெருமானாருக்குப் பிறகு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரத3ாயம் இருகூறுகளாகப் பிரிந்துள்ளது என்பது அபலபிக்க முடியாததொரு உண்மை. இவர்களுள் யோஜநா பே4த3ம் உளது என்பதும் உண்மை. இவ்வித பே4த3த்தின் மாமத்தை அறிவோம் இங்கே.

"ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததை2வ அத2ர்வணாநி ச।
ஸர்வம் அஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்த2ம் யச்சாந்யத3பி வாங்மயம்॥'

[ருக்யஜுஸ்ஸாமாத2ர்வண வேத3ங்களும், மற்ற ஶாஸ்த்ரங்களும் அஷ்டாக்ஷரத்தினுள் உள்ளன.]

'யத3ந்தஸ்ஸ்த2ம் அஶேஷேண வாங்மயம் வேத3வைதி3கம்।
தஸ்மை வ்யாபகமுக்2யாய மந்த்ராய மஹதே நம॥"

[வேத3வைதி3கஶப்3த3ங்கள் அனைத்தும் எதனுள் இருக்கின்றனவோ, வ்யாபக மந்திரங்களில் தலைசிறந்த அந்தத் திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்திற்கு நமஸ்காரம்.] என்கிறபடியே ஸகலவேத3ஸாரமாயும் முமுக்ஷுஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த2 ப்ரதிபாத3கமாயுமிறே திருவஷ்டாக்ஷரம் இருப்பது. "மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்தும்' என்றாரிறே கலியனும். ஜ்ஞாதவ்யார்த்த2ங்களிலே ப்ரத2மம் ஜ்ஞாதவ்யம் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம். ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநாநுகு3ணமாகவே பராப்ய ப்ராபகங்களை அறுதியிடவேண்டியிருப்பதுபற்றி ஸ்வஸ்வரூபம் ப்ரத2ம ஜ்ஞாதவ்யமாகிறது.

ஸர்வாத்ம ஸாத4ாரணமான ஆகாரத்ரயமிறே பத3த்ரயாத்மக மூலமந்த்ர ப்ரதிபாத்3யமாகிறது. ஜீவாத்மா ப4க3வச்சே2ஷபூ4தனும் ஜ்ஞாதாவாயும் உள்ளன. பரதந்த்ரனும் அத்யந்த பரதந்த்ரனும் உள்ளன. போ4க்தாவாகவும் போ4க்3யபூ4தனும் உள்ளன. இவ்விரண்டு இரண்டு ஆகாரங்களிலே எது முக2யம் எது அமுக2யம் என்ற அம்சத்திலே அபி4ப்ராய பே4த3ம் ஏற்பட்டது. ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஜீவத4ர்மி க்3ராஹகமான ஸித்3த4மாகையால் தத3நுகு3ணமாக கர்த்ருத்வ போ4க்த்ருங்களை ஜீவ ஸ்வரூபமாகக் கொள்ளலாம் என்பர் சில பெரியோர். ஆகையால் ஜ்ஞானஸ்வரூபனுமாய் ஜ்ஞான கு3ணகனுமான ஆத்மா, ப4க3வான் தந்த சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டும் அவன் தந்த சரீரத்தைக்கொண்டும் அவனுக்கு அதிபரதந்த்ரனாய், ப4க்தியோக3ாதி3களான உபாயாந்தரங்களைத் தான் அனுஷ்டித்து ஒரு தே3சவிசேஷத்திலே ஓர் காலவிசேஷத்திலே கிட்டி ஓர் தே3ஹவிசேஷவிசிஷ்டனாய் அவனை அநுப4வித்துத் தான் ஆனந்த3ப4ாக்தாய் போ4க்தாவாய் ஆகிறான் என்பது இவர்கள் கூற்று. இவர்கள் கூற்றுக்கு ப்ரணவத்தில "மகாரமும்", சரமச்லோகத்தில "வ்ரஜ" என்ற விதி4யும், த்3வயத்தில "ப்ரபத்3யே" என்ற அநுஷ்டானமும், "ரஸம ஹ்யேவாயம லப்3த்4வா ஆநந்தீ3 ப4வதி" என்ற உபநிஷத்3 வாக்யமும் ப்ரமாணங்களாகும். சேஷத்வம் ப்ரணவத்தில ப்ரத2மாக்ஷர ஸித்3த4மாகையாலும், மகாரோக்த ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கு மேலே நம பத3த்தில அத்யந்த பாரதந்த்ர்யம உதி3தமாகையாலும், த்ருதீய பத3த்தில் உக்தமான போ4க்த்ருத்வத்தை தத3நந்தரம் அநுஷக்தமான நம:பத3ம கழித்து போ4க3்யத்வத்தை ஸித்3தா4ந்திகரிக்கிறபடியாலும் ஜீவஸ்வரூபம ப4க3வச்சே2ஷபூ4தமாய் ப4க3வத3த்யந்தபரதந்த்ரமாய ப4க3வத3போ4க3்யமாய் இருக்கும் என்பர் மற்றும் சில பெரியோர். ஆகையால ஸ்வரூபத்திலோ உபாயத்திலோ ப2லத்திலோ அஹங்கார லேசப்ரஸங்க3மும் நடையாடாமல "ப்ராப்யதாவும் ப்ராபகமும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே' என்னலாய் இருக்

கும் என்பது இவர்கள் கூற்று. இவர்கள் கூற்றுக்கு "அகாரம்", "நம. பத$_3$ம்", சரமஶ்லோகத்தில் ஏக" ஶப்$_3$த$_3$ம், த்$_3$வயத்தில் "சரணௌ" என்கிற த்$_3$விவசநம் ' என்னுணர்வினுள்ளே இருத்தினேன் அதுவும் அவனதின்னருளே" "பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த——பொறித்தாய்' இத்யாதிப் பாசுரங்கள், ' த்வமேவ" என்கிற ப்ரபத்தித$_4$ர்மிக்$_3$ராஹகவசநம் இத்தியாதி$_3$கள் ப்ரமாணங்களாகும். "மந்த்ரப்$_3$ரஹ்மணி மத்$_4$யமே நமஸா பும்ஸ: ஸ்வரூபம் க$_3$தி: க$_3$மயம் ஶிக்ஷிதம்" என்றிறே ஸ்ரீபராசரப$_4$ட்டருடைய ஸுஶிக்ஷிதமான திருவாக்கு. "ஶாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையும் இடுக்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்த, ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே இருகையும் விட்டுக் கரைகுறுகும் காலமெண்ணுவார்கள்" "இவை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துணரவும் உணர்வைப் பெற ஊரமிகவுணரவும் உண்டாம். வர்ணத$_4$ர்மிகள் தா$_3$ஸவ்ருத்திகள் என்று துறைவேறிடுவித்தது" என்று அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரும் "அஹமர்த்த$_2$த்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்த$_3$ங்க$_3$ள் தடஸ்த$_2$மென்னுமபடி தா$_3$ஸ்யமிறே அந்தரங்க$_3$நிரூபகம்; அது தோலபுரையே போம். இது மர்மஸ்பர்ஶி" "அதுவும் அவனது இன்னருளே' "இத்தையொழியவும் தானே கார்யம் செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன" "அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷ்யம் ஜீவியாது" என்று பிள்ளைஉலகாரியனும் அருளிச்செய்தருளினார்களிறே.

"யதா$_2$தி$_4$காரம் ஶாஸ்த்ரம் விதி$_4$த்தவற்றிலும் உபாஸநாதி$_3$கள் ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$ங்களென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இதுவும் ப்ரபத்தியை ஸ்துதிக்கைக்காக அதிவாத$_3$ம் பண்ணினார்களாமித்தனை. ...ஆகையால் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்ற உபாஸநாதி$_3$களுக்கு நாஶகத்வ அஸம்ப$_4$ாவித்த்வ அநர்த்த$_2$ாவஹத்வங்களில்லாமையாலே ஒருபடியாலும் ஸ்வரூபவிரோத$_4$ ப்ரஸங்க$_3$மில்லை" என்று ஸாத்$_4$யோபாய ஶோத$_4$நாதி$_4$காரத்தில் தே$_3$ஶிகன் ப்ரதிபாதி$_3$த்தா

ரீரே. இந்த துறை வேறுபாடு என்கிற அடிப்படை யிலேயே ஸம்ப்ரதா3யபே4தம் ஏற்பட்டுள்ளது.

இந்த துறை வேறுபாட்டுக்கநுகுண3ணமாக அஸார அல்பஸார ஸார ஸாரதர ஸாரதமங்களை வகுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படியானால் "அஸாரம்" என்கிற ச்லோகத்திற்கு ஆர்த்த2பே4த3ம் கொள்ள அவகாசம் ஏற்படுகிறது. இவ்வளவே. ஆகையால் இது ஸஹ்யமேயாகும். "தத்வமஸி" என்ற சா2ந்தோ3க்3ய வாக்யத்தில் ஆர்த்த2 நிர்வாஹபே4த3மடியாக த்3வைத அத்3வைத விசிஷ்டாத்3 வைதபே4த3ம் ஏற்பட்டுள்ளது. அவ்வோபாதி மூலமந்த்ராதி3 ரஹஸ்ய ப்ரஸந்தா2நத்தில் ஜ்ஞாத்ருத்வசேஷத்வங்களில் முக்2யாமுக2்ய தாத்பர்யபே4த3த்தாலே ஸம்ப்ரதா3யபே4த3ம் ஏற்பட்டுள்ளது. "தஸ்மாத் அபரிஹார்யேர்த்தே2 ந த்வம் சோசிதுமர்ஹஸி" என்கிற வசநமே அடிக்கடி ஸ்ம்ருதி பத2மாரோஹதி. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபத்தாலும் ஸ்வபா4வத்தாலேயும் எத்தனை பே4த3ம் இருந்தாலும் இரண்டும் விசிஷ்டமாயே உள்ளது என்பதுபற்றி நம் ஸித்3தா4ந்தம் விசிஷ்டாத்3வைதம் எனப்படுகிறது. அவ்வோபாதி ஸம்ப்ரதா3யார்த்த2நிர்வாஹபே4த3த்தாலே எத்தனை துறைவேறுபாடுள்ளதானாலும் நாமும் விசிஷ்டராகவே வாழலாம். நாமெல்லோரும் விசிஷ்டாத்3வைதிகளே என்ற நிதா3நம் அழியவேண்டாம் என ப்ரார்த்தி2த்து நிற்கிறேன். வேற்றுமையிலே ஒற்றுமை ஓங்குக. வாழிய வாழியவே.

"प्रमाणं च प्रमेयं च प्रमातारश्च सात्त्विकाः।
जयन्तु क्षपितारिष्टं सह सर्वत्र सर्वदा॥"

[ப்ரமாணம், ப்ரமேயம், ப்ரமாதாக்கள் ஆகிய எல்லாம் பரமஸத்வநிதி4களாய், விரோதி4கள் நீங்கப்பெற்று எங்கும் எப்போதும் ஒன்றாகவே வெற்றி பெறட்டும்.]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

மாமுனிகள் கண்ட
வேதா3ந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம்

[வாக்3ம்ருதவர்ஷீ அத்4யாத்ம தத்வபோ3த4ப்4ாஸ்கரா
ஸ்ரீ உ வே வேளுக்குடி வரதா3சார்ய ஸ்வாமி]

ஸ்ரீசைலேசத3யாபாத்ரம் தீ4ப4க்த்யாதி3கு3ணார்ணவம் |
யதீந்த்3ரப்ரவணம் வந்தே3 ரம்ய ஜாமாதரம் முநிம் ||

பெரியபெருமாள் முதலாக எம்பெருமானார் நடுவாக மணவாள மாமுனிகள் ஈறாக உள்ள ஆசார்ய பரம்பரை பூர்வாசார்ய பரம்பரையாகும். ஸ்ரீப3த்3ரீகாஸ்ரமத்திலே திருமந்திரத்தை ஸ்வாம்ஸ பூ4தனான நரனுக்கு நாராயணன் ப்ரகாஸிப்பித்தான். அவனே த்3வயத்தை ஸ்ரீவிஷ்ணு லோகத்திலே ஸ்வமஹிஷியான பிராட்டிக்கு ப்ரகாஸிப்பித்தான். அவனே சரமஸ்லோகத்தைத் திருத்தேர்த்தட்டிலே ஸ்வாஸ்ரிதனான அர்ஜுநனுக்கு ப்ரகாஸிப்பித்தான். அவனே தென்னாடும் வடநாடும் தொழநின்ற திருவரங்கம் திருப்பதியிலே கோயில்கொண்டு தெளிவிசும்பு திருநாட்டைவிட்டுத் திருவுள்ளம் உகந்து பெரியபெருமாளாய், செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனார் திருமேனியோடு கூடியவனாய், ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் ஒருசேர ஸ்வமஹிஷியான பெரியபிராட்டியாராம் ஸ்ரீரங்கநாச்சியார்க்கு உபதே3ஸிக்க, தச்சிஷ்ய ப்ரசிஷ்ய பரம்பரையாக நம்மளவும் ரஹஸ்யத்ரயம் வர ப்ராப்தமாகிறது. இவ்வர்த்த2ம், "புநரபி ஸ ஏவ ப4க3வாந் ஸ்ரீரங்க3நாத2 ஸ்வமஹிஷீ விஷ்வக்ஸேந ஸ்ரீபராங்குஸ நாத2 யாமுந ப்ரப்4ருதி பூர்வாசார்ய முகே2ந ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்3தா4ந்த நிஷ்ணாதேஷு ஸாத்3த4ம் ரஹஸ்யத்ரயஸம்ப்ரதா3யம் அவதாரயாமாஸ" என்று ரஹஸ்யத்ரய மீமாம்ஸாபா4ஷ்யத்தில் வ்யக்தம். ஆகையால் பெரியபெருமாளே ப்ரத2மாசார்யன் என்றதாயிற்று. இவ்வாசார்ய பரம்பரையில் எம்பெருமானார் ரத்நஹாரத்தில் நாயகரத்நம் போலே நடுவிலே எழுந்தருளியிருந்து முற்பட்ட பிற்பட்ட ஆசார்யர்களெல்லார்க்கும் ஸோபா4வஹராக ப்ரகாஸிக்கிறார். "அமுநா தபநாதிஸாயிபூ4ம்நா யதிராஜேந நிப3த்3த4 நாயகஸ்ரீ:" என்ற தே3ஸிகன் திருவாக்காலும், "அர்வாஞ்சோ யத்பத3ஸரஸிஜத்3வந்த்3வமாஸ்ரித்ய பூர்வே மூர்த்4நா யஸ்யாந்வயமுபக3தா தே3ஸிகா முக்திமாபு:" என்ற பூர்வர் திருவாக்காலும் இது ஸித்3த4ம். இப்பூர்வாசார்ய பரம்பரையில் சரமாசார்யர் மணவாள மாமுனிகளாவர். அத ஏவ பரமாசார்யரும்

ஆவாா. இவா விஶத3வாக்ஶிக2ாமணிகளாகையால இவரிடததில ஈடு காலக்ஷேபம பண்ணப பெரியபெருமாள திருவுளளம பறறியது சாலபபொருநதும. எமபெருமானா நமபிளளை போனற பூாவாசாாயாகளுககுக கிடடாத பெருமை மணவாள மாமுனிகளுககுக கிடடியது. இதுவே லக்ஷ்மீநாத2நிரூபிதாசாாயதவம தெனனரஙகா சீரருளுககிலக்காகபபெறற மஹாசாாயர் இவா ஒருவரே எனபது ஸதயம ஸதயம புந: ஸதயம. ஆக, ப்ரத2மாசாாயனே சரமாசாாயனுககு ஶிஷயன எனபது வயகதமாயிறறு ஆகையால நம பூாவாசாாய பரமபரை ஓர் ஹாரமாகத திகழுகிறது. இது ஓா ஆசாாய சகரம. இநதச் சகரததை ஆஶ்ரயிககுமவாகள அநாதி3ஸித்3த4 ஸமஸாரசகராத உததீாணராவாகள எனபா சிரோபாஸிதஸத்3வருத்3த4ா. பெரியஜீயரும, ஈடடுபபெருககரும, விஶத3வாகஶிக2ாமணிகளும, பெரியபெருமாளுககும ஆசாாயருமான மாமுனிகள அறுநூருவது ஆணடுவிழாவை ஒடடி வெளியிடபபடும இமமலாில, மாமுநிகள கணட ஸதஸமபரத3ாய நிஷகாஷததை ''வேத3ாநதஸார நிஷகாஷம'' எனற தலைபபில அநுப4விபபோம.

"மாநாதீ4நா மேயஸித்3தி4." எனபர் பெரியோா. நம த3ாஶநத்துககு பரமாணஙகள மூனறு—பரதயக்ஷம அநுமாநம ஶப3த3ம எனறு, ஶப்3த3 பரமாணமும ஶ்ருதி ஸமருதி மீமாமஸைகள என மூவகைப்படும. ஶ்ருதியும் வேத3ம வேத3ாநதம வேத3ாநதஸாரம என மூவகைபபடும. வேத3ததில பூாவப4ாக3ம வேத3ம எனறும, உததரப4ாக3ம வேத3ாநதம என்றும, ரஹஸயத்ரயம வேத3ாநதஸாரம எனறும கூறப்படுகிறது. அநத வேத3ாநத ஸாரததின நிஷ்காஷம இனனது எனபதனை ஈணடு சறறே விளககமாக அநுப4விபபோம

ஶ்ருதியை இவ்வாறு விப4ாக3ம செய்ய ப்ரமாணம உணடா எனபதனை முதலில் ஆராயவோம. இவவிஷயததில "அஸாரம அலபஸாரம ச ஸாரம ஸாரதரம தயஜேத। ப4ஜேத ஸாரதமம ஶாஸ்தரே ரதநாகர இவாமருதம ॥" எனற வைகுணட2 தீ3க்ஷிதியோபாதத வசநம பரமாண ப4ாவத்தை வஹிககும. இவவசநததில, ரதனாகரம த்3ருஷடாநதமாகவும ஶாஸத்ரம த3ாஷடாநதிகமாகவும காடடப்படடுளளது உறறு நோககததககது. ஸமுத3ரததில அடஙகியுளள அஸாராதி3சதுஷடயம தயாஜ்யம, ஸாரதமம பஞசமம அமருதம உபாதே3யம. இவவோபாதி ஶாஸதரததில அடஙகியுளள அஸாராதி3களைததுரநது ஸாரதமததைக கைககொளளவேணும எனறு ஶலோகாாதத2ம தேறுகிறது

இந்த ஶ்லோகத்தை தேஶிகன் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் ஸாரநிஷ்காஷாதிகாரத்தில் உதாஹரித்தருளி, அர்த்தவிவரணமும் செய்தருளுகிறார். "ஶ்ருதிபதவிபரீதம்" என்ற ஶ்லோகத்தையும், "பாஹ்யகுத்ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்கள்" இத்யாதி வாக்யங்களையும் காண்க. தேஶிகன் செய்தருளின வ்யாக்யானத்தின்படி, பாஹ்யகுத்ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்கள் அஸாரமென்றும், வேதத்தில் பூர்வபாகத்தில் ஐஹிகபலத்தஸாதநப்ரதிபாதகபாகம் அல்பஸாரம் என்றும், ஆமுஷ்மிக பல தத்ஸாதந ப்ரதிபாதக பரதேஶம் ஸாரம் என்றும், ஆத்மப்ராப்தி தத்ஸாதந ப்ரதிபாதக பாகம் ஸாரதரம் என்றும், பரமாத்ம ப்ராப்தி தத்ஸாதநப்ரதிபாதக பரதேஶம் ஸாரதமம் என்றும், இதுவே விவேகிக்கு உபாதேயம் என்றும் இஶ்லோகார்த்தம் தெரியவருகிறது "ஶ்லோகத்தில் உள்ள ஶாஸ்த்ரபதம் வேத தத்நுயாயி தத்விருத்த ஸகல ஶாஸ்த்ரபரம். நது ஶ்ருதிமாத்ரபரம். அப்படியாகில் அஸாரமான பாஹ்யஶாஸ்த்ரம் ஶ்ருதிகடகமல்லாமையாலே "ஶாஸ்த்ரே" என்கிற நிர்த்தாரண ஸப்தமீ பாதிதையாம். 'ஶ்ருதிபதவிபரீதம்' என்கிற ஶ்லோகைகரஸ்யாபாவமும் ப்ரஸங்கிக்கும்" என்ற பெரியோர் டீகையாலும் இவ்விஷயம் வ்யக்தமாகிறது.

ஆயினும், ஆராய்ந்தால், "அஸார" பதத்துக்கு பாஹ்யகுத்ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரபரத்வம் கொள்ளுகை உசிதமன்று என விளங்கும். "அஸார ஶாஸ்த்ரத்தைத் துறந்துவிடு" என்றன்றோ அந்வயம் கொள்ளவேணும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு ஶாஸ்த்ரத்வமேயில்லையிறே. அலௌகிகபலத்தையும் தத்ஸாதநாதிகளையும் ப்ரதிபாதிக்குமதன்றோ ஶாஸ்த்ரம். ஶாஸநாத் ஶாஸ்த்ரமிறே பாஹ்யகுத்ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு ஸாக்ஷாத்வா பரீக்ஷாதிகளைப் போலே பரம்பரயா வா புருஷார்த்தஸம்பந்தமில்லை. "யா வேத பாஹ்யா: ஸ்ம்ருதய: யாஶ்ச காஶ்ச குத்ருஷ்டய:। ஸர்வாஸ்தா: நிஷ்பலா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தாஸ ஸ்ம்ருதா:॥" என்றிறே மநுபகவான் அருளிச்செய்தது. மேலும், "வேதாத் ஶாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி" என்று பாஹ்யகுத்ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு ஶாஸ்த்ரத்வம் நிஷித்தம் இவ்விடத்தில் "பர" ஶப்தம் உத்க்ருஷ்டபரமன்று. அப்படியாகில் உத்க்ருஷ்டநிஷேதத்தால் ஸமாப்யநுஜ்ஞை ப்ரஸங்கிக்கும் ஆகையால் "பர" ஶப்தம் அந்யவாசியெனக் கொள்ளவேணும். வேதபிந்நத்துக்கு ஶாஸ்த்ரத்வம் நிஷேதிக்கப்படுகிறது கிஞ்ச, தயாஜயோபாதேய விபாகம் ஏகாவயவியிலே செய்யப்படுகிறது

எனபது த்3ருஷடாநத ஸித3த4ம ஸமுத3ரமான ஏகாவயவியிலே யன்றோ அஸாராதி3பஞ்சகம கூறபபடுகிறது அவ்வோபாதி வேத3 ஶாஸதரமாகிற ஏகாவயவியில அஸாராதி3 பஞசகம கூறபபடுவது யுகதம. ஆகையால, அஸாரபத3ம ப3ாஹ்யாதி3பரமல்ல எனத தேறியது.'

இனி இம்லோகததின வாஸதவாாதத2ததைத தெரிவிககிறோம. வேத3ததில ஐஹிகாமுஷமிக ஐஶவாய பரதிபாத3கப4ாக3ம அஸாரம. ஆதமபராபதிததஸாத4நபரதிபாத3கப4ாக3ம அலபஸாரம பரமாதம ப்ராபதிததஸாத4ந ப4கதிபரதிபாத3கப4ாக3ம ஸாரம. ப4க3வத2நு ப4வ பரீவாஹஸவாாதத2 கைஙகாய ததஸாத4நபூ4தாதமஸமாபபண பரதிபாத3கப4ாகம ஸாரதரம. பராாதத2 கைஙகாய ததஸாத4ந ஸித3தே4ாபாய பரதிபாத3கப4ாக3ம ஸாரதமம எனறே வாஸத வாாதத2ம. இபபடிககொணடால பத3 ஸவாரஸயம நனகு ஸித3 தி4ககிறது. ஆக வேத3ாநதாத பி4நநமாய் (ஸாரதவேந பரப3ல மாய்) ஸாரதமமுமான ஶாஸதரமாம ரஹஸயதரயமே வேத3ாநத ஸாரம எனததேறியது இனி மாமுனிகள கணட இதினுடைய நிஷகர்ஷததை நிருபிககிறோம.

வைதி3காகளான பெரியோாகள வேத3ாாதத2ஙகளை நிரவஹிக கும கடடளைகள வெவவேறுபட்டிருக்கும. எஙஙனேயெனனில. " வேத3ம ஜயோதிஷடோமாதி3 காமஙகளையே பரத4ாநமாகத தெரிவிககிறது. வேத3ாநத விஷயமான ப3ரஹமம ஜீவபி4நந மானதோா ததவம அலல. யாக3ாதி3 காமஙகளைச செயகிற ஜீவாத்மாவையே வேத3ாநதஙகள கொண்டாடுகினறன. ஆக, காமபரம வேத3ம காமகாதருஜீவபரஶஸாபரம வேத3ாநதம" எனறு வேத3ாாதத2ககை ஒருஙகவிடுவர் சில வைதி3காகள. வேத3ாநதம ப4கதிபரபததிகளான பறபல உபாயஙகளைப பரதி பாதி4ககிறது, " நாநா ஶப3த3ாதி3பே4த3ாத " " விகலப: அவிஶிஷட ப2லதவாத" எனறிறே ஸூதரகாரா அருளிசசெய்தாா, ரஹஸ யதரயமும் வேத3ாநதத்தில அடஙகியதே, பி4நநஶாஸதரமலல, பூர்வப4ாக3மான வேத3ததில சொலலபபடட காமம ப4க3வதகைங காயருபமாகும. அதுவும ஸ்வாாதத2ம ' நமமாநந்த3ததுககுறுப் பாகச செய்யபபடுமது ப4கதியும பரபததியும ப4க3வதப்ராபதயுபா யஙகள அதாவது ப4க3வதபரஸாத3ஜநகஙகள. நமமுடைய ப4க்தி பரபததிகளாலே ப4க3வானுககு அருள பிறககிறதாகையாலே ப4க3வத ப்ரஸாத3ம் ஸஹேதுகம—எனறு வேத3ாாதத2ததை ஒருஙக

விடுவர் சில வைதி3கர்கள் ஸித்3தே4ாபாயபூ4தன ஸர்வேஶ்வரன். அவன ஸஹாயாநதர நிரபேக்ஷோபாயபூ4தன, இவன பணணும ப4கதிபரபததிகள " தம ஹ தே3வம் ஆதமபு3த்3தி3பரகாஶம " என கிறபடியே ப4க3வத பரஸாத3ஜநயஙகள அவனருளாலே விளை நதவை. ப2ல பூ4தஙகள உபாயமல்ல எனறபடி " ஆதம பு3த்3தே4: ப்ரகாஶ யஸமாத ஸ ஆதமபு3த்3தி4பரகாஶ । தத3விஷயபு3த்3தி4 ஸபு2ரணஸய தத3நுக3ரஹாயததவாத " என்ற ஸ்ரீரஙக3ராமாநுஜ முநிப4ாஷயம காணததககது "எனனுணாவினுளளேயிருததினேன அதுவும அவனதின்னருளே" "எனதாவியார் யானா தநத நீ கொண்டாக்கினையே" என்ற பரபநநஜந கூடஸத2ரான ஆழவா ருடைய திருவாக்கும, " அத2வா கிநநு ஸமாப்பயாமி தே" எனற ஆளவநதாா திருவாககும " வரத3 தவ க2லு பரஸாத3ாத்3 ருதே ஶரணமிதி வசோSபி மே நோதி3யாத" எனற ஆழவான திருவாககும இவவிடததிலே அநுஸநதே4யஙகள ஆக ப4கதி பரபத்திகள ஈஶவரக்ருபாப2லம எனததேறியது பூாவப4ாகே3ாகத காமம ப4க3வதகைஙகாயரூபம அதுவும பராாத்த2மே அவன முகமலாததிககுறுபபானது உத்தரப4ாகே3ாகத ப4கதி பராபய ருசியாகலாம பரபததி ஸ்வரூபயாத2ாதமய ஜ்ஞாநரூபமாகலாம. பரஸாத3விஶிஷடனே உ பா ய பூ4 த ன அவன ப்ரஸாத3ம நிாஹேதுகம ப2லததுககு வேணடுவது ஆதமஜ்ஞாநமும அபரதி ஷேத4முமே எனறு வேத3ாத்த2ததை ஒருஙகவிடுவா பரமவைதி3க ரான நம பூாவாகள

இவவர்தத2 நிஷகாஷம வேத3ாந்தஸார லப3த4ம எனபதனைத தெரிவிககிறோம வேத3 பூாவப4ாக3ததில ப்ரதிபாதி3தமான காமஙகளினுடைய யாத2ாத்மயம (வாஸதவ ஸ்வரூபம) ப4க3வத கைஙகாயதவம ஆகும. வேத3ாநத பரதிபாத3யமான ப3ரஹமததி னுடைய ஸவரூபம நிரபேக்ஷாபாயத்வம வேத3ாநத ப்ரதிபாத3ய மான ப4கதியினுடைய உணமைநிலை பராப்யருசிதவம அதாவது — ப4க3வத3நுப4வ கைஙகர்யஙகள விஷயமான பரீதிரூபமாயிருக்கை. வேத3ாநத பரதிபாத3ய ப்ரபத்தியினுடைய உணமையான ஆகாரம ஸவரூபயாத2ாதமய ஜ்ஞாநத்வம அதாவது,— ஜீவாத்மாவின இயலவான நிலையான ப4க3வத3த்யநத பாரதந்தர்யததை விஷய மாகவுடைய ஜ்ஞாநமாயிருககை. இவையும, இவ்வதி4காரிககு ப்ராபயமான ப4க3வதகைஙகாயததினுடைய பராா்தத2தவம முத லானவையும வேத3ாநதஸாரவேத3யஙகளாகும. அதாவது— ரஹஸ்யதரயவேத3யம எனறபடி.

இவ்வர்த்த2த்தைச் சில உதா3ஹரணங்களைக் கூறி விளக்குகிறேன். 1. “க4டபடாதி3பே4த3ம் ப்ரத்யக்ஷஸித்3த4மாகையாலே ‘அப்ராப்தே ஹி சாஸ்த்ரம் அர்த்த2வத்’ என்கிற ந்யாயத்தாலே பே4த3ம் வேதா3ந்தவேத்3யம் அன்று; ஜீவபராபே4த3மே வேதா3ந்தார்த்த3ம்” என்பர் மருஷாவாதி3கள். இக்கூற்றுக்கு ஸமாதா4நம் அருளிச்செய்கிறார் தத்வஸாரத்தில் நடாதூர் அம்மாள் என்று ஸம்ப்ரஸித்3த4ரான வாத்ஸ்ய வரதா3சார்ய ஸ்வாமி “ப்ரத்யக்ஷாதி3 த்ரஸ்து சாஸ்த்ர விஷய பே4த3 தத்3த3்வைதவத்” என்று. அதாவது,— ப்ரத்யக்ஷஸித்3த4பே4த3ம் ஸ்வதந்த்ரபே4த3ம்; பொருள்கள் ப4க3வச்சேஷத்வமுடையவை என்று அறியப்படாதே ஸ்வதந்த்ரங்களாகவே அறியப்படுமவையாயிருக்கும்; இது ப்ரத்யக்ஷஸித்3த4ம். இனி சாஸ்த்ரைக வேத்3யமான அர்த்த2ம் என்னவென்றால், இவையெல்லாம் ப4க3வத்3விபூ4திகள், ப4க3வத் பரதந்த்ரங்கள், ப4க3வானுக்கு சொத்தாயிருக்குமவை என்பதேயாம். ஆக, ப்ரத்யக்ஷத்தாலே இவற்றின் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஜ்ஞாதமானாலும் சாஸ்த்ரங்கொண்டே இவற்றின் பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபயாதா2த்ம்யம் அறியப்படுமாப்போலேயும்; 2. க4டபடாதி3 ஶப்3த3ங்கள்—வ்யுத்பத்தி நிக4ண்டு ப்ரப4ருதிகளாலே குடம் வஸ்த்ரம் முதலான வஸ்துக்களுக்கு மாத்திரம் வாசகங்கள் என்று தோற்றுகிறது; ஆயினும், ஸகலஶப்3த3ங்களும் ப4க3வத் பர்யந்தமாகச் சொல்லியல்லது நில்லாது என்னுமர்த்த2ம் “வசஸாம் வாச்யம் உத்தமம்” இத்யாதி3 சாஸ்த்ரங்கொண்டே அறியவேணும், அதுபோலவும், ப4க்திப்ரபத்திகள் உபாயம் இத்யாத்3யர்த்த2ங்கள் வேதா3ந்தங்களைக்கொண்டு நாம் அறிந்திருந்தாலும், ப4க்திப்ரபத்திகளின் இயல்வான ஸ்வரூபத்தை வேதா3ந்தஸாரபூ4த ரஹஸ்யத்ரயம் கொண்டே அறியவேணும் என்றபடி.

காமப்ராதா4ந்யவாதி3கள் வேத3பூர்வபா4கா3ர்த்த2 நிஷ்ட2ர்கள் அவர்களை ‘ப4க்திப்ரபத்திகள் உபாயம், ஸ்வார்த்த2கைங்கர்யம் புருஷார்த்த2ம்’ என்று சொல்லி வேதா3ந்த வித்துக்கள் க2ண்டி3த்தார்கள். அந்த வேதா3ந்திகளையும், ப4க்திப்ரபத்திகள் அதி4காரி விசேஷணங்கள், ப4க3வத் க்ருபாப2லபூ4தங்கள்; பரார்த்த2கைங்கர்யமே பரம புருஷார்த்த2ம்” என்று சொல்லி வேதா3ந்தஸார நிஷ்ட2ர்கள் க2ண்டி3க்கிறார்கள். ஆக, வேதா3ந்தங்களைக் காட்டிலும் பி4ந்நமாயும் உயர்ந்ததாயும் உள்ள வேதா3ந்தஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயம் “பரார்த்த2கைங்கர்யம் ப2லம், ப4க்திப்ரபத்திகள் ப4க3வத்ப்ரஸாத3ப2லம்” என்று செய்யும் நிஷ்கர்ஷமே

வேதா₃ந்தஸார நிஷ்கர்ஷம். இவ்வர்த்த₂மே ப்ரசமம ஸாரதமம. இதுவும, இதறகு ப்ரதிபாத₃க வேதா₃நத ஸாரமுமே உபாதே₃யம எனறதாயிறறு.

அர்த்த₂த்தவம இப்படியிருகக, "ஶ்ருதிபத₂விபரீதம" எனறு தே₃ஶிகன அருளிசசெய்த ஹேதுவென? எனனில, "வீதராக₃வய திரிகதாநாம கர்மணி அஶ்ரத்₃த₄ா நிவாரணார்த்த₂ம அநுவாருஹய வாத₃" எனகிறபடியே, சில அதி₄காரிகளுககுக் காமஙகளில அஶ்ரத்₃தை₄யைத தடுகக ஜைமிநி ப₃ரஹம ஶாஸதரததைக காம ஶாஸதர ஶேஷமாக வாணிததது எபபடி அநுவாருஹய வாத₃மோ, அபபடியே ஆதமயாதா₂தமயஜ்ஞாநவிரஹிகளுக்கு ஸாத₄யோபாய ஶாஸதரத்தில அஶ்ரத்₃தை₄யைத தடுகக, ஸித்₃தோ₄பாய ஶாஸதரம (ரஹஸயதரயம) அதிரிகதமாயிருககசசெய்தேயும ஸாத₄ந ப₄கதி ப்ரபததி ஶாஸதரருபவேதா₃ந்தஙகளில அநதர்பூ₄தம எனறு அநுவாருஹயவாத₃மாக அருளிசசெய்தார் தே₃ஶிகன எனறு கொளள ப்ராபதம இஙகே

"விஷய: ஸாரப₄ாகே₃ாऽயம வேதா₃ந்தாத் பர இஷயதே।
பரதவம ஸார ஶாஸ்தரஸய "அஸாரம" இதிமாநத ॥"

இதயாதி₃ வசநஙகளை அநுஸநதி₄ப்பது இதனால் தேறிய பொருளாவது—"வேத₃ததை வேதா₃நதாநுகு₃ணம நயநம செய்யுமா போலே, வேதா₃ந்தத்தை வேதா₃ந்த ஸாராநுகு₃ணம நயநம பணணவேணும" எனறு ஆகையால ஶாரீரக ஶாஸதராநுகு₃ணம ரஹஸயதரய நயநம எனகை உசிதமனறு; ரஹஸயதரயாநுகு₃ணம ஶாரீரகப₄ாஷ்யாதி₃நயநம் உசிதம எனறதாயிற்று; ரஹஸயதரய பரதா₂நம ஸாரதமம ஆகையாலே எனறபடி.

ஶ்ருதி ஸமருதி இதிஹாஸ புராண பாஞசராத்ரருப ஸகல ஶாஸதரார்த்த₂நிரணயகம ஶாரீரகம எனறு கூறவும முடியாது. ஶ்ருதயர்த்த₂நிரணயகம ஶாரீரகம ஆயினும ஸமருதயாத₃யர்த்த₂ நிரணயகம ஶாரீரகம எனனவொணணாது. வேத₃வ்யாஸர் ஓரதி₄ கரணத்தில, ஶ்ருதயாத்த₂ஙகளிலே ஓர் அர்த்த₂ததை நயாய மார்க₃ஸஞசாரம செய்து அறுதியிட்டு, அதற்கு ஸமவாத₃ ப்ரமாண மாக "ஸமருதேஶ்ச" "ஸமரநதி ச" எனறு ஸமருதயாதி₃களை உதா₃ஹரிககிறார். "ஸௌதரீ தாககாபரதிஷட₂ா" எனற தே₃ஶிகன திருவாககையும, "த்₃வயம கூ₂லு தாகக ஜாதம, ஶ்ருதிவிருத்₃த₄ம

அவிருத்3த3ம சேதி। தேந தாக்காபரதிஷட2ாவசநம, 'ஆர்ஷம் த4ர்மோபதே3ஶஞ்ச' இதயாதி3 பரகாரேண வேத3விருத3த4 தாகக விஷயதயா யோஜயம। ந புந வேத3 இதிகாததவ்யதாரூப தாகக விஷயம" எனற தே3ஶிகன திருககுமாரா திருவாக்கையும இஙகே அநுஸநதி4பபது. அதீ4தஶாக2ாதத2நிாணயகம நயாயம. அநதீ4த ஶாக2ார்தத2 நிாணயகம ஸமருதயாதி3 எனறிறே நிஷகாஷம ஶ்ருதியிலும ஸாாவதரிகமாக நயாயஸஞசாரம இலலே. அலபஷட ஸத2லமாதரததிலேயிறே நயாய ஸஞசாரம. "நயாய நிரபேக்ஷமாக ஸித்3த4ம" எனற ரஹஸயதரய ஸார பரிகர விப4ாக3ாதி4 கார வாகயததையும காணலாம ஶருதிகளிறபோலே ஸமருதிகளிலும நயாய ஸஞசாரம கொணடால உபப3ருமஹய உபப3ரும ஹண பே3த3மே அறறுபபோம. "நயாயஙகளைக கறறுத தெளிநத ஸ்ரீ மைதரேயன ஸ்ரீ பராஶர ப4க3வானைக கிடடினா புராணஶரவணம செய்ய" எனறிறே ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணோபகரமம "ப4ாஷயகாரா இது கொணடு ஸூதரவாகயஙகளொருஙகவிடுவா" என்று அழகிய மணவாளபபெருமாள நாயனாரும, "செய்ய தமிழமாலைகள நாம தெளிய ஓதித தெளியாத மறைநிலஙகள தெளிகின்றோமே" எனறு தே3ஶிகனும அருளிசசெயதிருபபது உறறு நோக்கததக்கது அருளிசசெயலைக கொண்டனறோ ஶாரீரககார்தத2நிாணயம எனறு அருளிச்செயயப்படடது ஶாரீரகததைககொணடு அருளிசசெயல அாதத2ஙகளை அறுதியிடுவது எனறு அருளிசசெய்திலரே ஆகையால உபப3ருமஹணஙகளுககு ஶாரீரக நயாயாபேக்ஷை பொருநதாது ஆக, வேத3ாநத ஸார பூ4த ரஹஸயதரயாநுகு3ணம ஶாரீரகாதி3நயநம காாயம எனறதாயிறறு

ஆக, "வேத3ாந்த ஶாரீரகாதி3 பரதிபாத்3ய ப4கதிபரபததிகள ப2லம. ப3ரஹமம ஒனறே உபாயம. பூாவப4ாகே3ாதி3தகாமம பராாத்த2 கைஙகாயரூபம எனறு வேத3ாநத ஸாரநிஷகாஷம" என்றதாயிறறு.

ஸ்ரீமதே ரமயஜாமாதருமுநீந்த்3ராய மஹாத்மநே।
ஸ்ரீரஙக3வாஸிநே பூ4யாத நிதயஸ்ரீா நிதயமஙக3ளம॥

மாமுனிகள் கணட
வேத3ாநத ஸார நிஷகாஷம நிறைவுறறது.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம் – முன்னுரை

[ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,
'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர், 3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17]

மதத்துறையில் உலவிவரும் பொய்மைகளையும், நேர்மையின்மையையும் எதிர்த்துப் போராடி உண்மையை நிலைநாட்டுவது ஸுத₃ர்சனத்தின் கடமையாகிவிட்டது என்பதற்கு இந்நூல் மற்றொரு சான்றாகும். விசிஷ்டாத்₃வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களிடையே ஸகலசேதநாசேதநவிசிஷ்டனான நாராயணன் ஒருவனே பரப்₃ரஹ்மம் என்னும் அடிப்படைக் கொள்கையில் கருத்துவேறுபாடு இல்லாவிடினும், மற்ற பல மதக்கொள்கைகளில் சுமார் 600 வருடங்களுக்கு முன்னதாகவே கருத்துவேற்றுமைகள் விளைந்துவிட்டன. சுமார் முந்நூறு வருடங்களுக்குள் இக்கருத்துவேற்றுமைகள் பெரிதாக்கப்பட்டு ஊர்த்₄வ புண்ட்₃ரத்தில் பே₄த₃மும் உண்டாக்கப்பட்டு, வைஷ்ணவ சமூகம் இரண்டாகப் பிரிந்துவிட்டது என்பதும், இவ்விருபிரிவுகளில் ஒன்று நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, பிள்ளையுலகாசிரியர் அழகிய மணவாளப்பெருமாள்நாயனார், நாயனாராச்சான்பிள்ளை, மணவாள மாமுனிகள் ஆகிய பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை முக்கியமாகப் பின்பற்றிநிற்பது என்பதும், மற்றொரு பிரிவு ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரின் ஸ்ரீஸூக்திகளை முக்கியமாகப் பின்பற்றி நிற்பது என்பதும் மறுக்கமுடியாத உண்மைகள்.

சமீப காலத்தில் இம்மறுக்கமுடியாத உண்மைகளைச் சில பண்டிதோத்தமர்கள் மறுக்கமுற்பட்டுள்ளார்கள். (இதை வெளிப்படையாகக் கூறுவதுகுறித்து அம்மஹனீயர்கள் சிறியேனை அடியேனையும், இந்நூலாசிரியரையும் க்ஷமித்தருளவேண்டும் என்று முந்துறமுன்னம் ப்ரார்த்திக்கின்றேன்.) உலகம் போற்றும் எந்த நூலாசிரியருடைய

கருததையும நிஷ்கர்ஷிககும்போது, அவருடைய எலலா நூலகளிலுமுளள எலலா ஸ்ரீஸூகதிகளையும நடுநிலைநினறு ஆராயந்து, அநநூலாசிரியா முனனுககுப்பின முரணுகப் பேசுகிறவரல்லா எனபதை ஒப்புககொண்டு, அவருடைய கருததை நிஷ்காஷிபபதே நடுநிலையாளர் கடமையாகும. இககடமைக்கு முரணுக, பூாவாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூகதிகளில் இஙகொனறையும, அஙகொன்றையுமாக எடுதது, 'ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரின கருத்து இதுவே எனறோ, 'நமபிளளை முதலானோரின கருத்து இதுவே' எனறோ கூறுவது நடுநிலை தவறிய செயலேயாகும். இததகைய செயல ஒனறைக் காட்டி, உண்மையை நிலைநாட்ட எழுநதது இநநூல என்னும் முறையிலேயே உண்மையை உயிரினும ஓமபும நாம இந்நூலை ஸூதாஸனததில் அச்சிடுகிறோம்.

மாமுனிகள அறுநூறும் ஆண்டு மலராக அமைநத ஸாத₄ாரண ஐப்பசி ஸூதர்ஸனததில் வாக₃ம்ருதவாஷீ ஸ்ரீ உ. வே. வேளுககுடி வரதாசாரய ஸவாமி 'மாமுனிகள கணட வேத₃ாந்த ஸார நிஷகர்ஷம்" எனனும வியாஸ மொன்று எழுதினா. இநத வியாஸம ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண மீமாமஸாப₄ாஷ்யம எனனும அத₃பு₄தமான ஸமஸகருத கிரந்தத்தில உளள சில நிரூபணஙகளை விவரிப்பதாய் அமைநதது. அந்த கிரநதததில "அஸாரம அலபஸாரஞ்ச ஸாரம ஸாரதரம தயஜேத | ப₄ஜேத ஸாரதமம ஶாஸ்தரே ரதநாகர இவாம்ருதம ||" [சாஸதிரத்தில, அஸாரம, அலப ஸாரம், ஸாரம, ஸாரதரம ஆகிய பகுதிகளைக கைவிட்டு, கடலில அமுதத்தைப போலே ஸாரதமப பகுதியையே கைககொள்ளவேண்டும] எனனும ஶலோகம விவரிககப பட்டிருநதது. அதைச் சறறு விரிவாகவே விளககுவோம.

நமது சாஸ்திரங்கள் பலதரப்படட மககளைககுறிதது எழுந்தவையாகையாலே, பல படிகளாக அமைநதவை. இவற்றில அஸாரம், அலபஸாரம, ஸாரம், ஸாரதரம, ஸாரதமம என்று பல பிரிவுகள் உண்டு. ஒவ்வொனறிலும பல உட்பிரிவு

களும் உண்டு. உதா3ஹரணமாக ஸ்வவிரோதி4 நிரஸனத்தையே வாழ்வின் முக்கிய லட்சியமாகக்கொண்ட அத்யந்த தாமஸ ப்ரக்ருதிகளைக்குறித்து எழுந்த ஆபி4சாரிக யாக3ம் முதலானவை அத்யந்த அஸார ஶாஸ்த்ரங்களாகும். முற்கூறியவர்களுக்குச் சிறிது மேம்பட்டவர்களாய், தே3ஹாத்மாபி4மானத்தாலே இம்மை மறுமைச் செல்வங்களையே விரும்புகிறவர்களுக்கு, அவற்றையும், அவற்றுக்கு ஸாத4னமாகப் பலவற்றையும் விதி4க்கும் சாஸ்திரம் அஸாரமான சாஸ்திரமாகும். முற்கூறியவர்களிலும் மேம்பட்டவர்களாய், தே3ஹாத்மாபி4மானம் நீங்கினபோதிலும், ஸ்வப்ரவ்ருத்திஸஹித ஸ்வார்த்த2பரதை அடியோடு நீங்காத சிலர்க்கு ஆத்ம ப்ராப்தியையும், அதற்கு ஸாத4னங்களையும் விதி4க்கிற சாஸ்திரம் அல்பஸாரமான ஶாஸ்திரமாகும். முற்கூறியவர்களிலும் மேம்பட்டு, ஸ்வார்த்த2பரதை பெரும்பாலும் நீங்கியபோதிலும் அஹங்கார க3ர்ப்ப4மான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நீங்காத சிலர்க்கு ஸ்வார்த்த2த்தை கலந்த பரமாத்மாநுபவத்தையும், அதற்கு ஸாத4னமாக ப4க்தியையும் விதி4க்கிற சாஸ்திரம் ஸாரஶாஸ்திரமாகும். முற்கூறியவர்களிலும் மேம்பட்டு ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் பெரும்பாலும் நீங்கப்பெற்ற சிலர்க்கு, ப4க3வத3நுப4வ பரீவாஹமான ஸ்வார்த்த2 கைங்கர்யத்தையும், அதற்கு ஸாத4னமாக உபாயத்வபு3த்3தி4யோடு செய்யப்படும் ப்ரபத்தியாகிய ஸ்வக3தஸ்வீகாரத்தையும் விதி4க்கிற சாஸ்திரம் ஸாரதரஶாஸ்திரமாகும். முற்கூறிய அனைவரிலும் மேம்பட்டவர்களாய் ஸ்வார்த்த2பரதையும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் அடியோடு நீங்கப்பெற்றவர்களாய், 'நான் பற்றும் பற்று உபாயமன்று, அவன் பற்றும் பற்றே உபாயம்' என்னும் நினைவோடு ஶரணவரணம் செய்கையாலே பரக3தஸ்வீகார நிஷ்ட2ர்கள் எனப்படும் உத்தமோத்தமர்களான அதி4காரிகளுக்குப் பாரார்த்த2 கைங்கர்யத்தையும் அதற்கு ஸாத4நமான ஸித்3தோ4பாயமான எம்பெருமானையும் காட்டும் சாஸ்திரம் ஸாரதம ஶாஸ்திரமாகும்.

முற்கூறிய ரீதியில் "அஸாரம்" என்னும் ஶ்லோகத்தை விளக்கிவிட்டு, ஸ்ரீவேத3ாந்த தே3ஶிகர் இந்த ஶ்லோகத்திற்குக் கூறியிருக்கும் அர்த்த2த்தில் கருத்துவேறுபாட்டைத் தெரிவித்துள்ளார் ஸ்ரீவசநபூ4ஷணமீமாம்ஸாகாரர். ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்திற்கும், அதன் வ்யாக்2யாதாவான மாமுனிகளுக்கும் இதுவே கருத்து என்றும் நிரூபித்துள்ளார். இவ் விஷயத்தையே மாமுனிகள் கண்ட வேத3ாந்த ஸார நிஷ்காஷம்" என்னும் கட்டுரையில் ஸ்ரீ உ. வே வரதாசார்ய ஸ்வாமி விளக்கினார்*.

இதற்குமேல்—ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவராய், ஜ்ஞாநஶீலவயோவ்ருத்3த4ராய், கோயில் உப4யவேத3ாந்த ப்ரசார ஸபை4யின் தலைவராக வைத்து உப4யகலையிலுமுள்ள வித்3வான்களாலும் கௌ3ரவிக்கப்படுபவராய், தர்க்கரத்னம், ந்யாயவேத3ாந்தகேஸரி, தே3ஶிகத3ர்ஶந ரத்நாகர என்னும் விருதுகளைப் பெற்றிருப்பவராய், நமது பெருமதிப்புக்குப் பாத்திரராய் நம்மிடம் பரமப்ரீதி உடையவரான ஸ்ரீ உ. வே. மது4ராந்தகம் வீரராக4வாசார்ய ஸ்வாமி முற்கூறிய வரத3ாசார்ய ஸ்வாமியின் கட்டுரைக்கு, "ஸார தம நிஷ்கர்ஷம்" என்னும் மறுப்பு நூல் எழுதி அதை நம்மிடம் அளித்து, "நீர் இதில் பக்ஷபாதியாயிராமல், நீதிபதி ஸ்தானத்திலிருந்து விமர்ஶிக்கவேண்டும்" என்று நியமித்துப் பெரிய பொறுப்பை அடியேன் தலையில் சுமத்தியுள்ளார். அடியேனும், 'நாம் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்த2ன்' என்பதை மறந்து இந்நூலை நடுநிலை நின்று படித்துப் பார்த்தேன். 'அஸாரம்' என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்திற்கு தே3ஶிகன் அருளிய

---

* இக்கட்டுரை அடங்கிய ஸுத3ர்ஶனம் இதழ் (275) 50 பை. தபால் ஸ்டாம்பு அனுப்புகிறவர்களுக்குக் கிடைக்கும், ஸுதர்சனம் 275 276 இதழ்களடங்கிய மாமுனிகள் 600-ம் ஆண்டு மலரிலும் இக்கட்டுரை உண்டு. மலர் விலை ரூ. 1-50.

பொருளே சரியானது என்று நிலைநிறுத்த ஸ்வாமி முயன்றிருந்தாராகில் அதைப் பாராட்டியிருப்பேன். ஸ்ரீதே3சிகனுடைய பக்ஷத்தில் ஸ்ரீவசநபூ4ஷண மீமாம்ஸாகாரர் காட்டிய ஸ்வல்பமான குறை அதன்மேல் ஏறாது என்று நிரூபிக்க ஸ்வாமி முயன்றிருந்தாராகில் அதை மனமார வரவேற்றிருப்பேன். ஆனால், ஸ்வாமி இந்த நிரூபணங்களில் விசேஷமாக ஈடுபடாமல், "நம்பிள்ளை முதலாக மாமுனிகள் ஈறாகவுள்ள (தென்னாசார்யர்கள் என வழங்கப்படும்) ஆசார்யர்களும் தே3சிகனைப்போலே ஸ்வக3தஸ்வீகாரரூப ப்ரபத்தியையே ஆதரித்தார்கள், ஸ்வார்த்த2 கைங்கர்யத்தை நிலைநாட்டினார்கள்" இத்யாதி3களை எழுதி அவ்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டுகிறார். இதற்கு நேர் முரணாகப் பரக3தஸ்வீகார நிஷ்டை2யும் பரார்த்த2 கைங்கர்யமுமே மிகச்சிறந்தவை என்று அவ்வாசார்யர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கான ஸ்ரீஸூக்திகளில் முழங்கியிருப்பதை அடியோடு மறைத்திருக்கிறார். இவ்வாக்கியங்களில் ஒன்றிரண்டையாவது எடுத்துக்காட்டி இரண்டுக்கும் ஸாமரஸ்யத்தை நிர்வஹிக்க ஸ்வாமி முயன்றிருந்தாராகில் மெச்சியிருப்பேன். ஆனால் அதைச் செய்யவில்லை. இதை எப்படி நேர்மையாக ஒப்புக்கொள்வது என்பது அடியேனுக்குப் புரியவில்லை. ஸ்வாமி மறைத்திட்ட வாக்யங்களில் பலவற்றை எடுத்துக்காட்டி எல்லா வாக்யங்களையும் ஸமந்வயப்படுத்திப் பரக3தஸ்வீகாரநிஷ்டை2யும், பரார்த்த2 கைங்கர்யமுமே நம்பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்கள் உகந்தது, ஸ்வக3தஸ்வீகாரநிஷ்டை2யும், ஸ்வார்த்த2 கைங்கர்யமும் அவர்களால் பலவிடங்களில் வெளிப்படையாக இகழப்பட்டது என்று ஸ்ரீ உ. வே. வரதாசார்யஸ்வாமி நிஷ்காஷநிகஷத்தில் நிலைநாட்டியுள்ளார். அம்முறையில், வேதாந்தஸார நிஷ்காஷத்தையும், ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தையும் உரைத்துப் பார்க்கும்போது, முந்தியது பொன்னாகவும், பிந்தியது பித்தளையாகவும் இருப்பது என்று வெளிப்படையாகக் காட்டும் நிகஷமாக (உரைகல்லாக) இருப்பது இந

நூல் என்பதே இரண்டு பக்ஷங்களையும் நடுநிலைநின்று சீர்தூக்கிப் பார்க்கும்போது அடியேனுக்கு உறுதியாகப்படுகிறது. உப$_4$யஸம்ப்ரதா$_3$யத்திலுமுள்ள நடுநிலைநிற்கும் மஹநீயர்கள் அவரவர்கள் பார்த்து முடிவுகட்டிக்கொள்ளலாம்.

பொதுவாக, ஸுத$_3$ர்ஶநம் ஸம்ப்ரதா$_3$யச் சண்டைகளிலே ஈடுபடுவதில்லை. ஏற்கனவே உட்பகை வெளிப்பகைகளாலே நலிவுபட்டுக்கிடக்கும் வைஷ்ணவம் ஸம்ப்ரதா$_3$யச் சண்டைகளால் மேலும் நலிவுறுகிறது என்பதே நம் திடமான கருத்து. பூர்வாசார்யர்களை எவராவது தாக்கினாலோ, அவர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அவப்பொருள் உரைத்தாலோதான் ஸுத$_3$ர்ஶனம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு விவாதத்தில் இறங்கும். பல வருடங்களுக்கு முன் சிலர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களைத் தாக்கினபோது ஸுத$_3$ர்ஶனத்தில் அப$_4$யப்ரத$_3$ராஜ விஜயம் வெளிவந்தது. சில வருடங்களுக்கு முன் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பத்திரிகையில் வெளிவந்ததொரு கட்டுரையில் பல ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களைக் கலிபுருஷனின் அவதாரம் என்று ஒருவர் தாக்கி எழுதியபோது, நம் ஸுத$_3$ர்ஶனம் அதை மறுத்து எழுதி அந்த வ்யக்தியின் செயலே கலிசேஷ்டை என்று நிலைநாட்டியது. இந்த விவாதத்திலும் நம்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டு அவப்பொருள் உரைக்கப்பட்டதாலேயே ஸுத$_3$ர்ஶனம் தலையிடுகிறது.

இவ்விவாதம் இரு ஸஹோதரர்களிடையே ஏற்படும் அன்புச் சண்டையாகக் கொள்ளத்தக்கது. "நாம் நல்லவராய் (ஶரணாக$_3$தராய்) இருப்பதாலேயே தந்தை (ஸர்வேஶ்வரன்) நம்மை ரக்ஷிக்கிறார். அவருக்குக் கைங்கர்யம் செய்து நாம் இன்புறுவது நாமடையும் பேறு' என்கிறார் ஒரு ஸஹோதரர். 'அப்படியில்லையப்பா!

நம்மை நல்லவராக (ஸாரஜ்ஞகராக) ஆக்கினதே நம்முடைய தந்தையாயிற்றே. நம்மைப் பெற்ற தந்தையாயிருப்பதாலேயே நம்மை ரக்ஷிக்கிறார் அவர். நாம் நமக்கு நன்மை செய்வதாக நினைத்துக்கொண்டு நம் ஸ்வாதந்தர்யத்தைக் காட்டி எதையாவது செய்து தந்தை செய்யும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமலிருந்தால் போதுமானது. அவருடைய முகமலர்த்திக்காகவே கைங்கர்யம் செய்வது நாமுடையும் பேறு" என்கிறார் மற்றொரு ஸஹோதரர். இவ்விருவர் பேச்சுகளிலும் எது சிறந்தது, எது சாஸ்திரங்களுக்கும், ஆழ்வாராசார்யர்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் ஒட்டியது என்று நடுநிலையாளர் முடிவுகாணவேணடும்.

வைஷ்ணவத்தின் நன்மையைக் கருதிக்கொண்டு— இந்த விவாதத்தையும் நாம் வளர்த்த விரும்பவில்லை. இதனாலேயே ஸ்ரீ உ. வே. மது$_4$ராந்தகம் ஸ்வாமியும் நாமுமாகச் சேர்ந்து சில நியமங்களைச் செய்துகொண்டுள்ளோம். அவையாவன.— (1) ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தை ஸுதர்சனத்தில் அச்சிட்டு, அதற்கு வரத$_3$சார்ய ஸ்வாமியின் பதிலுரையையும் அச்சிடவேண்டியது. அதற்குமேல் எவரும் எதுவும் எழுதக்கூடாது. (2) ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீமந் நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமியின் முன்னிலையில் உப$_4$யஸம்ப்ரதா$_3$ய வித்வான்களும் கலந்துகொள்ளும் 'ஸத$_3$ஸ்' ஒன்றை நடத்தி, "விவாத$_3$ாஸ்பத$_3$மான விஷயத்தில் நம்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளம் இன்னது, ஸ்ரீவேதா$_3$ந்ததே$_3$சிகரின் திருவுள்ளம் இன்னது" என்று நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டியது. 'இருபக்ஷங்களில் எது சிறந்தது' என்னும் சாசனையில் இந்த ஸத$_3$ஸ் ஏற்படாது. 'இரண்டு பக்ஷங்கள் உண்டா? உண்டாயின் அவற்றின் ஸ்வரூபம் என்ன? ஒரே பக்ஷமெனில் அதன் ஸ்வரூபம் யாது?' என்னும் விஷயமாகவே நிஷ்கர்ஷம் செய்யப்படும். நிஷ்கர்ஷத்தில் எல்லா வித்வான்களும் கையெழுத்திட்டு, ஸுத$_3$ர்ஶனத்தில் வெளியிடவேண்டியது.

இவ்வண்ணமாக நியமங்கள் செய்துகொண்டிருப்பதால் இவ்விவாதத்தில் எழுத்துமூலமாக எவரும் எதுவும் எழுத வேண்டாம் என்று உப₄யஸம்ப்ரதா₃யத்திலுமுள்ள வித்₃வான்களையும் அடியேன் அடிபணிந்து வேண்டுகின்றேன். பலர் பலவிதமாக எழுதினால் லேக₂நப்ரதிலேக₂நங்களும் அதடியாகக் காமக்ரோத₄ங்களும் வளர்ந்து, ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைப் பார்த்துப் பிறர் நகைப்பதற்கு இடமேற்படும். ஸுத₃ர்ஶனம் அதற்கு ஒருபோதும் இடமளிக்காது. ஆகையால் இவ்விஷயமாக, இனி எவர் எது எழுதினாலும் அது உபேக்ஷிக்கப்படும். விவக்ஷிதங்களைத் தெரிவிக்க வித்வான்கள் விரும்பினால் நடக்கப்போகும் வாக்யார்த்த₂ சாசசையில் அவர்கள் கலந்துகொள்ளலாம். சாச்சை நடக்கப்போகும் இடம், தேதி முதலானவை பிறகு அறிவிக்கப்படும் வயபதி₃ஷ்ட வித்₃வான்களுக்கே அதில் பேச இடமளிக்கப்படும். (மற்றவர்கள் பார்வையாளர்களாகக் கலந்துகொள்ளலாம்.) இந்தச் சாச்சையின்மூலம் வீணான ஸம்ப்ரதா₃யச் சண்டைகள் நிற்க வழிபிறக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தாலேயே இந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இவ்விவாதத்தில் கலந்துகொள்ளும் வித்வான்கள்— ஆழ்வார்களாலும், ஆசார்யர்களாலும் வளர்க்கப்பட்ட விஶிஷ்டாத்₃வைத ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்₃தா₄ந்தத்தைத் தங்கள் உயிரினும் பெரிதாக மதிப்பவர்களென்றும், தங்கள் சுயகௌ₃ரவத்தைக் காட்டிலும் வைஷ்ணவ மதத்தின் கௌ₃ரவம் பெரிது என்று மதிப்பவர்களென்றும் உலகம் உணரும்படி நடந்துகொள்வார்கள் என்று நம்புகிறோம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ வித்₃வான்கள் அந்யோந்யவைரமற்றவர்களாகவும் பரஸ்பர ஹிதைஷிகளாகவும் வாழ ஸர்வேஶ்வரன் அருள்புரிவானாக.

இங்ஙனம்,

விஶிஷ்டாத்₃வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ

ஸித்₃தா₄ந்தத்தை உயிரினும் பெரிதாக மதிக்கும்

ஸாதாரண-ஞு ஸ்ரீவைஷ்ணவ தா₃ஸன்,

தையில் மகம் ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ஶட2கோபாய நம:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமல்லோக கு3ரவே நம:
ஸ்ரீமத்3 வரவரமுநயே நம:

★ நிஷ்கர்ஷ நிகஷம் ★

[நிஷ்கர்ஷங்களின் உரைகல்]

[அத்4யாத்மதத்வபோ3த4பா4ஸ்கரர், வாக3ம்ருதவர்ஷீ (சொல்லமுதப் பெருங்கொண்டல்), ந்யாயவேதா3ந்த வித்3வான் **ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரதா3சார்ய ஸ்வாமி**]

लक्ष्मीनाथप्रप्रथमां यतिशेखरमध्यमाम्।
रम्यजामातृमुन्यन्तां वन्दे गुरुपरम्पराम्॥

[திருமகள் கேள்வனை ஆதியிலும், யதிராஜராம் எம்பெருமானாரை நடுவிலும், மணவாள மாமுனிகளை இறுதியிலும் கொண்ட கு3ருபரம்பரையை வணங்குகிறேன்]

श्रीवेङ्कटार्यशिष्येण वरदार्येण धीमता।
वेदान्तसारनिष्कर्षः लिखितोऽत्र सतां मुदे॥

[ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யஸ்வாமியின் சிஷ்யன், (அவரிடமிருந்து அடையப்பெற்ற) அறிவையுடையவனான வரதா3சார்யனென்னும் அடியேனால் நல்லோர்களின் உகப்பின் பொருட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத3ர்ஶந பத்திரிகையில் 'வேதா3ந்தஸார நிஷ்கர்ஷம்' என்னும் கட்டுரை எழுதப்பட்டது.]

तत्र केचिन्महात्मानः व्यलिखन् प्रतिलेखनम्।
निष्कर्षयोस्तारतम्यं निकषेऽत्र निरूप्यते॥

[சில மஹான்கள் அந்த வேத₃ாந்தஸார நிஷ்கர்ஷத்திற்கு மறுபபாக, "ஸாரதமநிஷ்காஷம" என்னும் நூலை எழுதினார்கள். இவ்விரு நிஷ்கர்ஷங்களின வாசி (ஒவ்வொன்றும் எததனை மாறறு உள்ளது எனபது) 'நிஷகாஷ நிகஷம' (நிஷகாஷஙகளின உரைகல) என்னும் இந்நூலில நிரூபிககபபடுகிறது.]

यद्यप्ययं वचोभूषामीमांसाभाष्यचर्वितः।
तथाऽपि सुखबोधाय बालानां लिख्यते पुनः॥

[இவ்விஷயம ஏறகனவே ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸாபா₄ஷ்யத்தில விசாரிதது முடிவுகட்டப்பட்டதாயினும, மந்த₃ மதிகளுககும எளிதில விளஙகுவதறகாக இங்கு மறுபடியும எழுதபபடுகிறது.]

भारद्वाजकुलोद्भूतवरदार्येण दर्शितः।
निकषोऽयं सतां प्रीत्यै जीयादाचन्द्रतारकम्॥

[பா₄ரத்₃வாஜகோ₃த்ரததில உதி₃தத வரத₃ாசார்யனால நலலோர்களின உகபபின் பொருட்டு இயறறப்பட்ட இநத 'நிஷகர்ஷ நிகஷம' என்றும விளங்காநிறபதாக.]

அவதாரிகை

ஸ்ரிய:பதியான பெரியபெருமாளுக்கும் ஆசார்யனான மணவாளமாமுனிகள் அறுநூறாம ஆண்டு மலராக மலர்நத ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத₃ர்ஶநததில் அடியேன 'மாமுனிகள் கண்ட வேத₃ாந்த ஸார நிஷ்காஷம'என்ற ஒரு வ்யாஸமெழுதி ஸவரூபம நிறமபெறறேன். அதற்கு மறுபபாக வெளிவந்துள்ளது 'ஸாரதமநிஷ்கர்ஷம' என்ற நூல. இதனை எழுதியருளிய மஹாவித்₃வான் அடியேனையும ஒரு பொருளாகத் திருவுள்ளத்தே கொண்டு மறுபபு எழுதியது அடியேனுடைய ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நறறவபபயனே ஆகும். தத₃ஸம்ப₃ந்த₄த்தையே அடியேன ஆசைப்பட்டிருக்குமவனுகையாலே

அன்னாருடைய நிக்3ரஹத்தோடு அநுக்3ரஹத்தோடு வாசியற எல்லாமே அடியேனுக்கு உத்3தே3ஶ்யம். அம்மஹானுடைய நிந்தோ3க்திகளையும் பரிஹாஸோக்திகளையும் அடியேனுக்குக் கிடைத்த ஆசீர்வசநங்களாகவே மதித்து அன்னார் திருவடிகளில் த4ந்யவாத3ம் ஸமர்ப்பிக்கிறேன். அநேக ஸம்வத்ஸரங்களாக அம்மஹானுடைய கடாக்ஷமும் ஆசீர்வசநமும் பெற்றவனடியேன் என்பதைப் பெருமிதத்துடன் கூறிக்கொள்ளுகிறேன்.

வேதா3ந்தஸாரநிஷ்கர்ஷம் என்ற வ்யாஸத்தை அடியேன் ஸ்வதந்த்ரமாக எழுதியவனல்லேன். அதற்கு மூலபூ4தமாயுள்ளது ஶ்ரீவசநபூ4ஷண மீமாம்ஸா பா4ஷ்யமாகும். அவ்விடத்திலுள்ள வாக்யங்களை முதற்கண் உதா3ஹரிக்கிறேன். பிறகு ஶ்ரீஸ்வாமியருளிய ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்திற்குப் பெரியோர்கள் காட்டிய வழியில் ஸமாதா4நம் உரைக்கிறேன். நிஷ்கர்ஷத்தில் உரைத்துப்பார்த்துக் குற்றம் நீக்கி குணம் கொள்ள வேண்டுகிறேன். ஶ்ரீவசநபூ4ஷண மீமாம்ஸா பா4ஷ்ய வாக்யங்கள் —

इदं शास्त्रं प्रपत्तिपरिच्छेदवृत्तिपरिच्छेदात्मना परिच्छेदद्वयात्मकम्। पूर्वस्मिन् परिच्छेदे द्वयस्य पूर्ववाक्यार्थो विचार्यते। उत्तरे उत्तरवाक्यार्थः। तत्र, उपोद्घाते प्रथमाधिकरणे, विषयप्रयोजनाद्यभावात् शास्त्रस्य अनारम्भणीयत्वं आशङ्क्य तत्समर्थनं क्रियते। अत्रैवं संशयः—इदं शास्त्रं अनारम्भणीयं उत आरम्भणीयं इति। तदर्थं अस्य विषयादिः न संभवति उत संभवति इति। तदर्थं 'मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये', 'अमृतस्यैष सेतुः', 'यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः', 'न्यास इति ब्रह्मा' इत्यादिवाक्यविशेषाणां एतत्सङ्ग्रहरहस्यत्रयस्य च वेदान्तशास्त्र एव अन्तर्भावः उत तद्भिन्नशास्त्रत्वमिति। तदर्थं असारं इत्यादिवचनं तद्भिन्नत्वे प्रमाणं न भवति उत भवति इति। यदा न भवति, तदा उदाहृतवाक्यानां वेदान्तशास्त्रभिन्नशास्त्रत्वे प्रमाणा-

भावात्, भिन्नशास्त्रत्वासिद्धया विषयाद्यभावात्, निर्विषयं शास्त्रं अनारम्भणीयं इति पूर्वपक्षे फलफलिभावः। यदा 'असारं' इत्यादिवचनं उदाहृत वेदान्तवाक्यविशेषाणां वेदान्तशास्त्रात् भिन्नशास्त्रत्वे प्रमाणं भवति, तदा तेषां शास्त्रान्तरत्वात्, विषयादिसंभवेन, प्रकृतं शास्त्रं आरम्भणीयं इति सिद्धान्ते फलफलिभावः। पूर्वपक्षस्तु, न तावत् इदं शास्त्रं आरम्भणीयं, वेदशास्त्रत्वाभावात्; न चेदं भक्तिशास्त्रं; ब्रह्मसूत्रस्य तथात्वेन कृतकरत्वप्रसङ्गात्। नापि प्रपत्तिशास्त्रं; 'नानाशब्दादिभेदात्' इत्यादिभिः प्रपत्तेरपि चिन्तितत्वेन तस्यैव प्रपत्तिशास्त्रत्वात्। नापि तदुभयातिरिक्तं शास्त्रं-भक्तिप्रपत्तिव्यतिरेकेण अतिरिक्तमोक्षसाधनाभावात् तत्साध्यमोक्षविशेषासिद्धेश्च। ननु "असारमल्पसारं च सारं सारतरं त्यजेत्। भजेत् सारतमं शास्त्रे रत्नाकर इवामृतम्॥" इति वैकुण्ठदीक्षितीयोपात्तं वचनमस्तीति चेत्—ततः किं? अत्र, असारशब्देन—वेदबाह्यकुदृष्टिशास्त्रमुच्यते; अल्पसारमित्यनेन—पूर्वभागे ऐहिकफल - तत्साधन - प्रतिपादकांशः उच्यते; सारशब्देन—आमुष्मिकफल-तत्साधन-प्रतिपादकांशः, सारतरशब्देन—आत्मप्राप्ति-तत्साधन-प्रतिपादकांशः; सारतमशब्देन—परमात्मप्राप्ति-तत्साधन-भक्तिप्रपत्ति-प्रतिपादकांशश्च उच्यते॥

अत्रोच्यते (வேதார்த்தம்) इति। अत्र व्युत्पादनीयास्सर्वेप्यर्थाः वेदान्तसारवाक्यसिद्धाः इति, इदं शास्त्रं वेदशास्त्रं इत्यर्थः। वेदान्तसारवाक्यार्थः स्मृतीतिहासपुराणैः निर्णीयत इत्यर्थः। वेदान्तसार इति वक्तव्ये वेदेति सामान्योक्तिः, वेदमात्रस्य एकशास्त्रत्वमङ्गीकृत्य, पूर्वभागावसेय - कर्मस्वरूपस्य परार्थकैङ्कर्यत्वं, उपरिभागवेद्यब्रह्मणः निर्हेतुकोपायत्वं, तत्रोक्तभक्तेः प्राप्यरुचित्वं, तदुक्तप्रपत्तेः स्वरूपयाथात्म्यज्ञानरूपत्वं, तदुभयसाध्य-अनुभवकैङ्कर्ययोः केवलपरार्थत्वं च अस्मिन् शास्त्रे प्रतिपाद्यत इति सूचनार्था। ततश्च, एवमर्थपञ्चक-

याथात्म्य-प्रतिपादनात् सारशास्त्रं, सिद्धोपायफलभूतशरणागति-प्रतिपादनात् षडङ्गप्रपत्तेः उत्तरवृत्तितया फलत्वप्रतिपादनाच्च फलःपत्ति-शास्त्रं इत्युच्यते। ननु एतत्सर्वं तदा शोभते, यदा उदाहृतवाक्यानां तत्संग्रह-रहस्यत्रयस्य च उक्तार्थपरत्वेन भिन्नशास्त्रपरप्रमाणमस्ति, तदेव नास्तीत्युक्तम्—इतिचेन्न, 'असारं' इत्यादेः प्रमाणत्वात्। अत्र तावत् असारशब्दस्य बाह्यकुदृष्टिशास्त्रपरत्वं नोपपद्यते, 'असारं शास्त्रं त्यजेत्' इति हि योजना। तत्र बाह्यकुदृष्टिशास्त्रस्य शास्त्रत्वमेव नास्ति, अलौकिकफल - तत्साधनाधिकाराद्यनुबन्ध - प्रतिपादकं हि शास्त्रम्, शासनात् शास्त्रं इत्युक्तेः। शासनं च विधिः। नहि बाह्यकुदृष्टिशास्त्रेषु साक्षाद्वा, शीक्षादिवत् परम्परया वा, वेदोदितपुरुषार्थसम्बन्धोऽस्ति। किञ्च बाह्यकुदृष्टिशास्त्रस्य शास्त्रत्वं 'वेदात् शास्त्रं परं नास्ति' इत्यादिना निषिद्धम्। अपि च अत्र रत्नाकरस्य दृष्टान्तितत्वात्, दार्ष्टान्तिकेऽपि त्याज्योपादेयविभागविषयकस्य एकावयवित्वं अवगम्यते। न च बाह्यादिशास्त्रस्य शीक्षादिवत् वेदशास्त्रांशत्वम्। अतोऽत्र वेदशास्त्र एव दार्ष्टान्तिकत्वेन विवक्षिते त्याज्योपादेय-विभागः क्रियते—इति वक्तव्यम्। तस्मात् असारशब्दः न बाह्यकुदृष्टिशास्त्रपरः। तस्मात् अत्र, असारशब्देन —ऐहिकामुष्मिक-ऐश्वर्यप्रतिपादकांशः, अल्पसार-शब्देन —आत्मप्राप्तितत्साधनप्रतिपादकांशः, सारशब्देन—परमात्म-प्राप्तितत्प्रापकभक्तिप्रतिपादकांशः, सारतरशब्देन—अनुभवपरीवाहरूप-स्वार्थकैङ्कर्य-तत्साधनात्मसमर्पण-प्रतिपादकांशः, सारतमशब्देन — परार्थकैङ्कर्य-तत्साधनसिद्धोपायप्रतिपादकांशश्च उच्यते। उक्तार्थपरत्वे पदानां स्वारस्यातिशयो द्रष्टव्यः। ननु 'श्रुतिपथविपरीतं क्ष्वेलकल्पं, श्रुतौ च प्रकृतिपुरुषभोगप्रापकांशो न पथ्यः। तदिह विबुधगुप्तं मृत्युभीता विचिन्वन्ति, उपनिषदमृताब्धेः उत्तमं सारमार्याः॥" इति वेदान्ताचार्योक्तिः कथमिव संगच्छते? इति चेत्—यथा वीतराग-

व्यतिरिक्तानां षट्कर्मणि अश्रद्धावारणाय ब्रह्मशास्त्रं कर्मशास्त्रशेषभूतं तदन्तर्गतं जैमिनिना वर्णितम्; तथा आत्मयाथात्म्यज्ञानरहितानां साध्योपायशास्त्रे अश्रद्धा माभूदिति सिद्धोपायशास्त्रं अतिरिक्तमपि साधनभक्तिप्रपत्तिशास्त्रे अन्तर्भावितम् इति तात्पर्यात्।

अत्रायं सङ्ग्रहः—

विषयस्सारभागोऽस्य वेदान्तात् पर इष्यते।
परत्वं सारशास्त्रस्य "असार"मिति मानतः॥

तत्रासारपदं नैव बाह्यशास्त्रपरं भवेत्।
अपूर्वार्थ-हिताङ्गादि-बोधकं शास्त्रमीरितम्॥

"शासनात् शास्त्र"मित्युक्तेः नैतत् बाह्यागमादिषु।
"या वेदबाह्या" इत्युक्तेः "वेदात् शास्त्रं" इति स्मृतेः॥

[ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணமாகிற இந்த ஶாஸ்த்ரம் ப்ரபத்திபரிச்சே$_2$த$_3$ம், வ்ருத்தி (கைங்கர்ய) பரிச்சே$_2$த$_3$ம் என்று இரு பிரிவுகளை உடையது. முதல் பிரிவிலும், இரண்டாம் பிரிவிலும் முறையே த்$_3$வயத்தின் முன்பின் க$_2$ண்ட$_3$ங்களின் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. அதில் உபோத்$_2$கா$_4$தமாகிற முதல் அதி$_4$கரணத்தில், இந்த ஶாஸ்த்ரத்திற்கு விஷயம், பயன், ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம், அதி$_4$காரி ஆகியவையில்லாமையால் இந்த ஶாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல என்று பூர்வபக்ஷம் செய்து, விஷயம், பயன் முதலானவை உண்டாகையால் இந்த ஶாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதே என்று ஸித்$_3$தா$_4$ந்தம் செய்யப்படுகிறது. இதில் ஸம்ஶயமாவது—இந்த ஶாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்லவா அல்லது ஆரம்பிக்கத்தக்கதா என்பது. இதிலிருந்து தொடர்ந்து, பூர்வபக்ஷம் ஸித்தாந்தம் எனும் இருகூறுபட்டவையாய், பலபடியானவையாய், பின்னது முன்னதற்குக் காரணமாயிருக்குமவையான விசாரங்கள் எழுகின்றன. அவையாவன.—

ஸ்ரீவசநபூ4ஷண சாஸ்திரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல

(ஏனெனில்)

இந்த சாஸ்திரத்திற்கு விஷயம், பயன் முதலானவை இல்லை.

(ஏனெனில்)

'முமுக்ஷுவான நான் ஶரணமடைகிறேன்' 'மோக்ஷத்திற்கு ப4க3வானே உபாயம்' 'எவனைப் பரமாத்மா வரிக்கிறானோ அவனாலேயே அடையத்தக்கவன் பரமாத்மா' 'ந்யாஸம் என்று ப3ரஹ்மமே குறிக்கப்படுகிறது' முதலான ஸித்3தோ4பாயத்தைச் சொல்லும் ஶாஸ்த்ரங்களும், அவற்றைச் சுருக்கிக் காட்டும் ரஹஸ்யத்ரயமும், வேதா3ந்த ஶாஸ்த்ரத்திலேயே அடங்கிவிடுவதால். (இந்த ஶாஸ்த்ரத்திற்கென்று தனியே விஷயம் முதலானவை கிடையாது.)

(ஏனெனில்)

"அஸாரம்" என்று தொடங்கும் ப்ரமாணம், ரஹஸ்யத்ரயம் வேதா3ந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதற்கு ப்ரமாணமாகாது.

ஸ்ரீவசநபூ4ஷண சாஸ்திரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கது

(ஏனெனில்)

இந்த சாஸ்திரத்திற்கு விஷயம், பயன் முதலானவை உண்டு.

(ஏனெனில்)

ஸித்3தோ4பாயத்தைக் காட்டும் ஶாஸ்த்ரங்களும், அவற்றைச் சுருக்கிக் காட்டும் ரஹஸ்யத்ரயமும், (தயிரைக் காட்டிலும் அதன் ஸாரமான வெண்ணெய் வேறுபட்டிருப்பது போலே) வேதாந்தத்தின் ஸாரமாயிருந்துகொண்டு வேதா3ந்தத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருப்பதால் (இந்த ஶாஸ்த்ரத்திற்கென்று தனியே விஷயம் முதலானவை உண்டு.)

(ஏனெனில்)

"அஸாரம்" என்று தொடங்கும் ப்ரமாணம் ரஹஸ்யத்ரயம் வேதா3ந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும் (முற்கூறிய முறையில்) வேறுபட்டது என்பதற்கு ப்ரமாணமாகும்.

இவ்விருகூறுபட்ட விசாரங்களிலிருந்து பின்வருமாறு பூர்வபக்ஷத்திலும் ஸித்3தா4ந்தத்திலும் ப2லப2லிபா4வங்கள் ஏற்படுகின்றன.

பூர்வபக்ஷம் (ப2லப2லிப4ாவம்)

"அஸாரம்" என்று தொடங்கும் ஶ்லோகம் ரஹஸ்ய த்ரயம் வேதா3ந்தஶாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும் பி4ந்நஶாஸ்த்ரம் என்பதற்கு ப்ரமாணமாகாது; ஆகையால் ரஹஸ்ய த்ரயம் பி4ந்நஶாஸ்த்ரம் ஆகாது. ஆகையால், (இந்த ஸ்ரீவசநபூ4ஷண ஶாஸ்த்ரத்திற்கு) விஷயம் முதலானவை இல்லை; ஆகையால், விஷயாதி3கள் அற்ற இந்த ஶாஸ்த்ரத்தைத் தொடங்குவது பொருந்தாது.

ஸித்3த4ாந்தம் (ப2லப2லிப4ாவம்)

"அஸாரம்" என்று தொடங்கும் ஶ்லோகம் ரஹஸ்யத்ரயம் வேதா3ந்தஶாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும் பி4ந்நஶாஸ்த்ரம் என்பதற்கு ப்ரமாணமாகும். ஆகையால், ரஹஸ்யத்ரயம், வேதா3ந்தத்தைக் காட்டிலும் வேறு ஶாஸ்த்ரமாகும். ஆகையால், ஸ்ரீவசநபூ4ஷண ஶாஸ்த்ரத்திற்கு 'விஷயம்' முதலானவை ஸித்3தி4க்கும், ஆகையால் இந்த ஶாஸ்த்ரத்தைத் தொடங்குவது பொருந்தும். (இனி, இப்பூர்வபக்ஷமும் ஸித்3தா4ந்தமும் விளக்கப்படுகின்றன.)

பூர்வபக்ஷ விளக்கம்

ஸ்ரீவசநபூ4ஷண ஶாஸ்த்ரம் வேத3ஶாஸ்த்ரமாகாதாகையால் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல. (ஏனெனில்,) வேதா3ந்தஶாஸ்த்ரம் ப4க்தியை விளக்கும் ஶாஸ்த்ரமாகையால், ப4க்தியை விளக்குவதற்காக இந்த ஶாஸ்த்ரம் தேவையில்லை. "நாநா ஶப்3தா3தி3பே4தா3த்" முதலான ஸூத்ரங்களில் அந்த ப்3ரஹ்ம ஸூத்ரத்திலேயே ப்ரபத்தியும் விசாரிக்கப்பட்டுவிட்டதால், ப்ரபத்தியை விளக்குவதற்காகவும் இந்த ஶாஸ்த்ரம் தேவையில்லை. ப4க்திப்ரபத்திகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட மோக்ஷஸாத4நமில்லாமையாலும், அதனால் ஸாதி4க்கத்தக்கதொரு மோக்ஷமில்லாமையாலும் இதை ப4க்திப்ரபத்திகளிலும் வேறுபட்ட மோக்ஷஸாத4நத்தை விளக்கும் ஶாஸ்த்ரம்

என்றும் கூற முடியாது. வைகுண்ட2 தீ3க்ஷிதீயத்தில எடுக்கப்பட்ட

"அஸாரம அல்ப ஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம த்யஜேத்।
ப4ஜேத் ஸாரதமம் ஶாஸதரே ரத்நாகர இவாம்ருதம ||

[சாஸ்திரத்தில் அஸாரம், அல்பஸாரம் ஸாரம், ஸாரதரம, ஆகிய பகுதிகளைக் கைவிட்டு, கடலில அமுதத்தைபபோலே ஸாரதமப்பகுதியையே கைக்கொள்ளவேண்டும்.] என்னும ஶலோகம் (வேத3ாநததனத ஸாரதரஶாஸ்தரமாகவும், ரஹஸ்யதரயததை ஸாரதமஶாஸ்த்ரமாகவும காட்டுவதாய்) இருககிறதே? எனில, அது வேத3ாநதத்தை ஸாரதர ஶாஸ்த்ரமாகவும் ரஹஸ்யதரயத்தை ஸாரதமஶாஸதரமாக வும் காட்டாது. (அதற்குப் பொருள் பின வருமாறுதான தேறும:—)எஙஙனெயெனனில, இங்கு 'அஸார'ஶப்3த3த்தால வேத3த்திறகுப் புறமபான பா3ஹ்யஶாஸத்ரங்களும், வேத3த்திற்கு அவபொருள் உரைக்கும் குத3ருஷ்டி ஶாஸத்ரங்களும சொலலப்படுகினறன. 'அலபஸார ஶப்3த3த்தால, வேத3ததின பூர்வபா4க3ததில இமமைப் பலன்களையும், அதறகு ஸாத4நஙகளையும கூறும பகுதி காட்டப்படுகிறது; 'ஸார' ஶப்3த3த்தால் மறுமைப் பலனகளையும், அதற்கு ஸாத4நங்களையும் விளககும்பகுதி கூறப்படுகிறது. ஸார தர ஶப்3த3த்தால, ஆதமபராபதியையும், அதறகு ஸாத4நத தையும விளக்கும் பகுதி உணர்ததபபடுகிறது; 'ஸாரதம' ஶப்3த3த்தால, பரமாத்ம பராபதியையும, அதறகு ஸாத4ந மான ப4கதிப்ரபததிகளையும தெரிவிககும் பகுதி சொலலப படுகிறது. ஆக, ரஹஸயத்ரயம பி4நநஶாஸதரம எனப தறகு இந்த ஶலோகம ப்ரமாணமாகமாட்டாதாகையால முறகூறியபடி இந்த ஶாஸதரததை ஆரமபி4ப்பது இய லாது எனறு தேறும்.

ஸித்3தா4ந்த விளக்கம்

முற்கூறிய பூர்வபக்ஷம் தள்ளப்படுகிறது(வேதா3ர்த்த2ம்) என்று தொடங்கும் முதல் அதி4கரணத்தால். இந்த ஸ்ரீவசநபூ4ஷண ஶாஸ்த்ரத்தில் தெரிவிக்கப்படும் எல்லா அர்த்த2ங்களும் வேதா3ந்த ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரய வாக்யங்களிலிருந்து தேறுகின்றவை என்னும் காரணத்தாலே. இந்த ஶாஸ்த்ரம் வேத3ஶாஸ்த்ரமே என்று கருத்து. "வேதா3ந்த ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரய வாக்யங்களின் பொருள் ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது" என்று கருத்து. 'வேதா3ந்த ஸாரார்த்த2ம்" என்று வேத3விஶேஷமான ரஹஸ்யத்ரயத்துக்கு வாசகமான வேதா3ந்த ஸார ஶப்3த3த்தையிட்டு முதல் ஸூத்ரத்தைத் தொடங்கவேண்டியிருக்க, 'வேதா3ர்த்த2ம்" என்று வேத மனைத்துக்கும் வாசகமான வேத3ஶப்3த3த்தையிட்டுத் தொடங்குவானேன்? எனில் வேதமனைத்தையும் ஒரே ஶாஸ்த்ரமாக ஒப்புக்கொண்டு, அதில் பூர்வகாண்ட3த்தில் கூறப்படும் காமஸ்வரூபம் பரமனுக்கேயான கைங்கர்யமாயிருப்பது என்பதையும், உத்தரகாண்ட3மான உபநிஷத்தில் கூறப்படும் ப3ரஹ்மம் (சேதனன் தன்னையடைய) மற்றோர் உபாயத்தை எதிர்பாராத உபாயமாயிருப்பது என்பதையும், அவ்வுபநிஷத்திலேயே கூறப்பட்ட ப4க்தி— ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தில் ருசியாயிருப்பது என்பதையும், அவ்வுபநிஷத்திலேயே கூறப்பட்ட ப்ரபத்தி— ஜீவாத்மாவின் (அநந்யார்ஹஶேஷத்வம் முதலான) இயல்வான ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய அறிவாயிருப்பது என்பதையும், இந்த ப4க்தி ப்ரபத்திகளால் ஸாதி4க்கப்படும் அநுப4வ கைங்கர்யங்கள் பரமனுடைய உகப்புக்காகவே ஏற்பட்டவை என்பதையும் இந்த ஶாஸ்த்ரம் தெரிவிக்கையாலே (வேதா3ந்த ஸார வாக்யார்த்த2த்தை விசாரிப்பதாக இந்த ஶாஸ்த்ரம் அமைந்தபோதிலும்) வேத3ம் முழுவதற்குமே உண்மையான கருத்தைத் தெரிவிப்பதாகவும் இந்த

ஶாஸ்த்ரம் அமைந்திருக்கிறது என்று உணர்த்துவதற்காகவே பொதுவான வேத3ஶப்3த3த்தையிட்டுத் தொடங்கிறது. ஆகையால், இவ்வண்ணமாக அர்த்த2பஞ்சகத்தின உண்மையையும் கூறுகையால் ஸாரஶாஸ்த்ரமென்றும், ஸித்3தோ4பாயமான பரமாத்மாவால் விளக்கப்படுவது ஶரணாக3தி என்று கூறுகையாலும், ஆறு அங்க3ங்களுடன கூடிய ப்ரபத்தி உபாயத்திற்குப் பிறகு ஏற்படும் கைங்கர்ய ரூபமாயிருப்பது என்று கூறுகையாலும் ப2ல ப்ரபத்தி ஶாஸ்த்ரம் என்றும் (இந்த ஸ்ரீவசநபூ4ஷண ஶாஸ்த்ரம்) கொண்டாடப்படுகிறது.

இதன்மேல் ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகின்றது; அதாவது — ஸித்3தோ4பாயமான ப4க3வானைக் காட்டும் முற்கூறிய வேதா3ந்த வாக்யங்களும், அவற்றுக்கு ஸங்க்3ரஹமான ரஹஸ்யத்ரயமும் இந்த ஸித்3தா4ந்தத்தில் கூறிய அர்த்த2ங்களைச் சொல்லுகையாலே வேதா3ந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும் (முற்கூறிய முறையில்) வேறு ஶாஸ்த்ரமாகின்றன என்பதற்கு ப்ரமாணமிருந்தால், இந்த ஸித்3தா4ந்தம் அழகாகத்தான் இருக்கிறது; அதற்கு ப்ரமாணமேயில்லையே! என்பது அவ்வாக்ஷேபம்.

இனி, இதற்கு ஸமாதா4நம் உரைக்கப்படுகிறது — "அஸாரம்" என்று தொடங்கும் ஶ்லோகமே—ரஹஸ்யத்ரயம் (முற்கூறிய வகையில்) வேதா3ந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஶாஸ்த்ரம் என்பதற்கு ப்ரமாணமாகின்றது. (எப்படியெனில்.) இந்த ஶ்லோகத்தில அஸார ஶப்3த3ம் பூர்வபக்ஷத்திற்கூறியபடி பா3ஹ்ய குத்3ருஷ்டிஶாஸ்த்ரங்களைக் கூறுவதல்ல, 'அஸாரமான ஶாஸ்த்ரத்தைக் கைவிடவேண்டியது' என்றல்லவோ இந்த ஶ்லோகம் கூறுகிறது, பா3ஹ்ய குத்3ருஷ்டிஶாஸ்த்ரங்களுக்கு ஶாஸ்த்ரத்வமே கிடையாதாகையால், 'அவற்றைக் கைவிட வேண்டியது' எனக்

கட்டளையிட ப்ரஸக்தியேயில்லையே; ‘உலகிற் காணாத ப$_2$லனையும், அதற்கு ஸாத$_4$நத்தையும், அப்ப$_2$லனைப் பெறுபவனின் அதி$_4$காரத்தையும், ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையும் (இப்படி அநுப$_3$ந்த$_4$சதுஷ்டயத்தையும்) கூறுவதல்லவோ ஶாஸ்த்ரம் என்னத்தக்கது, “ஶாஸநம் செய்கையால் ஶாஸ்த்ரம் எனப்படுகிறது” என்பதல்லவோ ஶாஸ்த்ரஶப்$_3$த$_3$வ்யுத்பத்தி ஶாஸநமாவது விதி$_4$ (கட்டளை). பா$_3$ஹ்யகுத$_3$ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு—நேரேயோ, ஶீக்ஷை முதலானவற்றுக்குப் போலே பரம்பரையாகவோ வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட புருஷார்த்த$_2$ போ$_3$த$_4$கத்வம் இல்லையே. மேலும், “வேத$_3$த்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஶாஸ்த்ரம் இல்லை” என்னும் வசநத்தாலும் பா$_3$ஹ்யகுத்$_3$ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்கள் ஶாஸ்த்ரமாகமாட்டா என்று ஸித்$_3$தி$_4$க்கிறது. மேலும், இங்கு ஶாஸ்த்ரத்திற்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தமாக — கைவிடத்தக்கவையும் கைக்கொள்ளத்தக்கதுமான *சிறந்த வஸ்துக்களான ரத்னங்களுக்கு இருப்பிடமான கடலை எடுக்கையால், தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகமான ஶாஸ்த்ரமும், கைவிடத்தக்கவையும், கைக்கொள்ளத்தக்கதுமான புருஷார்த்த$_2$ங்களைக்கூறும் ஒரே அவயவஸமுதா$_3$யமாயிருக்கவேண்டும் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. பா$_3$ஹ்யகுத$_3$ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்கள் ‘ஶீக்ஷை’ முதலானவற்றைப்போலே வேத$_3$ஶாஸ்த்ரத்தின் அவயவங்கள் என்று கொள்ளமுடியாதே. (கடலிலுள்ள விஷம் ரத்னமாகமாட்டாததுபோல் பா$_3$ஹ்யகுத்$_3$ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்கள் புருஷார்த்த$_2$ ப்ரதிபாத$_3$கமாகமாட்டாவே!) ஆகையால், இந்த ஶ்லோகத்தில் வேத$_3$ஶாஸ்த்ரம் ஒன்றே தா$_3$ர்ஷ்டாந்திகமாகக் கொள்ளப்பட்டு, அதில் கைவிடத்

---

* கடலை ரத்நாகரஶப்$_3$த$_3$த்தால் எடுக்கையால், “கடலிலுள்ள ரத்னங்களில்—(அவரவர் விரும்பும் சிறந்த பொருள்களில்)—அஸாரம் முதலானவற்றைக் கைவிட்டு, ஸாரதமமான அமுதத்தைக் கொள்ளவேண்டும், அதுபோலவே வேத$_3$த்திலும்’ என உணர்த்தப்படுகிறது.

தககவையும். கைக்கொள்ளத்தக்கதும் எவை என்று பிரித்துககாட்டபபடுவதாகவே கொள்ள வேண்டும். ஆகையால் வேத₃ஶாஸ்த்ரத்தில அடஙகாத பா₃ஹ்ய குத்₃ருஷ்டி ஶாஸதரஙகளை இநத ஸலோகததில 'அஸார' ஶப₃த₃ம காட்டாது. ஆகையால், இந்த ஸலோகததில், அஸார 'ஶப்₃த₃ததிலுல் இமமை மறுமைச் செலவஙகளையும். அவறறுககு ஸாத₄நங்களையும் தெரிவிககும வேதப்பகுதியும், அலபஸாரஶப₃த₃ததிலுல ஆத்மபராபதியை யும். அதற்கு ஸாத₄நததையும சொலலும வேதப்பகுதியும். ஸாரஶப்₃த₃ததிலுல பரமாதம ப்ராபதியையும. அதறகு ஸாத₄நமான ப₄கதியையும காட்டும வேதபபகுதியும. ஸாரதரஶப₃த₃ததிலுல பரமாதமாநுப₄வததின போககு வீடாக ஏறபடும ஸவார்தத₂ கைஙகாயததையும். அதறகு ஸாத₄நமான ஆத்மஸமர்ப்பணததையும விளககும வேதப்பகுதியும. ஸாரதமஶப்₃த₃ததால, பரமனுககேயான அடிமையையும. அதறகு ஸாத₄நமான ஸித்₃தோ₄பாயமான எமபெருமானையும காட்டும் வேதப்பகுதியும குறிககப் படுகிறது எனறே கொள்ளவேணடும. பூரவபக்ஷததில் கூறியபடி பொருள்கொள்வதைககாட்டிலும. இபபடிப் பொருள்கொள்வதிலேயே பத₃ஙகளுககு அதி₄கமான ஸவாரஸயம் உள்ளது எனபது காணததககது.

இதறகுமேல ஒரு கேள்வி எழுகிறது. அதாவது:— "வேத வழிக்கு வேறுபட்டதாய், விஷம போனறதான பா₃ஹ்யகுத₃ருஷ்டி ஶாஸதரங்களும, வேதத்திலும, பராக ருதமான இமமை மறுமைச் செலவங்களையும ஆதம பராபதியையும அடைய ஸாத₄நஙகளைககூறும் பகுதியும ஹிதமாகாது. ஆகையால். ஸம்ஸாரமாகிற (ஆநம) விநா ஶத்தினின்றும ப₄யநத நலலோாகள் உபநிஷத்தாகிறஅமுதக கடலினினறும தோனறியதாய். அறிவாளிகளாகிற பூ₄ஸுரர் களால் ரக்ஷிககபபட்டதாய் வேத₃ஸாரதமபபகுதியான அமுததததைத தேடுகிறாாகள்" எனறு வேத₃ாந்த தே₃ஶிகர்

கூறுவது (முற்கூறிய) ஸித்$_3$தா$_4$ந்தத்திற்குப் பொருந்தாதே! என்பது அந்த ஸந்தே$_3$ஹம்.

இதற்கு ஸமாதா$_4$நம் பின்வருமாறு — இவ்வுலகப் பலன்களில் அடியோடு ஆசையற்ற அதி$_4$காரிகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அதி$_4$காரிகளுக்கு (யஜநம் யாஜநம் முதலான) அறுவகைக் காமங்களில் ஊற்றமின்மை விளைந்து விடக்கூடாது என்பதற்காக ஜைமினி மஹர்ஷியால் தம் பூர்வமீமாம்ஸையில் ப்$_3$ரஹ்மத்தைக் கூறும் உபநிஷத்துக்கள் காம்யஶாஸ்த்ரத்துக்கு ஶேஷபூ$_4$தமாய் அதனுள் அடங்கியதாக எப்படி வர்ணிக்கப்பட்டதோ, அப்படியே, (அசித்தைப்போன்று அத்யந்தபாரதந்த்ர்யமாகிற) ஆத்மாவின் உண்மை ஸ்வரூபத்தை அறியாதவர்களுக்கு, ஸாத$_4$யோபாயங்களான ப$_4$க்திப்ரபத்திகளை விதி$_4$க்கும் ஶாஸ்த்ரங்களில் ஊற்றமின்மை ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்னும் திருவுள்ளத்தாலே, வேறுபட்டதான ஸித்$_3$தோ$_4$பாய ஶாஸ்த்ரம் ஸாத$_4$ந ப$_4$க்திப்ரபத்தி ஶாஸ்த்ரங்களில் அடங்கியதாக ஸ்ரீவேதா$_3$ந்த தே$_3$ஶிகரால் கூறப்பட்டது என்று கொள்ளவேண்டும்.

இதைப் பின்வருமாறு சுருக்கிக் கூறலாம் — வேதா$_3$ந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், அதன் ஸாரமாயிருப்பதான ரஹஸ்யத்ரயம் இந்த ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷண ஶாஸ்த்ரத்துக்கு விஷயமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. ஸித்$_3$தோ$_4$பாய ஶாஸ்த்ரமாகிற வேதா$_3$ந்தஸாரஶாஸ்த்ரம், ஸாத்$_4$யோபாய ஶாஸ்த்ரமான வேதா$_3$ந்த ஶாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது "அஸாரம்" என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்திலிருந்து ஸித்$_3$தி$_4$க்கிறது. அந்த ஶ்லோகத்தில் "அஸாரம்" என்னும் பத$_3$ம், பா$_3$ஹ்ய குத்$_3$ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்களைக் குறிக்கமாட்டாது. உலகிற் காணும் பயன்களையும், அவற்றுக்கு ஸாத$_4$நங்களையும், அவற்றுக்கு அங்க$_3$ங்களையும் அறிவிப்பதே ஶாஸ்த்ரமாகும். "ஶாஸநம் செய்கையால் ஶாஸ்த்ரமாகிறது" என்னும்

வ்யுத்பத்தியாலும் இது தேறும். பா3ஹ்யகுத்3ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்களில் இந்த லக்ஷணம் பொருந்தாது. ‘யா வேத3 பா3ஹ்யா: ஸ்ம்ருதய:’ [மநு 12-95] என்று தொடங்கும் மநுஸ்ம்ருதியாலும் ‘வேதா3த் ஶாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி’ என்னும் ப்ரமாணத்தாலும் இவ்வர்த்த2ம் ஸித்3தி4க்கிறது.]

மேலே காட்டிய ஸ்ரீவசநபூ4ஷணமீமாம்ஸாபா4ஷ்ய பங்க்திகளை அநுஸரித்து, அடியேன் ‘மாமுனிகள் கண்ட வேதா3ந்த ஸார நிஷ்கர்ஷம்’ என்ற வ்யாஸத்தை எழுதினேன். அதற்கு மறுப்பாக ஸ்ரீஸ்வாமி ‘ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்’ என்ற நூலை எழுதியுள்ளார். இதற்குத் தக்க விடையை இந்த நிஷ்கர்ஷ நிகஷத்தில் யதா2மதி விண்ணப்பிக்கிறேன்.

மணவாள மாமுனிகள் நியமித்தருளிய அஷ்டதி3க்3க3ஜங்களில் ஒருவரான எறும்பியப்பாவின் ப்ரபௌத்ரரான அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் என்கிற வரவரகு3ருவரர் அருளிய ரஹஸ்யவிவேகத்தில் வேதா3ந்ததே3சிக லோகதே3சிகர்களுக்குப் பதினெட்டு விஷயங்களில் அபி4ப்ராய பே4த3முள்ளது என்பதனை —

उपायः श्रीः, विभ्वी, शरणवचसः साधनमितिः,
न कैवल्यं मुक्तिः, पुनरपि परप्राप्तिकथनम्।
तथाण्डान्तर्भावप्रमितिवचनं केवलगतेः,
प्रपत्तेर्दौर्बल्यं, त्विति कतिचन प्रागकथयन्॥

शक्तानां भक्तियोगः, प्रपदनविषयः शक्तिहीनाधिकारः,
प्रत्येकोपायता न प्रतिनियमवतां कर्मयोगादिकानाम्।
साध्योपायेन सिद्धं भवति, विसदृशं प्राप्यं, अन्येन चान्यत्,
त्यागस्सिद्धानुवादः प्रणवविरहतोऽष्टाक्षरत्वं मनोर्हि॥

सृष्ट्यादौ नैव शक्तिः स्फुटमतिमहतां नित्यमुक्तादिकानां
दोषादृष्टिस्तु वात्सल्यं, अपितु परदुःखोद्धृतीच्छा द[illegible]॥

नोपायः श्रीः, न विभ्वी, न शरणवचसः साधनत्वे प्रमाणं,
कैवल्यं मुक्तिः, अस्मात् न परमपुरुषप्राप्तिः, ऊर्ध्वं प्रकृत्याः।
प्राबल्यं हि प्रपत्तेः, भजनविधिरसौ बुद्धिदौर्बल्यमूलः,
न्यासः सर्वाधिकारः, तदितरशरणानि अस्वतन्त्राणि नैव॥
साध्योपायेन सिद्धं न भवति, सदृशं प्राप्यं, अन्येन नान्यत्,
त्यागश्चाङ्गं प्रपत्तेः, प्रणवविरहतोऽष्टाक्षरत्वं मनोर्न।
सृष्ट्यादौ चास्ति शक्तिः प्रभुनियमनतो नित्यमुक्तादिकानां,
दोषेष्विच्छैव वात्सल्यं, अपिच परदुःखासहत्वं दया हि॥

[(1) ஸ்ரீதே3வி உபாயமாகிறாள், (2) ஸ்ரீதே3வி விபு4ஸ்வரூபமுடையவள்; (3) ஶரணவரண வாக்குக்கு உபாயத்தவமுண்டு என்பதற்கு ப்ரமாணம் உள்ளது, (4) கைவல்யம் மோக்ஷமாகாது; (5) கைவல்யத்தை அநுப4வித்தபின் பரமாத்மாவை அநுப4விக்கலாம் என்று கூறப்படுகிறது; (6) கைவல்யம் அண்ட3த்தினுள்ளேயே இருக்கிறது என்று ப்ரமாணங்களால் கூறப்படுகிறது, (7) ப்ரபத்தி து3ர்ப3லமானது. (8) ஶக்தியுள்ளவர்களுக்கு ப4க்தியோக3த்திலேயே அதி4காரம். (9) ஶக்தியற்றவர்களுக்கே ப்ரபத்தியில் அதி4காரம். (10) ப4க்திக்கு அங்க3மாகவேயிருக்கும் கர்மயோக3ம் முதலானவற்றுக்கு ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வம் கூடாது. (11) ஸாத்4யோபாயத்தினால் ஸித்3த4வஸ்து ஸாதி4க்கப்படுகிறது (12) ஸாத்4யஸாத4நங்களுக்கு வேறுபாடு உண்டு. (13) வேறான ஸாத4நத்தாலேயே வேறான ஸாத்4யம் ஸாதிக்கப்படுகிறது. (14) 'பரித்யஜ்ய' என்கிற உபாயாந்தர த்யாக3வசநம் அதி4காரத்தினால ஏற்கனவேயுள்ளதை அநுவாத3மே செய்கிறது. (15) திருமந்திரத்தில் ப்ரணவம் இல்லாமலே எட்டு அக்ஷரமாகிறது (16) மிகப் பெரியவர்களான நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றில் ஶக்தி கிடையாது (17) தோ3ஷத்தைக் காணுதிருக்கையே வாத்ஸல்யம் (18) பிறர் துன்பத்தைக் களைவதில் விருப்பமே த3யை என்று சில பூர்வபக்ஷிகள் கூறினர்.

(1) ஸ்ரீதே3வி உபாயமாகமாட்டாள் (2) அவளுக்கு (ஸ்வாபா4விக) ஸ்வரூபவிபு4த்வம் இல்லை. (3) ஶரணவரண வாக்குக்கு உபாயத்வமுண்டு என்பதற்கு ப்ரமாணமில்லை (4) கைவல்யம் மோக்ஷமே (5) அதை அடைந்தவனுக்குப் பரமாத்மாநுப4வம் கிடையாது. (6) அது ப்ரக்ருதிக்கு மேலேயே உள்ளது. (7) ப்ரபத்தி பரப3லமானது. (8) விஶேஷமான ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக்கே ப4க்தி விதி4க்கப்படுகிறது. (9) ஶக்தியற்றவர்களோடு ஶக்தியுள்ளவர்களோடு வாசியற ஶரணாக3தியில் அனைவர்க்கும் அதி4காரமுண்டு. (10) காமயோக3ம் முதலானவை ஸ்வதந்த்ரோபாயமாக ஆவதும் உண்டு. (11) ஸாத்4யோபாயத்திலே ஸித்3த4வஸ்து ஸாதி4க்கப்படுகிறது என்பது சரியல்ல. (12) ஸாத்4யஸாத4நங்களுக்கு வேறுபாடு இல்லை. (13) வேறான ஸாத4நத்தால் வேறான ஸாத்4யம் ஸாதி4க்கப்படுவதில்லை. (14) 'பரித்யஜ்ய' என்கிறவிடத்தில் உபாயாந்தரத்யாக3ம் ப்ரபத்திக்கு விதி4க்கப்படும் அங்க3மாகும். (15) திருமந்திரத்தில் ப்ரணவமில்லாமல் அஷ்டாக்ஷரத்வம் ஸித்3தி4க்காது. (16) நித்யமுக்தர்களுக்கு ஸர்வேஶ்வரனின் நியமனத்தால் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றில் ஶக்தி உண்டு. (17) (அடியார்களின்) குற்றங்களையும் (கு3ணம்போலே) விரும்புவதே வாத்ஸல்யம். (18) பிறர் துன்பம் காணப் பொறுதிருக்கையே த3யையாகும் — என்று இவ்விஷயங்களில் ஸித்3தா4ந்தமாகும்.] என்று அறிவித்துள்ளார்.

மேலும் சில பெரியோர்களின் வாக்கியங்களையும் உதா3ஹரிக்கிறேன்.

वेदान्तार्यजगद्गुर्वोः पक्षयोः लोकविश्रुताः ।
वक्ष्यमाणविभेदाः स्युः कथ्यन्ते ते क्रमादिह ॥
सहेतुका कृपा विष्णोः लोकेशस्य रमापतेः ।
सूक्तेः शठारिमुख्यानां निर्हेतुककृपा मता ॥

मुक्तौ फलस्य चाभेदः श्रुतिसूत्रसमन्वयात् ।
उपायतारतम्येन फलभेदोऽधिकारतः ॥
स्वरूपतो विभुत्वं स्यात् लक्ष्म्याः पत्युः यथा तथा ।
अणुत्वं जीववत् तस्याः शक्त्या सर्वत्र च स्थितिः ॥
भक्त्यङ्गमेव जानीयात् ज्ञानकर्मद्वयं सदा ।
स्वतन्त्रहेतुतापि स्यात् ज्ञाने कर्मणि च क्वचित् ॥
पद्मजा मुक्त्युपायत्वे स्थिता प्रोक्ता मनीषिभिः ।
न मुक्तिहेतुता तस्याः घटकत्वं तु सर्वदा ॥
वात्सल्यमाश्रितेषु स्यात् दोषादर्शनमीरितम् ।
आश्रितस्यापराधेषु भोग्यताबुद्धिरिष्यते ॥
दुःखान्यथ निराकर्तुं इच्छा कारुण्यमिष्यते ।
व्यसनेषु परेषां हि दुःखित्वं तत् स्मृतीरितम् ॥
प्रपत्तिश्च मुमुक्षूणां भक्तिवन्मोक्षसाधनम् ।
निरपेक्षोपायबाधात् साऽधिकारिविशेषणम् ॥
अज्ञानाशक्तियुक्तानां प्रपत्तौ अधिकारिता ।
स्वरूपयाथात्म्यविदः सर्वेऽप्यत्राधिकारिणः ॥
त्यागस्य अशक्तिजन्यस्य गीतोक्तिरनुवादनम् ।
सर्वधर्मपरित्यागः प्रपत्त्यङ्गं विधीयते ॥
भगवत्प्रीतिजनकं कर्माऽऽज्ञामूलकं च तत् ।
कैङ्कर्यमेतत् श्रीभर्तुः आनृशंस्यादिमूलकम् ॥
अनुरूपं स्वकर्तॄणां साधनान्तरमिष्यते ।
पारतन्त्र्यस्वरूपाणां विरुद्धं साधनान्तरम् ॥
आनुकूल्यादिकं शास्त्रे प्रपत्त्यङ्गं निगद्यते ।
अवघातेन यः स्वेदः तद्वत् संभावितात्मकम् ॥
प्रपत्तिः नियमेन स्यात् प्रसादजननी हरेः ।

प्रपत्तौ भरतस्यासौ न हेतुः व्यभिचारतः ॥
पातकेषु प्रपन्नस्य पुनःप्रपदनं भवेत् ।
स्मरणं पूर्ववृत्तायाः प्रपत्तेर्निष्कृतिर्मता ॥
निकृष्टवर्णं वाङ्मात्रात् प्रपन्नं पूजयेत् द्विजः ।
कुलदैवतवत् सोऽपि पूजनीयः सदा द्विजैः ॥
अणौ जीवे विभोर्व्याप्तिः बहिः स्थित्वा प्रशासनम् ।
व्यक्तौ जातेर्यथा व्याप्तिः अणौ व्याप्तिस्तथा मता ॥
कैवल्यं भङ्गुरं प्रोक्तं वेदान्ताचार्यदेशिकैः ।
लोकाचार्यैस्तदेवोक्तं नित्यं स्मृतिषु दर्शनात् ॥

[வேதா₃ந்தாசாரியர் பிள்ளைலோகாசார்யர் ஆகியவர்களின பக்ஷங்களில உலகறிந்த கீழ்க்கண்ட வேற்றுமைகள் உள்ளன. அவை வரிசையாகக கொடுககப்படுகின்றன. (ஒவ்வொரு எண்ணிக்கையிலும முதலில மெலலிய எழுத் துககளில வேதாந்த தேசிகர் பக்ஷமும், பிறகு தடித்த எழுத்துக்களில பிளளையுலகாசிரியர் பக்ஷமும் கொடுககப் படுகிறது.) (1) ஸ்ரீய பதியான ஸர்வேஸ்வரனின் கிருபை ஒரு ஹேதுவினுல் உண்டாவது. நம்மாழவாா முதலிய ஆழ்வாாகளின ஸ்ரீஸுக்திகளிலிருந்து, ப₄க₃வதகிருபை ஓா ஹேதுவில்லாமல் உணடாகிறது என விளஙகுகிறது. *(2) மருதி ஸுத்ரங்களையொட்டி முக்தியில (ப₄கதி ப்ரபத்தி ஸித்₃தே₄பாய நிஷ்டா₂களிடையே) ப₂லபே₄த₃ம் கிடை யாது.* உபாயங்களில் ஏற்றததாழ்விருக்கையால, அதி₄ காரிகளுக்குத் தக்கபடி ப₂ல பே₄த₃ம உணடு. *(3) ஸ்ரீய பதிக்கு எப்படி ஸ்வரூபவிபு₄த்வமுண்டோ அப்படியே ஸ்ரீதே₃விககும் உண்டு.* மற்ற ஜீவரைப்போலே அணுத்வமே ஸ்ரீதே₃விக்கு இயலவானது. அக₄டிதக₄டநாமக்தியாலே அவள் எங்குமிருககவும செய்கிருள். *(4) கர்மஜ்ஞாந யோக₃ங்கள் எப்போதும் ப₄கதிககு அங்க₃மாகவேயிருக் கின்றன,* சில சமயங்களில காமயோக₃மும, ஜ்ஞாநயோக₃

மும் மோக்ஷத்திற்கு ஸ்வதந்த்ரகாரணமாகவும் ஆவதுண்டு. *(5) தாமரையாள் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாயிருக்கும் பெருமையையுடையவள் என்று பெரியோர்களால் கூறப்படுகிறது.* ஸ்ரீதே3விக்கு எப்போதும் மோக்ஷோபாயத்வம் கிடையாது, எப்போதுமுள்ளது புருஷகாரத்வமே. *(6) அடியார்களிடத்துக் குற்றங்களைக் காணாமலிருக்கையே வாத்ஸல்யமாகும்;* அடியார்களின் குற்றங்களை கு3ணமாகக் கொள்ளுகை வாத்ஸல்யமாகும். *(7) பிறர் துன்பங்களைக் களைவதில் விருப்பமே காருண்யமாகும்.* பிறர் துன்பங்களைக் கண்டு துன்புறுவதே காருண்யமென ப்ரமாணம் கூறுகிறது. *(8) முமுக்ஷுக்களுக்கு ப4க்தியைப்போலே ப்ரபத்தியும் மோக்ஷஸாத4நம்;* ஈஶ்வரனுடைய நிரபேக்ஷோபாயத் தன்மைக்கு ஒட்டாதாகையால், ப்ரபத்தி அதி4காரி விஶேஷணமே. *(9) அஜ்ஞாநமும், அஶக்தியுமுடையவர்களே ப்ரபத்திக்கு அதி4காரிகள்.* ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய உண்மையறிவுடைய அனைவருமே அதற்கு அதி4காரிகள். *(10) அஶக்தியினால் ஏற்கனவேயுள்ள உபாயாந்தர த்யாக3த்தையே கீ3தையில 'பரித்யஜ்ய' என்று அநுவாத3ம் செய்கிறது,* உபாயாந்தரங்களைக் கைவிடுவதை ப்ரபத்திக்கு அவஶ்யமான அங்க3மாகவே கீ3தை விதி4க்கிறது. *(11) ப4க3வானுக்கு உகப்பை உண்டாக்கும் கர்மம் அவனுடைய ஆஜ்ஞையையே காரணமாகக்கொண்டது.* ஶ்ரிய பதிக்குக் கைங்கர்யமாயிருக்கும் இது (உயிர்களிடத்து) இரக்கம் முதலான பல காரணங்களால் உண்டாவது. *(12) ஸாத4நாந்தரங்கள் அவைகளில் அதி4காரம் உள்ளவர்களுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமேயாகும்.* அத்யந்தபாரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்களுக்கு ஸாத4நாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்3த4மேயாகும். *(13) ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் முதலானவை ஶரணாக3திக்கு அங்க3ங்களாக ஶாஸ்த்ரத்தில் கூறப்படுகின்றன.* நெல் குத்தினால் வியர்வை ஏற்படுவதுபோலே ஶரணாக3தனுக்கு இயல்பாகவே ஏற்படும் தன்மைகள் ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் முதலானவை *(14) ப்ரபத்தியானது எப்போதுமே* ஹரிக்கு

உகப்பை விளைத்துப் பலனை விளைப்பது. ப4கவத்ப்ராப்தி விஷயத்தில் இந்த நியமம் இல்லை ப4க3வதி3ச்சை2யே ஹேது என்பதை ப4ரதப்ரபத்தியிலே காணலாம். (15) ப்ரபந்ந னுக்கு அக்ருத்யகரணக்ருத்யாகரணரூப பாபஸம்ப3ந்த4மும் உபாயாந்தரஸம்ப3ந்த4மும் உண்டானால் அவன் மறுபடியும் ஶரணாக3தி அநுஷ்டி2க்க வேண்டும். அந்த ஸந்தாப்ப4ங்களில் முன் பரபத்தியை நினைவிற்கொள்ளவதே ப்ராயஶ்சித்தமாகும். (17) தாழ்ந்த வர்ணத்தில் உதித்த ப்ரபந்நனை உயர்ந்த வர்ணத்திலுதித்தவன் வாக்கினால் மாத்திரமே ஶோ3ளரவிக்க லாம். அவனும் குலதை3வதம்போலே எல்லா ப்ரபந்நர்க ளாலும் பூஜிக்கத்தக்கவனே. (17) அணுவான ஜீவனிடத் தில் விபு4வான ஈஶ்வரன் வியாபித்திருப்பதாவது வெளியில் வியாபித்து நியமிப்பதேயாகும். ஒவ்வொரு வ்யக்தியிலும் ஜாதி பரிஸமாப்ய வ்யாபித்திருப்பதுபோலவே, ஒவ்வோ ரணுவிலும் ஈஶ்வரன் உள் நுழைந்து பரிஸமாப்ய வ்யாபித் திருக்கிறான். (18) ஸ்ரீவேதா3ந்த தே3ஶிகராலே கைவல்யம் அநித்யம் என்று கூறப்படுகிறது ப்ரமாணங்களையொட்டி பிள்ளையுலகாசிரியரால் அது நித்யமாகக்கொள்ளப்படுகிறது.] என்றும்.

भेदः स्वामिकृपाफलान्यगतिषु श्रीव्याप्त्युपायत्वयोः
तद्वात्सल्यदया-निरुक्तिवचसोः न्यासे च तत्कर्तरि।
धर्मत्यागविरोधयोः स्वविहिते न्यासाङ्गहेतुत्वयोः
प्रायश्चित्तविधौ तदीयभजनेऽणुव्याप्ति-कैवल्ययोः ॥

[இரு ஸம்ப்ரதா3யங்களுக்கும் பின்வரும் விஷயங்களில் பே4த3ம் உள்ளது —(1) ஈஶ்வரக்ருபை (நிர்ஹேதுகமா ஸஹேதுகமா என்பதுபற்றி) (2) ப2லமான மோக்ஷம் (பே4த3ம் உண்டா இல்லையா என்பதுபற்றி) (3) மற்ற உபாயங்கள் (உபாயத்வம் இல்லையா உண்டா என்பதுபற்றி) (4) லக்ஷ்மீவ்யாப்தி (இயல்பானதல்லவா இயல்பானதா என்பதுபற்றி) (5) பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் (இல்லையா

உண்டா என்பதுபற்றி) (6) ஈஶ்வரவாத்ஸல்யம (தோ3ஷங்களை கு3ணமாகக்கொள்வதா காணுமலிருப்பதா என்பது பற்றி) (7) ஈஶ்வர கருணை (பிறா துன்பம் கண்டு துன்புறு கையா, பிறர் துன்பத்தை நீக்குவதில விருப்பமா என்பது பற்றி) (8) ஶரணாக3தி (அதி4காரிவிஶேஷணமா உபாயமா என்பதுபற்றி) (9) ஶரணாக3திக்கு அதி4காரிகள் (அனைவருமா, அஶக்தர்கள் மாத்திரமா என்பதுபற்றி) (10) உபாயாந்தரத்யாக3ம் (விதி4யா, அநுவாத3மா என்பது பற்றி) (11) உபாயாந்தராநுஷ்டா2நம ஸ்வரூபவிருத்3த4மா அல்லவா என்பதுபற்றி (12) விஹிதகர்மம (ஆந்ருஶம்ஸ்யாதி3களையும் காரணமாகக் கொண்டதா, ஆஜ்ஞையை மாத்திரம காரணமாகக் கொண்டதா என்பதுபற்றி) (13) ஶரணாக3தியும், (14) அதன அங்க3ங்களும் ப4க3வத்ப்ரஸாத3த்தினுல விளைகிறவையாகையால் அதறகு ஹேதுவலலவா, ப்ரஸாத3த்தை விளைப்பவையாய், அதறகு ஹேதுவா என்பதுபற்றி (15) ப்ரபந்நனுக்குப் பாபஸம்ப3ந்த4ம் உண்டாஞல ப்ராயஶ்சித்தம பூர்வப்ரபத்திஸ்மரணமா மறுபடியும் ஶரணமடைவதா என்பதுபற்றி (16) தாழ்ந்த வர்ணத்தில் உதித்த பா4க3வதனும் குலதை3வம்போல் பூஜிக்கத்தக்கவனு, வாக்கினுல் மாத்திரம பூஜிக்கத்தக்கவனு என்பதுபற்றி (17) அணுவான பொருளிலும் ஸர்வேஶ்வரன் உள்நுழைந்து பரிஸமாப்ய வியாபித்திருக்கிறுனு, வெளியில மாத்திரம வியாபித்திருக்கிறுனு என்பதுபற்றி. (18) கைவல்யம நித்யமான மோக்ஷமா, அநித்யமான போ4க3மா? என்பதுபற்றி.] என்றும் இவை பெரியோர் பணித்தவை.

வஸ்துஸ்தி2தி இப்படியிருக்க-சிலர் தே3சிகவாக்யங்களில சிலவற்றை உதா3ஹரித்து 'தே3சிகன லோகதே3சிகஸம்ப்ரதா3யஸ்த2ர்' என்பதும், மற்றும் சிலா லோகதே3சிகவாக்யங்களில சிலவற்றை உதா3ஹரித்து 'லோகதே3சிகன் தே3சிகஸம்ப்ரதா3யஸ்த2ர்' என்பதும் தற்காலம ஒரு பரிபாடியாகி

விட்டது. இதற்கு லோகப்ரதாரணம் ப்ரயோஜநமா. லோகதே₃சிக வேதா₃ந்த தே₃சிகர்கள் ஸவஸவ வசநவிபரீத பா₄ஷிகள் என்று ஸ்தா₂பிப்பது ப்ரயோஜநமா. இருவரு யாருக்கும் ஸாமரஸ்யஸம்பாத₃நம் ப்ரயோஜநமா அறி கிலேன். ஸாரதம நிஷ்கர்ஷ கர்த்தாவான நம ஸ்வாமி தம்முடைய நூலில நம்பிள்ளை, லோகதே₃சிகன், மாமுனிகள் இவர்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளை உதா₃ஹரித்து இவர்கள திரு வுள்ளமும் தே₃சிகன திருவுள்ளமும ஒன்றே என்று எழுதுகிருர். "லோகதே₃சிக வேதா₃ந்ததே₃சிக வாக்யங்கள் ஏகார்த்தங்கள் அவிருத்₃த₄ார்த்தங்கள் என்று நம ஸ்வாமி திருவுள்ளம பற்றுவது உண்மையாகுல. நம்பிள்ளை, உல காரியன், மாமுனிகள் இவர்களுடைய ஸகல தி₃வ்யஸூக்தி களையும் எடுத்துக காட்டி தே₃சிகன திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்துமாறு நிரூபிக்கவேண்டும். தங்களுக்கு ஸாத₄கம் போலே ஆபாத ப்ரதீதமான சில வாக்யங்களை மாத்திரம் எடுத்துக்காட்டுவது உசிதமன்று. சிலர் தே₃சிகன வாக்யங் கள் சிலவற்றை உதா₃ஹரித்துத தங்கள பக்ஷத்திற்கு ஸாத₄கமாக எழுதுகிருர்கள் என்று கொண்டு நம ஸ்வாமி யும் தன்மார்கா₃வலம்பா₃நம் பண்ணுவது உசிதமன்று என்று எண்ணுகிறேன். நம்பிள்ளை, உலகாரியன், மாமுனிகள் இவர்கள் வாக்யங்களில அநேகங்களை அடியேன் உதா₃ஹரிக கிறேன். இவையெல்லாம் தே₃சிகஸம்ப்ரதா₃யாநுகு₃ணங்கள் என—நடக்கப்போகும் வாக்யார்த்த₂ஸத₃ஸ்ஸில நிரூபிக்கு மாறு ஸ்ரீஸ்வாமியை ஸவிநயம் ப்ரார்த்த₂யே.

ஸ்ரீமல்லோகாசார்யாதி₃ தி₃வ்யஸூக்திகள் பின்வருமாறு—

நம்பிள்ளை ஈடு.

1-1-1 (அருளினன்) நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிறக்கண்டவித்தனை. இத்தலை அர்த்தித்₂ககவன்றிக்கே முலைகடுப்பாலே தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே அருளிக் கொண்டு நிறக்கக்கண்டவித்தனை. 'धातुः प्रसादान्महिमानमीशम्'

என்கிறபடியே நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிறகக் கண்டவிதத்தனே.

1-7-7 (யானிதயாதி₃) "இசைவு" என்னுலே வந்த தாகிலன்றே "விடுகையும்" என்னுலே வந்ததாவது. 'ஆழ்வீர்! நாம் உம்முடையபாடே இருப்போம்' என்றால 'ஓட்டேன்' என்பரே. ஆகில 'இங்கு இருக்கக்கடவோம்' என்று பரதிஜ்ஞை பண்ணியாயிற்று வந்திருப்பது. 'நான இசைந்து என்னுடைய ஹ்ருத₃யத்திலேயே இருக்க வேணும்' என்றிலேன்.

6-10-10 (அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல மங்கையுறை மார்பா) நிரபேக்ஷமுமாய் ஸாபேக்ஷமுமாய் இருக்கும் இவ்வுபாயம்—ஆகாரபே₄த₃த்தாலே. 'நிரபேக்ஷ மாகிறபடி எங்ஙனே என்னில் -ருசியைப பிறப்பிக்கையும், பிறந்த ருசியை வளர்க்கையும், விரோதி₄களைப போக்குகை யும், ஒரு தே₃ஶவிஶேஷத்தேறக கொண்டுபோகையும், ப்ராப்தமான கைங்கர்யத்தைக கொள்ளுகையும் ஆகிற இவ்வோவிடங்களில நிரபேக்ஷமாகத் தானே செய்யும். ஸஹகாரிவேண்டா. இவ்வுபாயம் ஆருக்கு என்றால. 'அதி₄காரிக்கு'என்கையாலே. அதி₄காரி ஸாபேக்ஷம்; அதி₄காரி ஸாபேக்ஷமானவோபாதி. புருஷகாரஸாபேக்ஷம்; எங்ஙனே என்னில —இவ்வதி₄காரி—பூர்வாபராத₄த்தையும் பார்த்து, அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸார்வஜ்ஞாதிகளையும் பாரத்துப் பிற்காலிக்க. 'அஞ்சாதே' என்று புருஷகாரமானவள் சொல்ல வேண்டுகையாலே. (இறையுமகலகில்லேன) ஸம்ஶ்லேஷாங்க₃மான விஶ்லேஷமும் பொறுக்கமாட்டேன. அவன் உபாயமாமிடத்தில அங்க₃த்தை ஸஹியாத சுணை உடைமைபோலே, ஸம்ஶ்லேஷாங்க₃மான விஶ்லேஷமும் பொறாத மார்த்த₃வம.

8-7-8 (வெறிதே அருள் செய்வா) நிர்ஹேதுகமாக கருபை பண்ணுவர். ஆருக்கென்னில (செய்வார்கட்கு)

"यमेवैषः वृणुते ' என்று தாம் விஷயீகரிக்க நினைத்தார்க்கு. 'தாந்தாம் ஒன்று செய்வார்க்கு'என்னில. 'வெறிதே' எனனக் கூடாதிறே. 'ஆனாலும் ஒரு ஹேது வேண்டாவோ அருளுக்கு? என்னில; உகப்பாயிற்று ஹேது. 'प्रियतम एव हि वरणीयो भवति' எனனககடவதிறே, ருசியுணடானாலும் இவன சேதனனை வாசிகக்குச் சைதந்யப்ரயுகதமான ஸ்வபாவமாகக கொள்ளுமித்தனையலலது, பேறறுககு ஸாத₄நமாகச் சொலலவொண்ணாதிறே

8-7-9 மதி—அநுமதி என்றாகி, 'அநுமதிமாதரத்தாலே' எனபர் பட்டர். அதாவது அவன புகுருகிறவிடத்தில விலக்கிறறிலன என்கை.

8-8-3 (எனனுணர்வினுள்ளே இருத்தினேன்) அவனை எனனுடைய ஜ்ஞாநத்துககு விஷயமாககினேன். 'வைத்தேன மதியால' என றதுதானிறே. இச்சி₂த்தேன் எனகை. இச்சை₂தான ஸ்வாதீ₄நமோ எனனில் (அதுவும் அவனதினனருளே) அந்த இச்சை₂தான பிறந்தது அவன் ப்ரஸாத₃த்தாலே. நின்ற நினற அளவுகள்தோறும் இவ்வளவும அவனாலே பிறநதது எனனும்படியாயிற்று இருப்பது அவனுடைய ஸௌஹார்த₃ம.

10-8-9. (இன்று இத்யாதி₃) 'இழந்தநாள் இழநததும் அவனாலே. பெறற இனறு பெற்றதும் அவனாலே' என றிருககிறார். பரதந்தரவஸ்து செல்லநிற்கவற்றோ வர நிற்கவற்றோ? (ஒனறெனககருள் செய்ய) முனபு கைவிட்டதற்கு ஹேது சொலலவுமாம, இன்று எனனை விஷயீகரித்ததுக்கு ஹேது சொலலவுமாம (உணாத்தலுற்றேனே) இதுககொரு மறுமாற்றம அருளிச்செய்ய வேணுமெனறு திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பம செயயவேண்டியிராநின்றேன. 'இது நாம் சொல்லவேணுமோ? நீரே அறியீரோ?' எனறான். 'அடியேன அறியேன, ஸர்வஜ்ஞ

ரான தேவர் அருளிசசெய்யவேணும்' என்றார். 'ஆனால நாம் உமமுடைய நெஞசிலே புககிருககிறவிடததில் ஸமவதி$_3$த திருநதீர, அததாலே காணும' என்றான. 'ஓம அதுதான உண்டோ? யானொடடி என்னுள் இருததுவம என்றிலன' என்றார். 'அது இலலையாகிலும புகுந்தபினபு நம்மை ஆத$_3$ரிததீரே' என்றான. 'மருவித்தொழும மனமே தந்தாய்— என்று அதுவும் தேவர் செய்தவித்தனை என்றார். 'ஓங் காணும! அதிலலையாகிலும நமமோடொகக விஷயாநதரங் களையும விருமபாதே இருந்தீரே'என்றான. 'என்னைத் தீமனம கெடுததாய்'என்று அதுவும தேவரேயன்றோ'என்றார் 'இவை ஒன்றுமிலலையாகிலும நாம தந்த மதிநலததை வளர்த்துக கொடு போநதீரே என்றான. காதல கடல்புரைய விளைவித்த காரமர் மேனி — என்று அதுவும் தேவரீரே அன்றோ' என்றார். இபபடி இவர் முடியத தொடர்ந்தவாறே பெருங் கடல மண்டினாரைபபோலே போககற்றான்.

'இதுக்கு ஈஶவரன் சொன்ன உத்தரமென்?. என்று ஜீயா பட்டரைக கேடக. 'இவர்தலையிலே ஒரு பழியை எறட்டு நெடுநாள் இழந்த நாம சொலலுவதென' என்று லஜஜாவிஷ்டனாய். காலாலே தரையைக கீறி நிறகுமித்தனை போககி வேறுஉததரமுண்டோ?' என்றருளிச்செய்தார். அதாவது—முனபு ருசியிலலாமையாலே எனனமாட்டான. 'இபபோது ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநம் பண்ணுகையாலே' என்ன மாட்டான். ஆனால, பினனை ஈச்வரனுககு வைஷமய நைர்க$_4$ருணயாதி$_3$கள் வருதல, ஸாவமுகதிபரஸஙக$_3$ம் வருதல செய்யாதோ? என்னில, அது செயயாது அடியிலே அத்$_3$வேஷமும் இச்சை$_2$யும் பிறககைககுத தான் கருஷி பண்ணி அது பகவமாமளவும் பாாததிருககிறவனாகையாலே. அவன கேட்டதறகு ஒரு மறுமாறறம் சொலலக் காணாமை யாலே 'அறிந்தோம். இதுககு ஹேது இஙஙனேயாக வேணும்' என்று பார்ததார். 'தனனுடைய ஸபர்ஶம் ப்ரதிகூலமாகை தவிர்ந்து விலககாத ஸமயம் பார்த்திருநதா

ணுதல், தன்னையொழிந்தவற்றில ஸாத4நபு3த்3தி4 தவிருமள வும் பார்த்திருந்தானுதலாக அடுககும்' எனறு பார்த்தார். ஆனால இது தனனை அவன் உததரமாக அருளிச்செய்யா தொழிவானென? என்னில; சைதந்ய பரயுக்தமாய் வருகிற அத்3வேஷத்தை ஸாத4நமெனனமாட்டானே, உபாயப4ாவம் தன தலையிலே ஆயிறறே, நெடுநாள் இவாதலையிலே பழியிட்டிருந்த நாம் எதனைச் சொலவது? எனறு பேசாதே இருந்தான. சைதந்யபரயுகதமான ருசிதான் ஸவரூபாதி ரேகியன்றிறே உமமுடைய ப்ராபயம பெறறீராகில அதுவே அமையாதோ? எனன, அதுவே அமையுமெனகிறுர். தேங்காயககு இளநீர் புக்கவழி ஆராய்நது அனறிறே விடாய்ததவன் இளநீா குடிபபது.

10-8-10 'அவன தானே செய்தான்' என்னுமன்று அவனுககு வைஷமயமும, நைாக்4ருண்யமும, ஸர்வமுகதியும பரஸங்கி3யாதோ? என்னில்; இத்தலையில ருசியை அபேக்ஷிததுச் செய்கையாலே, அவனுககு அவை தட்டாது. அது ஹேதுவென்று ஈஶவரனுககு உததரமானுலோ வென்னில, அது உபாயமாகமாட்டாது. ப2லவ்யாபதமான திறே உபாயமாவது. இநத ருசி அதி4காரிஸ்வரூபமாகை யாலே தத்3விஶேஷணமாமித்தனை. உபாயம ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாகையாலும இநத ருசி உபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமாகாமையாலே இவாக்கு 'இலலை எனனலாம். ஸர்வமுகதி ப்ரஸங்க3 பரிஹாரார்தத2மாக அவனுககு உண்டு' என்னவுமாம.

முமுக்ஷுப்படி

(மூ. 223) ஜீயா வ்யாக்2யாந அவதாரிகை தொடஙகி.

'ஸவீகாரராநந்தரமொழிய உபாயம் காாயகரமாகாமை யாலே பேற்றுககு இது அவஶ்யம் வேணடியிருக்க, இதில் உபாயத்வததைக கழிககிறபடிதான எஙஙனே?' எனன, அருளிச்செய்கிறுர் 'ஸ்வீகாரநதானும் அவனாலே வந்தது' எனறு.

மூ,223. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

வயா.—அதாவது-ஸ்வீகாராநந்தரம் இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும பண்ணுகையாகிற இது அவனாலே ஆனாற்போலே தத்பூர்வப₄ாவியான ஸ்வீகாரந் தானும் அவனாலே உண்டானது—என்கை இத்தால், ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயகார்யத்வமொழிய உபாயத்வம் இல்லை என்றதாயிற்று.

'அவனாலே வருகையாவது என்?' என்ன, அருளிச் செய்கிறார் 'ஸருஷ்டி' என்று தொடங்கி.

மூ 224. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி₃முக₂த்தாலே பண்ணின க்ருஷிப₂லம

வ்யா.— அதாவது—கரணகளேப₃ரவிது₄ரனாய், போ₄க₃ மோக்ஷஶூந்யனாய், அசித₃விஶேஷிதனாய்க் கிடக்கிற த₃ஶை யிலே, கரணகளேப₃ர விஶிஷ்டனாய, ஜ்ஞாநவிகாஸயுக்தனும் படி ஸ்ருஷ்டித்து, /"எதிர்சூழல்புக்கு' என்கிறபடியே இவனை அங்கீ₃கரிக்கைக்காக அநேக அவதாரங்களைப்பண்ணி அவ தரித்த இடங்களிலே, ஆஶ்ரயணருசி விஸ்வாஸ ஜநகமான தன் கு₃ணசேஷ்டிதாதி₃களை பரகாஶிப்பித்து, இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே ப₂லித்தது இது—என்கை.

இவ்வர்த்த₂த்தில் ப்ரமாணம காட்டுகிறார். 'அதுவுமவன தின்னருளே' என்று.

மூ 225 "அதுவும் அவனது இன்னருளே."

வ்யா —அதாவது—||'உணர்விலும்பரொருவனை அவன தருளாலுறற்பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தி னேன" என்று 'உணர்வுமிக்கிருக்கக் கடவரான நித்யஸூரி

/ திருவாய் 2-7-6. || திருவாய் 8-8-3.

களுடைய ஸத்தாதி₃களுக்கு நிர்வாஹகனான அத்₃விதீயனான வனே, அவனுடைய அருளாலே ப்ராப்திக்கைக்காக, என்னுடைய அபேக்ஷாரூப ஜ்ஞானத்துக்குள்ளே இருந்தினேன்' என்று தம்முடைய ஸ்வீகாரத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், ||''அதுவுமவனதின்னருளே' என்று அந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே உண்டானது என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷிப₂லமென்றே கொள்ளவேணும்-என்கை.

இப்படியாகையால இந்த ஸ்வீகாரத்தில சரக்கற நினைக்ககடவனென்கிறார 'இத்தையொழியவும' என்று தொடங்கி.

மூ. 226. இத்தை ஒழியவும தானே காரியஞ் செய்யும என்று நினைக்கக்கடவன்.

வ்யா -அதாவது-இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும தானே க்ருஷி பண்ணுவானொருவனுகையாலே, இதுக்காகவன்று அவன நமக்குக் கார்யஞ்செய்கிறது; இத்தை ஒழியவும் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநகரனான தானே நம்முடைய இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரரூபமான கார்யத்தைச் செய்யுமென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணககடவன்—என்கை.

'இப்படி நினைக்கவேண்டுகிறது என்? என்ன அருளிச் செய்கிறார் 'அல்லாதபோது' என்று தொடங்கி.

மூ. 227. அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷ்யம ஜீவியாது

வ்யா -அதாவது-'இத்தையொழியவுங கார்யஞ்செய்யும' என்று நினையாதே, 'இதுவுமவேணும் அவன கார்யஞ் செய்கைக்கு' என்று நினைக்குமளவில, உபாயத்தினுடைய ஸஹாயாந்தர நைரபேக்ஷ்யம் ஜீவிக்கப்பெறாது—என்கை.

|| திருவாய் 8-8-3.

ஆனால இந்த ஸ்வீகாரந்தான் ஏதாவதென்ன அருளிச் செய்கிறார். 'இது' என்று தொடங்கி.

மூ 228. இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க$_3$பரிஹாரார்த்த$_2$ம், பு$_3$த்$_3$தி$_4$ ஸமாத$_4$ாநார்த்த$_2$ம், சைதந்யகார்யம, ராக$_3$ப்ராப்தம, ஸ்வரூபநிஷ்ட$_2$ம், அபரதிஷேத$_4$த்$_3$யோதகம.

வ்யா,—அதாவது-இந்த ஸவீகாரம்- இததலையிலொன்று மினறிககேயிருகக, ஈஸ்வரன தானே உஜ்ஜீவிபபிககுமளவில, எலலாருமபின்னை முக்தராகவேண்டாவோ? எனகிற ஸாவமுகதி பரஸங்க$_3$பரிஹாரத்துக்குறுபபு; இதுதான, 'நெடுங்காலம நமமை ரக்ஷியாதவன இனறு நமமை ரக்ஷிக்கும் என்றிருககிறது நாமெனகொண்டு?'என்று இவன தளுமபாமல பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸமாத$_4$ானம பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு; இவன் தான் அசேதநமன்றிககே சேதநனுகையாலே அவனே உபாயம எனகிற அத$_4$யவஸாயம இவன சைதநயத்தினுடைய காரியம்; வைத$_4$மாக அன்றிககே இதில ருசிஜநனனை இவனுடைய ராக$_3$ததாலே பராபதமான இது ஸவரூபாதிரேகியன்றிககே தசே$_3$கரக்ஷ்யதவருபமான ஸவரூபததிலே நிற்குமது; அநாதி$_3$ காலம ஸ்வரக்ஷணுதி$_3$களாலே அவன பண்ணும ரக்ஷணததை விலககிப்போநத இவன அது தவிர்ந்தமைககு ப்ரகாஶகம — எனகை.

இனி, 'மாம' என்கிற பத$_3$த்துககுக் கீழும், * இங்கும் ஈஸ்வரனுடைய செயலகளை அருளிசசெய்கிறார் 'கீழ' என்று தொடங்கி.

மூ. 229, கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான்; இங்கு தானும் இவனுமான நிலையைக் குலைககிறான்

---

* (பா) மேலும்.

வ்யா:—அதாவது ''ஸர்வத$_{4}$ர்மாந் பரித்யஜ்ய'' என்ற இடததில் ஸகலோபாயஙகளையும விடச் சொலலுகையாலே ப$_{2}$லபரத$_{3}$னை தானும உபாயாந்தரஙகளுமாய்க கூடிநிறகிற நிலையைக் குலைததான; 'ஏகம'' என்கிற இடததில ஸவீகாரததில உபாயப$_{4}$ாவததைக் கழிககையாலே. உபாய பூ$_{4}$தனை தானும தன ஸவீகாரததில் உபாயபு$_{3}$த்$_{3}$தி$_{4}$ பண்ணிநிறகிற இவனுமான நிலையைக் குலைககிறுன-என்கை உபாயாந்தரஙகளைப் பிறா என்றது || ''உனனலலால யாவராலும'' என்றுறபோலே.

இனி ஸாத$_{4}$நபு$_{3}$க்$_{3}$த்$_{4}$யா இவன் பண்ணும ஸ்வீகாரததி னுடைய தே$_{3}$ாஷததை அருளிச்செய்கிறுர் 'அவனை' என்று தொடங்கி,

மூ 230, அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்கார க$_{3}$ர்ப்ப$_{4}$ம், அவத்$_{3}$யகரம்,

வ்யா-அதாவது-நிருபாதி$_{4}$கரக்ஷகனை அவனை தத$_{3}$ரக்ஷ்ய பூ$_{4}$தனை இவன், தனரக்ஷணத்துககு உறுப்பாக ஸவீகரிககிற ஸவீகாரம, ஸ்வகர்தருதவரூப அஹஙகார க$_{3}$ர்ப்ப$_{4}$முமாய், பிதாவுககுப் புத்ரன் எழுதது வாங்குமாபோலே அவத$_{3}$ய கரமுமாயிருககும்—என்கை.

'ஆனல, ரக்ஷகமாவதுதான எது?' என்ன அருளிச செய்கிறுர் 'அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்' என்று.

மூ. 231, அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம.

வயா — அதாவது— இவ்வாத்மாவினுடைய ரக்ஷணத துககுக கடவனை அவன, 'இவனை நாம ரக்ஷிககக்கடவோம என்று அபி$_{4}$மாநிததுக கொள்ளுகையாகிற ஸ்வீகாரமே இவனுக்கு ரக்ஷகமாயறுவது—என்கை

|| திருவாய் 5-8-3.

'சேதந ப்ரவ்ருத்தியில ஒன்றையும் இவ்வுபாயம் ஸஹியாது' எனனுமதனைத் தெளிவிககைககாக, உபாயாநதரங்களுக்கும் இவ்வுபாயத்துக்கும உண்டான விஶேஷததை அருளிச்செய்கிறார "மறறை" எனறு தொடஙகி.

மூ. 232, மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவருத்தி தோ2ஷம், இதுக்கு ப்ரவருததி தே3ாஷம.

வ்யா.-அதாவது-ஸித்3தோ4பாயமான இதனை யொழிந்த உபாயங்களுககுச் சேதநப்ரவ்ருததியாலே ஸ்வரூபஸித்3தி4 ஆகவேணடுமாகையாலே இவனுடைய ஸவயதநநிவ்ருததி தே3ாஷமாயிருககும், இந்த உபாயததுககு ஸஹாயாந்தர ஸமஸாக3ம் அஸஹயமாகையாலே, இச்சேதனனுடைய ப்ரவ்ருத்தி எனபது ஒனறுமே தே3ாஷமாயிருக்கும்-எனகை.

ஸ்ரீவசநபூ4ஷணம்

(ஸூ-954) ஜீயா வ்யாக்2யாந அவதாரிகை தொடஙகி

இப்ரபததிதனககு (த4ர்மபுதராதி3களும) எனறு தொடஙகி கீழ உகதரான அதி4காரிகள பககலிலே ஸாத4நதயா அநுஷ்ட2ாநம காண்கையாலும, கர்மஜ்ஞாநப4கதி பரபததிகள் எனறு உபாயஙகளோடே ஸஹபடி2தமாய்ப் போருகையாலும. "यद्येन कामकामेन न साध्यं साधनान्तरैः। मुमुक्षुणा यत्सांख्येन योगेन न च भक्तितः॥ प्राप्यते परमं धाम यतो नावर्तते पुनः। तेन तेनाप्यते तत्तत् न्यासेनैव महामुने। परमात्मा च तेनैव साध्यते पुरुषोत्तमः।" எனறும், "इदं शरणमज्ञानां" எனறும இப்படியே ஶாஸத்ரங்கள் இத்தை ஸாத4நமாகச் சொலலுகையாலும, உபாயத்வ பரதிபததி யோக3யதை யுண்டாகையாலே அததை வ்யாவர்ததிககைககாக அதுக்குடலான பலவறறையும் அருளிச்செய்கிறார் மேல, அதில ப்ரத2மத்திலே இப்ரபத்தியை உபாயமாககொண்டால வருமவத3யததை த3ர்ஶிபபிககிறார் (இது தனனை) என்று தொடஙகி.

ஸூ. 54. இது தன்னைப் பார்த்தால் பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்து வாங்குமாபோலே இருப்பதொன்று.

வ்யா:— (இது தன்னைப் பார்த்தால) என்றது—இச்சேதநன் ஈஶ்வரவிஷயத்தில் பண்ணும இப்ரபத்தி தன்னை உபாயம் என்னப பார்த்தால என்றபடி. ஸத்தா காரணபூ$_4$தனுய் ஸாவத$_3$ஶயிலும ரக்ஷகனுய்கொண்டு போருகிற அகாரவாச்யனை ஸர்வேஶ்வரனுக்கும மகார வாச்யனை இவனுக்குமுண்டான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்துக்கு அவத்$_3$யகரமென்றபடி.

அவ'— ஆனல இதுதனக்கு ஸ்வரூபம ஏதென்ன அருளிச்செய்கிருர் (இதுதனக்கு) என்று தொடங்கி.

55. இதுதனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொருதொழிகை.

வ்யா — (இதுதனக்கு ஸ்வரூபம்) என்றது—'இப்ரபத்திதனக்கு அஸாத$_4$ரண ஆகாரம் என்றபடி. (தன்னைப பொருதொழிகையாவது)-உபாயவரணத்மகமான தன்னை உபாயமென்ன ஸஹியாதபடியாயிருக்கை. அதாவது—ஆபாத ப்ரதீதியில் ஒழிய உள்ளபடி நிரூபித்தால ஸவஸ்மிந உபாயத்வ ப்ரதிபத்திக்கு யோக்$_3$யமாகமாட்டாதபடி இருக்கை என்றபடி.

அவ.—சரமஶ்லோகத்தில் இத்தை ஸாங்க$_3$மாக விதி$_4$க்கையாலே 'यद्यत् साङ्गं तत्तत् साधनं' என்கிற ந்யாயம் இதுக்கும வாராதோ? என்ன; அங்க$_3$ஸ்வரூபத்தை த$_3$ர்ஶிப்பிக்கவே, அந்த ந்யாயம் இங்கு வாராது என்று பார்த்து அதுதன்னை அருளிச்செய்கிருர் (அங்க$_3$ம்) என்று தொடங்கி.

56. அங்க$_3$ம தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகை.

வ்யா:— தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொருமொழிகை யாவது-ஸ்வீகாரரூபமான தன்னையொழிந்த சேதநப்ரவ்ருத்திகளிலொன்றையும் ஸஹியாதபடியிருக்கை. ஸாத₄நரூபஸகல ப்ரவ்ருத்திகளினுடையவும் ஸ்வாஸந்த்யாக₃மிறே இதுக்கு அங்க₃ம் 'यस्त्साङ्ग" என்கிறவிடத்தில் பூர்வ்ருத்திரூப அங்க₃ஸஹிதமானவற்றையிறே ஸாத₄நமாகச் சொல்லுகிறது. அப்படியன்றிக்கே இதினுடைய அங்க₃ம் நிவ்ருத்திரூபமாகையாலே இதுதானே இதினுடைய அநுபாயத்வ ஸூசகம் என்று கருத்து.

அவ.—இதினுடைய அநுபாயத்வத்தை த்₃ருடீ₄கரிக்கைக்காக ஸித்₃த₄ஸாத்₄யோபாயங்களின் படிகளைச் சொல்லி அவையிரண்டையும் பற்ற இதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார் (உபாயம்) என்று தொடங்கி (பொருது) என்னுமளவாக.

57. உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்

58. உபாயாந்தரம் இரண்டையும் பொறுக்கும

59. இது இரண்டையும் பொறாது

வ்யா.—(உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்) என்றது— ஸித₃தே₄ாபாயமான ஸர்வேஶ்வரன் இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்கள் இரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகனாகையாலே. தன்னை உபாயமென்றால் அதுக்குத் தகுதியாயிருக்குமென்றபடி "उपायोपेयत्वे तदिह तव तत्त्वं न तु गुणौ" என்று உபேயத்வத்தோபாதி வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமாயிறே உபாயத்வமும் இருப்பது. (தன்னைப்பொறுக்கும்) என்கிற இவ்வளவே சொல்லிவிடுகையாலே-தன்னை ஒழிந்தவற்றைப் பொறாமை அர்த்த₂ாத் ஸித்₃த₄ம். இந்த ஸித்₃தே₄ாபாயம ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க₃ாஸஹமாயிறே இருப்பது. இவ்வுபாயவிஶேஷம் ஸ்வவ்யதிரிக்தமாயிருப்பதொன்றை

ஸஹியாமையாலேயிறே ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதி₃களுக்கு உபாயாங்க₃த்வமின்றிக்கே அவக₄ாதஸ்வேத₃ம்போலே ஸம்ப₄ாவிதஸ்வப₄ாவத்வம் உண்டாகிறது' என்று இவ் வர்த்தத்தைப் பரந்தபடியிலே இவர்தாமே அருளிச் செய்தாரிறே.

(உபாயாந்தரம் இரண்டையும் பொறுக்கும்) என்றது- ஸித₃தே₄பாயேதரமான ஸாத₄யோபாயம் ஸ்வபாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞாநரஹிதராய், ஸ்வயத்நபரராய் இருப்பார்க்கு மோக்ஷ ஸாத₄நதயா ஶாஸ்த்ரவிஹிதமாகையாலே ஸ்வஸ்மிந் உபாயத்வப்ரதிபத்தி ஸஹமுமாய்; ஸ்வோத்பத்யாதி₃களில் ப்ரவ்ருத்திரூபாங்க₃ஸாபேக்ஷமாகையாலே ஸவ்யதிரிக்த அங்கங்களையும் ஸஹிக்குமதாயும் இருக்கும் என்றபடி.

(இது இரண்டையும் பொறாது) என்றது—ஸித₃தே₄ா பாயவரண்ரூபமாய், நிவ்ருத்திஸாத்₄யரூபமாய், அதி₄காரி விஶேஷணமாய், ஸ்வரூபாநுரோதியாய் இருக்கிற இந்த ப்ரபத்தி உப₄யாஸஹமாயிருக்குமென்றபடி. ஆகையால ஸித₃த₄ ஸாத₄யோபாய வ்யாவ்ருத்தவேஷையாய் இருக்கிற இந்த ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் அஸம்ப₄ாவிதம என்றதாயிற்று.

அவ — இப்படி இப்ரபத்தி உபாயமல்லவாய்விட்டால் ப₂லஸித்₃தி₄க்கு இவன் பக்கலிலும் சில வேண்டாவோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப₂லத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

60. ப₂லத்துக்கு ஆத்மஜ்ஞாநமும், அப்ரதிஷேத₄ முமே வேண்டுவது.

வ்யா —(ப₂லத்துக்கு) என்றது—ப₂ல ஸித்₃தி₄க்கு என்றபடி. ஆத்மஜ்ஞாநமாவது — ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநம். அதாவது — ஶேஷத்₃வஶேஷத்வ, ... ரக்ஷ்யத்வங்களை அறிகை. (அப்ரதிஷேத₄மாவது) — நிருபாதி₄கஶேஷியாய், நிருபாதி₄கரக்ஷகனை அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை

விலக்காமை. அதாவது — ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வய நிவ்ருத்தி. அவதா4ரணத்தால — இவையிரண்டுமொழிய பின்னையொன்றும வேண்டா என்றபடி. சரமபத3த்தில சொல்லுகிற ப2லத்துக்கு ப்ரத2மபத3த்தில சொல்லுகிற ஆத்மஜ்ஞானமும் மத்4யமபத3த்தில சொல்லுகிற அப்ரதிஷேத4முமிறே வேணடுவது

அவ — இப்படியன்றிக்கே ப2லஸாத4நமாக இவனும் சில செய்யவேணும் என்றால வரும தீங்கு என்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அல்லாத) என்று தொடங்கி.

61. அல்லாதபோது ப3ந்த4த்துக்கும பூர்த்திக்கும கொத்தையாம.

வ்யா.— (அல்லாதபோது) என்றது — இவ்வளவன்றிக்கே ப2ல ஹேதுவாக இவன சில செய்யவேணடுமபோது என்றபடி. (ப3ந்த4த்துக்கும பூர்த்திக்கும் கொத்தையாகையாவது)—இவனுடைய ரக்ஷணம் தன பேறுமபடியான அவனுடைய நிருபாதி4க ஶேஷித்வத்துக்கும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தியில ஒன்றையும் அபேக்ஷியாத நிரபேக்ஷோபாயத்வத்துக்கும் அவத்3யமாய்த் தலைக்கட்டுகை.

அவ:— ஆனாலும அநந்த க்லேஶபா4ஜநமான ஸம்ஸார ஸாக3ரத்தில் அழுந்திக்கிடந்தலைகிற தன்னுடைய தசையையுணர்ந்தால, ஆபத்ஸக2னான ஈஶ்வரனை ஸ்வப்ரயத்தியாலே வஶீகரித்து, தத்ப்ரஸாத3த்தாலே இத்தைக் கழித்துக்கொள்ள வேணடாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆபத்தை) என்று தொடங்கி.

62. ஆபத்தைப போக்கிக் கொள்ளுகிறோமென்று ப்4ரமித்து அத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதொழிகையே வேண்டுவது.

வ்யா — அதாவது — ஸர்வேஶ்வரன திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணி ஸம்ஸாரமாகிற ஆபத்தைப் போக்கிக் கொள்ளுகிறோமென்று. தான பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தனனுடைய ஆபத்தைப் போக்கிக் கொள்ளுகிறானாகப் ப்$_4$ரமித்து, ததே$_3$க பாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூபஹாநியாகிற ஆபத்தை விளைத்துக் கொள்ளாதொழிகையே தந்நிவ்ருத்திக்கு இவன செய்ய வேண்டுவதென்றபடி. ஓராபத்தைப் பரிஹரிக்கப் புக்கு ஓராபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதே இவன ஸ்வயத்நத்தில நிவ்ருத்தனாயிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. (அத்தை) என்றது—ஆபத்ஸாமாந்யத்தைப் பற்ற; அல்லது பரக்ருதாபத்து தன்னையே பராமர்ஶித்தபடியன்று.

அவ.— ஆனாலும். 'रक्ष्यापेक्षां प्रतीक्षते' என்று—ரக்ஷகனான ஸர்வேஶ்வரன ரக்ஷ்யபூ$_4$தனான இச்சேதநனுடைய அபேக்ஷையைப் பார்த்திருக்குமென்கையாலே. அவன பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடையவபேக்ஷையும் வேண்டியன்றோ இருக்கிறதென்னவருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷணத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

63. ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத்வாநுமதியே.

வ்யா—அதாவது—நிருபாதி$_4$க ரக்ஷகனானவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன் பக்கல வேண்டுவது—நீ எனக்கு ரக்ஷ்யமென்றால அல்லேனென்னாதே தன்னுடைய ரக்ஷ்யத்வத்தையிசையுமிவ்வளவே என்கை. रक्ष्यापेक्षां என்கிறவிடத்தில சொல்லுகிற அபேக்ஷை. ரக்ஷ்யத்வாநுமதித்$_3$யோதகமித்தனை என்று கருத்து. 'याच्ञा प्रपत्तिः प्रार्थनामतिः' என்கிற ஸ்வீகாரத்தை அப்ரதிஷேத$_4$ த்$_3$யோதகமென்றிறே இவர்தாம் அருளிச்செய்தது.

அவ.— இப்படி அநுமதிஸாபேக்ஷனாய் ரக்ஷிக்குமாகில் இவ்வநுமதிதான ஸாத$_4$நமாகாதோவென்னவருளிச் செய்கிறார் (எல்லா) என்று தொடங்கி.

64. எல்லாவுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும், சைதந்ய கார்யமாகையாலும், ப்ராப்தி த3சையிலும் அநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலும், அசித்3வ்யாவ்ருத்தவேஷத்தை ஸாத4நமாக்கவொண்ணாது.

வ்யா—(எல்லாவுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாவது)— பே4த3மோக்ஷோபாயங்களிலே ஏதேனுமொன்றிலே அதி4கரிக்குமவனுக்கும், "நீ இவ்வுபாயத்தையநுஷ்டி2" என்றால், "அப்படியே செய்கிறேன்" என்னும் அநுமதிபூர்வகமாக அதிலிழியவேண்டுகையாலே, ஸகலோபாய ஸாதா4ரணமாயிருக்கை. இத்தால் ஓரிடத்திலும் இவ்வநுமதிக்கு அதி4காரி விசேஷணத்வமொழிய ப2ல ஸாத4நத்வமில்லாமை காட்டப்பட்டது. (சைதந்ய கார்யமாகையாவது) ரக்ஷ்யத்வம் சேதநாசேதந ஸாதா4ரணமாயிருக்கச்செய்தே, ஜ்ஞாந ஶூந்யமாகையாலே அவ்வாகாரத்தையறிகைக்கு யோக்3யமல்லாத அசேதநம் போலன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாஶ்ரயபூ4தனாகையாலே அத்தையறிகைக்கு யோக்3யனுமாயிருக்கிற இச்சேதநன்பக்கலுண்டான அநுமதி இவனுடைய ஜ்ஞாநகார்யமாய்க்கொண்டு வந்ததாயிருக்கை. இத்தால்—இவ்வநுமதி சேதநனை வாசியைப் பற்ற வந்ததாகையாலே, ஸாத4நகோடியிலந்வயியாதென்றபடி. (ப்ராப்தி த3சையிலும் அநுவர்த்திக்கையாவது) உபாய த3சையிலன்றிக்கே உபேய த3சையிலும் அவன் வ்யாமோஹாநுகு3ணமாகக் கொள்ளும் விநியோக3 விசேஷங்களில், திருவுள்ளமானபடி கொண்டருளவேணுமென்னும் அநுமதி இவனுக்கு நடந்துசெல்லுகை. இத்தால் ஸாத4நமாகில் ப2ல ஸித்3தி4யளவிலே மீளவேணுமென்று கருத்து. (ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாவது)— சேஷி செய்யுமதுக்கு உடன்பட்டிருக்கை சேஷத்வ பாரதந்த்ர்ய கார்யமாகையாலே இவ்வநுமதி ஸ்வரூபத்துக்குப்

புறம்பன்றிக்கே ஸ்வரூபமாயிருக்கை. இத்தால் ஸாதந்த்ரமாகில ஸ்வரூபாதிரேகியாயிருக்கவேணுமென்று கருத்து. (அசித்வ்யாவ்ருத்த வேஷமாவது)—ஜ்ஞாத்ருத்வத்தாலே ஜ்ஞாநாஸ்ரயமான அசித்தில் வேறுபட்டிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய ஆகாரம். இவ்விடத்தில் அவ்வாகாரமாவது ஜ்ஞாநகார்யமான அநுமதி. இத்தை (ஸாதநமாகக் கொண்ணாது) என்றது-இப்படி இதினுடைய அஸாதநத்வ ஹேதுக்கள் அநேகமுண்டாகையாலே இத்தை ஸாதநமாகக் கற்பிக்கப்போகாதென்றபடி.

(134) அவ—இப்படி ப்ராபகாந்தரத்துக்கு அநேகம் குற்றங்களை ப்ரதிபாதித்தார். ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு ஒரு குற்றமுந்தானில்லையோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

134. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை.

வ்யா—(இக்குற்றங்கள்) என்று—ஸ்வரூப விரோதம் முதலாக து:ஷ்கரத்வ பர்யந்தமாகச் சொன்னவையெல்லாவற்றையும் பராமர்சிக்கிறது. (ஒன்றுமில்லை) என்றது—ஒரு தோஷமும் இதின் பக்கலில்லை என்றபடி. (இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை) என்கையாலே,—மற்றொரு குற்றமுண்டென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதாவது—வஸ்துத: உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே ஆபாதப்ரதீதியிலே உபாயப்ரதிபத்த்யாஹமாம்படியிருக்கை.

(142) அவ—இப்படி ப்ரஸித்தையான ப்ரபத்தியினுடைய அநுபாயத்வத்தையும், தத்ப்ரதிகோடியான ப்ரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும் (இது தன்னைப் பார்த்தால்) இத்யாதியாலும், (ப்ராப்திக்குபாயம் அவன் நினைவு) இத்யாதியாலும் கீழருளிச் செய்தபடியன்றியே, முகாந்தரேண அருளிச்செய்கிறாமேல. அதில, இப்படி ஸ்வரூபாநுரூபமான

இத்தை ஸாத₄நமாகக்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரனை அவனை இவன பெறப்பாரக்குமன்று. அவன் நினைவு கூடாதாகில இது விப₂லிக்குமென்கிறார்-(இவனவனை) என்று தொடங்கி.

142 இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியுமுபாயமன்று.

வ்யா —*அதாவது-உடைமையை உடையவன சென்று கைக்கொள்ளுமாபோலே, ஸ்வாமியான அவனேறே வந்து அங்கீ₃கரிக்கக்கணடிருக்கக்கடவ பரதந்தரனை இச்சேதநன, தான் ப₂லியாய் தன ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்தரனை அவனைப்பெற நினைக்குமளவில். அவன் நினைவு கூடாதாகில, இப்படி விலக்ஷணயாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும தலலாப₄ஸாத₄ந மாகாதென்றபடி.*

அவ—*இனி, அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவில் உள்ள வாசி சொல்லுகிறா (அவனிவனை) என்று தொடங்கி.*

143. அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும விலக்கன்று

வ்யா—*அதாவது-ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்தரனை அவன், ஸ்வம்மாய் பரதந்தரனாயிருக்கிற இவனை ஸவேச்சையாலே பெறநினைக்குமளவில. பாபங்களில ப்ரத₄ாநமாக எண்ணப் படும பாதகமும் ப்ரதிப₃ந்த₄கமாகமாட்டாதென்கை.* இவையிரண்டாலும ஸ்வக₃தஸ்வீகாரானுபாயதவமும். பரக₃த ஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது. "चितः परमचित्लाभे प्रपत्तिरपि नोपधिः। विपर्यये तु नैवास्य प्रतिषेधाय पातकम्॥" *என்னக் கடவதிறே.*

263.ப்ரதிகூலராகிறார்–தே₃ஹாத்மாபி₄மாநிகளும், ஸ்வதந்த்ரரும், அந்யஶேஷபூ₄தரும், உபாயாந்தரநிஷ்ட₂ரும, ஸ்வப்ரயோஜநபரரும.

வ்யா — (ஸ்வப்ரயோஜநபரராகிறா)—ப்ராப்தசேஷி சரணகமலங்களை உபாயமாகப் பற்றியிருக்கச்செய்தே தாங்கள் பற்றின பற்றை உபாயமாக நினைத்தும், உபேய மான கைங்கர்யத்தை ஸ்வபோ₄க்₃யமாக நினைத்து மிருக்கிறவர்கள்.

265. ஸ்வப்ரயோஜநபராக்கு உத்₃தே₃ஶ்யன நெஞ்சினுல் நினைப்பான் யவனென்கிறவன, உபாயம ஸ்வகீய ஸ்வீகாரம, உபேயம ஸ்வார்த்த₂ கைங்கர்யம்

வ்யா.— காமாத்₃யுபாயங்களில துஷ்₃கரத்வபு₃த்₃தி₄ யாலே அவற்றைவிட்டு ஸுகரத்வபு₃த்₃தி₄யா பரபத்தியிலே இழிந்த ஸ்வபரயோஜநபராக்கு உத்₃தே₃ஶ்யன 'நெஞ்சினுல நினைப்பான யவன்' என்கிறபடியே — ஆஶ்ரிதர் தங்கள் நெஞ்சாலே யாதொரு த்₃ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனி யாகக் கோலினர்கள். அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாக அபி₄மானித்து. அதிலே அபராகருத விக₃ரஹத்தில பண்ணும ஆத₃ரத்தைப பண்ணிக்கொண்டு. அத்யந்த ஸுலப₄னு யிருக்கிற அர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேஶ்வரன்; உபாயம அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும இஷ்டப்ராப்திக்கும அவனை உபாய மாக நினைத்துத் தான பற்றின பற்று, உபேயம், தனக்குப் பாகப் பண்ணும கைங்கர்யம.

(269) அவ — ஸ்வபரயோஜநபரரை, (ப்ரதிகூலர்) [263] என்று அவிஶேஷேண அருளிச்செய்தாரிறே, இந்த ஸ்வபரயோஜநபரரை அநுகூலாக₃ரேஸரரான ஆழ்வார்கள் பக்கலிலும தோற்றியிருக்கையாலே, தந்நிப₃ந்த₄னமான ப்ராதிகூல்யம் அவர்கள் பக்கல வாராதபடி பரிஹரிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளமபற்றி. தத்₃விஷய ஶங்கையை அநுவதி₃க்கிருர் (ஸ்வபரயோஜநபரரெல்லாரையும்) என்று தொடங்கி.

269. ஸ்வபரயோஜநபரரெல்லாரையும பரதி கூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில்:

வ்யா:— "நமக்கே நலமாதலில்" என்றும், "நாம கண்டுகந்து கூத்தாட ஞாலத்தூடே நடவாயே" என்றும், "கண்டு நானுன்னை உகக்க" என்றும், இத்யாதி₃ வசநங்களாலும், மடலெடுக்கை முதலான ப்ர வ்ருத்திகளாலும், ஆழ்வார்களுக்கும் இந்த ஸ்வப்ரயோஜந பரத்வமுண்டாகத் தோற்றுகின்றதிறே; ஆனபின்பு, ஸ்வ ப்ரயோஜநபரா எல்லாரையும் ப்ரதிகூலரென்று சொல்லப் பார்க்கில ஆழ்வார்களையும் அப்படி நினைக்கவேண்டி வாராதோ? என்று ஶங்கைக்கு அபி₄ப்ராயம்.

(270) அவ —அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்கு) என்று தொடங்கி.

270. இங்கு ப்ரயோஜநமென்கிறது — ஆஶ்ரய தோ₃ஷ ஜந்யமானத்தை.

வ்யா — அதாவது-ப்ரதிகூலாவகை சொல்லுகிறவிடத் தில, ஸ்வப்ரயோஜநமெனகிறது — அநுப₄வ கைங்கர்யங் களுக்கு ஆஶ்ரயமான சேதநனுடைய அவித்₃யாதி₃ தோ₃ஷத் தால வந்த ஸ்வப்ரயோஜநத்தை என்கை இத்தை (ஆஶ்ரய தோ₃ஷஜந்யம்) என்றருளுகையாலே ஆழ்வார்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜநம விஷயதோ₃ஷ ஜந்யமென்று கருத்து. இதுதன்னை (விஷயதோ₃ஷத்தாலே வருமவை) [272] என்கிற வாக்யத்திலே வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறாரிறே.

(271) அவ — இவ்வர்த்த₂த்தை நிக₃மிக்கிறார் (ஆகை யாலே தோ₃ஷமில்லை) என்று தொடங்கி.

271. ஆகையாலே தோ₃ஷமில்லை.

வ்யா:— அதாவது-ப்ராதிகூல்ய ஹேதுவாகச் சொல்லப் பட்ட ஸ்வப்ரயோஜநம ஆஶ்ரயதோ₃ஷஜந்யமாய், ஆழ்வார் கள் பக்கல ஸ்வப்ரயோஜநம விஷயதோ₃ஷஜந்யமாயிருக்கை யாலே அந்த ப்ராதிகூல்யம் இவர்கள் பக்கலிலும் வரு மென்கிற தோ₃ஷமில்லை என்கை.

(372) அவ·— 'अप्रतिषिद्धमनुमतं' என்கிற ந்யாயத்தாலே, விலக்காமையாவது அநுமதியாயத்த பின்பு, அவனநுமதியோ பின்னை இவனிழவுக்கு ஹேது என்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல (இவனுடைய) என்று தொடங்கி.

372 இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு ஹேது வல்லாதாப்போலே அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று.

வ்யா— *அதாவது-ரக்ஷ்யபூ₄தனை இவனுடைய ரக்ஷ்யத்வாநுமதி அசித₃வ்யாவ்ருத்தவேஷமாகையாலே ப₄க₃வலலாப₄த்துக்கு ஹேதுவல்லாதவோபாதி, ரக்ஷகனை அவனுடைய ஸம்ஸாராநுமதியும ஸ்வாஜ்ஞாரூப ஶாஸ்த்ர மர்யாதை₃ ஜீவிக்கைக்காக க்ரமேண அங்கீ₃கரிக்கிறோமென்று இவன் ருசியாததிருக்கிறவிருப்பாகையாலே தத₃லாப₄த்துக்கு ஹேதுவன்றென்கை.*

(396) அவ-ஶாஸத்ரவிஹிதமுமாய் சேதநாவிதி₃தமுமான இந்த யாத₃ருச்சி₂காதி₃களுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டார் இன்றென்னுமிடத்தை ஶங்காபரிஹாரரூபேணே அருளிச்செய்கிறார் (ஶாஸ்த்ரமும்) என்று தொடங்கி.

396. ஶாஸ்த்ரமும விதி₄யாதே நாமுமறியாதே யிருக்கிற இதனை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிற படியென்னெனனில், நாமன்று, ஈஶ்வரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும.

வ்யா— *அதாவது-'इदं कुर्यात्' என்று ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய், கர்த்ருபூ₄தரான சேதநராலே பு₃த்₃தி₄பூர்வேண அநுஷ்டி₂தமுமானதொன்றையிறே ஸுக்ருதமென்பது; அப்படியே, 'இதனைச் செய்வான்' என்று ஶாஸ்த்ரமும விதி₄யாதே இன்ன ஸுக்ருதம பண்ணினோமென்று தத்கர்த்தாக்களான நாமுமறியாதேயிருக்கிற இந்த யாத₃ருச்சி₂*

காதிரையை ஸுகருதமென்று நாம் பேரிடுமபடி எங்ஙனே எனனில? "இதுககு ஸுகருதமெனறு பேரிடுகிறோம நாமனறு, ஸாவஜ்ஞகதி பரஸங்கமம வாராமைககாக ஸாவஜ்ஞனன ஈஸவரன ஸுகருதமெனறு பேரிட்டு வைததான' எனறு ததவதர்ஸிகளான ஆசார்யர்கள் அருளிச செய்யக கேட்டிருக்கையாயிருக்குமெனகை.

ஆக, கீழ 'வெறிதேயருள் செய்வா" என்று மயர்வற மதிநலமருளப பெறறவர்களில தலைவரான நமமாழவார் நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரமாகிற இவ்வாததததை விஸதமாக அருளிச் செயதபடியை தர்ஸிபபிதது அதின மேல வநத ஸங்கா பரிஹாரங்களும பணணியருளினாராய்ததது.

ஆசார்ய ஹ்ருதய வ்யாக்யாநம்

(111) அவ—இவையொனறுமிலலையாகிலும 'மாதவன்' என்றும், 'திருமாலிருஞ்சோலைமலை' எனறும சொனன உகதி மாதரங்களைப பறறுசாககொணடு விஷயீகரித்தாகை அருளிச்செய்கையால. அவைதானுண்டேயெனன, அவை பேற்றுககடியாகச் சொலலத தககவையனறெனனு மிடத்தை, மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடிதங்களாகத தகக வறறையும் கூட்டிககொண்டருளிச் செய்கிறார் (மாதவன் மலை நீர நிழல் எனறேறிடுமது எனறு தொடஙகி).

111 மாதவன் மலை நீர் நிழலென்று ஏறிடுமது— வ்யாவ்ருதத்யுக்தி அங்யார்த்தம அபுத்திபூர்வகம் அவிஹிதம பலவிஸத்ருஸம பலாந்தரஹேது.

வ்யா— அதாவது- மாதவனெனறதே கொணடெனனை யினியிபபாற்பட்டது யாதவங்களும சோகொடேனனறு எனனுள் புகுந்திருநது' எனறு, அந்த புரவாஸிகள சொல லும 'மாதவன' எனகிற திருநாமததை அஹ்ருதயமாகச் சொனனவளவிலே அதனையே குவாலாகக கொணடு அல்லாத திருநாமஙகளுககும இதுககும வாசியறியாத என்னை விஷயீகரிதது. எனனுளளே புகுநதிருநது ஸகல

காமங்களையும் போக்கினானென்றும், "திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்றேனென்னத் திருமால் வந்தென் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்" என்று, ஓரோதே2சங்களில் மலைகளைச் சொல்லா நின்றால் ஓரோ விசேஷங்களையிட்டுச் சொல்லுமோபாதி யாத்3ருச்சி2கமாக 'திருமாலிருஞ் சோலைமலை யென்றேன்' என்னுங்காட்டில் தானுகந்தருளின திருமலையின் பேரை விரும்பிச் சொன்னேனாகக்கொண்டு நிரபேக்ஷனான்தான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே பரிபூர்ண மாகப் புகுந்தானென்றும் சொல்லும்படி. 'மாத4வனென்று நம்பேரச் சொன்னான், திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்று நம்மூரைச் சொன்னானென்றும் ஏறிடுகிறவை—ஈஶ்வர னுகந்த திருநாமமென்றும், அவன் உகந்து வர்த்திக்கிற திருமலையென்றும் சொன்னவையல்ல, பேருக்கும் பேருக் கும் மலைக்கும் மலைக்கும் வ்யாவ்ருத்தி சொன்னமாத்ரம்.

மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடி2தமாய்ப் போருமவை யான—'என்னடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய் அவர்களுக் கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்' என்றேற்றிடுகிறவை. தன் பயிர் தீயாமைக்காக நீருள்ளவிடத்தில் நின்றும் நெடும் துலையிட்டு இறைக்கிறதும், தனக்குச் சூதுசதுரங்கம் பொருகைக்கும் காற்றுவரவுக்கிருக்கைக்குமாக விரிவுண் டாகப் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்கிறதுமொழிய. பா4க3 வதர்கள் விடாயைத் தீர்க்கைக்கும், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலாக்கைக்கும் செய்கிறதல்லாமையாலே அந்யார்த்தச2ம். இவைதான் இத்தனையும் இத்தலையில் நினைவின்றியிருக்க. அவன் அடித்து ஏறிடுகிறவையாகையாலே பு3த்3தி4பூர்வகமு மல்ல. இவைதான் ப2ல ஹேதுதயா ஶாஸ்த்ர விஹிதங் களுமன்று. ப4க3வத்3விஷயீகாரமாகிற மஹாப2லத்துக்கு இவை ஸ3த்3ருஶமுமல்ல. இவையுண்டாய்த்தாகில் இவ் வருகே சில அல்ப ப்ரயோஜநங்களுக்கு ஹேதுவாமித்தனை யென்கை. ஆகையால், இவை ப4க3வத3ங்கீ3கார ஹேதுவாக மாட்டாதென்று கருத்து.

(140) அவ-இந்த ப்ரஸங்க₃த்திலே அருளிச்செயலில வரும் பல அந்யாபதே₃ஶங்களுக்கும ஸ்வாபதே₃ஶங்களை அருளிச் செய்கிறா மேல பல வாகயங்களாலே (நாலயலாரிதயாதி₃)

140, நாலயலார் அயற்சேரியார் உபாயசதுஷ்டயாந்தர்யாமித்வபரர்.

வ்யா.—அதாவது "நாலயலாருமறிந்தொழிந்தா" எனகிற நாலயலாரும. "அயறசேரியீாகாள்" என்கிற அயறசேரியாருமாகிறா—காம ஜ்ஞாந ப₄கதி பரபததிக ளாகிற உபாய சதுஷ்டயததிலும ஊனறியிருககுமவாகளும், அர்ச்சாவதாராதி₃களில அபேக்ஷயறறு தே₃வதாந்தர் யாமித்வததிலே ஊனறியிருககுமவர்களுமெனகை.

அவ—ப்ரபததிபரரையும அசலாகச் சொலலலாமோ என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறா (கீழையிதயாதி)

141. கீழைமேலை வடக்கிலவை புறமபாகத் தன் பற்று உள்ளசல்.

வ்யா — அதாவது—"கீழையகத்துத தயிர் கடைய" எனறும, "மேலையகத்து நஙகாய் வந்து காணமினகள்" எனறும, "வடககிலகம புககிருந்து மினபோல நுணணி டையாளொரு கனனியை வேற்றுருவம் செய்துவைதத" என்றும், க்ரியையும தர்₃ஶநமும அநுப₄வமுமாகிற காம யோக₃மும் ஜ்ஞாநயோக₃மும் ப₄க்தியோக₃மும் விதி₃த₄ ஸாத₄நபரர்கருப் புறவசலாய், அவ்விஷயந்தனனில ஸ்வ க₃தஸ்வீகாரம உளளசலாயிருக்குமெனறபடி.

ஆக இவ்வளவால் நம்பிள்ளை லோகதே₃ஶிகன் மாமுனி கள் இவர்களின தி₃வ்யஸூகதிகளை உதா₃ஹரித்ததாயிறறு. நம ஸ்வாமி ஸாரதம நிஷ்காஷத்தில (பககம 4) "ஆழ்வார் கள் பதின்மரும ஸ்ரீ ஆளவந்தார் எம்பெருமானா முதலான பூர்வாசார்யர்களும் மோக்ஷோபாயமாக ஸ்வக₃தஸவீகாரரூப

மாக பரபததியைத் தாங்கள் அநுஷ்டா2நம செய்தும்'' எனறும. (பககம 8) ''தே3சிகன மோக்ஷோபாயங்களான ப4கதி. பரபததி இதனுட்பிரிவான உகதிநிஷ்டை2 ஆசார்ய நிஷ்டை2ஆகிய இவைஎலலாவற்றையும் ஸாரதமமாக அருளிச் செய்திருபபதே லோகாசாரயருடையவும மாமுனிகளுடைய வும, 'எனதாவி ஈட்டு ஸ்ரீஸூகதிககும ..பொருநதியிருபப தால'' என றும, (பககம12) ' நமபிளளை ஈட்டிலும ஸ்ரீவசன பூ4ஷணத்திலும ஸாத4ந ஸமாபபண நிஷ்டா2ராகவும . '' என றும (பக்கம16) ''ஸவக3தஸவீகாரரூப பரபததியின உபா யதவம் இங்கே ஸுப்ரதிஷ்டி2தம'' எனறும். (பககம 17) ' ஸாருகை3தி மோக்ஷஸாத4நம என்பதாகத தனிசரமம 'என றும, (பககம்20) ''ஸ்வாரதத2 கைஙகர்ய தது3பாய ப்ரபததி நிஷ்டா2ர் ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் என்று ஈட்டிலும. ஸ்ரீவசந பூ4ஷணததில ஆதி3மத4யாந்தஙகளிலும் இதன மாமுனிகள் வ்யாக்2யாநத்திலும தெளிவாயுள்ளது'' என்றும், (பககம 23) ''ப்ரபததி உபாயம் எனறிருக்கும சில வைதி3கா ஆழ்வார்களும தானே'' என்றும், (பககம 24) ''ஆழ்வார் களும..ப்ரபததி உபாயம எனறிருபபவர்கள் எனபதாக லோகாசார்யரும மாமுனிகளும் கண்ட2ரவேண அருளிச் செய்திருகக'' என்றும. (பககம் 26) ''பூர்வாசார்யரும தாமுமஆழ்வார்களைபபோல .ஸவகீய ஸவீகாரத்தை உபாய மாககி ப்ரபத்தி பண்ணினதாக லோகாசாரியர் அருளிச்செய தார்'' எனறும. (பக்கம்31) ''ஆழ்வார்கள் பூர்வாசார்யர்கள வேதா3ந்தஸாரநிஷ்டா2ர். அவாகளே பரபததி உபாயம ஸவார்தத2 கைங்காயம புருஷாரத்த2ம எனபவாகள் என றும் எழுதியுளளாா். மேறபடி வாககியங்களுக்கும. கீழே அடி யேன் உதா3ஹரிததுக காட்டிய பூாவாசாாய தி3வ்யஸூகதி களுக்கும் ஆர்த்த2விரோத4ம்இலலையென்று (நடககப போகும சாச்சையில்) நிரூபிகக நம் ஸ்வாமியை வேணடுகிறேன.

''ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநமாதரம. ஸித3தோ3பாய ப்ரதிபததி மாதரம. அநிவாரணமாதரம. அநுமதிமாத்ரம். அசித3

வ்யாவ்ருத்திமாத்ரம். சைதந்யகருத்யம். சித்தஸமாதா4நம். அதி4காரி விஶேஷணம் — என்று இப்புடைகளிலே அதிவாத3ம் பண்ணினார்கள். இவ்வநயப்ரோக்தியைக்கொண்டு இவைதானே ஆத்த2ம் என்று அறுதியிடவொண்ணாது. இவையெல்லாம் 'ஶரணம் வ்ரஜ' என்கிற விதி4க்கு விருத்3த4ங்களாம். அதிப்ரஸங்கா3தி3 தோ3ஷங்களுமுண்டு.' என்று தே3ஶிகன் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் சரமஶ்லோகாதி4காரத்தில் அருளிச்செய்துள்ள க2ண்ட3நவாக்யங்கள் எவரைக் குறித்து எழுந்தவையென்பதனையும் நம் ஸ்வாமி தெளிவுபடுத்தினால் நலம்.

அது லோகதே3ஶிகபக்ஷம், இது வேதா3ந்ததே3ஶிகபக்ஷம் என்று லோகதே3ஶிக வேதா3ந்ததே3ஶிகயோ: அபி4ப்ராயபே4த3ம் தேறும். ஆனால், அதில் நமக்கு விப்ரதிபத்தியில்லை. அவரவர் ஸம்ப்ரதா3யப்படி அவரவர் தெளிந்தேயிருக்கிறார்கள். **योऽयं स्वगोष्ठीनिष्ठः समय इति, सोऽपि आत्मसाक्षिकप्रपत्त्यनुपायत्वानुभवादेव निरस्त इति अन्यदेतत्.**

நம்பிள்ளையீட்டில் 10-8-10 அவதாரிகையில் "ருசிஸித்3தோ4பாயகார்யம். அதி4காரிவிஶேஷணம்' என்று ஸுஸ்பஷ்டமாகப் ப்ரதிபாதி3தமாயிருக்க. "என்தாவி" பாசுர ஈட்டுப்பங்க்திகளை ஸ்வபக்ஷஸாத4கம்போலே உதா3ஹரிக்கிற நம் ஸ்வாமி—அடியேன் "உபாய ஸ்வப்ராப்தே" என்ற தே3ஶிகன் ஶ்லோகத்தை உதா3ஹரிப்பது ஶாந்தி கர்மணி வேதாளாவாஹநம் போலே என்று பரிஹஸிக்கிறார். எது வேதாளாவாஹநம். எது மஹாபூ4தாவாஹநம் என்பதனை உலகம் அறிந்தேயுள்ளது. அப்படியிருக்க, இப்போது செய்யப்படுகிற ஸம்ப்ரதா3ய கைங்கர்யம் எது பொருளுக்கு என்றே அடியேனுக்குப் புலப்படவில்லை. ஆக இவ்வளவால் ப்ரமாணப3ல உபந்யாஸம் செய்ததாயிற்று.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்

ஸாரதம நிஷ்கர்ஷ பரீக்ஷா

நம் ஸ்வாமி எழுதியுள்ள ஸாரதம நிஷ்காஷம் அதி₄கார சதுஷ்டயாத்மகமாக (நாலு அதி₄காரங்கள் கொண்டதாக) அமைந்துள்ளது, சர்விதசர்வணமாயும் (மென்றதையே மெல்லுவதாயும்) பிஷ்டபேஷணமாயும் (பிசைந்ததையே பிசைவதாயும்) அமைந்துள்ளது. இதை வாசகர்களே அறிந்துகொள்ளலாம்படி சிறிய எழுத்துக்களில் ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தின் ஒவ்வொரதி₄கார மாக அச்சிட்டு, அவ்வவற்றையொட்டிப் பெரிய எழுத்துக்களில் ஸமாத₄ாநத்தை அச்சிடுகிறேன்.

மாமணிகள் கண்ட

ஸாரதமநிஷ்கர்ஷம்

श्रीरङ्गायोध्ययोर्नेत्राराध्याराधकतां गतम्।
न्यस्तात्मरक्षादीक्षं तत् स्वस्तये श्रीमदस्तु नः॥
श्रीशठारियतीशानदेशिकान् श्रीनिधिं गुरुम्।
ध्यात्वा सारतमार्थस्य निष्कर्षोऽयं प्रदर्श्यते॥

ஸ்ரீமத ரஹஸயதரயஸாரத்திலே ஸாரநிஷகாஷாதிகாரததில—

असारमल्पसारं च सारं सारतरं त्यजेत्।
भजेत्सारतमं शास्त्रे(स्त्रं) रत्नाकर इवामृतम्॥

எனகிற சுலோகத்தையுதாஹரிதது இதிலுள்ள மூனரும பாதத்திறகு—

"வேதத்தில... பரமாத்ம, ததப்ராபதி, ததுபாயங்களை வெளியிடும பரதேசம ஸாரதமமாகையாலே விவேகிககுபாதேயம அவ்வமசததிலும பரதாந பரதிதநதரஙகளான தததவஹிதஙகளுடைய ஸஙக்ரஹமாகையாலே மிகவும ஸாரதமமாயிருக்கும ரஹஸயதரயம்" எனபதாக விவரணம செயதருளினா தேசிகன.

MFN 1221

சாரீரக சாஸதிரத்தில் முதலிரணடு அதயாயஙகளினல், வேததததில பரமாதமாவை வெளியிடும பரதேசமும, நானகாமத யாயததிலை ததபராபதியை வெளியிடும ப்ரதேசமும, மூனருமத் யாயததிலை ததுபாயஙகளை வெளியிடும் ப்ரதேசமும் பரிசோதிக் கபபெறறன. சாரீரக சாஸதரானுக்ரஹீதமாயுளள இநத வேதாநத பரதேசம ஸாரதமம இதுவே விவேகிக்கு உபாதேயம. அநத வேதாநத பாகததிற்குளளும இவறறுககு ஸஙகரஹமாகையாலே மிகக ஸாரதமம ரஹஸயதரயமெனகிருரிதில.

சரம ச்லோகமானது வேதாநதததில சோநததனறேயாகிலும ததர்தத ஸஙகரஹமாகையாலே மிகவும ஸாரதமததில சோநத தாயிறறு. திருமநதரமானது நாராயணோதாவணோபநிஷததுககளி லும, மநதர ரதனமானது கடசருதியிலும ஓதபபடுகினறமையால வேதாநதததில அநதாகதஙகள.

பரமாதம பராபத்யுபாயமாவது பரபகதியும, ப்ரபத்தியும, எனபதாக சாரீரகததில ஸாதநாதயாயத்திலே “नाना शब्दादि भेदात्” எனகிற அதிகரணததிலும, புருஷாாததாதிகரணததிலும நிர்ணீத மாயிறறு

சப்தாதிபேதாதிகரண ஸ்ரீபாஷயததிலே

‘इह ... अक्षरविद्यादिकाः ... उदाहरणम्’

என்று ஸ்ரீபாஷய ஸ்ரீஸூகதியுளளது. இதை விவரணம செயகை யில சருதபரகாசிகையில

‘अक्षरविद्यादिका’ इति आदिशब्देन न्यासो विवक्षितः ; सूत्रेऽपि शब्दादिभेदसद्भावात्, ‘उदाहरणं’ विषय इत्यर्थः’

என்றா வயாஸாாயர், உபாயபகதியும உபாயபூத பரபத்தியும, புருஷ கருதிஸாதயஙகளாய் மோக்ஷோபாயஙகளாக அனுஷ்டேயங கள எனபதை இவவதிகரணததில ஸூதரகாரரும ஸ்ரீபாஷய காரரும நிாணயிததாாகள என்பது சருதப்ரகாசிகா நிஷகாஷம, நயமயூகமாலிகையிலே தீக்ஷிதருமிவ்வாறு நிர்ணயம செயதாா

(ஸாரதம நிஷ்காஷம் பககம 2)

 Accn. No. 2649

விகலபாதிகரணததிலே பகதியைபபோல பரபததியும மோக்ஷோ பாயமென்னுமதை

अस्मिन्नधिकरणे न्यासविद्याऽभिप्रेता

என்று ச்ருத பரகாசிகையில அருளிச்செய்தார.

நானகாமதயாயததின முதல பாததகில தததிகமாதிகரணத் தில–பரஹ்மவிதயா பராபதி தசையில உத்தரபூாவாகஙகளுககு அசலேஷ விநாசஙகள சொலலியிருககின்றன. இஙகு ஸ்ரீ பாஷ யததிலுளள —

'विद्याप्राप्तिशब्दस्साधारण्यात् प्रपदननिष्पत्तेरपि द्योतकः'

என்று சருதப்ரகாசிகை. மோக்ஷாபாயமான பரபததியானது தவய மந்த்ரோச்சாரண பூாவகமாய் அஙக பஞசகததுடன அநுஷ்டிககவேணடும ஸகருதநுஷ்டடேயமிது. இதில தவயோச சாரண காலததிலே அச்லேஷ விநாசஸஙகல்பம செய்கிருனீசவரன

பரபததிககுக கரண மநதரமாகிய இதைக்கொணடு ஸாஙக பரபததியை அநுஷடானம செயயுமாகில இவனை மோக்ஷயிஷ்யாமி எனபதாக, பகதியிலபோல பரபததியிலும ஆதியில் यद्यालिङ्गित மான ஸஙகலபமெமபெருமானுககு ஏறபடுகிறது.

'विनताः ... न्यासोपासनात्मकाशेषविद्यानिष्ठा विवक्षिताः'

என்றும, லகுஸிததாநததகிலே

'प्रपदने तु लघुगुरुयत्नविकल्पानुपपत्तिरूपन्यायो वचनबल-प्रतिक्षिप्तः'

என்று மிவ்வாறுக சருதப்ரகாசிகையில் ப்ரபததியின மோக்ஷா பாயத்வமானது சாரீரக ஸிததாந்தமாக நிரூபிககப்பட்டிருககிறது.

இது ப்ரபதத்யுபாயாநுஷ்ட்டாநததிறகுளள ப்ரமாண பலம.

(ஸாரதம நிஷ்காஷம பக்கம் 3)

THE ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH

இனி பரபநந ஸந்தாந கூடஸததரான ஆழவார்கள பதின மரும, ஸ்ரீ ஆளவநதார எமபெருமானார முதலான பூாவாசார யாகளும, மோக்ஷோபாயமாக ஸவகத ஸவீகாரரூபமாக பரபததியைத தாஙகளநுஷட்டாநம செயதும் அடியாாகளான நாம அவ்வாறே அநுஷடிதது உய்யுமாறு உபதேசம செய்துமிருபபதால ஸமபரதாய பலமும ப்ரபததயநுஷ்ட்டாநததிறகு ஸர்வதோமுகமாய அமைநதுளளது.

“எனதாவியுள' எனகிற பாசுரததின [2, 3, 4] ஈட்டில ஸுஸபஷடமிது—

“அவன் திருவடிகளிலே ஆத்ம ஸமாப்பணததைபபணணி அநுசயிககிறார. ஆதம ஸமர்பபணம பணணுவிடில ஸாவமுகதி பரஸஙகமாம, ஸமாபபிக்கில அவனதான வஸதுவையவனுககுக கொடுததததாம. ஆனால செய்யவடுப்பதெனனெனனில, ப்ராநதி ஸமயத்தில ஸமாபபிககவும வேணும, தெளிந்தால கொடுததோமெனறிருககககடவனலலன, “மயா ஸமாபபித: அதவா கிநது ஸமாபபயாமி தே எனறாரிறே”எனபதாகவும, நிகமனததில “ஆதம ஸமர்பபணம பணணி அது தனககு அநுசயித்தார்” எனபதாகவும ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி.

இதற்கு அருமபத விளககமாவது— “(ஆதம ஸமர்ப்பணமித்யாதி)ஸவரூப பரபல ஸமர்பபணாதமகமான ப்ரபததி சரீரததிலே ஸவரூப ஸமர்பணமாவது ஸவதஸஸிததமான சேஷத்வததினுடைய அநுஸநதாநமாதரமேயொழிய, தனனதான ஆதம வஸதுவையவனுக்கு ஸமாபபிககையனறுயிருககச்செய்தேயும், ஆதம ஸமர்பபணமாவது—தனனதான ஆதமவஸதுவை அவனுககு ஸமர்பபிககை எனறு அபரபுததாககுத தோனறுமிறே. இபபடி பரமித்தானேயாகிலும. பரம புருஷார்தத ஸிததியில தடடிலலை .அவனே பரபுததனாகிலும விரோதமிலலை—எனறு.

“ த்வதபாதாரவிநதயுகளம சரணமஹம பரபதயே ” என்று எம்பெருமானாருடைய ஸவகத ஸவீகார ரூபமான கத்ய ஸூகதியும அருமபதததிலுதாஹருதமாயுளளது.

(ஸாரதம நிஷ்காஷம் பககம 4)

எமபெருமானா—" பரபததிஸதுபாய: எனறு பேரருளாளன் நியமநததைத திருககசசிநமபிகள மூலமாகக கேட்டுததாம அவ வாறே ஸவகத ஸவீகாரமாக பரபததியை அநுஷடடாநமசெயது பினபுளளாரும இதையனுஷடித்து உய்யுமாறுவுபதேசமும செயதருளினா.

அவவுபதேசமாவது—

'तत्प्राप्तये च तत्पादाम्बुजद्वयप्रपत्तेरन्यन्न मे कल्पकोटिसहस्रेणापि साधनमस्तीति मन्वानः...शरणमनुव्रजेत्' எனறு

ஆழவாாகள பதினமரும ஸவகத ஸவீகாரரூப பரபததி நிஷடரெனபதை ஸ்ரீவசநபூஷணததிலே ஸவிஸதாரமாக ஆதிமத யாவஸாநஙகளிலே அபயாஸம செயதருளினா லோகாசாாயரும.

ஸூ. 35 " ஆழவாாகள பல விடஙகளிலும பரபததி பண்ணிற றும ஆர்ச்சாவதாரததிலே

ஸூ. 41 ,, இதில பரபததிபணணுமதிகாரிகள மூவா

ஸூ 42 ,, அஜஞரும ஜஞாநாதிகரும பகதிபரவசரும

ஸூ. 43 ,, அஞ்ஞாநததாலே பரபநநா அஸமதாதிகள ஜ்ஞாநாதிகயததாலே பரபநநா பூாவாசாாயாகள. பகதிபாரவச்யததாலே பரபநநாகள ஆழவாாகள என்று முதல் ப்ரகரணததிலே யுளள ஸூகதிகள. " பரபநநா "—பரஸமாப்பணம பணணின வாகள, எனறு மாமுநிகள விவரணமிஙகு.

மேலே மஙகளாசாஸநபரகரணத்திலே அருளியதாவது—

(ஸூ. 263) ப்ரதிகூலராகிறுர் .. உபாயாநதரநிஷட்டரும ஸவ ப்ரயோஜநபரரும.

(ஸூ. 265) ஸவபரயோஜநபரர்ககு உததேச்யன "நெஞ்சினுல நினைபபாாயவன" எனகிறவன உபாயம ஸவகீயஸவீகாரம. உபேயம ஏவாாதத கைஙகாயம.

(ஸாரதம நிஷ்காஷம பககம 5)

ஸூ 266 இருவரும அனுக்ரஹத்துககு இலககு. விவரணம—"ததாமி" "மோக்ஷயிஷயாமி" எனகிற அனுகரஹததிறகு விஷயம" எனறு

ஸூ. 268 உபாயம ஸவீகார காலததில புருஷஸாபேக்ஷமாய புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாயிருககும, காாயகாலததிலுபய நிரபேக்ஷமாயிருககும.

விவரணமாவது—"ஸிததோபாயம, சரண வரண ரூபஸவீகாரகாலததில ஸவீகாததாவான புருஷனையும புருஷகாரததையும அபேக்ஷிததிருககு" மிதயாதி.

ஸூ. 269 ஸவபரயோஜநபரரெலலாரையும ப ர தி கூ ல ர ா க நினைககலாமோவெனனில

ஸூ. 270 இஙகு ஸ்வபரயோஜந மெனகிறது ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமானததை

ஸூ. 271 ஆகையாலே தோஷமிலலை

ஸூ 272 விஷய தோஷததால வருமவை எலலாம் துஸத்யஜமாயிறே இருபபது எனறு விவரணம—"ஸவபரயோஜநபரரை பரதிகூலரெனறு அவிசேஷேண அருளிசசெய்தாரிறே. இநத ஸவப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாகரேஸரரான ஆழவாாகள பககலிலும தோறறியிருககையாலே தநநிபநதநமான ப்ராதிகூலயம அவாகள் பககல வாராதபடி பரிஹரிககவேணுமெனறு திருவுளளம பறறி ததவிஷய சஙகையையநுவதிககிறுா "ஸவபரயோஜநபரரெலலாரையும" எனறு தொடஙகி, "நமககே நலமாதலில" எனறும, "நாம கணடுகநது கூததாட ஞாலததூடே நடவாயே" எனறும, "கணடு நானுனனையுகக்க" எனறும இதயாதி வசநஙகளாலும மடலெடுககை முதலான ப்ரவருத்திகளாலும ஆழவாாகளுககும இநத ஸவபரயோஜந பரதவமுணடாகத தோற்று நின்றதிறே .

ஆழவாாகளுடைய ஸவப்ரயோஜநம விஷயதோஷஜனயம.

(ஸாரதம நிஷ்காஷம பககம் 6)

பராதிகூலய ஹேதுவாகச சொலலப்பட்ட ஸவபரயோஜனம ஆசரய தோஷஜனயமாய, ஆழவாரகள பககல ஸவபரயோஜநம விஷய தோஷஜனயமாயிருககையாலே அநத பராதிகூலய மிவாகள பககலும வருமெனகிற தோஷமிலலே.

அநுபவ விஷயமான. விகரஹ வைலக்ஷணயமாகிற தோஷத தாலே வருகிற ஸவபரயோஜந பரதை, தததேதுவான பராவண யம, ததஸிததயாததமான வயாபாரஙகளாகிற விவை யெலலாம ஸவரூப விருததமெனறு விடடபாராததாலும விட வரிதாயிறே யிருபபது எனகை. எனறு.

இபபடி உபகரமோபஸமஸாரஙகளில போலே மதயததிலும ஆழவார்களுக்கு ஸவகத ஸ்வீகாரததின மேனமை விளககப படடுளளது. அதாவது

மூ. 48 " முக்யமதுவே " " அதாவது—பகதிபாரவசயமடியாக பரபத்தி பணணுமிடததில பராபய ருசி கணணழிவற உணடா மாகையாலே அதுவே முகயம " எனறு மாமுநிகள விவரணமிஙகு,

மூ 51 பகதி தனனிலே அவஸத்தாபேதம பிறநதவாறே இது தான குலேயக்கடவதாயிருககும.

மூ. 52 தனனைபபேணவும பண்ணும, தாககவும பணணும.

மூ. 90 அநந்யோபாயத்வமும அநநயோபேயதவமும அநந் யதைவதவமும குலேயுமபடியான பரவருததி காணு நினறேமிறே

மூ. 91 ஜ்ஞாநவிபாக காரயமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை யெலலாம அடிககழஞ்சு பெறும.

மூ 92 உபாயபலமாய உபேயாந்தாபூதமாயிருககுமது உபாய பரதிபநதகமாகாது.

மூ 93 ஸாதயஸமாநம விளமபாஸஹமெனறிறே ஸாதனத் திறகு ஏறறம, ஸாதயப்ராவணய மடியாகவிறே ஸாதநததிலிழி கிறது

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 7)

ஸூ 94 இவனுககுப் பிறக்கும ஆதம குணஙகளெல்லாவறறுக குமபரதாநஹேது, இநத பராவணயம

ஸூ 95 "மாறபால் மனம சுழிபப" "பரமாதமநி யோ ரகத·" கணடு கேடடுறறு மோநது,

ஸூ. 108 பகவதவிஷயததிலிழிகிறதும குணம் கணடனறு ஸவ ருபபராபதமெனறு

ஸூ 113 பகவத விஷய பரவ்ருததி பினனை சேருமோவெனனில, அதுககடி ப்ராவணயம அதுககடி ஸமபநதம அதுதான ஸோபாதிகமனறு. ஸத்தாபரயுகதம.

ஸூ 114 அநத ஸததை ப்ராவணயகார்யமானவநுபவமிலலாத போது குலையும், அது குலையாமைக்காக வருமவையெலலாம அவாஜநீயமாய் ப்ராபதஙகளுமாயிருககும. ஆகையாலே பகவத விஷய பரவருததி கூடும.

எனறிவவாறுக ஆழ்வார்கள ஆசாரயாகளுடைய ஸ்வகத ஸ்வீகாரததின ஏறறததை ஸ்ரீவசநபூஷணததிலே பலபடியாக வருளிச செயதார இவறறுககு மாமுநிகள விவரணம செய்திருப பதை ஸேவிததுத தெளிவு பெறலாம்

ஆக இவறறால ஸவாமி தேசிகன் ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரத திலே— "பரமாத்ம ததபராபதி ததுபாயஙகளை வெளியிடும பர தேசம ஸாரதமமாகையாலே விவேகிககுபாதேயம்" எனறு மோக்ஷோபாயஙகளான பக்தி, பரபததி இதன உடபிரிவான உகதிநிஷடடை, ஆசார்ய நிஷ்டை ஆகிய இவை எலலாவறறை யும ஸாரதமமாகவருளிசசெயதிருப்பதே லோகாசாரயருடையவும மாமுநிகளுடையவும "எனதாவி" ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திககும அஙகு அருமபத விளககததிறகும பொருந்தியிருபபதால இதுவே மாமணி கள கணட ஸாரதமநிஷ்கர்ஷமாகும்.

முதல அதிகாரம முறறிறறு.

தேசிகன திருவடிகளே சரணம.

(ஸாரதம நிஷ்காஷம் பககம 8)

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்

ப்ரத2மாதி4கார பரீக்ஷா

முதலதி4காரத்தில் (ப-2) "ஶாரீரக ஶாஸ்த்ரானுக்3ருஹீதமாயுள்ள இந்த வேதா3ந்த பரதே3ஶம் ஸாரதமம். இதுவே விவேகிக்கு உபாதே3யம். அந்த வேதா3ந்த பா4க3த்திற்குள்ளும் இவற்றுக்கு ஸங்க்3ரஹமாகையாலே மிக்க ஸாரதமம் ரஹஸ்யத்ரயம் என்கிறார் இதில்" என்று நம் ஸ்வாமி எழுதுகிறார். "ஸாரதமம்" என்றும், "மிக்க ஸாரதமம்" என்றும் இந்த பே4த3த்துக்கு நியாமகம் என்ன? "அஸாரம்" என்ற ஶ்லோகத்தில் ஸாரதமம் என்றனரே முடிந்துள்ளது. ஸாரதமம் என்ற ஶப்3த3த்திற்கே ஸாரதமம், மிக்க ஸாரதமம் என்று விபா4க3ம்காட்டி அர்த்த2பே4த3ம்கொண்டால், வேதா3ந்தத்தைக் காட்டிலும் வேதா3ந்த ஸாரத்திற்கு பே4த3ம் அங்கீ3க்ருதமாகும். தத3பேக்ஷயா வேதா3ந்தங்களுக்கு ஸாரதரத்வமும், வேதா3ந்த ஸாரத்துக்கு ஸாரதமத்வமும் சொல்லுமது யுக்தமாகும். ரஹஸ்யத்ரயரூப வேதா3ந்த ஸாரத்துக்கு ஸாரதமத்வம் உப4யஸம்மதம். வேதா3ந்தங்களுக்கு ஸாரதமத்வம் சொல்ல வேண்டிய நிர்ப3ந்த4ம் என்ன? வேதா3ந்த ஸாரத்துக்கு மிக்க ஸாரதமத்வகத2நத்தாலே வேதா3ந்தத்துக்கு ஶ்லோகப்படி—த்யாஜ்யத்வம் தேறாதா? आवयोः को वा विशेष इति चेत्– उच्छ्लोकत्वं भवतां विशेषः [நமக்குள் வாசி என்னவென்றால், ஶ்லோகத்தை மீறி வார்த்தை சொல்லுகை தேவரீருக்கு வாசி]

நம் ஸ்வாமி 2-ம் பக்கத்தில் "சரம ஶ்லோகமானது ... அந்தர்க3தங்கள்" என்று எழுதுகிறார். வேத3வேதா3ந்த ரஹஸ்யத்ரயங்களுக்கு ஐகஶாஸ்த்ர்யம் ஸ்ரீவசநபூ4ஷண மீமாம்ஸா பா4ஷ்யத்தில் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. முன்னமே (பக்கம் 4ல்) எழுதப்பட்டுள்ளது. கர்ம தே3வதா ப்3ரஹ்ம மீமாம்ஸைகளுக்குக்

கொள்ளும் ஐகயம் இஙகும ஒககும். "கர்ம தே₃வதா ப₃ரஹம கே₃ாசரா. ஸா தரித₄ா உத₃ப₃பெ₄ள ஸூதரகாரத । ஜைமிநேர் முநே காஶக்ருதஸ்நத. ப₃ாத₃ராயணுத இத்யத கரமாத ॥' [மீமாமஸாஶா ஸத்ரம்–காமமீமாம்ஸை, தே₃வதா மீமாமஸை, ப்₃ரஹ்மமீமாமஸை எனறு மூன்று விதமாக முறையே ஜைமிநிமுனி, காஶகருதஸ்நர், ப₃ாத₃ராயணர் எனனும் மூனறு ஸூதரகாரராகளிடமிருந்து தோன றிறறு.] எனற திருவாககை நினைவுபடுததுகிறேன வேதா₃ந்தமும வேதா₃நதர்க₃தமே. ரஹஸயத்ரயமும வேதா₃நதாநதர்க₃தமே ஏதேந கிமாயாதம? (இதனுல நம ஸவாமிககு என்ன பயன?) "வேத₃வேதா₃நதபாரகா₃." [வேத₃வேதா₃ந்தங்களைக் கரைககண்டவர்கள்] எனற நிர் தே₃ஶம எங்ஙனே ஏறபட்டது? வேத₃, வேதா₃ந்த, வேதா₃நத ஸாரஙகள் மூனறும வேத₃மாகிலும் அவற்றுக்கு அர்தத₂ ப்ரதிபாத₃ந முறையில் பே₄த₃ததாலே பே₄த₃மும. ஆத்தை₂கயநிரூபணத்தாலே ஐகயமும் கொள்ளபபடு கிறது காமப்ரதிபாத₃க வேத₃மும, ப₄கதிப்ரபத்தி ப்ரதி பாத₃க-வேதா₃ந்தமும, ஸித₃தே₄ாபாயப்ரதிபாத₃க ரஹஸய த்ரயமும் விவக்ஷாவிஶேஷததாலே பி₄நநமாயும, அபி₄ந்ந மாயும தோற்றும். வேதா₃ந்தாத்₄யயநத்தாலே வேத₃த் தில தெளிவு பிறககும். அவ்வோபாதி வேதா₃ந்தஸாராத்₄ யயநத்தாலே வேதா₃ந்தத்திலே தெளிவு பிறககும.

वेदान्तश्रवणेन व्युत्पत्तिः पूर्यते, वेदान्तसारश्रवणेन व्युत्पत्तिः प्रपूर्यते ।

[(இந்திரனமுதலான ஶப₃த₃ங்கள் எநதெநத தே₃வதைகளைக குறிப்பதாக வேத₃பூாவபா₄க₃ததைக கேட்குமபோது அறி யப்படுகிறதோ, வேதா₃நதததைக கேட்டபினபு அந்த இந்த்₃ராதி₃ ஶப்₃த₃ங்கள் அந்தந்த தே₃வதைகளுக்கு அந்தா யாமியான பரமாத்மாவையும் குறிககினறன என்று அறியப படுகினறது. இவ்வண்ணமாக) வேதா₃ந்ததைக் கேட்ப தனமூலம் இநத்₃ராதி₃ ஶப₃த₃ங்களின வ்யுத்பத்தி நிறைவு படுததப்படுகிறது. இதே ரீதியில வேதா₃ந்த ஸாரததைக கேட்பதால், வ்யுத்பததி மிகவும நிறைவுபடுததப்படுகிறது

என்பது நிகஷம் பக்கம் 4ல கடைசியில் (தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு பக்கம 10 கடைசியில) காட்டபபட்டது.] "अर्थैकत्वादेकं वाक्यं साकाङ्क्षं चेद्विभागे स्यात्" [பூர்வமீமாம்ஸை 2-1-46] [யாதொரு பதஸமூஹமானது அதன பயன ஒன்றையிருக்கையையிட்டு ஒரு வாக்யம (யஜுஸ்) என்று கூறப்படுகிறதோ, அப்பதஸமூஹம் அதில சேர்ந்த பதங்களில ஒன்று சேராவிடில ஆகாங்க்ஷை உடைய தாகவே இருக்குமாகில, அப்போதே அது ஏக வாக்யமாகும.] எனனக்கடவதிறே. मीमांसापूर्वोत्तरवाक्ययोः कर्माराध्यत्वविशिष्ट - ब्रह्मतात्पर्यकत्वरूपं, कर्माङ्गकत्वविशिष्टब्रह्मज्ञान - तात्पर्यकत्वरूपं वा अर्थैक्यं निराबाधमेव। तद्वदत्रापीति बोध्यम्। ऐकशास्त्र्यं अर्थैक्यं च श्रीवचनभूषणमीमांसाभाष्यावसेयम्। पूर्वमेव लिखितम्॥ (நிகஷம பக்கம 4) [பூர்வோத்தர மீமாமஸை கள் இரண்டும சேர்ந்து, காமங்களால ஆராதி₄க்கப்படும் ப₃ரஹ்மத்தைச் சொலலுகின்றன என்றே, கர்மத்தை அங்க₃மாகக கொண்ட ப₃ரஹ்மோபாஸநத்தைச் சொலலு கின்றன என்றே கொள்ளுகையால், இரு ஶாஸ்த்ரங்களும் ஓரே அர்த்த₂த்தைச் சொல்லுகின்றன எனனத் தடை யிலலை. அதுபோலவே வேதா₃நதங்களும, வேதா₃ந்தஸார மும ஓரே அர்த்த₂த்தைச் சொல்லுகின்றன என நிர்வஹிக்க லாம. இவ்விரண்டும ஓரே ஶாஸ்த்ரமாயிருப்பவையென்பதும், ஓரே பொருளைச சொலலுமவை எனபதும் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண மீமாமஸையில காணத்தக்கது. நிகஷம பக்கம் 4ல் (மொழி பெயர்ப்பு பக்கம 10ல) முன்னமே காட்டப் பட்டது.]

நம் ஸ்வாமி (பக்கம்-2) "உபாயப₄க்தியும உபாய பூ₄த ப்ரபத்தியும புருஷகருதி ஸாத்₄யங்களாய் மோக்ஷோ பாயங்களாக அநுஷ்டே₂யங்கள் — என்பதை இவ்வதி₄ கரணத்தில ஸூத்ரகாரும் ஸ்ரீபா₄ஷ்யகாரரும் நிர்ணயித் தார்கள் எனபது ஶ்ருதப்ரகாஶிகாநிஷ்கர்ஷம" என்றும, (பக்-3) "இவ்வாறாக ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில ப்ரபத்தியின

மோக்ஷோபாயத்வமானது ஶரீரக ஸித்₃த₄ாந்தமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது" என்றும் எழுதுகிறார். एतेन किम-निरूमापन्नमस्माकम्? (இதனால் நமக்கு என்ன பா₃த₄கம் கூறப்பட்டதாகிறது?) "இவை வேதா₃ந்தார்த்த₂ங்கள் ஸாரதரார்த்த₂ங்கள், அநுபாதே₃யங்கள், இவற்றுக்கு மேற்பட்ட ஸாரதமார்த்த₂ம் உபாதே₃யம். அதுவே வேதா₃ந்த ஸாரார்த்த₂ம்' என்பதனை மாமுனிகள் கண்ட முடிவாக வேதா₃ந்தஸார நிஷ்கர்ஷத்தில் கூறியுள்ளனர்.

நம் ஸ்வாமி (பக்கம் 3ல்) ப₄க்திப்ரபத்திகளுக்கு துல்யத்வம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளதாகக் காட்டுகிறார். இதற்கு ஸமாதா₄நம்.— உபாயப்ரபத்தியும் அநுபாயப்ரபத்தியும் ஆக ப்ரபத்தி இரண்டு விதம். ஸ்வாமி காட்டும் உபாய ப்ரபத்தி ஷடு₃ங்கயோக₃ம், வேதா₃ந்த ஸார ஸித்₃த₄மான அநுபாயப்ரபத்தி அதி₄காரி விஶேஷணம்; இவ்வாசியை அறியவேணும். இவ்விஷயத்தை மற்றோரிடத்தில விவரிக்கிறேன்.

நம் ஸ்வாமி (பக்-4) ப்ரபத்த்யுபாயத்வ வாத₃த்துக்கு அநுகூலங்களாக நினைத்து அநேக ப்ரமாணங்களையும் அநுஷ்டா₂நத்தையும் காட்டுகிறார். அநேக ஸூக்திரங்களை ஐந்தாம் பக்கத்தில உதா₃ஹரிக்கிறார். இப்படி உதா₃ஹரிப்பது ஏட்டை நிரப்புவதையே பயனாகக்கொண்டது. இத்துடன் "வாணிலா முறுவல்", "தாயே தந்தை" "கண்ணார் கடல" "தாவளந்து' "கணணார் கடல போல்" "ஏழையேதலன்" "பொறுத்தேன" "பெடையடர்த்த" "திருவுக்கும் திரு" "தவளவிளம்பிறை" "மாறறுள" "நோற்ற நோன்பு" "ஆராவமுதே" "மானேய் நோக்கு நலலீர்" "பிறந்தவாறும்" "உலகமுண்டபெருவாயா" இத்யாதி₃ப் பதிகங்களையும் சேர்த்து அச்சிட்டால் லோகோபகாரகமாயிருக்கும். ஓரே இடத்தில ஶரணாக₃திப் பாசுரங்களைக் கண்டுகளிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ

லோகம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில எவரேனும் "ஆழ்வார் ஶரணாக₃தி செய்யவில்லை" என்பவருண்டோ? ஆளவந்தார். எம்பெருமானார் ஶரணாக₃திப பாசுரம் அறியாத ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனும உண்டோ? இவாகள் தாஙகள் அநுஷ்டி₂தத ப்ரபததியை உபாயமாக அபி₄மாநிததுணடா? என்றன்றோ கேள்வி. ப்ரபததயுபாயதவ வாத₃ததை நம் பூர்வர்கள் ஆஙகாஙகே நிரஸித்துளளார்கள். உண்மைநிலை இப்படியிருகக 'ஆழ்வார்களும ஆசார்யர்களும ப்ரபத்தியை உபாயமாக அநுஷ்டி₂ததாாகள்' என்றும, இது லோக தே₃ஶிக ஸம்ப்ரதா₃யம என்றும ஆயிரம்முறை எழுது வதினுல் என்ன ப்ரயோஜநம் ஸித₃தி₄ககும? அபஸித்₃தா₄ந்தம (உண்மையான ஸித்₃தா₄நததிறகு நேர்விபரீதம்) என்கிற தோ₃ஷமே ஸித₃தி₄ககும. இனி வேதா₃நத ஸாரததில சொல்லப்படும ப்ரபததிஉபாயமாகாது என்று பல மஹநீயாகள் நிரூபிததிருபபதைக காட்டுகிறேன.

प्रपत्त्यनुपायत्वनिरूपणम्

(ப்ரபத்தி உபாயமன்று என நிரூபித்தல்)

ப்ரபததி உபாயமாகாது என்பதுபற்றி பூர்வாசார் யர்களின் ஸ்ரீஸூகதிகளை முன்னமே காட்டினேும. அந்த ஸ்ரீஸூகதிகளின பொருளை யுகதிபூர்வகமாக விளக்கும பல மஹநீயர்களின் திருவாககுகள் இங்கு காட்டபபடுகின்றன.

ஸ்ரீ உ. வே. காரபபஙகாடு மஹாவிதவான. சிங்கப்பெருமாள் ஸவாமி (ஸ்ரீராமாநுஜ ஸிததாந்த ப்ரகாஶிகையில) அருளிச்செய்யுமபடி—

இனி ப்ரபததியாவது— "त्वमेव उपायभूतो मे भव इति प्रार्थनामतिः शरणागतिरित्युक्ता" [நீயே எனககு உபாயமாவா யாக—என்று பிராாததி₂ககும அறிவே ஶரணாக₃தி எனப் படுகிறது.] என்றும, "अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे महाविश्वासपूर्वकम्। तदेकोपायतायाच्ञा प्रपत्तिश्शरणागतिः॥" [தன விருபபம

வேறொன்றாலே ஸாதி$_4$க்கத்தக்கதல்லாமலிருக்கும்போது. மஹாவிஶ்வாஸத்தோடு கூட ப$_4$க$_3$வானான ஒருவனையே உபாயமாயிருக்கும்படி யாசிப்பதே ப்ரபத்தி என்றும் ஶரணாக$_3$தி என்றும் கூறப்படுகிறது.] என்றும், "मामेकं शरणं व्रज" [என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப்பற்று] என்றும் இத்யாதி$_3$ ப்ரமாணங்களினாலே. "நீயே எனக்கு உபாயமாக வேணும் என்று ப்ரார்த்தி$_2$க்கை ஶரணாக$_3$தி' என்றும், "ஈஶ்வரனைத் தவிர மற்றொன்றாலே ஸாதி$_4$க்கமுடியாததாயும். தனக்கு இஷ்டமாயுமுள்ள மோக்ஷத்துக்கு அவனையே உபாயமாக ப்ரார்த்தி$_2$க்கை ஶரணாகதி' என்றும், "மற்ற உபாயங்களை விட்டு என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப் பற்றவேணும்" என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால். "அவனே உபாயம் என்கிற அத்$_4$யவஸாயத்தோடு கூடின உபாயத்வ ப்ரார்த்த$_2$னையே ஶரணாக$_3$தி" என்று ஏற்படுகிறது. இந்த ப்ரமாணங்களில் ஏகஶப$_3$த$_3$ம் ஏவகாரம் இவைகளால், ஈஶ்வரன் உபாயமாமிடத்தில் வேறு உபாயங்களை அபேக்ஷியாமலே உபாயமாகிறான் என்று ஏற்படுகிறபடியாலும், "सर्वधर्मान् परित्यज्य" என்பதால் மற்ற உபாயங்களை விட்டே பற்றவேணுமென்றிருப்பதாலும் இந்த அதி$_4$காரிக்கு ஈஶ்வரனைத்தவிர வேறு உபாயமில்லை; ஆனால் நீயே உபாயமாக வேணுமென்று இவன் ப்ரார்த்தி$_2$ப்பதால் அந்த ப்ரார்த்த$_2$னையாகிற ஹேதுவினாலே ஈஶ்வரன் ப$_2$லப்ரதா$_3$னம் பண்ணுமிடத்தில் அந்த ப்ரார்த்த$_2$னையே உபாயமாகிறபடியால், ஈஶ்வரனுக்கே உபாயாந்தர நைரபேக்ஷ்யமாகிற ஏகஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் அநுபபந்நமாமே என்னில்; "ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत" என்கிறவிடத்தில் ஸ்வர்க$_3$காமனையானது ஸ்வர்க்க$_3$த்துக்கு ஸாத$_4$நமன்றிக்கே அதி$_4$காரி விஶேஷணமாகிறாப்போலே. நீயே உபாயம் ஆகவேணுமென்கிற ப்ரார்த்த$_2$னையும் ஸித்$_3$தோ$_4$பாய அதி$_4$காரிக்கு விஶேஷணமாயிருக்கும். ஆனால், அந்வய வ்யதிரேகங்களினால் ப்ரபத்திக்கு ஸாத$_4$நத்வம் ஏற்படமாட்டாதோவென்னில், ஸாத$_4$நமாவது அநந்யதா$_2$ஸித்$_3$த$_4$மாயிருப்பதாகையால (அதாவது—தன்னை

யொழிய வேறொருவரால பெறப்படாத ப2லஸித்3தி4க்குத் தவறுமல முன நிருபிக்கையால). ஈஶவரனே உபாயம எனகிற ப்ரமாணத்தாலே, ஈஶவரனைத்தவிர இது உபாய மலலாமையாலே தன்னையொழிய ஈஶவரனுல பெறப்படும ப2லஸித்3தி4யாலே அநயத2ாஸித்3த4மாயிருக்கையால. அநந் யத2ாஸித்3த4மாய்க்கொண்டு நியதபூரவவருததியாயிருக்க வேணடிய ஸாத4நலக்ஷணமிலலாமையாலே, ப்ரபத்தி ஸாத4நமாகமாட்டாது. எபபடி ஜயோதிஷடோமாதி3 ஸ்த2லங்களில ஸவர்கக3காமனையானது நியதபூரவவருததியா யிருந்தபோதிலும, யஜநகர்ததாவான அதி4காரிககு விஶேஷணமாயிருபபதால, அநத ஸவாகக3காமனைககு ஸாத4நதவம ஏறபடவில்லையோ. அப்படியே இங்கும ஶரணவரணம அதி4காரி விஶேஷணமாயிருபபதால், அதறகு ஸாத4நதவமிலலாமையால் அது ஹேதுவாகமாட்டாது என்று கண்டுகொள்வது. அபபடி அதி4காரி விஶேஷண மாகச் சொலலும பக்ஷததில, “सिद्धमेव हि सर्वत्र नियोज्यस्य विशेषणम्” (ஆக3மப்ராமாண்யம) எனபதால் அதி4காரி விஶேஷணமாயிருப்பது ஸித்3த4மாகவே இருககவேணும என்று ஏறபடுவதால. “मामेकं शरणं व्रज” என்று விதே4யமாகச் சொலலுவது கூடாதே என்னில், அநத நியமம் ஸாத்4யோபாய விஷயமாகையால ஸித்3தே4ாபாய விஷயத்தில விரோதி4க்காது. அல்லாமல ஸித்3தே4ாபாய விஷயததிலும் அதி4காரி விஶேஷணம் ஸித்3த4மாகவே இருககவேணுமெனனில, உபாயமும் ஸித்3த4மாய் அதி4 காரமும் ஸித3த4மாய் இருககும பக்ஷத்தில ஸாவமுகதி ப்ரஸங்க3ம ஏற்படும. ஆதலால அது கூடாது. அங்ஙனு மனறிககே, வேறு வாகயஙகளிலுலே விதி4ககப்பட்ட தொரு விஷயமானது மற்றொரு வாகயத்தில ஸித்3த4 மாய்கொணடு அதி4காரி விஶேஷணமாகலாம. எப்படி யெனனில; “अग्नीनादधीत” என்றும ‘स्वाध्यायः अध्येतव्यः” என்றும வாகயாநதரஙகளால விதி4ககபபட்ட அக3நயா த4ாநம அத4யயநம இவைகள் யாக3ாதி4காரிககு ஸித்3த4

விஶேஷணமாவதுபோலே இங்கும் "सर्वधर्मान् परित्यज्य" என்று பூர்வ வாக்யத்தால விதி4க்கப்பட்ட ஶரணவரணம், உத்தரத்தில "त्वा" என்பதனால "ஶரணவரணம் செய்த உன்னை" என்று அநுவதி3க்கப்பட்டிருப்பதால மோக்ஷாதி4காரிக்கு ஸித3த4விஶேஷணமாகலாம். ஆனால "शरणं व्रज" என்று ஶரணவரணம் விதி4விஷயமாயிருப்பதால் அந்த விதி4யாலே க்ருதிஸாத்4யத்வமும், அதனால ஆக்ஷிப்தமான இஷ்டஸாத4நத்வமும் ஏற்படுகிறபடியால ஶரணவரணம் உபாயமன்று என்று சொல்லுவது அநுபபந்நம் எனனில்; விதி4க்கு கேவல க்ருதி ஸாத்4யத்வமே அர்த்த2மாகக கொள்வது பா3த4கமில்லாத ஸத2லத்தில அங்கு இஷ்டஸாத4நத்வம் அர்த்தாத்2 ஸித்3தி4க்கும். இங்கு 'ஶரணம் வ்ரஜ' என்பதில ஶரணாக3தி உபாயவரணரூபமாக ஏற்படுகிறபடியால், உபாயவரணத்துக்கு உபாயத்வமில்லாமையாலே "ஶரணம் வ்ரஜ" என்கிற விதி4யால ஶரணவரணத்துக்கு இஷ்டஸாத4நத்வம் ஏற்படமாட்டாது.

மேலும் "இஷ்டஸாத4நமென்பது— இஷ்டமான ப்ரயோஜனத்தை அடையச்செய்வது' என்று நயாய ஶாஸ்த்ரத்தில சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஶரணவரணம் இஷ்டப்ரயோஜனமாகையால விதி4க்கும் விஷயமாகலாம். அன்றியும் இந்த ஶரணவரணத்திற்கு ப2லம் 'ஈஶவரன் தனக்கு உபாயமாயிருக்கையாகையால, அந்த உபாயமாயிருக்கையாகிற இஷ்டத்துக்கு ஸாத4நமாயிருப்பதால. இஷ்டஸாத4நத்வமும் ஏற்படலாம். இப்படியே ஸாராஸ்வாதி3நியில் "ப்ரபத்தி ஈஶவரனுடைய உபாயாந்தரஸத2ாந நிவேஶத்துக்கு ஸாத4நமாவதல்லது, ப4க்தியைப் போலே ஸாக்ஷாத்தாய் மோக்ஷஸாத4நமன்று' என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே இங்கும் தன விஷயத்தில 'ஈஶவரன் உபாயமாகையாகிற ப2லத்திற்கு ஸாத4நமாயிருக்கத் தட்டில்லை. ஆனால ஈஶவரனுக்கு உபாயத்வம் ஸ்வாபா4விகமாயிருந்தபோதிலும் தனக்கு

ஈஶ்வரன் ப₂லப்ரத₃னாயிருக்கை ப்ரார்த்தி₂க்கப்படலாம். இங்ஙனமன்றிக்கே, "இவன பாசுரம் கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும" என்பதுபோல, ஸ்வயம ப்ரயோஜந மான ப₄க₃வந்முகோ₂ல்லாஸத்துக்கு ஸாத₄நமாகையாலும் இஷ்டஸாத₄நத்வம் ஏற்படும். இப்படியிருக்கையாலே வேறொன்றுக்காக அநுஷ்டி₂க்கப்படுவதாய்க் கொண்டு, ப்ரஸங்க₃ாத உபகாரகமாயிருக்கையால ப்ரபத்தி "வ்யாஜ மாக" ஏற்படுகிறது இதை அநுஸரித்தே தே₃ஶிகனும "प्रपत्तेः व्याजमात्रत्व" என்பதால் ப்ரபத்தியை வ்யாஜோபாய மென்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். இப்படியுள்ள ப்ரபத்தி அநுபாயம் என்பதும தே₃ஶிகன ந்யாய ஸித்₃த₄ாஞ்ஜனத் தில் அருளிச்செய்த "इयं केवल-लक्ष्मीशोपायत्व-प्रत्ययात्मिका। स्वहेतुत्वधियं रुन्धे किंपुनः सहकारिणाम्॥" என்கிற ஶ்லோகத்தால வ்யக்தமாம். ஶரிய பதியான ஈஶ்வரனிடத்தில இருப்ப தாயும், மற்றவர்களிடத்தில இல்லாததாயும இருக்கிற உபாயத்வத்தை விஷயீகரிக்கிற ஜ்ஞாநமாயுள்ள ப்ரபத்தி யானது "தானுபாயம' என்கிற பு₃த்₄தி₄யைத் தடுக்கிறது என்பதாம். இதனால ஈஶ்வரனைக்காட்டிலும அந்யமாயுள்ள தொரு உபாயமில்லை என்றும, ப்ரபத்தியும ஈஶ்வரனைக் காட்டிலும வேறாகையாலே இதுவும் உபாயமாகமாட்டாது என்றும ஏற்படுகிறபடியால ப்ரபத்தி அநுபாயம் என்பது ஸித்₃த₄ம். ஆனால இந்த உபாயத்வம ப₂லப்ரத₃த்வரூபமாகக் கொள்ளில, அது ப்ரபத்தியில் ப்ரஸக்தமாகாமையாலே. ப்ரஸக்தத்துக்கே ப்ரதிஷேத₄ம உசிதமாகையால் நிஷேத₄ம் அநுபபந்நமாம். நிக்ஷேப சிந்தாமணியில கீழ்ச் சொன்ன ஶ்லோகத்திற்கு ஆத்தநி₂ரூபணம் பண்ணுகையில "ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம அந்வய வ்யதிரேகங்களினால் ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும, விசாரத₃ஶையில அந்த ப்ரபத்தி உபாயத்வஜ்ஞாநரூபமாகையாலே உபாயத்வம ஏற்படாது" என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே ந்யாய ஸித்₃த₄ாஞ்ஜந வ்யாக₂்யானமான ரத்நபேடிகையில,

திருப்புட்குழி ஸ்வாமியும நிரூபித்திருக்கிறார் 'ப்ரபந்ந விஷயத்தில மோக்ஷப2லம தூ3ரயதவஸமப3ந்த4ப்ரயுக்தம், ப்ரபததிபரயுகதமன்று' என்று நிக்ஷேப சிந்தாமணியில நிரூபிததிருபபதையும கண்டுகொளக. மேலும், நம ஶப3த்3ராததவிசாரததில. ''நம.ஶப3த்3ரர்தத2ம அநந்ய ஶரணதவமானல. பரபததியை உபாயமாக அநுஷ்டி2க்கும் பக்ஷததில அநந்ய ஶரணதவம் ஏற்படாதாகையால, ப்ரபததி உபாயமன்று. வ்யாஜம' என்று ஸாரஸ்வாதி3னியிலும நிரூபிககப்பட்டிருககிறது. அந்த வ்யாஜத்வம் ப2லகரணத்வரூப உபாயத்வததைககாட்டிலும் வேறுபட்டது. அபபடியன்றிக்கே வ்யாஜதவம ப2லகரணத்வரூபமாகச் சொலலும பக்ஷததில, ஜ்யோதிஷ்டோமாதி3களும ஸ்வர்கக3த்துககு வ்யாஜஙகளாகவே ஏற்படும. அது பூரவ தந்தரவிருத3த4ம்.

அது நிற்க. ''பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி4 ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ப்ரபத்தி'' என்கிற பூர்வாசார்யர்களுடைய வாக்யத்தால, ஈஶவரன் உபாயாநதரங்களை அநுஷ்டி2ககிறவன் விஷயத்தில தான் நிருபாதி4க ரக்ஷகனுகிற தில்லை என்றறியலாம. ஆகையால உபாயாந்தர பரவ்ருததியானது ஈஶ்வரனுடைய ரக்ஷணப்ரவ்ருத்திக்குத் தடையாகையால அந்த உபாயாந்தரங்களைவிட்டு ஈஶ்வரனை உபாயமாகப் பற்றுகையாகிற ப்ரபததி. ஸவபரவ்ருததி நிவ்ருத்தி விஶிஷ்டையாகையாலே, அந்த ப்ரபததி, ஈஶ்வரனுடைய ரக்ஷணததுக்கு பரதிப3ந்த4கமான உபாயாந்தர ப்ரவ்ருததி நிவ்ருததியோடு கூடியதாகையால ப்ரதிப3ந்த4காப4ாவரூபையாக ஏறபடுகிறது. நமமுடைய ஸித்3த4ாந்தத்தில் பரதிப3ந்த4காப4ாவததுககு காரணதவமில்லை. அததாலும் ப்ரபததி உபாயமாகமாட்டாது. ஆனல் ப்ரவ்ருததி நிவ்ருத்தி ஸ்வாபகாலத்தில உண்டாயிருப்பதால, அப்பொழுதும் இவன் ப்ரபந்நனுகக்கூடும என்கிற ஒரு ஶங்கை வரககூடாதோ எனனில, ஜ்ஞாந

கார்யமான நிவ்ருத்யாக2யத்நமே இவ்விடத்தில விவக்ஷித மாகையால அது வரமாட்டாது.

ஆக, இவ்வளவும் ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்3தா4ந்த ப்ரகாஶிகா ஸ்ரீஸூக்திகள். இனி, இதில எடுககபபட்ட ரதநபேடிகா ஸ்ரீஸூக்திகளையும் காட்டுகிறேன.

ஸ்ரீவேதா3ந்த தே3ஶிகன அருளிய நயாயஸித்3தா4ஞ் ஜநததின வயாக2யாநமான ரதநபேடிகையில 'இயம் கேவல'' என்று தொடஙகும ஸ்ரீதே3ஶிககாரிகைக்கு வியாககியானம் செய்யும்போது தே3ஶிகஸமபரதா3யஸத2 ஸ்வபரஸித்3த4 வித்3வநமணியான ஸ்ரீ உ. வே. திருபபுட்குழி அப்பாஸ்வாமி அருளிசசெய்யுமபடி —

प्रपत्तिस्वभावादपि नैरपेक्ष्यमुपपादयति (इयमिति). (केवल-लक्ष्मीशोपायत्व–प्रत्ययात्मिकेति)— लक्ष्मीशेतरावृत्ति–उपायत्वप्रकारक–लक्ष्मीशविशेष्यक–निर्णयात्मिका इत्यर्थः। (स्वहेतुत्वधियं रुन्धे इति)— "मामेकं शरणं व्रज" "आत्मनं मयि निक्षिप" इत्यादिभिः कर्तव्यतया चोदिते, "भक्त्या परमया वापि प्रपत्त्या वा महामते। प्राप्योऽहं नान्यथा प्राप्यः मम कैङ्कर्यलिप्सुभिः॥" इत्यादिभिः उपायतया च अभिहितेऽपि स्वस्मिन् उपायताज्ञानं प्रतिबध्नातीत्यर्थः। (किंपुनस्सहकारिणामिति) सहकारित्वेन प्रसक्तस्य अन्तिमप्रत्ययस्य कर्मादेश्च हेतुताज्ञानं प्रतिबध्नातीति किमु वक्तव्यं इत्यर्थः॥

अत्रेदं बोध्यम्— प्रपत्त्या उपायत्वत्वावच्छेदेन भगव-दितरावृत्तित्वं विषयीक्रियते। "त्वमेव उपायभूतो मे भव इति प्रार्थनामतिः शरणागतिः इत्युक्ता" "तदेकोपायता–याच्ञा प्रपत्तिः शरणागतिः" इत्यादिभिः तथावगमात्। तत्र हि उपायत्वत्वावच्छेदेनैव इतरावृत्तित्वं एवकारेण बोध्यते। तथैव व्युत्पत्तेः।...ततश्च भगवदितरस्मिन्

स्वस्मिन् तादृशेऽन्तिमप्रत्यये कर्मादौ च उपायत्वावगाहिज्ञानं प्रति उपायत्वत्वावच्छेदेन भगवदितरावृत्तित्वावगाहिनी प्रपत्तिः प्रतिबन्धिका।...भगवदितरा प्रपत्तिः इति ज्ञानसहितस्य भगवदितरावृत्ति उपायत्वं इति ज्ञानस्य प्रपत्तिः उपायः इति ज्ञानप्रतिबन्धकत्वं निष्प्रत्यूहं इति॥

[ப்ரபத்தியின தனமையினலும் ப$_4$க$_3$வான் நிரபேக்ஷமான (எதையும எதிர்பாராத) உபாயமாகிருன எனபதை விளக்கு கிருர் (இயம் கேவல) என் று தொடங்கும் ஶ்லோகத்திலை. (லக்ஷ்மீநாத$_2$னே யே உபாயமாககொளளுமஎண்ணமாயிருககும் இநத பரபததி)—*லக்ஷ்மீநாத$_2$னேககாட்டிலும வேறெதிலும் இலலாததான உபாயத்தனமையை அவனிடமே கொள்ளும நிர்ணயரூபமாயிருபபது இநத ப்ரபத்தி எனறு கருதது.* (தனனே உபாயமாக எணணும நினைவைத் தடுககிறது)—*"என்னே ஒருவனேயே ஶரணமாக அடை" "ஆத்மாவை எனனிடம ஸமர்பபிப்பாய்' முதலான ப்ரமாணங்களில சேதநனுல அநுஷ்டிககததக்கதாக விதி$_4$ககப்பட்டதாய், "பேரறிவாளனே! என கைஙகர்யததைப பெறவிரும்புகிற வர்களால — மேலான ப$_4$கதியினலோ, ப்ரபத்தியினலோ நான அடையததககவனேயொழிய வேறெருன ருல நானஅடையதத்க்கவனலலன" முதலான ப்ரமாணஙகளில உபாயமாகக கூறப்பட்டதாயிருந்தபோதிலும், தன்னிடம (பரபததி) உபாயதவ ஜ்ஞாநததைதத தடுககிறது என்று பொருள்.* (ஸஹகாரிகளே உபாயமாகக் கருதும் நினைவைத்தடுககிறது என்பதைக் கூறவும வேண்டுமோ?)— *(ப$_4$கதிஸாமயததாலே) ஸஹகாரியாயிருக்கததகக அநதிம ஸம்ருதியையும, கர்ம யோக$_3$ம முதலானவறறையும உபாயமாகக கருதும நினை வைத தடைசெய்கிறது எனபதைக கூறவும் வேணுமோ? என்று கருதது.*

இங்கு இவ்விஷயம் குறிக்கொள்ளத்தககது —*பகவானேத் தவிர வேறு எவரிடமும எவ்வகையான உபாயத்வமும்*

கிடையாது என்று ப்ரபத்திரூபமான ஜ்ஞானத்தால் அறியப்படுகிறது. "நீயே உபாயமாக ஆவாயாக என்று ப்ரார்த்தி₂க்கும் அறிவே ஶரணாக₃தியெனப்படுகிறது" "பரமன் ஒருவனையே உபாயமாக இருக்கவேணும் என்று பிரார்த்திக்கும் அறிவு ப்ரபத்தி, ஶரணாக₃தி என்று கூறப் படுகிறது" முதலான ப்ரமாணங்களிலிருந்து அப்படியே அறியப்படுகிறதன்றோ. இப்ரமாணங்களில் பகவானைத் தவிர வேறு எவரிடமும் எவ்வகையான உபாயத்வமும் கிடையாது என்பது ஏவகாரத்தாலே அறிவிக்கப்படுகிறதன்றோ. ஏவகாரத்திற்கு அந்யயோக₃வ்யவச்சே₂த₃மே முக₂யார்த்த₂மென்று அறிவாளிகள் அறிகிறார்களன்றோ.. ஆகையால், பகவானைத் தவிர வேறு எவரிடமும் எவ்வகையான உபாயத்வமும் கிடையாது என்னும் அறிவாயிருக்கும் ப்ரபத்தி, பகவானைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்னையும், பகவானைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அந்திமஸ்ம்ருதியையும் கர்மம் முதலானவற்றையும் உபாயமாகக் கொள்ளும் அறிவைத் தடுக்கிறது... "ப₄க₃வானைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது ப்ரபத்தி" என்னும் அறிவோடு கூடியதான— "ப₄க₃வானைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது உபாயமாகாது' என்னும் அறிவு "ப்ரபத்தி உபாயம்" என்னும் அறிவுக்குத் தடையாயிருக்கத் தட்டில்லை என்று கருத்து.]

ஆக இவ்வளவும் ஸ்ரீ உ. வே. திருப்புட்குழி அப்பா ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்தி. இனி, ஸ்ரீ உ. வே திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி (ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண வ்யாக்யான அரும்பத₃விளக்கத்தில்) அருளியிருப்பதைக் காட்டுகிறேன் —

அயமபி₄ஸந்தி₄ :— உபாயவரணாத்மிகையான இந்த ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வமில்லை. "மாமேகம் ஶரணம் [என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப்பற்று] "த்வமேவோபாயபூ₄த' [நீயே உபாயமாயிருப்பவனாக ஆவாய்] இத்யாதி₃ ஏகஶப்₃த₃ ஏவகாரங்களாலே உபாயத்வம் நிஷித்₃த₄மாகையாலே. அவை ஸித்₃தே₄ாபாயாந்தர ப்ரதி

க்ஷேபகங்கள் என்னவொண்ணாது. ஸங்கோசத்தில ப்ரமாண மில்லாமையாலே. ஆகையால உபாயாந்தரரூப-ஸித்3தோ4 பாய ப்ரவ்ருத்தி ப்ரதிப3ந்த4க-அப4ாவரூபையாய் இருக்கும். 'ஸதயாம ஸாமக்3ர்யாம ப்ரதிப3ந்த4கஸத்3பா4வாத் கார்யா நுத்பாத3'' [கார்யத்தை உண்டாக்கவல்ல எல்லாக்காரணங்க ளும இருந்தபோதிலும தடையிருக்கும்போது கார்யமஉண் டாகாது.] என்று வ்யவஹாரம காணகையாலே, ப்ரதிப3ந் த4காப4ாவத்துக்கு அந்வயவ்யதிரேகஸித்தமிருந்தாலும ஸாமக்3ர்யநுப்ரவேஶமில்லை. ஸித்3த4ாநத்திலே ஶக்தயங்கீ3 காரமுணடாகையாலே,மண்யப4ாவத்துக்கு தா3ஹஹேதுத்வ மில்லை. ப4ரந்யாஸவிஶிஷ்ட வரணரூபையான இது ஸவப்ர வ்ருத்திரூபப்ரதிப3ந்த4கத்தினுடைய அப4ாவரூபையாகை யாலே, அவிவாத3 அநுமதி ஶப3த3ங்களாலே வ்யவஹரிக்கப் படுகிறது. ப4க3வது3பாயத்வ பே3ாத4க ப்ரமாணப3லத் தாலும, அவனுக்கே ப4கதிஸத2ாநாபந்நத்வாவக3மத் தாலும, ப்ரபத்தியையன்றி காரயநிஷ்பாத3நமில்லாமை யாலே ப4ரநயாஸாப4ாவரூபையான உபாயப்ரவ்ருத்திக்கு ப்ரதிப3ந்த4கத்வகல்பநம தோ3ஷமன்று. ப்ரபத்தி உபாய மானால் ப4க3வது3பாயத்வம் நிரர்த்த2கம. உபாயவரணமும் உபாய ஸமப3நத4மாகையாலே அநுபாயம. ப4கதிக்கு உபாய ஸமப3ந்த4ரூபத்வம் ப்ரஸங்கி3யாது.

ப4க்தியே கரணமாகையாலே. இங்கு ப4க3வத ஏவ கரணத்வமாகையாலே வரணம தத்ஸமப3நத4மாகையாலே அநுபாயம. ப்ரபத்தி அதி4காரி விஶேஷணமாகையாலும் அநுபாயம.

"फलादिभ्यो विभिन्नत्वात् प्रपत्तिर्विध्यनन्वयात्।
विधेयान्तरहानेश्च नाधिकारिविशेषणम्॥" (நிக்ஷேபரக்ஷை)

[ப2லம் முதலியவற்றைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கையா லும், ஶரணமடைவாய்' என்னும விதி4 (ப்ரபத்தி அதி4காரி விஶேஷணம் எனக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில) ஒட்டாதாகையா

ஞும். இதை அநுவதி3த்து வேறொன்றை விதி4க்கவில்லையாகை யாலும் ப்ரபத்தி அதி4காரிவிஶேஷணமன்று.] என்று ப2ல த்யாகமநா நிமித்தாந்யமாய் அஸித்3த4மாயிருக்கிற இதுக்கு அதி4காரி விஶேஷணத்வம் கூடாது "सिद्धमेव हि सर्वत्र नियोज्यस्य विशेषणं" (ஆக3ம ப்ராமாண்யே) [அதிகா4ரிவிஶேஷணம் எப்போதும் ஸித்3த4மாகவேயிருக்கும்.] என்கையாலே. அஸித்3த4மான இதுக்கு அதி4காரி விஶேஷணத்வம் நிபுணபு4த்3தி4கம்யமன்று என்னவொண்ணாது. "मत्पदद्वन्द्वमेकं ये प्रपद्यन्ते परायणम्। उद्धरिष्याम्यहं देवि संसारात् स्वयमेव तान्॥" [தே3வியே! மேலான உபாயமான என் திருவடியிணையை எவர்கள் ஶரணமடைகிறார்களோ அவர்களை ஸம்ஸாரத்தி லிருந்து நானே கைதூக்கி விடுகிறேன்.] "अहं त्वा" [நான் உன்னை] "रक्षिष्यति अनुकूलान्नः" [அனுகூலரான நம்மைக் காப் பாற்றுவான்] என்கிற விடங்களிலே அதி4காரி விஶேஷணத் வம் ப்ரதீதம் ஆகையாலே. அந்யத்ர அதி4காரத்தை ஸித்3த4த் துக்கேயானாலும். இங்கே உபாயஸித்3த4த்வமஹிமா அதி4காரத்வம் ஸாத்4யத்துக்குக் கூடும். விதே4யமாகில் அதி4 காரத்வந்யத் அநுவாத்3யத்வம் கூடாது. இதுவே விதே4ய மாய். இத்தையநுவதி3த்து விதே4யாந்தரத்தை விதி4க்கக் காணாமையாலே. இதுக்கு அதி4காரத்வம் கூடாது. அநு க3தமான-உபாயதத்3ங்க3ாந்ய ப2ல ஸாத4நத்வமே அதி4 காரி விஶேஷணத்வ ஶப்3த3ார்த்த2மாகிறது. இதுக்கு உபாயாங்க3த்வம் ஶங்கிக்கவொண்ணாது. அங்க3த்வமாவது.- தத்3க3த காரயாநுகூல ஶக்தயுத்3பே3ாத4கத்வரூபமாகை யாலே. நித்யோத்3பூ4த ஶக்திகனான ஈஶ்வரனுக்கு ஶக்த யுத்3பே3ாத4ம் அநபேக்ஷிதமாகையாலே காரணமாத்ரமும் விதே4யமாத்ரமும் கார்யோபாயமாகாது. ப2லகாமனைக்கும் ப்ரயாஜாதி3களுக்கும் உபாயத்வமில்லாமையாலே. கருதி ஸாத்4யத்வமாத்ரம் விதா4யத்ச2மாகையாலே. "யஜேத ஸ்வர்க3காம" [ஸ்வர்க3த்தை விரும்புமவன் யாகம் செய்யக்கடவன்] இத்யாதி3களிலே உபாயாந்தராபா4வ ப2லத்தாலே அநுமேயமான உபாயத்வம். இங்கே நிஷேத4

விரோத4த்தாலே அநுமேயமாகமாட்டாது. இந்த ப்ரபத்தியில ப்ரவ்ருத்தியும "ப4க3வத்க3தோபாயப4ாவ நிருபகம பூ4யாத" என்றே உண்டாகிறது ப4க்திஸ்த2லத்திலே இப்படி ப4க3வது3பாயத்வபோ3த4க வசநமில்லாமையாலும். உபாயத்வநிஷேத4மில்லாமையாலும ப4க்திக்கும் அதி4காரத்வாபாத3நம கூடாது. ப்ரமாண வைஷம்யத்தில ப்ரதிப3ந்தி3க்கு அவகாஶமில்லாமையாலே. ஆகையால ப்ரபத்திக்கு அதி4காரி விஶேஷணத்வம நிபுணாபி4மதம.

"उपायादेः विभिन्नत्वात् प्रपत्तिः विधिनान्ययात् ।
विधेयान्तरसत्त्वादप्यधिकारिविशेषणम् ॥"

[உபாயம முதலானவற்றைக காட்டிலும வேறுபட்டதாகையாலும, விதி4யோடு பொருந்தியிருக்கையாலும. (இதை அநுவதி3த்து) வேறொன்று விதி4க்கப்படுகையாலும ப்ரபத்தி அதி4காரிவிஶேஷணமாகும]

கிஞ்ச, இதுக்குப புருஷகாரபுரஸ்கரணத்தாலும் அநுபாயத்வம ஸித்3த4ம. இது ப4க்திவத உபாயமாகில தத்3வத்3வ புருஷகாராபேக்ஷமாம. கிஞ்ச. 'सर्वज्ञोऽपि हि विश्वेशः सदा कारुणिकोऽपि सन् । संसारतन्त्रवाहित्वात् रक्ष्यापेक्षां प्रतीक्षते ॥" [ஸர்வேஶ்வரன ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தபோதிலும. எப்போதும் கருணையுடையவனாயிருந்தபோதிலும ஸம்ஸாரச் சுழலை நிர்வஹிப்பவனாகையால ரக்ஷ்யனான ஜீவனின அபேக்ஷையை எதிர்பார்க்கிறான.] என்று ப4க3வத ஏவ அபேக்ஷா ப்ரதீக்ஷை சொல்லுகையாலேயும் இதுக்கு அநுபாயத்வம ஸித்3த4ம். கிஞ்ச. இது உபாயமாகில. ரக்ஷாப4ரமிதுவேயாகையாலே ப4ரந்யாஸ ஸ்வரூபநாஶம் ப்ரஸங்கி3க்கையாலே இதினுடைய ஸ்வரூபத்தோடே வ்யாஹதமாகையாலே இது அநுபாயம.

கிஞ்ச, இது உபாயமானால், ப4க3வத: ப4க்திஸ்த2ாந நிவேஶம வ்யர்த2மாகையாலும் இது அநுபாயம. ப4க்தி

ஸத₂லததிலே, ப₄கதி பரபத்தி உப₄யஸாத்₄யமான பூ₂லத்தை ப்ரபந்நவிஷயததிலே ப₄க்தியையின்றிக்கே கொடுககையாலே ப₄கதிஸத₂ாநநிவேஶம ஸார்த்த₂கம எனனில, ப₄கதிஸ்த₂லத திலே அங்க₃ப்ரபததிபூ₂லத்தை நிரபேக்ஷ ப்ரபததியே ஸாதி₄ககையாலே, தத்₃வதே₃வ அதி₄காரி விஶேஷ விஷயத் திலும் ப₄க்திஸத₂ாந உபதி₃ஷடையான ப்ரபததியே தநநநர பேக்ஷயேண பூ₂லததை ஸாதி₄க்கவற்றுகையாலே. ஈஶவர னுககு உபாயதவமின்றிககே ஒழியும், ஆகையால உபா யாந்தரஸ்த₂ாந நிவேஶமானவிதுககு அநுபாயத்வம் ஸித்₃த₄ம கிஞ்ச, "ந ஹ்யத₄ருவை பராப்யதே ஹி த₄ருவம் தத" [நிலையறற கிரியைகளால் நிலையான பரம்பொருளை அடைய முடியாது.] என்கிறவித்தாலும இது அநுபாயம். கிஞ்ச, **"मत्स्वीकारस्वरूपायाः प्रपत्तेरप्युपायताम्। इच्छन्ति केचित् दुर्दान्ताः सन्तो मामेव मन्वते॥"** [அடககமறறவர்கள சிலா உபாயமாக எனனைப் பறறுகையாகிற ப்ரபததியையும் உபாயமாக எண்ணுகினறனா நல்லோாகளோவெனில. எனனையே உபாயமாக எண்ணுகின்றனா.] என்று விஹகே₃நத₃ர ஸம ஹிதையில வசநததாலும இதுக்கு அநுபாயத்வம ஸித்₃த₄ம. "இது அநுபாயம; **उपायस्वीकाररूपत्वात्, व्यतिरेकेण यज्ञादिवत् ईश्वरवच्च**" எனகிற அநுகூல தர்க்கமும ஸூசிதம. மோக்ஷா பாயதயா தானும பூ₄ரமாலை ப₄ரநயாஸாதமகதவமும் உச் சி₂ந்நமாட. ஆக பூ₂லததுககு வேண்டுவது அபரிஷேத₄ மாத்ரம் என்றபடி. இந்த நிவ்ருததி—ப₄க₃வத ப்ரவருததி விரோதி₄தவஜ்ஞாநபூர்வக ஸாத₄நாந்தரவிஷய நிவ்ருதயாக₃ய யதநவிஶேஷருபையாகையாலும. "பூ₄ர்வாந்தரமப₄ாவ" என கிற கணககிலே உபாயவரண ததநுமதி ருபையாகையா லும். ஆதமஜ்ஞான விஶிஷ்டையாகையாலும். "நிர்வ்யாபார ஞன ஸுஷுப்திபரளயாத்₃யவஸ்தை₂களிலும. வ்யாபரிகக யோக₃யனுயிருககிற ஜாக₃ரத₃ஶையில விலககாதே யிருந்த போதும ஈஶவரன் மோக்ஷப்ரத₃ாநம பண்ணப்ரஸங்கி₃ககும்" எனகிற ஸாரோக்தஶங்கை பரிஹ்ருதை. அதி₄கார ருபேண

த்3ருஷ்டோபகாரகதயா ஆத்ம ஜ்ஞாநமும், ப்ரதிப3ந்த4கா பா4வவித4யா த்3ருஷ்டோபகாரார்த்த2மாக அந்வயவ்யதிரேக ஸாக்ஷிமாத்ரமாய்க்கொண்டு காரணமல்லாத ஸாத4நாந்தர நிவ்ருத்தியும் வேண்டுமொழிய. அத்3ருஷ்டத்3வாரக ஸாத4நமாயிருப்பதொன்றும் வேண்டாவென்றபடி. இதனால் "அதி4காரார்த்த2மாக ஸ்வீகாரமபேக்ஷிதமொழிய. ப்ரஸாத3ரூபாத்3ருஷ்டத்3வாரக ஸாத4நமாக அநபேக்ஷிதம் என்கையாலே, ஸவிஷய ஸ்வீகார விஶிஷ்டமாய்க்கொண்டு ப2லப்ரத3மாகாநிற்கச்செய்தே. இஸ்ஸித்3தோ4பாயம் ஸ்வீகாரத்திலும் நிரபேக்ஷம் என்று பு3த்3தி4பண்ணவேணும் என்னில், இது த்3ருஷ்டவிதி4போலே ஆரோபமாதல், ஸ்வவசநவிருத்3த4மாதல் ஆம்" என்கிற ஶங்கையும் பரிஹ்ருதை. அதி4காராபேக்ஷை உபாயநைரபேக்ஷ்ய விரோதி4 யன்றே. ப4க்திவத் ப்ரஸாத3த்3வாரக ஸாத4நாபேக்ஷையிறே நைரபேக்ஷ்யவிரோதி4. "प्रार्थनामात्रसन्तुष्टः प्रीतिरेव विवर्धते" [ப்ரார்த்தனையொன்றினாலேயே திருப்திபெற்றவனாய், பரமன் உகப்பு வளரப்பெறுகிறான்] இத்யாதி3கள் உபாயாநபேக்ஷ ரக்ஷக (உபாயாந்தரங்களை எதிர்பாராமல் ரக்ஷிக்கும்) ஸித்3தோ4பாயத்துக்கு ஸ்வாதி4காரிலாப4ப்ரயுக்த ஹர்ஷவிஶேஷ பரங்களொழிய. ப4க்திஸாத்4ய அபூர்வ ஸ்தா2நீய ப்ரஸாத3 துல்ய ப்ரஸாத3பரங்களன்று. விஶ்வாஸபூர்வக ப்ரார்த்த2நா மாத்ரத்தை பா4ஷ்யகாராதி3கள் அநுஷ்டி2த்ததும் அதி4 காரார்த்த2மாகவல்லது ஸாத4நத்வேந அன்று. அதாவது ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வய நிவ்ருத்தி. அதாவது, அத்3ருஷ்ட த்3வாரக ஸாத4நவிஷய நிவ்ருத்யாக்2ய யத்நவிஶேஷம். இத்தால், "விலக்காத மாத்ரமான ரக்ஷகனான ஈஶ்வரனை இவன் முன்பு ப்ரப3லனாய் விலக்கினானாகில் ஈஶ்வரனுடைய ஈஶ்வரத்வம் ஸங்குசிதமாம். அபராத4த்தாலே நிக்3ரஹத்தை யுண்டாக்கி விலக்கினானாகில் இவன் பண்ணுகிற ப்ரபத்தி ப்ரஸாத3நமேயாகவேணும்" என்கிற ஸாபேக்ஷத்வ ஶங்கை பரிஹ்ருதை. நிருபாதி4கஶேஷியாய், நிருபாதி4கரக்ஷகனான அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமை அப்ரதிஷேத4ம்.

प्रतिषेधस्य अभावः अप्रतिषेधः [தடை செய்யாமை அப்ரதிஷேத4ம் எனப்படுகிறது] अर्थाभावे अव्ययीभावः ப்ரதிஷேத4மாவது —நிவர்த்தகனை (தடுப்பது). परकीयनिवृत्त्याख्ययत्नानुकूल-पुरुषाभिप्रायம [பரமன ஜீவனை ரக்ஷிப்பதினின்றும் கைவாங்குதலாகிய யத்னத்துக்கு உறுப்பான ஜீவனின் எண்ணம்] என்றபடி. தத்3ப4ாவமாவது — परकीयप्रवृत्त्याख्ययत्नानुकूल-पुरुषाभिप्रायம [பரமன ஜீவனை ரக்ஷிக்க முயலுவதற்கு உறுப்பான ஜீவனின் எண்ணம்.] ஆக. उपायानपेक्षरक्षण-विषयभगवदीयनिवृत्त्याख्ययत्नप्रयोजकाभिप्रायाभावம என்று பர்யவஸிதம் [வேறொரு உபாயத்தை எதிர்பாராமலே பரமன ஜீவனை ரக்ஷிப்பதனின்றும் கைவாங்குதலுக்கு உறுப்பான எண்ணம் (ஜீவனுக்கு) இல்லாமலிருக்கையே அப்ரதிஷேத4ம் (விலக்காமை) என்று தேறுகிறது.] ஶேஷித்வே நிருபாதி4கத்வமாவது — कर्म-भागवतत्वादि-उपाधिप्रयुक्तत्वाभावம [கர்மத்தையோ பா4க3வதனுயிருக்கையையோ. காரணமாகக் கொள்ளாது இயல்வாகவே ஶேஷியாயிருக்கை.] रक्षकताया निरुपाधिकत्वं उपायानपेक्षत्वं [உபாதி4யின்றி ரக்ஷிக்கையாவது, உபாயத்தை எதிர்பாராமலே ரக்ஷிக்கையாகும்.] (அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை) என்றது — "यद्येते विदितात्यन्तपारतन्त्र्याः मामेव उपायत्वेन वृण्वते, तदा संसारात् स्वयमेव तान् उद्धरिष्यामि। यदि पुनः स्वयत्नवासनावशात् मद्विषयकस्मृतिरूपां भक्तिं उपायबुद्ध्या अनुतिष्ठन्ति तेऽपि मामेवैष्यन्ति' [இந்த ஜீவர்கள் தம்முடைய அத்யந்தபாரதந்த்ரியத்தை உணர்ந்து என்னையே (உபாயாந்தரங்களைக் கைவிட்டு) உபாயமாக வரிப்பார்களாகில். அப்போது ஸம்ஸாரத்திலிருந்து நானே (மற்ற உபாயங்களை எதிர்பாராமல்) அவர்களைக் கரையேற்றுகிறேன். அவர்கள் அநாதி3காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் ஸ்வயத்நவாஸனையின் வலிமையாலே. என்னைப் பற்றிய நினைவாயிருக்கும் ப4க்தியை உபாயபு3த்3தி4யோடு அநுஷ்டி2ப்பார்களாகில். அவர்களும் (அந்த ப4க்தியாலே) என்னையே அடைகிறார்கள்.] என்று அவன் யது3யர்த்த2க3ர்ப4

மாக ஸங்கல்பித்த ரக்ஷணத்தை என்றபடி. (விலக்காமை) யாவது—ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தி என்றபடி. ஆக, இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி அதி₄காரரூபமல்லது— அத்₃ருஷ்டத்₃வாரக ஸாத₄நமன்று என்றதாயிற்று.

ஆக, இதுவரையில் சது: ஶாஸ்த்ரவித்₃வத்₃வரிஷ்ட₂ரான அண்ணவப்பங்கார் ஸ்வாமியின் நிரூபணம் காட்டப்பட்டது. இனி, ஸ்ரீ உ. வே. ஶாந்த₃த₄ஸத்வம் தி₃க₃விஜயம் எமபார் வையங்கார் ஸ்வாமி அருளிச்செய்யும்படி (சரமஶ்லோக டிப்பணியில்) —

एषा तावत् दशमे प्रपत्तियोग्याधिकारे वेदान्ताचार्याणां श्रीसूक्तिः "अर्थित्वेन" "இப்படி அபி₄மத லாப₄த்துக்கு" இத்யாதி₃·— अत्र "अर्थित्वेन" इत्यादिश्लोकः वक्ष्यमाणसङ्ग्रहः। "இப்படி" இத்யாதி₃ तद्विवरणम्। अत्र प्रथमश्लोके साधनान्तराधिकारस्वरूपं, अष्टाङ्गषडङ्गयोः तदधिकारत्वेन अधिकृताधिकारत्वं, शरणागतेः सर्वाधिकारत्वं च वक्ष्यमाणं सोपपत्तिकं संगृह्णाति (अर्थित्वेन) इत्यादिना। अत्र "अधिक्रिया" इत्यन्तेन साधनान्तराधिकारस्वरूपसङ्ग्रहः। साधनप्रपत्त्यधिकारं भक्त्याद्यधिकारसाधारणेन सामान्यरूपेण दर्शयति (அதி₄காரமாவது) इति। तथाच अर्थित्वविशिष्टं सामर्थ्यमेव साधनान्तरसामान्याधिकारः इत्युक्तं भवति। उक्तस्य साधनान्तराधिकारस्य सिद्धोपायाधिकारात् व्यावृत्तिमाह (இவ்வதி₄காரம் முன்பே ஸித்₃த₄மாயிருக்கும்) इति। अत्र "सिद्धमेव हि सर्वत्र नियोज्यस्य विशेषणम्" इति श्रीयामुनाचार्यकारिका अभिप्रेता। अत्रायं अभिप्रायः—यदि चेतनप्रवृत्तिसाध्यानां उपायान्तराणां अधिकारोऽपि चेतनयत्नसाध्यस्स्यात्, तर्हि अधिकारसाधनप्रवृत्तेरपि अधिकारान्तरसापेक्षतया तस्यापि साध्यत्वे तस्यापि तथात्वं इत्यनवस्था स्यात्। तस्मात् चेतनयत्नसाध्योपायस्थले सिद्ध

एव अधिकारो वाच्यः। एवं सिद्धोपायाधिकारस्यापि सिद्धत्वे नित्यफलोपधानप्रसंगात्, साध्यस्यैव सिद्धोपायाधिकारत्वं वाच्यमिति। एतेन, शरणागतेः साध्यत्वात् सिद्धोपायाधिकारत्वं न सम्भवतीति केषांचित् भ्रान्तिः दूरोत्सारिता॥

(तत्प्राप्तये च) इत्यादि—अत्र प्रपत्तिव्यतिरिक्तस्य साधनत्वनिषेधमात्रेण प्रपत्तेः साधनत्वं इष्टमिति न भ्रमितव्यं; "अदृष्टसन्तारोपायः" "புகலொன்றில்லாவடியேன் इति पूर्वोत्तरप्रकरणविरोधात्। किन्तु प्रपत्तेः साधनताभ्रमस्य "इयं केवललक्ष्मीशोपायत्वप्रत्ययात्मिका। स्वहेतुत्वधियं रुन्धे किम्पुनस्सहकारिणाम्" इत्याचार्यानुगृहीतरीत्या प्रपत्तिरूपज्ञानेनैव प्रतिषिद्धत्वात्। अत्र उपायत्वबुद्धेः अप्रसक्ततया तद्व्यतिरिक्तानामेव उपायत्वाभावानुसन्धानं विधीयते इति प्रपत्तेः असाधनत्वमेव अत्रास्याभिप्रेतं इत्यनुसन्धेयम्॥

केचित् तु, "तत्पादाम्बुजप्रपत्तेः मे" इति योजनां इच्छन्ति। "तत्पादाम्बुजद्वयविषयकविश्वासशालिनो मम" इत्यर्थः। ततश्च भगवत्पादाम्बुजद्वये विश्वासरहितानां एव भगवद्व्यतिरिक्तोपायान्तरं इति "नरस्य बुद्धिदौर्बल्यात्" इति वचनार्थः सूच्यते॥

[ஸ்ரீவேதா3ந்ததே3ஶிகர் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில பத்தாம் அதி4காரத தொடக்கத்தில,

"ஆத்தி2த்வேந ஸமாத்த2தா
  த்ரிகதநு, ஸம்பிண்டி3தாதி4க்ரியா
ஸா சாஷ்டாங்க3ஷட3ங்க3யோக3-
  நியதாவஸ்த2ா வ்யவஸ்த2ாபிதா।
ஶௌரேஸ்ஸீ ஸாவஶரண்யதா
  ப4க3வத: ஸம்ருத்யாபி ஸத்யாபிதா
ஸத்யாதி3ஷ்விவ நைக3மேஷ்வதி4க்ருதி
  ஸா்வாஸபதே3 ஸ்தபதே2॥'

[அர்த்தி2த்வத்தோடு கூடிய மூவகைப்பட்ட ஸாமர்த்2யம் அதி4காரமாகும். அவ்வதி4காரம் அஷ்டாங்க3யோக3மாகிற ப4க்திக்கும். ஷட3ங்க3யோக3மாகிற ப்ரபத்திக்கும் தனித் தனியாக நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது. ப4க3வான ஸர்வஶரண்யன என்று ஶ்ருதியில சொன்னது ஸ்மருதியிலும நிலை நாட்டப்பட்டது. ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட ஸத்யம முதலானவற்றிறபோலேஅனைவாக்கும தகுதியுள்ள உபாயங் களில அனைவாக்கும அதி4காரம் உண்டு.] என்று ஓர் ஶ்லோகம அருளிசசெய்து. "இப்படி அபி4மதலாப4த்துக்கு" என்று தொடங்கி அதை விவரிக்கிறார். இதில முதலிலுள்ள ஶ்லோகத்தில–ஸாத்4நாந்தரங்களை அநுஷ்டி2க்கத தகுதியை யும், அஷ்டாங்க3யோக3மான ப4க்தியும, ஷட3ங்க3யோக மான ப்ரபத்தியும ஸாத்4நாந்தரநிஷ்ட2ர்களால அநுஷ்டி2க்கத் தக்கவையாகையாலே, அவற்றில சிலர்க்கே அதி4காரம உண்டென்பதையும. ஶரணாக3தி ஸார்வாதி4காரமாயிருப்பது என்பதையும மேலே சொல்லப்புகுகிறவராய், உபபத்தி யுடன் (ஶ்லோகத்தில) சுருக்கிக்காட்டுகிறார். ஶ்லோகத்தில, "அதி4கரியா" என்னுமளவாகவுள்ள முதற் பாதத்தில– ஸாத்4நாந்தரங்களை அநுஷ்டி2க்கத தகுதி காட்டப்படுகிறது. "அதி4காரமாவது—அவ்வோ ப2லோபாயங்களிலே ப்ரவ்ருத்த னும புருஷனுக்கு ப2லத்தில அர்த்தி2த்வமும, உபாயத்தில் ஸாமாத்2யமும" என்று மேலேயுள்ள விவரணவாக்யத்தால, ப4க்திக்கும ஸாத்4நப்ரபத்திக்கும பொதுவான அதி4காரத்தைக் காட்டுகிறார். ஆக, அர்த்தி2த்வத்தோடு [ப2லத்தில விருப்பத் தோடு] கூடிய ஸாமர்த்2யமே [உபாயத்தை அநுஷ்டி2க்கும திறமையே] ஸாத்4நாந்தராநுஷ்ட2ரத்துக்குப் பொதுவான அதி4காரம் என்றதாகிறது இங்கு கூறப்பட்ட ஸாத்4நாந்த ராதி4காரத்துக்கும ஸித்3தோ4பாயாதி4காரத்தைக்காட்டிலும் வேறுபாடுடை. "இவ்வதி4காரம முன்பே ஸித்3த4மாயிருக் கும்" என்னும் வாக்யத்தாலே காட்டுகிறார். "அதி4காரி விஶேஷணம எல்லாவிடத்திலும ஸித்3த4மாகவேயிருக்கும" என்னும பொருளுள்ள ஆளவந்தாரின ஆக3மப்ராமாண்ய

ஃபலோகம் இங்கு கருதப்படுகிறது. இங்கு கருத்து பின வருமாறு — சேதனர்களுடைய முயறசியால ஸாதி₄க்கப படும் உபாயாநதரங்களுடைய அதி₄காரமும அவர்களுடைய முயறசியால ஸாதி₄ககபபடுவதாகவேயிருநதால, இவ்வதி₄ காரததை ஸாதி₄ப்பதறகு மற்றோரதி₄காரம வேணும; அதுவும ஸாத₄யமாகில அதை ஸாதி₄கக ஓரதி₄காரம வேணும் எனனும் ரீதியில அநவஸத₂ாதே₃ாஷம ஏறபடும். ஆகையால சேதநர்களின முயறசியால் ஸாதி₄க்கபபடும உபாயாநதரஸத₂லஙகளில அதி₄காரம முனபே ஸித₃த₄மா யிருபபதாகக கொள்ளப்படவேணடும். இவவண்ணமாகவே, ஸித₃தே₄ாபாயஸத₂லத்தில அதி₄காரததை ஸித₃த₄மாகக கொண்டால. எப்போதுமே ப₂லம் ஏறபடவேண்டிவரு மாகையாலே எப்போதுமே மோக்ஷம் ஏற்படுகையாகிற நித்யமுக்திப்ரஸங்க₃ம ஏற்படுமாகையால, ஸித்₄தே₄ாபாய ஸ்த₂லததில் அதி₄காரத்தை ஸாத்₄யமாகவே சொள்ள வேணடும்—என்று கருதது. இவ்வளவால, "ஶரணாக₃தி ஸாத₄யரூபமாகையால ஸித்₃தே₄ாபாயநிஷ்ட₂னுக்கு இது அதி₄காரிவிஶேஷணமாகாது எனறு சிலர் மயங்குவது தள்ளப்பட்டது.

' தத்பராப்தயே ச தத்பாத₃ாம்பு₃ஜத்₃வயப்ரபத்தேரந்யத் ந மே ஸாத₄நம" [அநத ப₄க₃வானை அடைவதறகு, அவ னுடைய திருவடித தாமரையிணையில ஶரணாக₃தி செய்வது தவிர வேறு உபாயம் எனககு இல்லை] எனனும க₃த₃ய ஸ்ரீஸூக்தியின கருதது பினவருமாறு — இஙகு 'பரபததி தவிர ஸாத₄நமிலலை' என்றதால ப்ரபததிககு ஸாத₄நத்வம் ப₄ாஷ்யகாரரால கருதப்படுகிறது என மயங்ககூடாது. "கரையேற்றும வேறு உபாயத்தைக காணகி யான" "புக லொன்றிலலா அடியேன' எனறு முனனும பினனும எடுக கப்பட்ட வாககியங்களுககு விரோத₄ம் வருமாகையால. "லக்ஷ்மீநாத₂னையே உபாயமாகக்கொள்ளும் அறிவாயிருககும இப்ரபத்தி தன விஷயததில உபாயமெனனும அறிவைத்

தடை செய்கிறது. தனக்கு ஸஹகாரிகள் விஷயத்தில் தடை செய்கிறதென்பதைச் சொல்லவும் வேணுமோ?' என்று (ந்யாயஸித்$_3$த$_4$ாஞ்ஜநத்தில்) இவ்வாசார்யரே அருளிய ரீதியில் ப்ரபத்திரூபமான அறிவாலேயே 'ப்ரபத்தி உபாயம்' என்னும் மயக்கம் தவிர்க்கப்படுகிறதாகையால், இங்கு 'ப்ரபத்தி உபாயம்' எனக்கொள்ள இடமில்லையாகையால், 'அது தவிர மற்றவை எனக்கு உபாயமல்ல' என்பதே இங்கு அநுஸந்தி$_4$க்கப்படவேண்டுமாகையால், 'ப்ரபத்தி உபாயமல்ல' என்பதே இங்கு இவருக்கு இஷ்டம் என்று கொள்ளவேண்டும்.

சிலர், "தத்பாத$_3$ாம்பு$_3$ஜத்$_3$வயப்ரபத்தே மே" என்று அந்வயித்து, "ப$_4$க$_3$வானுடைய திருவடித் தாமரையிணையில் மஹாவிஶ்வாஸமுடைய எனக்கு" என்று பொருள் கொள்கின்றனர். ஆக, "ப$_4$க$_3$வானுடைய திருவடித்தாமரையிணையில் விஶ்வாஸ மற்றவர்களுக்கே, ப$_4$க$_3$வானைக்காட்டிலும் வேறு உபாயம் ஏற்கப்படுகிறது' என்று தேறுகிறபடியால், 'மனிதனுக்கு மஹாவிஶ்வாஸக் குறைவாலேயே உபாயாந்தரம் ஏற்கப்படுகிறது" என்னும் ஶ்லோகத்தின் பொருள் உணர்த்தப்பட்டதாயிற்று.]

ஆக, இவ்வளவும் எம்பாரையங்கார் ஸ்வாமியின் நிரூபணம். இனி பரமகாருணிகரும் வ்யாக்$_2$யாந சக்ரவர்த்தியுமான பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்யும்படியாவது (லகுதே$_3$வ தனிஶ்லோக வ்யாக்$_2$யாநத்தில்)*,—

ஆகிறது. ப்ரபத்த்யுபாயமென்பது — எம்பெருமான் உபாயம் என்பதாகநின்றது. ப்ரபத்தியாவது— "त्वमेव उपायभूतो मे भव इति प्रार्थनामतिः शरणागतिः" என்று சேதநனுடைய ப்ரார்த்த$_2$நாரூபஜ்ஞாநமாயிராநின்றது. எம்

* 'ஸாத$_3$ாஶநம ஆசிரியர் எழுதிய தனிஶ்லோக த$_3$ர்ப்பணத்தில் இதன் பொருளைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

பெருமாளுகிறுன — ப்ரார்த்த₂நீயனுயிருப்பான் ஒரு பரம சேதநனுயிராநினறது. இது செய்யுமபடி என்னென்னில:, परामृष्टलिङ्गं अनुमानமாயிருக்க लिंगपरामर्शः अनुमानं என்று பராமர்ஶப்ராத₄ந்யத்தைப்பற்ற ஓளபசாரிகமாகப பராமர்ஶத்தைச் சொனனுப்போலவும "नीलं ज्ञानं" "पीतं ज्ञानं" எனறுல ஜ்ஞாநத்துக்கு ஒரு நைலயபீதிமாதி₃கள் அறறிருக்க, விஷயக₃தமான நைலயபீதிமாதி₃களை விஷயியான ஜ்ஞாநத்திலே உபசரித்து "नीलं ज्ञानं" "पीतं ज्ञानं" என்றுபபோலவும, ஸ்வீகார பராத₄ந்யத்தைப்பற்ற ஸ்வீகார விஷயமான ப₄க₃வத₃க₃தஉபாய வ்யவஹாரத்தை விஷயியான ஸ்வீகார ப்ரபத்தி ஜ்ஞாநத்திலே உபசரித்துச் சொலலுகிறதாகையாலே ஒரு விரோத₄மும் இலலை

அநுபாயமான ப்ரபத்தியை உபாயமென்று வழங்குவது ஓளபசாரிகவழக்கு என்று வ்யாக₂யாந சக்ரவர்த்தி இவ்வண்ணமாகக் காட்டியருளினுர். இனி, ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பஙகாடு மஹாவித₃வான சிங்கபபெருமாள் ஸ்வாமி நிரூபணம் காட்டப்படுகிறது. —

அஹிர்பு₃த்₄ந்ய ஸமஹிதையிலும நமஶ்ஶப்₃த₃ார்த்த₂ நிரூபணுவஸரத்தில, நமஶ்ஶப்₃த₃த்துக்கு ஸ்தூ₂லயோஜனை, ஸூக்ஷ்மயோஜனை, பரயோஜனை என்று மூன்று யோஜனைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த மூன்று யோஜனைகளிலும் பரபத்திக்கு உபாயத்வமிலலை என்று ஏறபடுகிறது.

அவைகளில முதல் யோஜனையில, நமஶ்ஶப்₃த₃ம "णमु प्रह्वीभावे" [ணமுல' தா₄து வணக்கததைக் குறிக்கிறது] எனகிற தா₄துவில நிஷ்பந்நமானதால, அது ஸ்வரூபாந்தர்க₃தமாய் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான ஶேஷவ்ருத்தியைச் சொலலுகிறது. அதாவது:—ஜ்ஞாநவான, தனனைக்காட்டிலும் ஸாவபரகாரததாலும உத்க்ருஷ்டனைக் குறித்து ஸவபா₄வஸித்₃த₄மாய் வணங்குகை நமஶ்ஶப₃த₃ாத்த₂ம்

என்பதாம். லோகத்தில சேதநாகள—உதக்ருஷ்டர்களென்றும அபகருஷ்டர்களென றும் இரணடு வகையாயிருப்பாகள். ஸர்வப்ரகாரத்தாலும உத்கர்ஷம் எவனிடத்திலிருககிறதோ அவன உதகருஷடஶப்₃த₃த்திறகு முக₂யார்த்த₂ம. அவனைக் காட்டிலும வேறுயிருககிறவர்கள் அபகருஷ்டர்கள்—ஶேஷபூ₄தர்கள். இவாகளில ஶேஷிகளாயுள்ளவாகளை ஶேஷபூ₄தர்கள் பரயோஜநத்தை அபேக்ஷியாமல வணங்குகை ஸ்வாப₄ாவிகம். ஆதலால ஸர்வப்ரகாரத்தாலும உதகர்ஷமுள்ளவன ஸர்வேஶ்வரனாகையாலும அவனைககாட்டிலும மறறவர்கள அபகருஷ்டர்களாகையாலும ஸர்வேஶ்வர விஷயததில மற்ற சேதநர்கள வணங்குகை ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ஶேஷவ்ருததி ரூபம. இது மாநஸமாயும வாசிகமாயும காயிகமாயும் இருககும.

அவைகளில மாநஸமாவது—"ஸர்வேஶ்வரன உத்க்ருஷ்டன, நான அவனிற் காட்டில அபகருஷ்டன்" எனகிற எணணமுடைமை. வாசிகமாவது —இந்த எணணமுடைமையே காரணமாக "நம" எனறு உச்சரிககை. காயிகமாவது —அவ்வெண்ணததோடு கூடியே உதகருஷ்டனை வணஙகுகையாம "நமதி அநேந" எனற கரணவ்யுதபததியில காயிகமான நமஸ்காரததுக்குக காரணம் கீழ நிரூபிககபபட்ட எண்ணமேயாகையால, அந்த தன தாழவு நினையும எண்ணமும் நமஶ்ஶப்₃த₃ார்த்த₂மாகிறது. இப்படியாக இவன தன்னுடைய நைசயததைத தெரிவிபபதான நமஸ்காரததைப் பாாத்து, ஸர்வேஶ்வரன "सुग्रीवं शरणं गतः" [ஸுக்₃ரீவனைப பெருமாள் ஶரண்மடைநதாா] என்கிற படியே இவனை வணஙகுகிறபடியால, "பரம நாமயதி' எனகிற வ்யுதபததியைக்கொண்டும நமஶ்ஶப₃த₃ம் நிஷ்பநநமாகிறது. இபபடி உத்க்ருஷ்டனைக குறிதது அபகருஷடன் த்ரிவித₄கரணஙகளாலும் செய்யும நமஸ்காரமானது தனனுடைய அபகர்ஷஸூசகமாயும் ஸ்வாப₄ாவிகமாயுமுள்ள வ்யாபார விஶேஷமாகையால இநத நமஸ்காரம உபாயமாக

மாட்டாது. இப்படி மூன்று கரணங்களாலும் செய்யபபடும் நமஸ்காரம் பூர்ணசேஷவ்ருததிருபமாம். இவைகளில் ஒனறு குறைந்தாலும் பூர்ணமாகமாட்டாது. எப்படி? எனருல். ஸாவேஶ்வரன தன் விஷயத்தில கைங்கர்யத்தைச் செய்யும்படியாகவே கரணங்களைக கொடுத்திருக்கிறபடி யால அவைகளில ஒருகரணம குறைந்தாலும அவன் திருவுள்ளத்துககுக் குறைவுண்டாவதால கைங்கர்யபூரததி யிலலை. ஆகலால மூன்று கரணங்களாலும செய்யபபடும நமஸகாரமே பூர்ணஶேஷவ்ருத்திருபமாகக் கொள்ளததககது. கீழக்கூறிய அர்தத$_2$ங்களைத தெரிவிக்கும அஹிர்பு$_3$த்$_4$ந்ய வசநஙகளாவன.—

प्रेक्षावतः प्रवृत्तिर्या प्रह्वीभावात्मिका स्वतः।
उत्कृष्ट परमुद्दिश्य तन्नमः परिगीयते ॥ १ ॥
लोके चेतनवर्गस्तु द्विधैव परिकीर्त्यते।
ज्यायांश्चैव तथाऽज्यायान् नैताभ्यां विद्यते परः॥ २॥
कालतो गुणतश्चैव प्रकर्षो यत्र तिष्ठति।
शब्दस्तं मुख्यया वृत्त्या ज्यायान् इत्यवलम्बते॥ ३॥
अतश्चेतनवर्गोऽन्यः स्मृतः प्रत्यवरो बुधैः।
अज्यायांश्चानयोः योगः शेषशेषितयोच्यते॥ ४॥
अज्यायांसोऽपरे सर्वे ज्यायान् एको मतः परः।
नन्तृनन्तव्यभावेन तेषां तेन समन्वयः॥ ५॥
नन्तव्यः परमः शेषी शेषा नन्तार ईरिताः।
नन्तृनन्तव्यभावोऽयं न प्रयोजनपूर्वकः॥ ६॥
नीचोच्चयोः स्वभावोऽयं नन्तृनन्तव्यतात्मकः।
उपाधिरहितेनायं येन भावेन चेतनः॥ ७॥
नमति ज्यायसे तस्मै तद्वा नमनमुच्यते।
भगवान् मे परो नित्यं अहं प्रत्यवरः सदा॥ ८॥

इति भावो नमः प्रोक्तः नमसः कारणं हि सः।
नामयत्यपि वा देवं प्रह्वीभावयति ध्रुवम्॥९॥

प्रह्वीभवति नीचे हि परो नैच्यं विलोकयन्।
अतो वा नम उद्दिष्ट यत्त नामयति स्वयम्॥१०॥

वाचा नम इति प्रोच्य मनसा वपुषा च यत्।
तन्नमःशब्दमुद्दिष्टं अतोऽन्यत् न्यूनमुच्यते॥११॥

[நல்லறிவுடையவன் ஒருவன் தன்னைக்காட்டிலும் மேலான ஒருவனைக்குறித்து இயல்வாக வணங்கும் செயல் நமஸ்காரம் எனப்படுகிறது. உலகத்தில் சேதநர்களிடையே பெரியவன், சிறியவன் என்று இரண்டு பிரிவே உள்ளது. இவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பிரிவு கிடையாது. காலத்தினாலும், நற்குணங்களினாலும் எவனிடத்தில் பெருமை உள்ளதோ, அத்தகைய பரமசேதனனையே முக்₂யவ்ருத்தியாலே 'பெரியவன்' எனும் ஶப்₃த₃ம் பற்றி நிற்கிறது. இப்பரமசேதனனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், தாழ்ந்ததான மற்ற சேதநஸமூஹம் 'சிறியவன்' எனும் பிரிவில் அறிவாளிகளால் சேர்க்கப்படுகிறது. இவர்களில் பெரியவன் ஶேஷியாகவும், சிறியவர்கள் ஶேஷபூ₄தர்களாகவுமிருக்கிறார்கள் என்பதே இவர்களிடையே உள்ள உறவாகக் கூறப்படுகிறது. பரமாத்மா ஒருவனே பெரியவன், மற்றவர் அனைவரும் சிறியவர்களே. இவர்கள் வணங்குபவர்களாயிருப்பதும், அவன் வணங்கத் தக்கவனாயிருப்பதுமே இவர்களிடையேயுள்ள தொடர்பாகும். பரமஶேஷியான ப₄க₃வான் வணங்கத்தக்கவன்; ஶேஷபூ₄தரான ஜீவர்கள் வணங்குபவர்கள், வணங்குபவராகவும், வணங்கத்தக்கவனாகவுமிருக்கும் இத்தன்மை ஒரு பயனைக் கருதியன்று, இது தாழ்ந்தவரான ஜீவர்களுக்கும், உயர்ந்தவனான பரமனுக்கும் இயல்வான தன்மையாகும்.

ஜீவன் ஒரு பயனை முன்னிடாத யாதொரு நினைவுடன் அப்பரமனை வணங்குகிருனே அதுவே வணக்கம் எனப்படுகிறது. "பகவான் எனக்கு எப்போதும் மேலானவன்; நான் எப்போதும் அவனைவிடத் தாழ்ந்தவன்" என்னும் நினைவே நமஸ்காரம் எனப்படுகிறது; வணங்குதலுக்குக் காரணமாயிருப்பதன்றே அந்நினைவு. தேவனை உறுதியாகத் தலைதாழ்த்தி வணங்கச் செய்வதாகையாலும் 'நம' எனப்படுகிறதாகவுமாம் நைச்யத்தின் பெருமையைப் பார்த்துத் தாழ்ந்தவனிடம் உயர்ந்தவனும் வணங்குகிருனன்றே. ஆகவிப்படித் தலைவனையும் வணங்கச்செய்வதாகையாலும் இது 'நம.' எனப்படுகிறது. வாக்கினுல் 'நம' என்று சொல்லி, மனத்தினுலும், உடம்பினுலும் வணங்குவதே பூர்ண நமஸ்காரமாகிறது, இவைகளில் ஒன்று குறைந்தாலும் குறைவுடையதேயாகிறது.]

இப்படியாக ஸ்தூ₂லயோஜனை நிரூபிக்கப்பட்டது. இதில் உபாயாந்தர ப்ரஸங்க₃ாஸஹமாய், ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயுமுள்ள ப்ரஹ்லாதீப₄ாவரூபமான—ஸித்₃தோ₄பாயபூ₄தனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி₃ரூபாநேக கருஷிபரம்பரையால் பூ₂லித்திருக்கிற ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநமே நமஶ்ஶப்₃த₃ார்த்த₂மென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இனி ஸூக்ஷ்ம யோஜனை நிர்ணயிக்கப்படும். அதாவது:—

चेतनस्य यदा मम्यं स्वस्मिन् स्वीये च वस्तुनि।
मम इत्यक्षरद्वन्द्वं तदा मम्यस्य वाचकम्॥
अनादिवासनारूढमिथ्याज्ञाननिबन्धना।
आत्मात्मीयपदार्थस्य या स्वातन्त्र्यस्वतामतिः॥
मे नेत्येव समीचीनबुद्ध्या साऽत्र निवार्यते॥

[ஜீவனுக்குத் தன்னிடத்திலும், தன்னுடைமைப் பொருளிலும் 'என்னுடையது' என்னும் நினைவு உண்டாயிருக்கில

அப்போது 'மம' என்னும் இரண்டெழுத்து அந்நினைவைக் காட்டுகிறது. அநாதி3வாஸனையினால பொய்யாகவுண்டான தே3ஹாத்மமயக்கத்தால ஏற்படுவதாய், தன்னை ஸ்வதந்திரனாகவும், தன்னைச்சேர்ந்திருப்பவைதத தன்னுடைமையாகவும் நினைக்கிறதான அவ்வறிவும், '(யானும், எனதும்) என்னுடையவையல்ல' என்னும (நமஶ்ஶப்3த3வாச்யமான) நலலறிவினாலே இங்கு போக்கடிக்கப்படுகிறது.] என்கிற பரமார்த்தத்தின்படி திருமந்த்ரத்தில மத்4யமபத3மான நம: பத3த்தில ''ம:' என்கிறபத3ம அஸ்மச்ச2ப்3த3பர்யாயமான ''ம்' என்னும் பத3த்தின் ஷஷ்ட்2யந்தபத3மாய் உள்ளது. அஜ்ஞனான சேதநனால ப்ரயோகி3க்கப்படுகிற அந்த ஷஷ்ட்2யந்தபத3ம, தன்னிடத்திலும் தன்னுடையதான வஸ்துவினிடத்திலும உண்டான மமகார ஸாமாந்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்த மமதாபு3த்3தி4யானது— அநாதி3வாஸநாரூட4மான ''தே3வோऽஹம மநுஷ்யோऽஹம' [நான தே3வன; நான் மனிதன்], என்கிற மித்2யாபூ4தமான தே3ஹாத்மப4ரமத்தாலுண்டானது. அந்த பு3த்3தி4யானது நிஷேத4வாசகமான ''ந'' என்னும் ஶப்3தா3ர்த்த2மாகிற ''(எனக்கு) இல்லை'' என்னும் ஸமீசீந ஜ்ஞாநத்தாலே தடுக்கப்படுகிறது—என்பதாம்.

नाहं मम, स्वतन्त्रोऽहं नास्मीत्यस्यार्थ उच्यते।
न मे देहादिकं वस्तु स शेषः परमात्मनः॥
इति बुद्ध्या निवर्तन्ते तास्ताः स्वीया मनीषिकाः॥

['நான என்னுடையவனல்லேன; அதாவது ஸ்வதந்த்ரனல்லேன,' என்பது நமஶ்ஶப்3தா3ர்த்த2மாகச் சொல்லப்படுகிறது. 'தே3ஹம் முதலான பொருள்களும் என்னுடையவையல்ல; அவை பரமாத்மாவுக்கே உடைமை' என்னும் நினைவினாலே, 'நான் எனது' என்னும் அந்தந்த எண்ணங்கள் நீங்குகின்றனவன்றோ.] என்பதனால், ''நான் எனக்கு ஸ்வதந்த்ரன அல்லேன. என்னுடைய தே3ஹாதி3

களும் எனக்கு ஶேஷமன்று; எனக்கு ஶேஷமாயுள்ள வஸ்து வோடே கூடின நான் பரமாத்மாவுக்கு ஶேஷபூ4தன் என்று விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

'ஸ்வதந்த்ர.'' என்கிறவிது. ''ஸ்வ, தந்த்ர — ப்ரதா4ந யஸ்ய' என்கிற வ்யுத்பத்தியால், தான் ப்ரதா4ந ஞய் இருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது இந்த ப்ராதா4ந்யம் மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும் அவை —ஸ்வரூபாம்ஶத்தில் ப்ராதா4ந்யமும், உபாயாம்ஶத்தில் ப்ராதா4ந்யமும், ப2லாம்ஶத்தில் ப்ராதா4ந்யமுமாம்.

ஸ்வரூபாம்ஶத்தில் ப்ராதா4ந்யமாவது:— அந்ய விஷயத்தில் ஶேஷவ்ருத்திபண்ணியும் தனக்கு போ4க3ரூபமான அதிஶயத்தை உண்டாக்குகைக்கு யோக்3யனாயிருக்கை. அதாவது—விஷயாந்தரங்களில் ப்ரவணனான காமுகன், விஷயாந்தரத்தில் ஶேஷவ்ருத்திபண்ணி தனக்கு போ4க3த்தை ஸம்பாதி3ப்பதுபோலே, தான் ப4க3வத்3 விஷயத்தில் ஶேஷவ்ருத்தியைப்பண்ணி தனக்குபோ4க3த்தை ஸம்பாதி3க்க யோக்3யனாயிருக்கை.

உபாயாம்ஶத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது:— ஸர்வேஶ்வர னுடைய அநுமதிமாத்ரத்தைக்கொண்டு தன்னுடைய இச்சை2யாலே ஸாத4நங்களில் ப்ரவர்த்திக்க யோக்3யனா யிருக்கை. ஸர்வேஶ்வரன் சேதநனுடைய ஸாத4நாநுஷ்டா2னத்தில் அநுமந்தாவாகையாலே தான அப்ரதா4நனுகவே, சேதநன் ப்ரதா4நன் ஆகிறுன். எப்படியெனில், ஸாத4நாநுஷ்டா2ந... ஸாத4நாந்தரவிதா4யக ஶாஸ்த்ரங்கள் அநுஜ்ஞாரூபங்களாகை யாலே. ''யதே2ச்ச2ஸி தத2ா குரு'' [நீ எப்படி விரும்புகிறுயோ, அப்படிச் செய்] என்கிறபடியே. ஸர்வேஶ்வரன் கொடுத்த ஸ்வாதந்த்ர்யஶக்தியைக்கொண்டு தன்னுடைய இச்சை2யாலே ப்ரவர்த்திக்கிறவனுகையாலும், ப2லபோ4க்தாவாகையாலும் இவனே ப்ரதா4நனுவன அப்படியன்றிக்கே. ''ஸாது4 கர்ம காரயதி'' [பரமனே

நற்கருமத்தைச் செய்விக்கிறான்] என்கிறபடியே, அநுபாய பூ₄தப்ரபத்திவிஷயத்தில், ஸர்வேஶ்வரன ப்ரத₃மபரவ்ருத்தன ஆகையாலும், சேதநன் அநுமந்தாவாகையாலும், சேதநன் அப்ரதா₄நன ஆவன். "உருகுமால" என்கிற திருவாய்மொழிப்ரகாரம், ஸர்வேஶ்வரனே ப₂லபோ₄க்தாவாகையாலே அவனே ப்ரதா₄நன். ஆதலால தன்னுடைய ப₂லத்தையுத்₃தே₃ஶித்து தான ஸாத₄நாநுஷ்டா₂நம பண்ணுகைக்கு யோக்₃யனுயிருக்குமிருப்பு உபாயாம்ஶத்தில் ஸ்வாதந்த்ரயம்.

ப₂லாம்ஶத்தில் ஸ்வாதந்த்ரயமாவது — 'ஶாஸ்த்ரப₂லம் ப்ரயோக்தரி' [ஶாஸ்த்ரத்தின பயன் அதை அநுஷ்டி₂ப்பவனுக்கே] என்கிறபடியே, தன்னுடைய பரவ்ருத்திக்கு உத்₃தே₃ஶ்யமான போ₄க்₃த்தை உடையவனுயிருக்கை. ஸாத₄நாந்தர விஷயத்தில ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வஶேஷியாய் இருப்பதால் ஏற்படுகிற ப₂லித்வத்தை உடையவனுயிருந்த போதிலும் அந்த ப₂லம ஸ்ருஷ்டி முதலான ஸாவகார்யங்களுக்கும் பொதுவாகையாலே அப்ரதா₄நமாகும. அங்ஙனன்றிக்கே, உபாயாந்தரங்களைச் சேதநன் அநுஷ்டி₂ப்பதால ப்ரதா₄நப₂லம சேதநனுக்கேயுரியது.

"இப்படி மூன்று ப்ரகாரமாயிருந்துள்ள ஸ்வாதந்தர்யம் தனக்கு இல்லை' என்று நமஶ்ஶப்₃த₃த்தால ஏற்படுகிறது. நமஶ்ஶப்₃த₃க₄டகமான "ம' என்கிற பத₃த்தில வெளிப்படுத்தோன்றிய ஷஷ்டீ₂விப₄க்தி, ஸம்ப₃ந்த₄ஸாமாந்யத்தைச சொல்லுகிறபடியால, ஸ்வஶேஷத்வ, ஸ்வரக்ஷகத்வ, ஸ்வபோ₄க்தருத்வரூப ஸ்வாதந்தாய நிவ்ருத்தி நமஶ்ஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படுகிறது. இத்தால ஏற்படுகிற ஸம்ப₃ந்த₄ஸாமாந்யநிவ்ருத்தி "பா₄வாந்தரம் அபா₄வ" [ஒரு பொருளின் இன்மை மற்றொரு உள்ள பொருளே] என்கிற ந்யாயத்தாலே, ஸர்வேஶ்வரனுக்கே ஸ்வமமாயிருக்கையும், அவனுக்கே ரக்ஷ்யமாய் இருக்கையும், அவ

னுக்கே போ4க்3யமாயிருக்கையுமாக ஏற்படுகிறபடியால இவைகளே நமஸ்ஸப்3த3த்தால அறியப்படுமவைகளாம

ஆனால் ஸாஷ்டாபதி ப்ரளயங்களில இந்த ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி ஏற்படுகிறபடியால எல்லார்க்கும் முக்தி வரக் கூடும் என்கிற அநுபபத்தியில்லை. இதனை

इति बुद्ध्या निवर्तन्ते सर्वाः स्वीया मनीषिकाः।
अनादिवासनाजातैः तैस्तैः बोधैः विकल्पितैः॥
रूषितं यद्दृढं चित्तं स्वस्वातन्त्र्यस्वतामयं।
तत्तद्वैष्णवसार्वात्म्यप्रतिबोधसमृद्ध्या॥
नम इत्यनया वाचा नन्त्रा स्वस्मादपोह्यते॥

[எல்லாம் பரமாத்மஶேஷம் என்னும் நினைவினாலே நான் எனது என்னும் எல்லா எண்ணங்களும் நீங்குகின்றன. அநாதி3யாயுள்ள (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய, ஸ்வயத்ந, ஸ்வபோ4க3) வாஸனைகளாலே விருத்3த4ங்களாகக் கல்பிக்கப்பட்ட அந்தந்த கர்த்ருத்வ போ4கத்ருத்வ ஜ்ஞானங்களாலே மனமானது உறுதியாகச்சாயம் பூசப்பெற்றிருக்கிறபடியால், அந்தந்தப் பொருள்கள் அனைத்திலும் விஷ்ணு வியாபித்திருக்கின்றன என்னும் அறிவோடுகூடிய 'நம' என்னும் வாக்கினாலே வணங்குபவனால தன்னிடமிருந்து (மனத்திலிருந்து) (அச் சாயம்) போக்கடிக்கப்படுகிறது.] என்று சொல்லியிருப்பதால அறிக. இப்படியாக நமஶ்ஶப்3த3த்தால உண்டான ஜ்ஞானத்தாலே, ஸ்வயத்நத்தினாலுண்டான ப்ரவ்ருத்திகள் "தன்னால வரும் நன்மை விலைப்பாலபோலே" என்கிற படியே த்யாஜ்யங்களாகையால் நிவ்ருத்தங்களாம்.

அநாதி3களாயுள்ள ஸ்வஶேஷத்வவாஸனை, ஸ்வயத்ந வாஸனை ஸ்வபோ4க3வாஸனைகளால உண்டான விருத்3த4ங்களாகக் கல்பிக்கப்பட்ட "நான் கர்த்தா போ4க்தா (என்னுடைய இஷ்டத்துக்கு ஸாத4நங்களாய் இருக்கை

யால) என்னுடைய க்ருதிகள் எனகிற ஜ்ஞாநங்களாலே த்3ருஷ்ட4மாயிருககும்படி வ்யாப்தமான அஹங்காரமமகார ப்ரசுரமான மாநஸஜ்ஞாநமானது. ஸர்வேஶ்வரன் எனககு ஆதா4ரம நியந்தா ஶேஷீ—நான் ஆதே4யன விதே4யன ஶேஷன, ஆகையால, அவன் ஶரீரியாயும நான் ஶரீரமாயும் இருபபதால "என்னுடமபில அழுககை நானே போககிக் கொள்ளேனோ என்கிற ப4க3வத்3வாகயாநுஸாரமான லோகதே3ஶிகன் ஸூக்திப்படி. ஸர்வேஶ்வரன் தானே திருததிப பணிகொள்ளககடவனாய் இருககச்செய்தே என்னுடைய ரக்ஷணத்தில எனககு ப்ராபதியிலலை எனகிற பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநததையுண்டாககுகிற (ஆசார்யோபதே3ஶமாயுள்ள) நமஶ்ஶப்3த3ரூபையான வாககாலே நமஸ்காரத்தைச் செய்யும சேதநனாலே, தன்னிடததினின்றும போக்கப்படுகிறது. ஆகவே "எனதாவி யார யானார்?' என்றும் "அத2வா கிமநு ஸமர்ப்பயாமி தே" என்றும் சொலலுகிற ப்ரமாணத்தின படியே. ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய கா3ர்ப4மாயுள்ள உபாயபு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2ககப்படுகிற ப4கதிப்ரபததிரூப மாநஸ ஜ்ஞாநம போய்விடுகிறதென்று நமஶ்ஶப்3த3ததின ப2லிதார்த்த2மாயிற்று.

நமஶ்ஶப்3த3ம் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி பரதிபாத3கமாகையால ஸர்வேஶ்வரனுககு ஸர்வ ப்ரகாரங்களாலும அதயநத பரதநதரனாகையாகிற ஶரீர ப4ாவம் சேதநனுககு ஏறபடுகிறபடியால. நமஶ்ஶப்3த3ம ஸர்வேஶ்வரனுககும இவனுககுமுள்ள ஶரீராதமபா4வததை ப்ரதிபாதி3ககிறபடியால் 'வைஷ்ணவ ஸார்வாதமய ப்ரதி போ3தஸமருத்3த4யா'' என்று வைஷ்ணவஸார்வாத்மயம் நமஶ்ஶப்3தா3ர்த்த2மாகச் சொலலபபட்டது ஆகையால ஸூக்ஷ்மயோஜனையில ப்ரபததிககு உபாயதவம இலலை என்று நிரூபிக்கபபட்டது.

இனி, பரயோஜனை நிரூபிககபபடும.—

पन्था नकार उद्दिष्टः मः प्रधान उदीरितः।
विसर्गः परमेशस्तु तत्स्थोऽयं निरूप्यते॥
अनादिः परमेशो यः शक्तिमान् पुरुषोत्तमः।
तत्प्राप्तये प्रधानोऽयं पन्था नमननामवान्॥

[நகாரம் வழியைக்காட்டுகிறது. மகாரம் ப்ரதா4நம் என்னும் பொருளை உடையதாகக் கூறப்படுகிறது. நமஸ்ஸிலுள்ள இந்த விஸர்க3ம் பரமபுருஷனைச் சொல்லுவதாக நிரூபிக்கப்படுகிறது. புருஷோத்தமனாய் ஆதியற்றவனான ஸர்வேஶ்வரனே பலனளிக்கும் ஶக்தியுடையவனாகையால், தன்னை அடைவதற்கு முக்கிய வழியாகவும் நமஸ்காரம் எனப்படும் ப்ரபத்தியின் நாமங்களைத் தன் நாமங்களாக உடையவனாகவுமிருக்கிறான்.] என்று ப்ரமாணமிருப்பதால். "அநாதி3யாயும் பரமேஶனாயும் புருஷோத்தமனாயுமுள்ள ஸர்வேஶ்வரன் விஸர்க3ஶப்3த3 வாச்யன்" என்றும், "அவனையடையும் பொருட்டு உபாயமும் அவனே. ப2லப்ரத3னும் அவனே" என்றும், "நமஸ்ரூபமான ப்ரபத்3நம், உக்தி இவைகளுக்கு எவை நாமங்களோ அவைகளைத் தனக்கு நாமங்களாக உடையவன்" என்றும் அறியத்தக்கும்.

இதனால் ஸர்வேஶ்வரனே-ப்ராப்யனும், ப்ராப்யனுமுள்ள தன்னையடைவதற்கு உபாயமும், தன்னுடைய ப்ராப்தியாகிற ப2லத்தைக் கொடுப்பவனும் என்று ஏற்படுகிறது.

"நமனமே பந்தா2: ப்ரதா4ந" என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் 'நாமவாந்' என்பது வ்யர்த்த2மாம். நமனத்துக்கு ப்ராதா4ந்யம் பா3தி4தம். ப2லப்ரத3னே ப்ரதா4னனாகையால். மேலும் ப்ரபத்தி அநுகல்போபாயமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் ப்ராதா4ந்யமும் பா3தி4தமாகும்.

ஆகவிப்படி மூன்று யோஜனையிலும் ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் இல்லையென்பது வ்யக்தம். ஆனால் "ப4க்தயா

பரபததயா வா'' [ப$_4$க்தியினுலோ, பரபத்தியினுலோ நான அடையத்தக்கவன] என்று விகலபம கூடும்படி எங்ஙனே? எனனில கீழே நிருபித்தபடி ப$_4$க்தியும் வ்யாஜமாகையால வ்யாஜவிகல்பமேயாம. ஸாராஸ்வாதி$_3$நியில— "ப்ரபத்தி உபாயாந்தரஸ்த$_2$ாநாபத்திககு ஹேதுவே தவிர மோக்ஷத திறகு ஹேதுவன்று. 'ப$_4$க்தயா பரபத்தயா வா' என்ற விகலபம்— ப$_4$க்தயநுஷ்ட$_2$ாநாநந்தரம காத்தவ்யாம்ஶம இலலாமைபோல பரபத்த்யநுஷ்ட$_2$ாநாநந்தரமும கர்த்தவ்யாமஶமிலலை என்கிற ப$_4$ாக$_3$த்தில தாதபர்யம'' என்று நிருபிததிருபபதையும கண்டுகொள்க.

ப்ரபத்தி ஸத$_2$லத்தில ஸர்வேஶ்வரனே உபாயமாகையாலும் ப்ரபத்தி அநுபாயமாகையாலும ப்ரபத்தி ஸஹாயாந்தரத்தை அபேக்ஷியாதாகையாலும ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதி$_3$கள் அநுபாய ப்ரபத்திஸ்த$_2$லத்தில ஸமப$_4$ாவித ஸ்வப$_4$ாவங்கள். உபாயபு$_3$த்$_3$த$_4$யா அநுஷ்டி$_2$க்கப்படும ப்ரபத்தியான ஷட$_3$ங்க$_3$யோக$_2$ஸ்த$_2$லத்தில அவை அங்க$_2$ங்கள். ஷட$_3$ங்க$_3$யோக$_3$ம் அதி$_4$கருதாதி$_4$காரம்—அநுபாய ப்ரபத்தி ஸர்வாதி$_4$காரம் இத்யாதி$_3$ விஷயங்கள் க$_3$ரந்த$_2$ விஸ்தர ப$_4$யத்தாலே, இங்கே நிருபிக்கப்படவிலலை.

ஆக, இவ்வளவால சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமியின் நிஷ்கர்ஷம் காட்டப்பட்டது. இனி, ஶ்ருதப்ரகாசிகா நிஷ்கர்ஷம் காட்டப்படுகிறது. ஆநுமாநிகாதி$_4$கரணஶ்ருதப்ரகாஶிகையில்

“शान्त आत्मनि महत आत्मनो जीवस्य नियमनं नाम तच्छेषताप्रतिपत्तिः। सैषा परस्यापि वशीकरणं भवति॥” [பெரியோனுன ஜீவாத்மாவைப் பரமாத்மாவிடம் நியமனம் செய்வதாவது — அவனுக்குத் தான அடிமை என்று எண்ணுகை; இது பரமாத்மாவையே வஶீகரிப்பதாகிறது.] என்று காண்கிறது. “तस्य च वशीकरणं तच्छरणागतिरेव”

[அந்தப்பரமாத்மாவை வசீகரிப்பது அவனை சரணமடைவதே] என்று ஆநுமாநிகாதி₄கரண ஸ்ரீபா₄ஷ்ய வாக்யம். 'தச்சே₂ஷதாப்ரதிபத்தி அது" என்று ஶ்ருத ப்ரகாசிகாவிவரணம்.

இனி ஸ்ரீவேதா₃ந்த தே₃சிக நிஷ்கர்ஷம்

தே₃சிகன் நிக்ஷேபரக்ஷையில், "किञ्च—"नान्यः पन्थाः" इत्यत्र प्रकृतमपि वेदनं अन्यत्वस्य प्रतियोगित्वेन नान्वेति। अपि तु तमिति प्रकृतः परमपुरुष एव। "तस्मात् परमपुरुषात् अन्यः पन्थाः न विद्यते। स एव तु पन्थाः" इति वाक्यार्थस्तु प्रपत्तेः अत्यन्तरङ्गभूतः॥ श्वेताश्वतरास्तु "महान् प्रभुर्वै पुरुषः सत्त्वस्य एषः प्रवर्तकः" इति तमेव महापुरुषमधीयानाः तस्यैव अन्यत्वप्रतियोगित्वं अवधारणनिर्देशेन स्पष्टमामनन्ति — "वेदाहं" इत्यारभ्य "तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति नान्यः पन्थाः विद्यतेऽयनाय" इति। तस्मात् "अमृतस्य एष सेतुः" इति न्यायेन परमपुरुषस्यैव अमृतत्वोपायत्वं इह प्रतिपाद्यते। वेदनेतर-निषेधभाष्यं फलिताभिप्रायेण इति अधिकरणदर्पणे दर्शितं अस्माभिः॥"

[மேலும், (புருஷஸூக்தத்தில்) 'அவனையன்றி வேறு வழியில்லை' என்று சொன்னவிடத்தில், 'வேறு' என்பதற்கு "இங்கு கூறப்பட்ட வேத₃நம் எனப்படும் ப₄க்தி ரூபமான அறிவைக்காட்டிலும் வேறு" என்று பொருள் கொள்ளக்கூடாது. "'தம்' என்று கூறப்பட்ட அந்தப் பரமபுருஷனைக்காட்டிலும் வேறு (உபாயமில்லை) என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும். 'அந்தப் பரமபுருஷனைக் காட்டிலும் வேறு வழியில்லை; அவனே உபாயம்' என்னும் வாக்யார்த₂மோவெனில், ப்ரபத்திக்கு மிகவும் அந்தரங்க₃மானது. ஶ்வேதாஶ்வதர உபநிஷத்திலோவெனில், 'இந்த மஹாபுருஷன் ஸத்வகு₃ணத்திற்கு ப்ரவர்த்தகன்' என்று அந்தப் பரமபுருஷனை முதல் மந்திரத்திலே ஓதி, "வேதா₃ஹம்" என்று தொடங்கும் அடுத்த மந்திரத்தில், "அவனையே அறிந்து ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகிறான்.

மோக்ஷமடைய வேறு வழியில்லை" என்று 'அவனையே' என்று ஏவகாரத்தை இடுவதன்மூலம், 'நாந்ய:" என்ற விடத்தில் இவனைக் காட்டிலும் வேறு உபாயமில்லை என்றே கருதப்படுவதாகத் தெளிவாகக் காட்டப்படுகிறது. ஆகையால், "மோக்ஷத்திற்கு இவனே உபாயமாவான" என்று மற்றொரு வேதவாக்யத்தில் சொன்ன ந்யாயத்தாலே, பரமபுருஷனுக்கே மோக்ஷோபாயத்வம் இங்கு அறிவிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீபா$_4$ஷ்யத்தில், 'ப$_4$க$_3$வத$_3$ப$_4$க்தி தவிர வேறு உபாயமில்லை' என்று பொருள் அருளியிருப்பது— "ப$_4$க்தி செலுத்தப்படும் அவனைத்தவிர வேறு உபாயமில்லை" என்னும் வாக்யார்த்தத$_2$த்திலிருந்து தேறின அர்த்தத்தை அருளியபடியேயாகும் — என்று நம்மால் அதி$_4$கரண த$_3$ர்ப்பணத்தில் காட்டப்பட்டது.] என்று அருளிய நிஷ்கர்ஷம் காணீர்.

"कर्मस्वनादिविषमेषु समो दयालुः
स्वेनैव क्लृप्तमपदेशमवेक्षमाणः।
स्वप्राप्तये तनुभृतां त्वरसे मुकुन्द
स्वाभाविकं तव सुहृत्त्वं इदं गृणन्ति॥"

[முக்திபூ$_4$மியையளிக்கும் முகுந்தனே! அநாதி$_3$காலமாகப் பலபடிப்பட்டிருக்கும் கர்மவிஷயத்தில் ஸமமாயிருப்பவனாயினும் கருணையும் உடையவனாய், தன்னை அடைவதற்குத் தானே ஏற்படுத்தியதோர் வ்யாஜத்தை எதிர்பார்த்திருப்பவனாய், ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தன்னைக்கொடுக்கத் த்வரை காட்டுகிறாய். இதையே உனக்குள்ள இயல்வான ஸௌஹ்ருத$_3$பா$_4$வம் என்று வேதங்கள் ஓதுகின்றன.]

"भक्तिः प्रपत्तिरथवा भगवन् तदुक्तिः
तन्निष्ठसंश्रय इतीव विकल्प्यमानम्।
यं कञ्चिदेकमुपपादयता त्वयैव
त्रातास्तरन्ति अवसरे भविनो भवाब्धिम्॥"

[ப$_4$க$_3$வானே! ப$_4$க்தி, ப்ரபத்தி அல்லது ப்ரபத்திவசனம், ப$_4$க$_3$வந்நிஷ்டூ$_2$ர்களை ஆஶ்ரயிப்பது என்கிற வற்றுள் ஏதாவதொன்றை ஏற்றுகின்றவனான உன்னாலேயே ரக்ஷிக்கப்படுகின்றவர்களாய் காலவிஶேஷத்தில் ஸம்ஸாரிகள் ஸம்ஸாரக்கடலைத் தாண்டுகின்றார்கள்.] என்று ஶரணாக$_3$தி தீ$_3$பிகையில் தேஶி$_3$கன் ப்ரபத்தியை ஈஶ்வரயத்நப$_2$லமாகவும் ஈஶ்வரக்ருபாப$_2$லமாகவும் உபபாதி$_3$த்துள்ளார்— ப்ரபத்தியை உபாயமாக உபபாதி$_3$த்திலர்.

ஸ்ரீ உ. வே அப்பன் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி நிருபணம் (அஷ்டஶ்லோகீ பெரியபடி வ்யாக்$_2$யாநாவஸரத்தில்):—

(மாம்—ஏகம்) ஏக ஶப்$_3$த$_3$ம் அவத$_4$ாரணார்த்த$_2$மாய், ஒன்றே உபாயமென்கிறது என்று நம்மாசார்யர்கள் அருளிச்செய்வார்கள். இவ்வவத$_4$ாரணத்தாலே வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறது எது என்னில்; "ஸர்வத$_4$ர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று ஸாத$_4$நாந்தரபரித்யாக$_3$ம் கீழ் உக்தமாகையாலே அது வ்யாவர்த்யமாகமாட்டாமையாலும், "மாம்" என்கிற ஏகவசநத்தாலும், "மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சித$_3$ஸ்தி த$_4$நஞ்ஜய" என்று கீழுடைய ஸர்வஸ்மாத் பரத்வத்தைச் சொல்லுகையாலும், தே$_3$வதாந்தர வ்யாவ்ருத்திக்கு அவகாஶமில்லாமையாலும் இவ்வவத$_4$ாரணத்தாலே வ்யாவர்த்திக்கிறது 'வ்ரஜ' என்று விஹிதமான ஸ்வீகாரத்தினுடைய உபாயத்வமாதல், அங்க$_3$த்வமாதல், இதுதான், "வ்ரஜ" என்று விதி$_3$த$_4$ஸாத$_4$ந விஷயமான ப்ரபத்தியாகையாலும் 'மாம்' 'ஶரணம்' என்று நிர்தே$_3$ஶிக்கப்பட்ட வஸ்துவுக்கே உபாயத்வமாகையாலும், உபாயப$_4$ாவம் ப்ரபத்திக்கில்லை என்கிறது. உபாயாந்தரங்களை உபாயமென்கிறது — ப$_2$ல ப்ரத$_3$ாந தே$_3$வதைகளுக்கு ப்ரஸாத$_3$கங்களாகிற முக$_2$த்தாலே யன்றோ. இதுவும் அவ்வோபாதி ஈஶ்வரப்ரஸாத$_3$நமானாலோ என்னில், தே$_3$வதைகள் சேதநர்க்கு பூர்வமேவ ப$_2$லத்தைக் கொடுப்பதாக நினைவின்றிக்கேயிருக்கையாலே சேதநருடைய

கரியையாயிற்று அவர்கள் ப்ரஸாத$_3$த்தை ஜநிப்பிக்கிறது. ஈச்வர விஷயத்தில் வந்தால் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபாவிர்ப$_4$ாவத்தை உண்டாக்குவதாக பூர்வமேவ சிந்தித்து அவஸர ப்ரதீக்ஷனாயிருக்கையாலே அவனுக்கு ப்ரஸாத$_3$ ஜநகமாகச் செய்யவேண்டுவதொன்றுமில்லை. உண்டென்றிருக்கில், தன் ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தையுமழித்து, அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் ஸோபாதி$_4$கமாக்குகிறானித்தனை. ஆகில் "தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு:" [ஆகையால் ந்யாஸத்தை, மற்ற உபாயங்களைக்காட்டிலும் சிறந்ததென்கின்றனர்] இத்யாதி$_3$ சாஸ்த்ரங்கள் இத்தை உபாயமாக விதி$_4$ப்பானென்னென்னில், து$_3$ஷ்கர உபாயாந்தரங்களைக் கண்டு தேங்கியும், அவற்றின் ஸ்வரூப விரோத$_4$யாகாரங்களைக் கண்டு வெருவியும் நின்றவர்களுக்கு, ஸுகரமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமுமான உபாய விசேஷத்தைக்காட்ட வேண்டுகையாலே சரணவரணரூபையாய்க் கொண்டு ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரபத்தியை உபாயமென்று காட்டி 'பரதந்த்ர சேதநக$_3$த்வரணம் ஸ்வதந்த்ர வஸ்துவைத்தரும் ஸாத$_4$நமாகமாட்டாது' என்று பாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக்கு ஸ்வதந்த்ர ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$நமான ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்று காட்டி, இப்படி ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$ந நிஷ்ட$_2$னாய் நிற்கைக்கு இட்ட வழியாகையாலே. ஆபாத ப்ரதீதியில் உபாயமாகத் தோன்றும்படி விதி$_4$க்கத்தட்டில்லை. ஸ்வீகார விஷயமான ப$_4$க$_3$வது$_3$பாயத்வ வ்யவஹாரத்தை விஷயியான ஸ்வீகாரரூப ப்ரபத்தி ஜ்ஞாநத்திலே உபசரித்துச் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே விரோத$_4$மில்லை. இவ்வுபாயத்வம் இத்தனை நாள் ஜீவியாதொழிவானென்னென்னில், உபாயத்வமாவது—ஒருவனுடைய விரோதி$_4$யைப் போக்குகையும், இஷ்டத்தைக் கொடுக்கையும் ஆகையாலே ஓர் அதி$_4$காரி அபேக்ஷிதம். அது பெறுமையாலே உபாயத்வம் ஜீவியாதொழிந்தது ப$_2$லம் பெறுகைக்கு அதி$_4$காரியையபேக்ஷிக்கிறது ஸாபேக்ஷதைக்குடலன்று. அதி$_4$காரி அபேக்ஷிதமாகில் ஸ்வீகாரம் ஏதுக்காக என்னில்; ப்ர

யோஜநாந்தரபரரிலும் ஸாத4நாந்தரநிஷ்ட2ரிலுங்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமான அநந்யப்ரயோஜந அநந்யஸாத4நத்வங்களைக் காட்டுகிறது. ஆகையாலே "அருணயா ஏகஹாயநயா பிங்க3ாக்ஷ்யா ஸோமம் க்ரீணாதி' [சிவந்த நிறமுள்ளதாய், ஒரு வயதுடையதாய், செங்கலமங்கல நிறமுள்ள கண்ணையுடையதான பசுவைக்கொண்டு ஸோமலதையை விலைக்கு வாங்குகிறான்.] என்கிறவிடத்தில் அருணத்வாதி3கள் ஸோமக்ரயத்துக்கு உறுப்பான பசுவுக்குப் பசுவந்தரத்திற்காட்டில் வ்யாவர்த்தக விசேஷணமானாப்போலே இதுவும் அதி4காரிக்கு வ்யாவர்த்தகவிசேஷணமாய்க் கிடக்கிறது. ஆனால், இப்படி இவனுடைய ரக்ஷணத்தில் உத்3யுக்தனாய், நிருபாதி4கரக்ஷகனாயிருக்கிறவன் பக்கலிலே "யாச்ஞா ப்ரபத்தி" "ப்ரார்த்த2நாமதி." என்கிற ப்ரார்த்த2னை வேண்டுவானென்னென்னில்; மோக்ஷத3சையில் "ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்கிற ஸங்கல்பாநுகு3ணமாக ஸர்வதே3ச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோ2சிதமான ஸர்வவித4 கைங்கர்யங்களையும் கொள்வதாக ஒருப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும், அடிமை கொள்ளுமவன் உத்துங்க3 தத்வமாகையாலும், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய்க்கொண்டு நிரபேக்ஷனாயிருக்கையாலும், அடிமைதான் ஸ்வரூபஸத்தாஹேதுவான சேஷத்வத்தினுடைய உபபத்திஹேதுவாய்க்கொண்டு அநுரூபமாயும் அபி4மதமாயும் இருக்கையாலும், சேஷவ்ருத்தியில் ஆத3ராதிசயத்தாலே ப்ரார்த்த2னை வேண்டினவோபாதி இங்கும் உபாயபூ4தனானவன் ரக்ஷணோன்முக2னாயிருக்கச்செய்தேயும், அவன் ஸ்ரிய.பதித்வ நாராயணத்வங்களாலே ஸர்வாதி4கனாயிருக்கையாலும், தன்னுடைய ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யாநுஸந்தா4நத்தாலே இவ்வுபாயத்தில் தனக்குண்டான ஆத3ராதிசயத்தாலும், பரதந்த்ரனான சேதநனாகையாலும், அசித3வ்யாவ்ருத்தி லக்ஷணமாய், "ப4க3வத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி4 ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி"

என்று பரதிப₃ந்த₄க நிவ்ருத்தி பூர்வகமுமாய், சித்த ஸமாதா₄நார்த்த₂முமாகையாலே, சைதந்ய கார்யமான ப்ரார்த்த₂னை வேணும். அங்கு கைங்கர்யம் ஶேஷபூ₄தமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான புருஷார்த்த₂மாகையாலே, ஶேஷபூ₄தனுடைய சைதந்ய கார்யமான ப்ரார்த்த₂னை புகுந்தது. இங்கு உபாயவிஶேஷமும் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாகையாலே, பரதந்த்ரனுடைய சைதந்ய கார்யமான ப்ரார்த்த₂னை புகுந்தது. ஆகையாலே இந்த ஸ்வீகாரம் அதி₄காரியை விஶேஷித்துக் கொடுக்கிறது. உபாயமும் அன்று. உபாயாங்க₃முமன்று ப்ரபத்தவ்யனுக்கு ரக்ஷகத்வஶேஷித்வாதி₃கள் ஸ்வரூபமானுப்போலே ரக்ஷ்ய ஸ்வரூபமான ப்ரபத்தாவுக்கும் இப்ரபத்தி ஸ்வரூபம். "அவ ரக்ஷணே" "ஜ்ஞா அவபோ₃தே₄" என்கையாலே ரக்ஷண த₄ர்மாஶ்ரய வஸ்துவுக்கு ரக்ஷ்யவிஷயம் அபேக்ஷிதமானுப்போலே, ஜ்ஞாநாஶ்ரய வஸ்துவுக்கு ஜ்ஞேயவிஷயம் அபேக்ஷிதமாகையாலே, இருவர்க்கும் இரண்டும் அபேக்ஷா விஷயமாயிருக்கையாலும், இரண்டும் த₄ர்மிக்₃ராஹகமாந ஸித்₃த₄மாகையாலும் இருவர்க்கும் இரண்டும் ஸ்வரூபமாயிருக்கும்.

ஆக, இவ்வளவும் அப்பன் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி நிரூபணம். இனி, அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் தம்முடைய திருப்பாவை ஆறாயிரப்படி வ்யாக்₂யாநத்தில "(உடையோம்) (திருப்பாவை-28) நாங்கள் செய்ததுமல்ல. ஸ்வீகரித்ததுமல்ல. இப்புண்யத்துக்குச் செய்யுமவையும், ஸ்வீகரிக்குமவையும் ப்ரதிப₃ந்த₄கங்களிறே. புறப்பகையும் கழிக்கவேண்டா. உட்பகையும் கழிக்கவேண்டா" என்றருளிச்செய்திருப்பதைக் கண்டும் தெளிய ப்ராப்தம்.

ஆக, ப்ரபத்த்யநுபாயத்வே ப்ரமாணங்களும் யுக்திகளும் நிரூபிக்கப்பட்டன. இப்படியான அநேக க்₃ரந்த₂ங்களின் பேர்கூடக் கேட்டறியாத பலர்க்கு இவ்வளவும்

எடுத்துக்காட்டும் வாய்ப்பை உண்டாக்கிய நம ஸ்வாமிககு நன்றி செலுத்தி நிறகிறேன. நம் ஸவாமி இவையித்தனை யும் கணிசியாமல ஆபாதப்ரதீத வாக்யமாதரததை உத₃ா ஹரிபபது உசிதமனறு. எமபெருமானுர் ஸ்ரீபா₄ஷ்யத்தில ஸகு₃ணவாக்யமாத்ரத்தை உத₃ாஹரிததனரோ? நிர்கு₃ண வாகயத்திற்கும நிர்வாஹம் காட்டியருளினுரே! அவ்வோ பாதி நம ஸ்வாமிகளுச் சரிதம் அமையவிலலையே என வருந்துகிருேம. நமமிராமாநுசன் "பரீக்ஷாம் வ்யாக்₂யாஸ யாம." இத்யாதி உபநிஷத்₃வாக்யங்கள் எலலாவறறுககும அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்யவிலலையேயாயினும, ஸ்வபக்ஷ விபரீதமபோலவும் பரபக்ஷஸாத₄கமபோலவும தோனறுகிற வாக்யங்களெலலாவற்றுக்கும் அர்த்த₂நிர்வாஹம செய் தருளினரே. அவ்வழியைப் பினபறறுதலேனே நம ஸவாமி? இவர். தமககு ஸாத₄கம்போல உத₃ாஹரிததுள்ள வாகயங்களும உணமையில ப்ரபத்தயுபாயதவபரஙகளனறு என்பதை மேலே நிரூபிககிறேன.

நம் ஸவாமி(பக்கம்4)"ஆழவாாகள்....மோக்ஷோபாயமாக ஸவக₃தஸவீகாரரூபமாக ப்ரபததியைத் தாங்கள் அநுஷ் டா₂நம் செய்தும்' எனறு எழுதுகிருர். ப்ரபத்திககு உபாயத்வம் இலலை என இவ்வளவால பெரியோர் திரு வாக்குகளாலே நிரூபிததேன். நம் ஸ்வாமி ஸ்வக₃தஸவீ காரததுககு உபாயத்வம உண்டு என்றும. உபாயமாகவே ஆழவாாகள் ஆசார்யர்கள் அநுஷ்டி₂த்தார்கள் என்றும் ஸவஸித்₃தா₄ந்தமாக வைத்துககொண்டு. அதற்கு ஸாத₄க மாக ஈட்டுப் பங்க்ததிகளையும் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணஸூத்ர தத₃ வ்யாக₂யாந பங்க்திகளையும் 4, 5 6, 7, 8 பக்கஙகளில உத₃ாஹரித்துள்ளார். இவர் கொண்டுள்ள அர்த்த₂ம் அந்த வாகயங்களினின்றும கிடைக்கவழியில்லை எனபதனை ஈண்டு நிரூபிககிறேன. (பக்கம் 4) "எனதாவி' எனகிற பாசுரத்தின் வ்யாக₂யாந ஈட்டு பங்கதிகளையும அதன அரும்பத₃ விளககத்தையும் உத₃ாஹரிக்கிருர். இதுவே

ஶாந்தி கர்மணி வேதாளாவாஹநமாகும். [பிசாசத்தை ஓட்டச் செய்யப்படும் கிரியையில் பிசாசத்தை வரவழைப்பதாகும்.]' எனதாவியார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே'' என்றன்றோ ஆழ்வார் திருவாக்கு. ப்ரபத்த்யுபாயத்வ வாத$_3$த்திற்கு நிராஸகமான இப்பாசுரத்தை இவர் ப்ரபத்த்யுபாயத்வ வாத$_3$ஸாத$_4$கமாக உதா$_3$ஹரிப்பது பரிஹாஸ்யமே! ஆறாயிரப்படி தொடக்கமான ஓர் வ்யாக$_2$யாநத்திலும் 'ஆழ்வார் மோக்ஷோபாயமாக ப்ரபத்தியை அநுஷ்டி$_2$க்கிறார்' என்னும் அர்த்த$_2$ம் இப்பாசுரத்தின் ப்ரமேயமாக நிரூபிக்கப்படவில்லை நேராமாக ''தருகிற நானார்? தரப்புகுகிற இவ்வாத்மா ஆர்? பண்டே உனக்கு ஶேஷமாயிருக்கிற இவ்வாத்மாவை நீ கொண்டருளினாயித்தனையிறே என்று ஆறாயிரப்படியிலும் ''ஸ்வரூபஸமர்ப்பணமாவது ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$மான ஶேஷத்வத்தினுடைய அநுஸந்தா$_4$நமாத்ரமே யொழிய தன்னதான ஆத்மவஸ்துவை அவனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கையன்றாயிருக்கச்செய்தேயும்'' என்று அரும்பத$_3$விளக்கத்திலும் ப்ரபத்த்யநுபாயத்வம் ஸுஸ்பஷ்டம். ஈட்டில ''ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுவிடில ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க$_3$மாம்'' என்றுள்ளதேயெனின்; ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினாரல்லர் ஆழ்வார் என்று எவரேனும் வாத$_3$ம் செய்கின்றனரோ? அது உபாயபு$_3$த்$_3$த$_4$யா அநுஷ்டி$_2$தமா? என்றன்றோ ப்ரஶ்நம். ஆழ்வார்களிடத்திலோ ஆசார்யர்களிடத்திலோ நம்போல்வாரிடத்திலோ உபாயபு$_3$த்$_3$த$_4$யா அநுஷ்டி$_2$த ப்ரபத்தி கிடையாது. ப்ரபத்தி த$_4$ர்மிக்$_3$ராஹகமாநத்தாலே அதின் உபாயத்வம் கழியுண்டது என்று பூர்வம் பலவிதமாக நிரூபிக்கப்பட்டது.

10-8-10 ஈட்டில ''இது உபாயமாகாமையாலே இவர்க்கு 'இல்லை' என்னலாம். ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க$_3$பரிஹாரார்த்த$_2$மாக அவனுக்கு 'உண்டு' என்னவுமாம்'' என்ற வாக்யத்தைக் கண்டு தெளியலாம். இது முன்னமே (ப27) காட்டப்பட்டது.

(பக்கம் 5ல) ''எம்பெருமானார் 'ப்ரபத்திஸ்து உபாய' என்று பேரருளாளன் நியமத்தைத் திருக்கச்சி நம்பிகள் மூலமாகக் கேட்டுத் தாம் அவ்வாறே ஸ்வகத$_3$ஸ்வீகாரமாக

ப்ரபத்தியை அநுஷ்டா2நம் செய்து" என்று எழுதுகிறார். "ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் இன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே விஷய பூ4த ப4க3வத்3 க3த உபாயவ்யவஹாரத்தை விஷயியான ஸ்வீகாரத்திலே உபசரித்துச் சொல்லுகிறது" என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் நிரூபணம் முன்னமே (ப81) காட்டப்பட்டது. யத்3வா, கவசித ப்ரபத்தி ஸப்3த3த்துக்கே ப4க3வான் அர்த்த2மாகையாலே 'ப்ரபத்தி உபாயம்' என்பது உபபந்நமாகும் என்று தெளிக. எம்பெருமானார் அதி4காரார்த்த2மாக ப்ரபத்தியையநுஷ்டி2த்தாரேயன்றி உபாயத்தயாவன்று என்று முன்னமே காட்டப்பட்டது. "तत्प्राप्तये" இத்யாதி3 ஸ்ரீவைகுண்ட2 க3த்3யவாக்யத்துக்கு நிர்வாஹம் முன்னமே (ப77—80) கூறப்பட்டதை அநுஸந்தி4க்கவும். ஸ்ரீவசநபூ4ஷண ஸூத்ரங்கள் 35,41,42 43 நான்கையும், பெரியஜீயர் வ்யாக்2யாநத்தையும் உதா3ஹரிக்கிறார் நம் ஸ்வாமி. இவ்விடத்தில் "ப்ரபத்தியை உபாயமாக அநுஷ்டி2த்தார்கள்" என்பதற்கு ஓர் பத3மாவது ப்ரமாணமாகக் கிடைக்க வழியுண்டோ? இல்லையே!

மங்க3ளாஸாஸந ப்ரகரண ஸூத்ரங்களாக உதா3ஹரிக்கிறார "ப்ரதிகூலராகிறார்" என்று தொடங்கி. இந்த ஸூத்ரங்கள் மங்க3ளாஸாஸந ப்ரகரணக3தங்கள் அல்ல. முதலிலே ப்ரகரண விபா4க3த்தை நாம் அறியவேண்டும். இன்றாகப் புதியதாக ஸ்ரீவசநபூ4ஷணவலோகநம் செய்வார் க3தி நம் ஸ்வாமியிடத்தில் இருக்கமுடியாதே! இந்த க்3ரந்த2த்தை ஆறு ப்ரகரணங்களாகவும் ஒன்பது ப்ரகரணங்களாகவும் பெரியோர்கள் பிரித்துள்ளார்கள். இரண்டு நிர்வாஹங்களும் உபபந்நங்கள் என்று பெரியஜீயர் அருளிச்செய்கிறார். எப்படி விபா3க3ம் கொண்டாலும் ஒரு ப்ரகரணத்துக்கும் "மங்க3ளாஸாஸந ப்ரகரணம்" என்று பெயர் கிடையாது. இந்த ஸூத்ரங்கள் ப்ரபந்நதி3ந சர்யா ப்ரகரணத்தில் உள்ளவை என்று தெளிக. ப்ரபந்நதி3நசர்யையாக 243ல் கூறிய பலவற்றில் மங்க3ளாஸாஸநத்தைப்பற்றி 244 முதல் 258 முடிய 15 ஸூத்ரங்களால் விரிவாக அருளிச்செய்து, அநந்தரம் பூர்வம்

ஸங்க்₃ரஹமாக உகதமான அநுகூலஸஹவாஸததை 259 தொடங்கி 262 வரை 4 ஸூதரஙகளால விளககி உரைதது, அநந்தரம பரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருததியைப் (பூர்வம ஸங்க₃ரஹதயா உகததகை) 11ஸூதரஙகளாலே விவரிககிறுர் "பரதிகூலராகிறுர்" எனறு தொடங்கி. ஆகையால, இது ப்ரபந்நதி₃நசர்யா ப்ரகரணமேயலலது மங்க₃ளாஶாஸந ப்ரகரணம அனறு. ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண மூலஸேவைககும் தா₄ரணததுககுமாக 4 பரகரணஙகளாகப் பிரித்து அச் சிட்டிருபபதைககணடு நம ஸ்வாமி இபபடி எழுதுகிறுர் என நினைக்கிறேன. இபபடி ப்ரகரண விப₄ாக₃மே கிடை யாது எனறு ஸமாரயே.

பககம 5ல (ஸ்வபரயோஜநபரர்கரு ...உபாயம் ஸவகீய ஸவீகாரம்) எனற ஸூதரததை உத₃ாஹரிககிறுர். இவன ப்ரதிகூலனேயனறி அநுகூலன் அலலனே! இவனைப் பறறிய ஸூத்ரததை உத₃ாஹாரிபபதால அபி₄மதஸித்₃தி₄ என்ன எனபதே விளங்கவிலலையே! ஸ்வக₃தஸவீகாரமே கிடையாது என்றே அது உபாயம் அலல எனறே எவரும ஸாதி₄ககவிலலை. வஸ்துத· ப்ரபத்திககு உபாயத் வம் இலலையாயிருகக. இதனைச சிலர் உபாயமாக அநுஷ் டி₂ககிறுர்கள், அவர்கள் ப்ரதிகூலாகளில ஒருவகை எனப தன்றே விஷயம. இவர்கள் ஆழவாாகளும அல்லர். ஆசார் யாகளும் அலலர். இவாகள் வேத₃ாந்தமாத்ரநிஷ்ட₂ர்கள் ஆவர். "பரபததி உபாயம்" எனனும இவ்வாதத₂மே வேத₃ாந்தாாதத₂ம் — ஸாரதரார்த்த₂ம. இது அநுபா தே₂யம. த்யாஜயம் எனறு பூர்வம் பலமுறை காட்டப் பட்டது. (பக்கம் 5, 6ல) ஆழ்வாருடைய ஸவப்ரயோஜந பரத்வத்தை எழுதுகிறுர் நம் ஸவாமி. ஆழ்வார்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வம் விஷயதே₃ாஷஜநயம, தயாஜயமான ஸ்வப்ரயோஜநபரதவம ஆஶரயதே₃ாஷஜநயம் என்று 271 ஸூத்ர வ்யாக₂யாநததில ஸபஷ்டம. நம் ஸ்வாமியும அவ்வாகயங்களை பக்கம 5, 6ல உத₃ாஹரித்துள்ளார். ஆகையால் ஸவப்ரயோஜநபரத்வம் ஆஶரயதே₃ாஷஜநயம்

த்யாஜ்யம் என்பதும், அதை விதி₄க்கும் வேதா₃ந்தத்தின அர்த்த₂ம ஸாரதராாத்த₂ம் எனபதும தெளிவு.

பக்கம 7ல "முக்₂யமதுவே" இதயாதி₃ ஸூத்ரங்களை உதா₃ஹரித்து (பக்கம 8ல) "இவ்வாருக ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்களுடைய ஸ்வக₃தஸ்வீகாரத்தின ஏற்றதலைத ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணததிலே பலபடியாக அருளிச்செய்தார்' என்று எழுதுகிருர். உதா₃ஹ்ருதஸூத்ரத்திற்கும இவாகது அபி₄மதமான பரபத்தயுபாயதவத்துக்கும ஏதேனும ஸம்ப₃ந்த₄ம் உண்டா? உண்டு என்பதற்கு நிரூபணம வேண்டுவதில்லையா? ஸூத்ரங்களை உதா₃ஹரித்து விட்டதாலேயே அபி₄மதம் ஸித₃தி₄க்குமா? ஹேதுபே₄த₃த்தாலே பரபத்தி மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும என்றருளிச்செய்து, ஆழ்வார்களின ப்ரபத்தி, ப₄க்திபாரவஶ்ய கார்யம என்றருளிச்செய்து, அந்த ப₄க்தியின் காரயமாக வரும அம்ஶங்களை நிரூபிக்கிருர "ப₄க்தி தனனிலே" என்று தொடங்கி, ஆழ்வாருடைய விலக்ஷணப₄க்தியின கார்யவிஶேஷங்களை நிரூபித்த மாத்ரத்தால ஆழ்வார்கள் உபாயப்ரபத்திநிஷ்ட₂ா என்பது தேறுமா? "ப₄வந்தி ப₄ாவா பூ₄தாநாம் மத்த ஏவ" [ஜீவராசிகளின எல்லா நிலைகளும என்னுலேயே ஏற்படுகின்றன.] எனகிறபடியே ஸர்வப்ரவ்ருததி நிவ்ருத்திகளும ப₄க₃வத₃தீ₄நமாயிருக்க, ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்கள் ப்ரபத்தியையுபாயமாக அநுஷ்டி₂த்தார்கள் என நம் ஸ்வாமி திருப்பித்திருப்பி எழுதுவது அபஸித₃த₄ாந்தமேயாகும். கீழே கூறிய பல நிரூபணங்களால் ப்ரபத்த்யநுபாயதவம தேறி நிற்கிறது. நம் ஸ்வாமியோ (பக்கம 8ல்) 'மோக்ஷாபாயங்கள் ப₄க்தி ப்ரபத்தி. இதுவே தே₃ஶிகன், லோக தே₃ஶிகன, மாமுநிகள் முதலான மாமணிகள் கண்ட ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம என எழுதுகிருர். இது லோக பரதாரணம (உலகை வஞ்சிப்பது) அல்லவா? இது பண்டி₃தக்ருதயம் அன்று, விவேகிகது உகந்ததன்று, இது தே₃ஶிக பக்ஷம் என்று கே₄ாஷிததுககொள்க. லோகதே₃ஶிகபக்ஷம எனனும வாத₃த்தினின்றும் நிவருத்தியடைக.

நிஷ்காஷ நிகஷததில்
பரத₂மாதி₄கார பரீக்ஷா ஸமாப்தா.

ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்

இரண்டாம் அதி₄காரம்

ஸ்த்திரீகரணுதிகாரம

श्रीकृष्णपादलोकार्यरम्यजामातृसूक्तिभिः ।
स्थिरीकरोम्य'सारा'दिपद्यार्थं देशिकोदितम् ॥

असारमल्पसारं च सारं सारतरं त्यजेत्
भजेत् सारतमं शास्त्र(स्त्रं) रत्नाकर इवामृतम् ॥

என்று முன் உதாஹ்ருதமான உத்தர கீதாவசநம், ஸ்ரீமத்ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரத்திலே ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுலேயே விவரணம் செய்யப்பெற்றிருக்கிறது

கடலிலுள்ள விஷம் முதலியவற்றைத் தள்ளி அம்ருதத்தைப் பெற்றாற்போல் சாஸ்திரத்திலும் அஸாரம் அல்பஸாரம் ஸாரம் ஸாரதரம் ஆகியவற்றை விலக்கி ஸாரதமத்தை ஸ்வீகரிக்கவேண்டும் என்று இதன் திரண்ட பொருள்.

சாஸ்த்ர சப்தார்த்த நிரூபணம்

(1) இதில் சாஸ்த்ர சப்தமானது பாஹ்ய குத்ருஷ்டி சாஸ்த்ரங்களேயும் வேத சாஸ்திரத்தையும் போதிக்கின்றது 'வேத சாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி' என்று வேத மொன்றே சாஸ்த்ர மென்பதாகப் பிரமாணமுள்ளது முக்யார்த்தம் வேதமே ஆகிலும் வேதாங்கங்களேயும் சாஸ்திரம் என்று வழங்குவது உண்டு. ஜ்யோதிஷ சாஸ்த்ரம், சந்தச் சாஸ்த்ரம், சப்த சாஸ்த்ரம், ந்யாய சாஸ்திரம், சதுஷ சாஸ்த்ரம் என்றாற்போல ப்ரயோகம் காண கிறோம். 'மோஹ சாஸ்த்ராணி கார்ய" இத்யாதியாக பாஹ்ய சாஸ்திரங்களிலும் இந்த ப்ரயோகமுளது ஆகவே ப்ரக்ருத ச்லோகத்தில் முக்யத்துடன் அமுக்யத்தையும் விவக்ஷித்து பாஹ்ய குத்ருஷ்டி சாஸ்திரங்களேயும் சாஸ்த்ரமென்றுகொண்டது "க்₃ராமக்₃ நிம் பராஹமணம் சைவ தரீணி தேஜாம்ஸி ந ஸப்ருசேத" என்று

கே₃ாவையும் பிராஹமணனையும தேஜஸ் எனபதுபோலே தேவ சபததிறகு முகயாாததமானவன எமபெருமானே ஆகிலும தேவாகளுள அகநி அவமன (தாழநதவன்), விஷணு பரமன் எனறு ச்ருதி உபாயஙகளுககுள கர்மயோகாதிகளைச சேர்தது முகயோபாயம் அமுக்யோபாயம எனகிறுர்கள. ஸாலோக்ய மோக்ஷம் ஸாமீபயமோக்ஷம ஸாரூப்யமோக்ஷம ஸாயுஜ்யமோக்ஷம எனறு புருஷார்ததத்திலும அமுக்யத்தையும சேர்தது மோக்ஷ சப்தம் ப்ரயுகதமாயுள்ளது

பரஹ்ம சபதமானது பகவாஞெருவனிடமே முகயமாஞலும வேதம பரகருதி முதலியவறறிலும அமுகயமாய் பிரயோகிககப் படுகினறமையால ஸாமாநயவிசேஷநயாயததாலே நாராயண சபததில பாயவஸிபபதாக ஸித்தாந்த நிாணயம ஸமநவயாதி கரண சருத ப்ரகாசிகையில.

'ब्रह्मशब्दस्य साधारणत्वं नाम बहुष्वर्थेषु प्रयुज्यमानत्वम्। न तु प्रवृत्तिनिमित्तसाधारण्यम्। प्रवृत्तिनिमित्तभूतस्य निरतिशय-बृहत्त्वस्य भगवद्व्यतिरिक्तगामित्वसन्देहसहत्वं वा'

எனற நயாயம சாஸதர சபததிலும துலயம, அகநி-இநத்ர முதலிய சபதஙகளும ஸாக்ஷாததாக பரமாதமாவையே போதிககச செயதேயும் தேவதாநதரததிலும பிரயோகிககபபடுகினறன.

(2) (*ஸ ைதர்சநம ப-15) "பாஹய குதருஷடி சாஸதரங களுககு சாஸ்த்ரதவமேயிலலே" எனறு எழுதுவது "மாதா மே வநதயா" எனபதோடு ஒககும. "பாஹ்ய குதருஷடி சாஸத ரஙகள அத்யந்தாஸாரஙசளாகையாலே அநுபாதேயங்கள" எனறு தேசிகன செய்தருளிய விவரணமானது உசிதமானதே. சாஸதரே அஸாரம் எனறு அந்வயமென்பதை "ச்ருதிபதவிபரீதம க்ஷ்வேளகலபம" எனறு தாம சுலோகததிலே விவரணம செய் தருளியது அநவாருஹயவாதம (* ஸ ைதாசநம-ப, 20) என்பது சரியனறு.

---

* ஸாரதம நிஷ்காஷததில ஸ ைதாசனம எனக்குறிக்கப்படுவது ஸ ைதர்சனம 275 (மாமுனிகள மலா).

வாஸ்தவார்த்த விமர்சம்

(3) "வேதததில் ஐஹிகாமுஷ்மிக ஐசவாய பரதிபாதக பாகம அஸாரம, ஆதமப்ராப்தி ததஸாதந பரதிபாதக பாகம அலப ஸாரம, பரமாதம ப்ராப்தி ததஸாதந பகதி ப்ரதிபாதகபாகம ஸாரம் பகவதநுபவ பரீவாஹ ஸவாாதத கைஙகாய ததஸாதந பூதாத்ம ஸமாபபண பரதிபாதக பாகம ஸாரதரம, பராாதத கைஙகாய ததஸாதந ஸிதேோபாய பரதிபாதக பாகம ஸாரதமம எனறே வாஸதவார்த்தம" (ஸா. ப 16)

எனறு அர்ததவாணநம் செய்வது லோகாசாாய ஸ்ரீஸூகதிகளுக்கும ஆழவார் ஆசார்யர்கள் அநுஷடாநததிற்கும விருததமானது.

(4) சரமபர்வநிஷடையேயன்றோ ஸாரதமம எனறுர் ஸ்ரீவசன பூஷணததின இறுதியிலே அதை மறநதிடடாரிவா சரமோபாயம ஸதாசாாயாபிமாநமே எனறு ஸகலவேதாநதஸாரவிததமரான பூாவாசாாயாகள தஙகளுககுத தஞசமாக அநுஸநதிததும உபதேசிததும போநத ரஹஸ்யார்ததததை......பரபநத சேஷத்தாலும ஸாஸபஷடமாக அருளிச்செய்கிறா எனறா மாமுநிகள.

ஸூ. 444. ஸ்வஸ்வாதநத்ாய பயத்தாலே பகதி நழுவிற்று.

ஸூ. 445. பகவத ஸ்வாதநத்ர்ய பயததாலே ப்ரபததி நழுவிறறு

இதற்கு மாமுனிகள விவரணமாவது:—

" ஸ்வபாரதநத்ாயாநுரூபையாய் மஹாவிசவாஸரூபையான பரபத்தி பநதமோக்ஷாபயநிாவாஹகனை பகவான தன ஸ்வாதநத்ாயத்தாலே மீளவும காமாநுகுணமாக வைதத சிநதை

(ஸாரதம நிஷ்காஷம் பககம் 11)

வாஙகிவித்து ஸமஸரிப்பிக்கில செய்வதென் என்கிற மஹாபயத் தாலே இவனுககு உபாயமன்றியிலே வழுவிநினறது" எனறு.

சூ. 447 ஆசாாயாபிமாநமே உத்தாரகம்.

சூ 451 இவனுககு அநுகூலர் ஆசார்ய பரதநத்ரர் உபேக்ஷணீயர் ஈசவரபரதநதரா எனகிற லோகாசார்ய ஸூகதி களால தயஜேத எனபதறகு இலககாககின ஸிதத ஸாதந நிஷடையை 'பஜேத எனறு கொணடும பஜேத் எனறு கொணட சரமபர்வநிஷ்டையொனறிருபபதையே மறநதும தோனறியபடி பஞசகம நிஷகர்ஷிபபது மாமுநிகள கணட ஸாரநிஷகாஷ மாகுமோ?

அர்த்த பஞசகததில்-உபாய ஸ்வரூபமெனகிறது காம-ஜஞாந-பகதி-பரபததி-ஆசாாயாபிமாநம எனறு ஐநது எனறு லோகாசார் யா அருளியபடி பாாததாலும ஆசார்யாபிமானமேயனறோ சரமோ பாயமாய் ஸாரதமமாயுள்ளது. ஸவாமி தேசிகன நிரவாஹததினபடி உபாயபக்தி பரபததி ஆசாயாபிமான மிவையெலலாம ஸாரதமம எனறு ஸித்திபபதாலிதுவே உசித நிாவாஹம லோகாசாாயருக கும மாமுநிகளுககும ஸமமதமானது.

ஸாரதமமான சரமபாவ நிஷ்டையை இவர் மறநதிடடோ மறைததிடடோ எழுதியுளள அஸாரவியாஸம நிரஸிககவேணடிய தேயாயிறறு.

(5) "ஸவாாதத கைங்காய. தத்ஸாதநபூதாதம ஸமாபண பரதிபாதகபாகம ஸாரதரம" இதை விட்டிட வேணடும எனனு மிவர், ஆழ்வார் ஆசார்யர்களைபபறறி நமபிள்ளை ஈடிலும ஸ்ரீவசந பூஷணததிலும ஸாதந ஸமாபண நிஷட்டராகவும ஸவாாதத கைஙகாய பரராகவும அருளிச செயதிருப்பதை நினைகக விலலை.

ஸ்ரீவசந பூஷணததில—

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 12)

265. ஸ்வப்ரயோஜநபரருக்கு உத்தேச்யன் நெஞ்சினால நினைப்பான் யவன என்கிறவன. உபாயம ஸ்வகீய ஸ்வீகாரம. உபேயம-ஸவாாதத கைங்காயம

மூ. 266. இருவரும் அநுக்ரஹததுககு இலககு. விவரணம்-ததாமி-மோக்ஷயிஷயாமி எனகிற அநுகரஹததிறகு விஷயம என்று.

மூ 268. உபாயம் ஸவீகார காலத்தில புருஷ ஸாபேக்ஷமு மாய் புருஷகார ஸாபேக்ஷமுமாயிருககும. விவரணம-ஸித்தோபாயம -சரணவரணரூப ஸ்வீகாரகாலததில ஸவீகாததாவான புருஷனை யும புருஷகாரததையும அபேக்ஷிததிருக்கும.

மூ. 269. ஸவப்ரயோஜநபர ரெலலாரையும் பரதிகூலராக நினைககலாமோவெனனில்

மூ. 270 இஙகு ஸ்வபரயோஜநமெனகிறது ஆச்ரயதோஷ ஜநய மானததை

மூ. 271. ஆகையாலே தோஷமில்லை

மூ. 272 விஷய தோஷததால வருமவையெலலாம துஸதயஜமாயிறே யிருபபது.

இங்கு மாமுனிகள் விவரணம—

"ஸ்வபரயோஜநபரரை பரதிகூலரென்று அவிசேஷேண அருளிச்செய்தாரிறே இநத ஸவபரயோஜநபரதை அநுகூலாக் ரேஸரரான ஆழவாாகள் பககலிலும தோற்றியிருககையாலே தந் நிபநதநமான பராதிகூல்யம அவாகள பக்கல வாராதபடி பரிஹரிகக வேணுமெனறு திருவுளளம பறறி ததவிஷய சஙகையை அநுவதிககிறா "ஸவபரயோஜந பரரெலலாரையும என்று தொடஙகி ஆழவார்களுடைய ஸவபரயோஜநம விஷய தோஷஜந யம, பராதிகூலய ஹேதுவாகச் சொல்லபபட்ட ஸவபரயோஜநம

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 13)

ஆச்ரய தோஷஜநயமாய் ஆழ்வார்கள பக்கல ஸ்வப்ரயோஜநம விஷயதோஷஜநயமாயிருககையாலே அநத பராதிகூலயம இவர்கள பககலிலும வருமெனகிற தோஷமிலலை அநுபவ விஷயமான விக்ரஹவைலக்ஷணயமாகிற தோஷததாலே வருகிற ஸவபரயோஜநபரதை, ததஹேதுவான பராவணயம ததஸிதயாததமான வயாபாரஙகளெலலாம ஸ்வரூபவிருத்தமெனறு விடபபார்த்தாலும விட அரிதாயிறே யிருபபது என்று துஸதயாஜமாயிறேயிருபபது எனறுா லோகாசாரயரும மாமுனிகளும தயாஜ்யமிது எனறு இவா வ்யாஸம, சோராபராததததை ஆணிமாணடவயன பககலிலே ஆரோபித்தாபபோலே தமது அஸாரவியாஸததிற்கு மாமுனிகள் கணட ஸாரநிஷ்காஷம எனற மகுடமிடுவது தகாது

(6) நம்பிளளை ஈட்டில் எனதாவி (2, 3, 4.) பாசுர வியாகயாநததிலே அருளியதாவது—

''ஆதமஸமர்பணம் பண்ணுவிடில் ஸர்வ முகதி ப்ரஸங்கமாம, ஸமர்பிககில அவனதான வஸதுவை அவனுககுக் கொடுதததாம ஆனால செய்யவகுபபது என? எனனில, பராந்தி ஸமயததில் ஸமர்ப்பிககவும வேணும. தெளிந்தால கொடுததோமெனறிருக்கக் கடவனலலன.'' மயா ஸமர்பித: அதவா கிநநு ஸமாப்பயாமிதே எனறுறிறே எனறு

இஙகு அருமபதத்திலும அரும்பத விளககததிலும செய்துள்ள நமபிளளை தாதபாய நிஷகர்ஷமாவது— அபரபுததனுய் தனனுடையதை ஸமாப்பிதததாககினுலும, பரபுததனுய் அவனுடையதை அவனுககு ஸமாபபிபபதாகச் செயதாலும, அநுசயமிருநதாலும இரண்டிலும் பல ஸிததியில ஸநதேஹமிலலை.

ஈட்டில அருளியது அப்ரபுத்தனுய ஆதமஸமாபபணம பணணி பரபோத தசையில அநுசயிபபவனைப பறறியேயனறி அபரபுததரே ஸமாபபிககவேணு மெனபதிலலை ஆழவார்களுககும

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் போன்ற ஆசார்யர்களுக்கும் அபரபோதமென்பது கூடாதிறே என்பது தெளிவிக்கப்பட்டது. தேசிகன் அருளியபடி "பரமாத்ம தத்பராப்தி தத்துபாயங்களை வெளியிடும் ப்ரதேசம் ஸாரதப்ய" என்று கொண்டால் ஆசார்யாபிமானமும் ஸாரத்மத்தில் அடங்குவதால் ஸ்வரஸமாகிறது.

இனி மற்றுள்ள ரஹஸ்யங்களில் லோகாசார்யஹ்ருதயமின்ன தென்பதைத் தெளிவிக்கலாகிறது. தத்த்வ சேகரத்தில் உபாய ஸ்வரூப நிர்ணய ப்ரகரணத்தில —

'இப ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்திக்கு உபாயம—ந்யாஸ—த்யாக—நிக்ஷேப—சரணாகத்யாதி சப்த வாச்யமாய ஸத்யவசநாதி தர்மங்கள போலே ஸர்வாதிகாரமாயிருந்துள்ள பரமாத்மப்ரபத்நம். அதாவது—. யாசஞா காபமான விஸ்ரம்பரூபஜ்ஞாந விசேஷம். அதில் ஜ்ஞேயாகாரம ஈச்வரனுடைய நிரபேக்ஷ ஸாதநத்வம்—ஜ்ஞாநாகாரம வ்யவஸாயம இதுதான சாஸ்த்ரார்த்தமாகையாலே ஸக்ருத் கர்த்தவ்யம. இவவதிகாரிதான ப்ரபத்தி பண்ணின வநந்தரத்திலே மோக்ஷம வேணுமென்றிருந்தானாகில் அப்போதே பலமாயிருக்கும். உபாயமப்போதே நிஷ்பந்நமாகையால

அவ்யவஹிதமாயும வ்யவஹிதமாயும பரமாத்ம ப்ரபத்நமே ப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகம்.

நநு—ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகில நாநய. பந்தா என்றதோடே விரோதியாதோவென்னில், ப்ரபத்தியும ஜ்ஞாந விசேஷமாகையாலே விரோதியாது. குருலகுக்களுக்கு விகல்பம் கூடும.

ஆக, ஸ்வரூபாநு குணபுருஷார்த்தம... ...பரமாத்ம கைங்கர்யம தத்ப்ரதிபந்தக நிபர்ஹணோபாயம ... .ஸ்ரீமந்நாராயண சரணாரவிந்த சரணாகதி என்கிற ஜ்ஞாநவிசேஷம என்றார். ஸ்வகதஸ்வீகார ரூபப்ரபத்தியின உபாயத்வமிங்கே ஸம்ப்ரதிஷ்டிதம.

(ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம பக்கம 15)

அர்த்தபஞ்சகத்தில்—

ப்ரபதத்யுபாயமாவது—பக்தியோகததில அசக்தருக்கும் அப்ராபதருக்கும ஸுகரமாய சீகரபலபரதமுமாய், உபாயம ஸகருத்தாகையாலே உபாயாநுஷ்டாந ஸமநநதரம உணடாகக கடவதான பகவத விஷயாநுபவஙகளெல்லாம ப்ராபயகோடி கடிதஙகளாகையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருககும

'இதுதான ஆரதத பரபததி எனறும தருப்த பரபததி எனறும இரணடு படிபபட்டிருககும'' இதயாதி.

ஆசாரயாபிமாநமாவது— ''இவையொனறுககும் சக்தனன றிக்கே யிருப்பானொருவனைக குறித்து .. ..ஸதநமதய பரஜைககு வயாதியுணடானால அது தன குறையாக நினைதது ஔஷத ஸேவையைப பணணும மாதாவைபபோலே இவனுக்காகததான உபாயாநுஷ்ட்டாநம பணணி ரக்ஷிகக வலல பரமதயாளுவான மஹாபாகவதன அபிமாநததிலே யொதுஙகி 'வலலபரிசுவருவிப் பரேல அதுகாணடுமே'' என்கிறபடியே ஸகலபரவருத்திநிவருததி களையும அவனிடட வழககாககுகை எனறு.

ப்ரபத்தி உபாயமெனபதும ஆசார்யாபிமானமென்பது தனக்காக ஆசார்யன செய்யுமுபாயாநுஷடானததைப பெறுகை எனபதும இஙகு விளக்கமாயிறறு.

இனியும ''பரமபுருஷார்த்ததததுக்கு அநுரூபமான சரமஸாதந ஸ்வீகாரததை விதிககிறது சரமசலோகம'' எனபதாக ஸவகத ஸ்வீகார விதிருபம சரமச்லோகம எனறு யாதருச்சிகப்படி

முமுக்ஷுபபடியில் கைங்கர்யத்தைப ப்ராரததிககக கூடுமோ வெனனில ''படியாய கிடந்துன பவளவாய காண்பேனே எனகிற

படியே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை வந்தேறியன்று ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம ஆகையால் வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம" என்கிற ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது என்று.

மேலேயும — " இவனார்த்திக்க வேணுமோ, ஸர்வஜ்ஞன இவன நினைவு அறியானோ? என்னில இவன பாசுரம கேட்ட வாறே திருவுள்ளமுகக்கும" என்றும " கைங்கர்யம தான நிதயம, நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும" என்றும "பேற்றுக்கு வேண்டுவது, விலக்காமையும இரப்பும" என்றும ப்ரார்த்தனையின ஆவசயகத்வத்தைத அருளினார்.

ரக்ஷணம புருஷார்த்தமாகைக்காக ப்ரார்த்தனை என்பதாக மாமுநி விளக்கமிங்கு

இனி சரிய.பதிப்படி — உபாயாநுஷ்டானத்துக்கும உபேய ப்ரார்த்தனைக்கும முன்பே இத்யாதி

மேலும அநந்யஸாத்யே . ..இத்யாதி ப்ரமாணங்கள மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லுகையாலே ப்ரபத்தி ஸவதந்த்ர ஸாதநமன றென்கிறது அர்த்தமன்று.

வரஜ — புத்திபண்ணு .. ..இதுதான உபாயாந்தரங்கள போலே அஸக்ருத்கரணீயமன்று கந்யகாப்ரதாநம்போலே ஸக்ருத கரணீயம.

ப்ரபத்யே — பற்றுகிறேன .. . இந்த புத்தி விசேஷமாகிறது ஸக்ருதநுஷ்டேயமாய இருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம.

ப்ரந்தபடி — த்வயப்ரகரணத்தில் " வாசயம ஸக்ருத் கர்த வ்யமானுப்போலே வாசகோச்சாரணமும ஸக்ருத காதவ்யம" என்றார். இதனால த்வயமந்த்ரத்தைச்சொலலி சரணாகதியநுஷ்டாநம ஸக்ருத செய்யவேணுமென்றபடி. " சரணாகதி மோக்ஷஸாதன மென்னுமிடம ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்திலும சொல்லிற்று" என்பதாக தநிசரமம.

(ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம பக்கம 17)

இதில "கர்தவ்யம் ஸகருதேவ ...." எனகிற நயாஸ திலக சலோகததை ப்ரமாணமாக உதாஹரித்து நயாஸமாவது—ஸ்ரீமானுன நாராயணன திருவடிகளிலே பணணப்படட ஆத்மாத்மியாகிலபர ஸமாபபணம, என றருளிசசெய்தார.

தநிப்ரணவததிலே—

"இததால ஆதம ஸமர்பணம சொலலிற்றுயிறறு.. . ஸமாபணம கூடுமபடி எனனெனனில—இருககிற ஸமஸாரததில கொடுமையாலும, பேறறில தவரையாலும ஸமாபணம பணணியலலது நிலலாதிறே சைதநய ஸவபாவம், ஆனுல ஸவரூபவிரோதமான ஸமாபபணம பணணினவன ஸவரூபஜஞாநம பிறநதால பராயச்சிததம பணணவேணடாவோ வெனனில்—வேணடா. எங்ஙனே என்னில அந்யதா பரதிபத்தியான ஆதமாபஹாரம பணணினவன் ஸாவபாபமும பணணி தனனையும அழிததுககொணடாபபோலே யதாவதபரதிபததியான ஆத்மஸமாபணம பணணினவனுககு ஸாவபராயசசிததமும் கூடி ஸாவபராயசசிததமும பணணினுனாககடவன.

அனறியே ஸவாணுபஹாரம் பண்ணினவன அபஹரிதததநததைககொண்டு அததாலதானுணடாகையாலே பராயசசிததம் பணணலாம. இஙகு கொடுத்தது தனனை யாகையாலே பராயசசிததம பணணுகைககுத தானிலலாமையால ஸாவபராயச்சிததமும ஸவரூபலாபமும ஆதமஸமாபணமெனனு மிடம பரமாணுநதரஙகளிலே கணடுகொளவது" எனறு பரணவாததமான ஆதமஸமாபணம அவச்யகாதவயமெனறும், அது யதாவஸத்திதபரதிபததியாகையாலே ஸாவப்ராயசசித்தமிதுவே யெனறும நிஷகாஷிததருளினுர்

ஆக இவறறுல ஸ்ரீகாநதன ப்ரதாநோபாயம் அவனை வசீகரணம செய்வதறகுஉபாயம— நாம் அஙகபஞ்சக ஸம்பநநமாய் ஸ்கருத அநுஷ்டிககும ஸவரூப ப₄ர ப₂ல ஸமாபணுதமக பரபததி.

ஈட்டில அருளியபடி ஸாவமுகதி பரஸஙகம வாராமைககாக இவ வநுஷடடாநததை சாஸதரஙகள விதிககினறன ஆசாரயாபிமாந மும உபாயாநுஷடடாந முகததாலேயே மோக்ஷஸாதநம "பஜேத ஸாரதமம" எனபதறகு பகதி பரபததி ஆசாரயாபிமானஙகள விஷயஙகள எனறதாயிறறு. "ரஹஸயதரயமானது வேதாநத சாஸதர பினனம" (ப-16) எனருல் வேதாநததிறகுள ஸார மாவது எபபடி? வேதாநததைபபாரக்கிலும ஸாரம எனருல வேத வேதாநத பஹிரபூதமாய் முகய சாஸதரமேயாகாதனரே. 'வேதசாஸ்தராதபரம நாஸதி' எனறு தாமே எழுதியதை மறநதாரபோலும.

"ரஹஸயத்ரயத்திற்கு சாரீரகாபேக்ஷயில்லை ரஹஸ்ய த்ரயாநுகுணம சாரீரக பாஷயாதிநயநம உசிதம" (ப. 20) எனறு ஸ்வாபிராயத்தைத தெரிவித்துள்ளார 'நிதயா நிதய வஸ்து விவேகாதயச்ச மீமாம்ஸாச்ரவண மந்தரேண ந ஸமபத ஸயநதே' எனறு ஸ்ரீபாஷ்யம இதிஹாஸ புராணயோரபி ஸமசய விபர்யய பாஹுள்யாத் தநநிராஸாய ப்ரஹமவிசாரோ பேக்ஷித" எனறு ச்ருதபரகாசிகை "ஸ்மருதயாதிகே ஹயவிதத ஸரணிர் நீதிசுததைவ ஸாததயா" என்று மீமாமஸாபாதுகை "புராணேதி ஹாஸ தாமசாஸ்தர வ்யாகரணஜோதிஷவபி தநதவாாதத நிரணயோ நயாய மீமாமஸா விஷய நீதிவாகதவயேந விநா ந ஸஞஜாகடிதி கிமபுநாவேதே" எனறு பாதுகாபரிதராணம.

ஸிமஹாவந குபதிநயாயததாலே தாகாநுகுணமான சாஸதர மும சாஸதராநுகுண தாகமும பரஸபரோபகாரசஙகள எனபது ஸிததித்ரயம முதலியவறறில கணடோகதமாயுளளது

சாரீரகாபேக்ஷயிலலை எனபது "ஆாதஜோபசசநததநம கத்யம பாஷ்யம து பராஞஜநம। இதயாவிலதிய" எனறு கதய பாஷ்யத்திலே குறிப்பிடட அதிகாரிகளுககேயொககும ச்ருத

ப்ரகாசிகாசாரயர் சப்தாதிபேதாதிகரணததிலே பரபததயுபா யாநுஷ்டடாநததை ஸூதரபாஷயாரூடமாகக் கொணடது ரஹஸயதரயாநுதண மெனறுதானே ஸ்ரீவைஷ்ணவாகள இசைய வேணடும சாரீரகாபேக்ஷயிலலை எனபதனல இவருககு இஷட ஸிததியொனறுமிலலையே

(7) ஸவாாதத கைஙகர்யம புருஷாாததம பகதி பரபததி கள உபாயம எனறு சொலலும வேதாநத விததுககளை பகதி பரபததிகள அதிகாரி விசேஷணஙகள, பகவத க்ருபாப(வ?) ஸ்பூதஙகள : பராாதத கைஙகாயமே பரமபுருஷாாததம" எனறு சொலலி வேதாநத ஸாரநிஷ்டடர்கள கணடிக்கிறாகள" எனறு கூசாதே எழுதுகிறரிவர்

ஸவார்தத கைஙகர்ய ததுபாய ப்ரபததி நிஷடடா ஆழவா ராசாாயாகள எனறு ஈட்டிலும ஸ்ரீவசந பூஷணததில ஆதிமத யாநதஙகளிலும இதன மாமுனிகள் வியாகயானததிலும தெளிவா யுளளது இவாகளை கணடிககிறாகள வேதாந்தஸார நிஷடா எனறு எழுதுகிறா வேதாநதஸாரநிஷடா எனபதாகத் தமககுத் தாமே முடிசூடிககொளகிறா.

(8) கணடநீயா ஆழவாா ஆசாாயாகள, கணடிபபவாகள வநதயாஸூத ஸஹோதராகள சசசஙக தநூதரா எனறே இவா பதிலளிககவேணும. ஸாதத்விகதயாக புரஸ்ஸரமாய அநுஷடிககப்படும காம-ஜஞாந-பகதி-பரபததி ஆகிய உபாயங களில ஸவாாதத கைஙகாயமெனறும பராாதத கைஙகாயமென றும பாகுபாடு உணடோ? மோக்ஷததில பரிபூர்ண பரஹ்மாநு பவததில தாரதமயமுண்டா? அதன் பரிவாஹஙகளான கைஙகா யஙகளில ஸவாாதத பரார்த்த விபாகமுணடா. (1) சாஸ்தர ப்ராபதம, (2) ஸவபாவப்ராப்தம, (3) ராக ப்ராப்தம எனறு மூனறுவிதஙகளான வியாபாரஙகளும "யதகரோஷி யதச்நாஸி தததுருஷவமதாபணம, எனகிறபடியே பராாததஙகளாயிருகக

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 20)

ஸ்வார்த்த கைங்கர்யமென்று விபாகம் செய்வது உசிதமன்றே "தனக்கே யாகவெனைக் கொள்ளுமீதே" என்கிற நிஷ்டை யானது ஸ்வப்ரயோஜனபரராய் கொண்ட ஆழ்வார் ஆசார்யர் களுக்குமில்லை தமக்கேயுண்டு என்று கொண்டு அவர்களைக் கண்டிக்கிறுரிவர்.

(9) இவர் நினைக்கும் ஸித்தஸாதந நிஷ்ட்டர் எக்காலத்தி லும் யாருமிருந்ததில்லை. ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் ஸ்வகத ஸ்வீகார நிஷ்ட்டர் என்பதிலிவருக்கும் விப்ரதிபத்தியிருப்பதற்கில்லை. என் தாவி ரட்டிலும் ஸ்ரீவசந பூஷணத்திலும் ஸ்பஷ்டமானது இது என்பது முதலதிகாரத்திலே விளக்கப்பட்டது.

மதுரகவிகளும் அவரையடி யொற்றிய பட்டர் முதலிய ஆசார் யர்களும் ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டடர். யதிராஜவிம்சதியில் பதினெட்டாவது சுலோகத்தின்படி பின்புள்ளாருக்குமாக எம் பெருமானுரே உபாயாநுஷ்டாநம் செய்துவிட்டதாகவும் எம் பெருமானுருக்குப்பின் எல்லோரும் ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டடரே என்றுமன்ரு இவர் கொள்கை; ஸித்தஸாதந நிஷ்டடையும் ஆசார்யாபிமாநமும் பிந்நபிந்நம் ஒருவருக்கும் இரண்டுமிருக்கா தன்ரு ஸித்தஸாதந நிஷ்டடரை சிரித்திருப்பர் மதுரகவி நிஷ்ட்டையிலிருப்பவர் இவர்களுக்கு அவர்கள் உபேக்ஷணீயர். பகவத ஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே ஸித்தஸாதந நிஷ்ட்டர் பரபத்தி நழுவிற்று. ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம் இப்படியாகில் ஸித்த ஸாதந நிஷ்ட்டர் ஒருவருமில்லையே.

கிடாம்பியாச்சான் ஸம்ப்ரதாயத்திலே ஸ்வநிஷ்டடர் உக்தி நிஷ்டடர். ஆசார்ய நிஷ்ட்டர் என்று காண்பதுபோல இவர் உதாஹரித்துக்காட்ட முடியாதே.

பகவத் ப்ரஸாதம் நிர்ஹேதுகமாகில் என்தாவி ஈட்டிலருளிய ஸாவமுக்தி ப்ரஸங்கத்திற்குப் பரிஹாரமில்லை. ஏதேனுமொரு

வியாஜம கொள்ளில அதுவே பரஸாத ஹேதுவாம். நிர்ஹேதுக வாததறிறகு அவகாசமிலலே.

'முகுநத கருணும் வநதே முகதேஷவதிகவதஸலாம | ஸ்வரூப ஸமஸ்தவெள யஸயா: நிராஹேதுகஸஹேதுகெள" எனபதே நிஷகருஷடஸித்தாநதம நிர்ஹேதுகமான க்ருபை யானது ஒரு வ்யாஜததை ஸஹகாரியாகக் கொணடே பலம தருகிறது. ஸஹகாரி விசிஷட பரஸாதம ஸஹேதுகம் சிதசித விசிஷட ப்ரஹ்மம காரயம என்னுமாபோலே" நிருபபதேச்சா சபதோ நிதயேச்சாயா: அவதாரஸமயஜனயேசசாயாசச ஸாதாரணா: என்று ச்ருதபரகாசிகை.

"நிரவயாஜக்ருபாளுத்வேபி நிராஹேதுகமேவ ந மோசயதி, ஸவலீலாயாஸ ஸர்வதைவ விரோத பரஸஙகாத மோசகஸயாபி பசவதோ முக்தயுபாய தர்மஸாபேக்ஷதவாத ந வைஷமய நைாகருணயே, வைஷமய நைாகருணயே ந ஸாபேக்ஷதவாத இதி நயாயாத்" எனறு யாதவாப்யுதய வயாக்யாநததிலே தீக்ஷிதரும.

உபாயம் புருஷஸாபேக்ஷம் புருஷகாரஸாபேக்ஷமும் எனறு ஸ்ரீவசந பூஷணத்திலும, எனதாவி ஈடடில ஆதம ஸமாப்பணம பணணிவிடில ஸாவமுகதி ப்ரஸஙகம வரும் ஆகையால அதைப் பண்ணவேணுமெனறும, அஙகு அரும்பதம்—விளகக மிவைகளி லும் தநிபரணவததிலும ஆதம ஸமாபணம் ஸர்வபராயச்சிததம அதறகு ப்ரரயச்சிததம வேணடாவெனறும ஸததாபிததிருபப தையும எமபெருமானர் பரபததியில பினபுளளோர அந்தர்பூதர் எனபதையும மனதில கொணடால ஸிததஸாதந நிஷ்ட்டா எனறு ஒரு அதிகாரி காலத்ரயததிலும கிடையாதெனறு தெளியலாம. ஸாதயோபாய நிஷட்டனே ஸித்தஸாதந நிஷட்டன எனபது ஸததிரீகரணபாகத்தில தேசிகனல் ஸததாபிதமாயிற்று ஆகவே பக்தி ப்ரபததி ஆசாரயாபிமானம மூனறும 'பஜேத ஸாரதமம சாஸதரே' எனபதறகு விஷயம, என்று தேசிகன வியாக்யாநிததே ஸர்வஸமபரதாய ஸமமதம. பகவத ஸவாதநதர்ய பயததால நழுவிய ஸிததஸாதந நிஷட்டையானது ஸாரதமமாக மாடடாது அபபடியொரு அதிகாரியும கிடையாதெனபது ஸ்ததிரீ க்ருதமாயிற்று. இதி ஸமஞ்ஜஸம்

ஸத்திரீகரணம எனனும இரணடாம அதிகாரம முறறிற்று
சீரார தூபபுல திருவேஙகடமுடையான
திருவடிகளே சரணம்.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்

த்$_3$விதீயாதி$_4$கார பரீக்ஷா

இரண்டாம் அதி$_4$காரமான ஸதி$_2$ரீகரணாதி$_4$காரத்தில் முதற்கண், நம் ஸ்வாமி ஶாஸ்த்ர பத$_3$ார்த்த$_2$விசாரம் செய்கிறார். இங்கே ஓர் முக$_2$யவிஶேஷத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். ஶாஸ்த்ர பத$_3$ார்த்த$_2$விசாரமோ அஸாராதி$_3$ பத$_3$ார்த்த$_2$விசாரமோ நமக்கு முக$_2$யமல்ல. ஸம்ப்ரதா$_3$ய ஸாரார்த்த$_2$ம் எது என்ற விசாரமே முக$_2$யமானது. ஸாரதமார்த்த$_2$ம் இன்னது என்று தேறுமானால் அதற்கு அநுகு$_3$ணமாக அஸாராதி$_3$ சதுஷ்டயத்தையும் நிஷ்கர்ஷிக்கலாம். அவ்வளவே. இதனை ஓர் உதா$_3$ஹரணம் காட்டி விளக்குகிறேன். வாக்யகு$_3$ருபரம்பரையில் 13 வாக்யங்கள் உள. அவற்றுள் "அஸ்மத்$_3$ கு$_3$ருப்$_4$யோ நம:" "அஸ்மத் பரம கு$_3$ருப$_4$யோ நம" "அஸ்மத் ஸர்வ கு$_3$ருப$_4$யோ நம." என்ற முதல் 3 வாக்யங்கள் ஶ்ருதி வாக்யங்கள். இந்த வாக்யத்ரயத்தை ஸம்ஸாரி தொடக்கமாகப் பெரிய பிராட்டியார் பர்யந்தமாக ஸர்வாநுஸந்தே$_4$யமாக அருளி யிட்டுள்ளார்கள். உச்சரிக்கும் அதி$_4$காரிகளின் பே$_4$த$_3$த்தாலே இவ்வாக்யங்களுக்கும் அர்த்தம் விபி$_4$ந்நமாகும். இது ஸம்ப்ரதா$_3$யைக ஸமதி$_4$க$_3$மயம். (கு$_3$ருபரம்பரா விவரணத்திலும் காணலாம்.) வக்த்ருவிவக்ஷாதீ$_4$நமன்றே வாக்யார்த்த$_2$ம். அவ்வாறே அஸாராதி$_3$பத$_3$ங்களுக்கு அர்த்த$_2$மும் விவக்ஷாதீ$_4$நமாகிறது. ஆகையால் அஸாராதி$_3$ பத$_3$ங்களுக்கோ ஶாஸ்த்ரபத$_3$த்துக்கோ அர்த்த$_2$விசாரம் முக்$_2$யமல்ல. ஸாரதமார்த்த$_2$ நிஷ்கர்ஷமே ப்ரதா$_4$நம். ஆயினும் நம் ஸ்வாமியின் வாத$_3$ங்களுக்கு ஸமாதா$_4$நம் கூறுகிறேன்.

நம் ஸ்வாமி, இரண்டாம் அதி$_4$காரத்தில் முதற்கண் (ப. 9) ஶாஸ்த்ர பத$_3$த்துக்கு முக$_2$யாமுக$_2$யார்த்தங்களை விளக்குகிறார். ப்$_3$ரஹ்ம ஶப்$_3$த$_3$த்தை உதா$_3$ஹரணமாகவும் காட்டுகிறார். இதனை இல்லைசெய்வார் ஆர்? "ய. ஶாஸ்த்ர

விதி4ம் உத்ஸ்ருஜ்ய” [கீ3தை 16-23] என்கிற கீ3தா வாக்யத்தின ப4ாஷ்யதாத்பர்யசந்த்3ரிகையில, தே3ஶிகன் “ஸாவாவஸ்த2 ஸமஸ்த புருஷ ஹிதாநுஶாஸநாத ஶாஸ்த்ர ஶப்3த3 வேதே3ஷ்வேவ ப்ரத2மம் ப்ராப்த | தத3நுப3ந்த4ாத் அந்யேஷு” [அந்தந்த நிலைகளிலிருக்கும் எல்லா மனிதர்களுக்கும் நன்மையை விதி4ப்பதால, ஶாஸ்த்ர ஶப்33ம் முதலில வேத3ங்களுக்கே வாசகமாகிறது. அவ்வேத3த்தை விளக்குவதால ஸ்ம்ருதி முதலான மற்ற நூல்களையும் குறிக்கிறது.] என்று அருளிச்செய்திருப்பதும, “ஶாஸநாத் ஶாஸ்த்ரம்” [கட்டளையிடுவது சாஸ்த்ரம் என்ப்படும] என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகாப4ட்டர் அருளிச்செய்திருப்பதும. “ஶாஸ்த்ரம் — வேத3ா:” [ஶாஸ்த்ரம் என்ப்படுவது வேத3ங்கள்] என்று கீ3தாப4ாஷ்யகாரரான ஸ்வாமி எம்பெருமானுர் அருளிச்செய்திருப்பதும். “ஶாஸ்த்ரம— வேத3.” [ஶாஸ்த்ரம் என்ப்படுவது வேத3ம்] என்று ஶங்கர ப4ாஷ்யமும பரஸித்34ம. ப4க3வான் ஒருவனே வ்யாப்தி நிறம்பெறத் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா. “உத தமாதே3ஶம் அப்ராக்ஷ்ய” என்று ஆதே3ஶஶப்33ார்த்த2மான ஸர்வநியந்தா. “ஶாஸ்தா விஷ்ணுரஶேஷஸ்ய” என்ற ப்ரஹ்லாத3வாக்ய நிரூபித ஸர்வநியந்தா. இவனுடைய ஆஜ்ஞை-ஆணை— கட்டளை-நியமநமே ஶாஸ்த்ரம. ஶாஸ்த்ர பத3த்துக்கு முக்2யார்த்த2ம் வேத3மேயாகும. ஔபசாரிகப்ரயோக3ம வேத3ாங்க3 உபாங்க3ங்களில என்பது ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம். வேத3பரமான ஶாஸ்த்ரபத3த்தை வேத3ாங்கா3தி3பரமாகக்கொள்ளுகை க்வசித் யுக்தமாகலாம. வேத3விபரீத பா3ஹ்யதந்த்ரபரமாகக் கொள்ளுகை உசிதமாகுமா? ஔபசாரிகப்ரயோக3த்துக்கும் ஓர் நியதி இல்லையா? ஶங்கரநாரதா3தி3பரங்களாக ஔபசாரிகமாகக் காணப்படுகிற ப4க3வச்ச2ப்33த்தை ஹிரண்யராவணாதி3 பரமாக ப்ரயோகி3க்கிற வைதி3கர் உண்டோ? “தத்3கு3ணலேஶயோகா3த் ஔபசாரிக.” என்பது கொண்டு ப்ரயோகி3க்கலாமே. தத்3கு3ணலேஶயோக3ம் நாரதா3தி3

களுக்கு உபபந்நம், ஹிரண்யராவணாதி₃களுக்கு அநுப பந்நமா? ஆகையால ஔபசாரிக ப்ரயோக₃த்துக்கும் ஓர் வரம்பு உணடு எனத் தெளிய ப்ராப்தம்.

''அஸாரம்'' என்ற ஶலோகத்தில உள்ள ஶாஸத்ர பத₃த்திறகே முக₂யாமுக₂ய உப₄யார்த்த₂பரத்வம் உண்டு. எனகிறார் நம ஸ்வாமி (ப. 9) இவ்விடத்தில் அடியே னுடைய கேள்வி,—த₃ருஷடாந்தமாகக காட்டப்பட்ட ப₃ரஹ்மஶப்₃த₃ததுக்கு ஒரே இடத்தில முக்₂யாமுக்₂ய உப₄யார்த்த₂பரதவம் கொணட விடம் உண்டா? அப்படி உண்டாலும இஙகே ஶாஸத்ரபத₃த்துக்கு உப₄யபரதவம் கொள்ளவேண்டிய நிர்ப₃ந்த₄ம் என்ன? ''உபாய ப்ரபத்தி பரம ரஹஸ்யத்ரயம'' என்று ஸத₃ாபிப்பதிலே நிர்ப₃ந்த₄ம் என்னில, அது லோகாசார்யஸமபரத₃ாயமாகாது. இது முனனமே பனனியுரைககப்பட்டது. சிலவிடங்களில ப₃ாஹ்யபரமாகவும் ஶாஸத்ரபத₃ம காணப்படுகிறதே யென்னில; அது ப₃ாஹ்யாபி₄ப்ராயத்தாலே ஆகும. வைதி₃காபி₄ப்ராயததாலே அலல.

இதற்கு இரண்டு உதா₃ஹரணங்களைக் கூறுகிறேன. (1) ''தை₃வீ ஸமபத₃ விமோக்ஷாய நிப₃ந்த₄ாய ஆஸுரீ மதா'' [தை₃வீஸம்பத்து மோக்ஷததின பொருட்டும், ஆஸுரீ ஸம்பத்து ஸம்ஸாரப₃ந்த₄ததின் பொருட்டும் ஆகிறது.] எனறு கீ₃தையில ''ஆஸுரீஸம்பத்'' என்று ப₄க₃வாந் ஆஸுரஸ்வப₄ாவத்தை ஸம்பத்தாகக கூறினான். அது ஸம்பத்தாக எவ்வாறு ஆகும? அது ஆபத்து அல்லவா என்று ஶங்கிதது, ஸமாத₄ானம் அருளிசசெய்கிறார் தே₃ஶிகன தாத்பர்யசந்த்ரிகையில, ''அதர ஸமபசச₂ப₃த₃ ப₄க₃வத₃ா ஜ்ஞாதிலங்க₄நருசீநாம் அபி₄ப்ராயேண'' [இங்கு 'ஸமபத்' என னும் ஶப்₃த₃ம், ப₄க₃வானுடைய ஆணையை மீறுகிறவர் களுடைய கருததாலே பிரயோகிககபபட்டுளளது.] எனறிறே அங்கே தே₃ஶிகஸூகதி. (2) திருமஙகை மனனன்

"கோதில் வாய்மையினான்" (5-8-7) என்று ஸாந்தீ₃பிநியை வர்ணிக்கிறார். முகுந்தனிடத்தில் அல்பப₂லமான புத்ரனை வேண்டின அஸாத₃த₄வாக்யனை "கோதில வாய்மையினான்" (பரிஶுத₃த₄வாக்யன) என்னலாமோ? என ஶங்கித்து, ஸமாதா₄நம அருளிச்செய்கிறார வ்யாக₂யாந சக்ரவர்த்தியான பெரியவாச்சான்பிள்ளை— "கு₃ருவசநம அலங்க₄நீயம என்கிற க்ருஷ்ணாபி₄ப்ராயத்தாலே" என்றிறே அவ்விடத்து தி₃வ்யஸூக்தி. ஆக, அஸாரஸவப₄ாவத்தை ஸ்மபத்தாகச் சொன்னது அஸுராபி₄ப்ராயத்தாலே ஆனாப்போலேயும், ஸாந்தீ₃பிநியைப் பரிசுத்₃த₄வாக்யன என்றது க்ருஷ்ணாபி₄ப்ராயத்தாலே ஆனாப்போலேயும். பா₃ஹ்யதந்த்ரத்தை 'ஶாஸ்த்ரம்' என்றதும் பா₃ஹ்யாபி₄ப்ராயத்தாலேயாகக் கடவது, வைதி₃காபி₄ப்ராயத்தாலே அல்ல. வைதி₃கர்கள் பா₃ஹ்யங்களை "தந்த்ரம்" என வ்யவஹரிப்பதை பா₄ஷ்யங்களில் காணலாம

நநு, ஶ்ரீவசநபூ₄ஷணப்ரத₂மஸூத்ர வ்யாக்₂யாநாவஸரத்தில் பெரியஜீயர் "இதுக்கு மேற்பட்டதொரு ஶாஸ்த்ரமில்லை" என்று அருளிச்செய்திருக்க, மீமாம்ஸா பா₄ஷ்யகாரர் "பர" ஶப்₃த₃ம்— உத்க்ருஷ்டவாசியன்று— அந்யவாசி என்று கூறுவான் என்னென்னில் —இதர ஶாஸ்த்ர ஸாமாந்யத்தை நிஷேதி₄த்தால், "ஶதே பஞ்சாஶந்'ந்யாயத்தாலே உத்க்ருஷ்ட ஶாஸ்த்ரம் கழியுண்ணும என்னும் கருத்தாலே—என்று எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமி அருமபத விளக்கம கண்டுகொள்வது.

நநு, "வேத₃ஸாரோபநிஷத்ஸாரதராநுவாக' (ஆசார்ய ஹ்ரு 16) என்கிற ஆசார்யஹ்ருத₃ய வாக்ய வ்யாக₂யாநாவஸரத்தில் பெரிய ஜீயர் "அயதா₂ர்த்த₂ப்ரதிபாத₃கமாகையாலே அஸாரமான பா₃ஹ்யஶாஸ்த்ரங்கள் என்றருளிச்செய்திருக்க "பா₃ஹ்யங்களுக்கு ஶாஸ்த்ரத்வமேயில்லை' என்பானென்னென்னில்.–"நச வேத₃ஸாரோபநிஷத் இத்யாதி₃

ஆசார்யஹ்ருதய வாகயேந விரோத₄:। தஸ்ய ஶப்₃த₃பரா த₄ாநய விவக்ஷயா க்ருததவேந தத₃ப₄ாவாத" ["வேத₃ ஸாரோபநிஷத' என்று தொடங்கும ஆசார்யஹ்ருத₃ய வாக்யததோடு விரோத₄ம ஏறபடாதோ? எனில (இஙகுபோல அர்த்த₂ப்ராத₄ாந்யததில நோககினறிகசே)ஆசார்ய ஹ்ருத₃ய வாக்யததில ஶப₃த₃ப்ராத₄ாந்யததில நோககாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டமையாலே விரோத₄மஏறபடாது.] எனற மீமாமஸா ப₄ாஷ்யோகதபரிஹாரம கண்டுகொளளவது மேலும். எமபார் ஜீயாஸவாமியும ஆசார்யஹ்ருத₃ய வ்யாக₂யாந அருமபத விளககத்தில (கையெழுததுபபிரதி) பினவருமாறு விரிவாகப பரிஹாரம அருளியுள்ளார்.—"யா வேத₃பா₃ஹ்யா: ஸ்ம்ருதய: யாஶ்ச காஶ்ச குத்₃ருஷ்டய। ஸாவா. தா. நிஷ்ப₂லா· ப்ரேதய தமோநிஷ்ட₂ா ஹி தாஸ் ஸ்ம்ருதா.॥ [வேதததுககுப புறமபாயும, வேதததிறகு அபார்த்த₂ம் உரைபபவையாயும் உளள ஸம்ருதிகள் மறுமைபபயனை அளிககமாட்டா; தாமஸங்களாகவன்றோ அவை கூறப்படுகினறன.] எனகிற வசநார்த்த₂த்தையுடகொண்டு அயத₂ாதத₂ இதயுகதம. அயத₂ார்தத₂ விபரீதாதத₂ ப்ரதிபாத₃கதவம் பா₃ஹ்ய குத்₃ருஷ்டி ஶாஸ்தரங்களுககு ஸித்₃த₄ம், ராஜஸ தாமஸங்களாகையாலே. உத₃ாஹ்ருதவசநததில் 'அஸார' ஶப்₃த₃ம் பா₃ஹ்யாதி₃விஷயம் எனகிற ப்₄ரமவாரணாய. பா₃ஹ்யாதி₃கள் அத்யநதாஸாரங்களாகையாலே. தது₃பாத₃ாநமே அபரஸக்தமாகையாலே. 'அஸாரம தயஜேத்' எனகிற தயாக₃விதி₄காமதவம் அதுக்குச் சேராதாகையாலே, விதீ₄யமாந தயாக₃கர்மபரமான அஸார ஶப்₃த₃வாச்யத்வாநாஹத்வததை பா₃ஹ்யாதி₃களுக்கு த₃ர்ஶிபபிததருளுகிறார் (அஸாரமான பா₃ஹ்யகுத்₃ருஷடி ஶாஸதரங்கள்) இதி. (அஸாரமான) அத்யந்தாஸாரமான என்றபடி. பா₃ஹ்ய குத₃ருஷடி ஶாஸ்த்ரஙகளுக்கு ஸாரஸாமாநய ஶூநயதவம் உண்டாகையாலே.'ப்ரயோஜநமநுத்₃தி₃ஶ்ய ந மநதே₃ாऽபி ப்ரவர்த்ததே [ஒரு பயனைக்கருதாமல மூட₄னும் ஒரு காரியததில ஈடுபடமாட்டான.] எனகிற ந்யாயததாலே

தத்ப்ரவ்ருத்தியே சேராதாகையாலே, அந்த ஶாஸ்த்ரங்கள் ஸ்வத ஏவ அநுபாதே3யங்களே என்று பா4வம். ஸ்வத ஏவ அநுபாதே3யங்களுக்கு க்ஷ்வேள (விஷ) கல்பத்வம் ஸித்3த4மாகையாலே நிஷேத4ப்ரயோகா3த். ஸாரஸாமாந்ய ஶூந்யங்களான பா3ஹ்யாதி3க்3ரந்த2ங்கள் வசநஸத2மான அஸாரஶப்3த3விஷயங்கள் அன்று என்று கருத்து. ஆகையால வேத3த்திலேயே அஸாராதி3விபா4க3ம் கொள்ளவேணும். ‘ஶாஸ்த்ரே அஸாரம் த்யஜேத்’—என்றிறே கிடக்கிறது. இங்கு பா3ஹ்யகுத்3ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரஶப்3த3த்திலே, ‘பா3ஹ்யாஶ்ச குத்3ருஷ்டயஶ்ச ஶாஸ்த்ராணி ச’ என்று ஸமாஸம் கண்டுகொள்வது. இப்படிக்கொள்ளாதபோது ஶாஸ்த்ர ஶப்3த3த்துக்கு அத்யந்தகௌ3ணத்வ ப்ரஸங்க3ம் உண்டாம். வேத3விருத்3த4ங்களுக்கு ஶாஸ்த்ரஶப்3த3வாச்ய வேத3ஸம்ப3ந்த4க3ந்த4மும் இல்லையிறே. உண்டாகிலிறே தஸ்ய ஔபசாரிகத்வம் கொள்வது. இஞ்ச “ந ஶப்3த3ஶாஸ்த்ராபி4ரதஸ்ய மோக்ஷ:’ [ஶப்3த3ஶாஸ்த்ரம் எனப்படும் வ்யாகரணத்திலமட்டும் ஈடுபட்டவனுக்கு மோக்ஷமில்லை] இத்யாதி3நா அந்யத்ர நிஷித்3த4நாம் வ்யாகரணாதீ3நாம் த்யாக3ஸ்ய உபாதா3நஸ்ய வா அத்ர அகத2நே ந்யூநதாபத்திஸ் ஸ்யாத்| ஆகையால பா3ஹ்யகுத்3ருஷ்டி ஶப்3த3ங்கள் ‘யா வேத3 பா3ஹ்யா:’ என்கிறபடியே பா3ஹ்யகுத்3ருஷ்டி க்3ரந்த2 விஷயங்கள். ஶாஸ்த்ரஶப்3த3ம் வேதா3ங்க3 ஶிக்ஷாதி3பரம். அநந்தரவாக்யத்தில், ‘வேத3த்தில பூர்வபா4க3ம்’ என்று வேத3த்தையே எடுக்கையாலே வேத3ஶப்3த3ஸமபி4வ்யாஹ்ருதமான ஶாஸ்த்ரஶப்3த3த்துக்கு ஶிக்ஷாதி3பரத்வஸ்வாரஸ்யம் உண்டாகையாலே. ததா2 ச–பா3ஹ்யகுத்3ருஷ்டி க்3ரந்த2ங்களுக்கும் வேதா3ங்க3ங்களுக்கும் ப்ரதிபாத3கதாஸம்ப3ந்தே4ந ஸாரஸாமாந்ய ஶூந்யத்வம் ஸித்3த4மாகையால, ப்ரயோஜநாதி3களுக்கு தது3பாதா3நமே அப்ரஸக்தமாகையால, தத்த்யாக3ம் இங்கு ஸுதராம் அப்ரஸக்தமாகையாலே பா3ஹ்யாதி3களுக்கு ‘அஸாரம்’ இத்யாதி3வசநக3த அஸாரஶப்3தா3ர்த2த்வம் க4டியாது என்றதாயிற்று” என்று

* அயோத்தி ஜீயர்ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ஆசார்யஹ்ருத$_3$ய வ்யாக$_2$யாந அரும்பதவிளக்கம் கண்டு கொள்வது.

நம் ஸ்வாமி (ப. 11) "சரமபர்வ நிஷ்டை$_2$யேயன்றோ ஸாரதமம் என்றார் ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணத்தின் இறுதியிலே. அதை மறந்திட்டார் இவர்" என்றும், (ப 12) 'ஸாரதமமான சரமபர்வநிஷ்டை$_2$யை இவர் மறந்திட்டோ மறைத்திட்டோ எழுதியுள்ள அஸாரவ்யாஸம் நிரஸிக்கவேண்டியதேயாயிற்று" என்றும் எழுதுகிறார். அடியேன் சரமபர்வநிஷ்டை$_2$யை மறக்கவும் இல்லை. மறைக்கவும் இல்லை. ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணமீமாம்ஸாபா$_4$ஷ்யத்தில் ஸாரதமமாக ஸித்$_3$தோ$_4$பாய நிஷ்டை$_2$ தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனை அடியேன் எழுதினேன். இதற்குமேல் நம் ஸ்வாமி ஸேந்த்$_3$ரதக்ஷக ந்யாயத்தைக் காட்டுவார். ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணமீமாம்ஸாபா$_4$ஷ்யத்தில் ஸாரதமமாகக் காட்டப்பட்ட ஸித்$_3$தோ$_4$பாய நிஷ்டை$_2$க்கும், பெரிய ஜீயர் வ்யாக$_2$யாநத்திலும் ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணத்திலும் ஸாரதமமாக அறுதியிடப்பட்ட சரமபர்வ நிஷ்டை$_2$க்கும் அநந்யத்வம் பற்றி இப்படி எழுதலாயிற்று என்பதை ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷண ஸூத்ரத்தையும் அதன் வ்யாக$_2$யாநத்தையும் கொண்டு விளக்குகிறேன். லோகதே$_3$ஶிகன் ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணத்தில் "ஈஶ்வரனைப்பற்றுகை கையைப் பிடித்துக் கார்யம் கொள்ளுமோபாதி. ஆசார்யனைப்பற்றுகை காலைப்பிடித்துக் கார்யம் கொள்ளுமோபாதி" (ஸூ 427) என்றருளிச்செய்கிறார். அவ்விடத்தில் பெரிய ஜீயர் "இங்ஙன் அருளிச்செய்தது ஈஶ்வரவிஷயத்தோடு ஆசார்ய விஷயத்துக்குண்டான அநந்யத்வமும். அவ்விஷயத்தைப் பற்றுமதில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றுமதுக்குண்டான கார்ய ஸித்$_3$தி$_4$யில் அமோக$_4$த்வமும் தோற்றுகைக்காக. அதெங்ஙனேயென்னில்: சரணத்வோக்தியாலே தத$_3$நந்யத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்' என்று வ்யாக$_2$யாநம் அருளிச்செய்துள்ளார்.

* பக்கம் 122 வரி 8ல் 'எம்பார்' என்பதை 'அயோத்தி' எனத் திருத்தி வாசிக்கவும்.

இவ்விரண்டையும நம ஸவாமி நோககவேணும், ஆகையால சரமபர்வநிஷ்டை2 பரபத்தி பரபே4த3ம் எனபதும், இதுவே ஸாரதமம் என்பதும், ப4க3வானுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் உள்ள அபே4த3த்தாலே யுக்தம் என்பது வ்யக்தம். இதனை சற்றே விளக்குகிறேன். உபாயம் நான்கே—ஐந் தலல என்பது ஈட்டில் ஸபு2டம். ஐந்து என்று சொலலுவ தெல்லாம் ஸபஷ்டோக்தி. ஜீவாத்மாககளை ப3த்3த4ன் முக்தன் என்று இருவகையாகப் பிரிபபதே யுக்தம். "ப3த்3த4 முக்த நித்யபே4த3ாத தரிவித4 ஜீவ" [ப3த்3த4ன, முக்தன, நித்யன் என மூவகைப்படுவது ஜீவஸமூஹம] என்பது ஸ்பஷ்டோகதி. அவ்வோபாதி உபாயம் நானகே. பரபததி ப்ரபே4த3மான ஆசார்யாபி4மாநதகையும் சேர்தது ஐந்து என்கை ஸ்பு2டபரதிபத்தயர்த்த2ம் எனறு கொள்க. ஸ்ரீவிஷ்வகஸேநஸம்ஹிதையில், ப4க3வாந் ஆறு ப்ரகாரங்களை யுடையவன் என்றும், அவை பர வ்யூஹ விப4வ ஹார்த3 அர்ச்சா ஆசார்யதவங்கள் என்றும், இவை உத்தரோத்தரம் ஸுலப4ம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. "ஆஸந்நத்வாத் த3யாளுதவாத ஜ்ஞாநித்வாத் கு3ணப4ாவத:" [அர்ச்சையைக காட்டிலும், ஆசார்யன் நெருங்கியிருப்பவனுகையாலும், கருணைமிக்கவனுகையாலும், ஜஞானததை வெளிப்படுத்து மவனுகையாலும், குணம் மிககவனுகையாலும் சிறப்புற்ற வன்] என்ற ஶ்லோகம் அந்த ப்ரகரணத்தில உள்ளது. கீ3தாசரமஶ்லோகததில் தன்னை "மாம்" என்று நிர்தே3ஶிககிறுன கீ3தாசார்யன். அப்பத3த்துக்கு அர்த்த2ம இன்னது என்பதனை "கையும் உழவு கோலும, பிடித்த சிறு வாய்க்கயிறும், ஸேநாதூ4ளி தூ4ஸரிதமான திருக்குழலும், தேருககுககீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்2யவேஷததை 'மாம' என்று காட்டுகிறுன்" எனற ஸூக்தரததால விவரிததருளினுர் லோகதே3ஶிகன. "மாம்" என்னும் பத3ம், அப்பத3த்தை உச்சரிககிறவன எந்த ப்ரகாரத்தோடு கூடியிருந்து உச்சரிக்கிறுனே அந்த

ப்ரகாரத்தோடு கூடிய அவனைச் சொல்லும் என்பது ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நம். மாறுவேடம் பூண்டு நக3ரஸோத4நம பண்ணவந்த அரசனை, அரசன என்றறியாத திருடன இரவில அடித்தான். அடிபட்ட அரசன "என்னையா அடித்தாய்?" என்கிறான. நடுவீதியில பரமதரித்3ரனாய், எல்லாரும இரங்கும்படியாயுமுள்ள ஓர் தீ3னனை ஒருவன் அடித்தான். அடிபட்ட தீ3னன "என்னையா அடித்தாய்?" என்றான். அரசனும் தீ3னனும சொன்ன வாக்யம ஒன்று போல் இருந்தாலும, அவனவன் சொன்ன "என்னை" என்கிற பத3த்துக்கு எத்தனை அர்த்த2பே4த3ம் உள்ளது! அரசன சொன்ன மாம' பத3த்துக்கு, அவன் மேன்மை அர்த்த2ம். தீ3னன சொன்ன 'மாம' பத3த்துக்கு, அவன் நைச்யம் அர்த்த2ம. அவ்வோபாதி, கீ3தாசார்யன திருத தேர்த்தட்டில் சொன்ன 'மாம' பத3த்துக்கு அவன் ஸௌலப்4யம அர்த்த2ம். ஸௌலப்4யத்துக்கு எல்லை நிலம் ஆசார்யத்வம. "கையும் உழவு கோலும" இத்யாதி3ஸூத்ரத்துக்கு — "த்3வயஸ்த2 நாராயணசரண ஶப்3த3வ்யாக்2யாந ரூபத்வாத் 'மாம்' இதி ஶப்3த3ஸ்ய, தத்ர சரணஶப்3தே3ந ப4க3வத்ஸம்ப3ந்த4 மந்த்ரார்த்த2 ப(ர)த3ாசார்யயோ: தாத்பர்ய வ்ருத்த்யா ப்ரதிபாத3நாத அத்ர தத3ப்ரதிபாத3நே ஸங்க்3ரஹ விவரணயோ: வைரூப்யாபத்த்யா. அத்ராபி தாத்3ருஶதாத்பர்யகத்வம ஸ்வீகரணீயம| தத்ப்ரகாரஶ்ச "கையும உழவு கோலும்" இத்யாதி3நா ப்ரதிபாத்3யதே| அத்ர "கையும" இத்யாதி3நா ஶாஸ்த்ரம உச்யதே| "உழவு கோலும்" இதி ப்ரேரகஶாவாசிநா ப்ரவர்த்தக ஶாஸ்த்ரம் உச்யதே| 'பிடித்த' இத்யாதி3நா நிஷேத4ஶாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநம உச்யதே| 'ஸேநாதூ4ளி' இத்யாதி3நா ஸ்வாசார்யவிஷயே ஶேஷத்வம. "தேருக்குக் கீழே" இத்யாதி3நா ஸ்வஶிஷ்ய விஷயகாருண்யம் ச ப்ரதீயதே| தத2ாச விதி4ஶாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகத்வ நிஷேத4விதி4 ப்ரவர்த்தகத்வ ஸ்வாசார்ய விஷயஶேஷத்வ ஸ்வஶிஷ்யவிஷய காருண்யரூப ஆசார்ய அஸாதா4ரண கு3ணப்ரதீத்யா சரணஶப்3த3 விவரணத்வம

ஸம்ப₄வத்யேவ| ஏதார்த்₂ரு ஶார்ததத₂விஶேஷோ ஹி கேஓ₃ஷ்டீ₂ பூர்ணை: ஸ்ரீராமநுஜ யோகீந்த்₃ரஸ்ய உபதி₃ஷ்டாராதத₂; இதி ஸம்ப்ரதா₃ய:" [த்₃வயமந்திரததிலுள்ள "நாராயண சரண" என்னும ஶப்₃த₃த்துககு சரமஶ்லோகததிலுள்ள 'மாம்' என் னும்பத₃ம விவரணரூபமாயிருப்பதாலும, த்₃வயததில சரண ஶப்₃த₃த்தாலே ப₄க₃வானின திருவடிகளும். திருவடி ஸத்₂ானததிலுள்ள ஆசாாயனும தெரிவிககபபடுகையாலும, அதன் விவரணமான 'மாம' என்னும பத₃கதில அவை யிரண்டும தெரிவிககப்படாவிடில் ஸங்க₃ரஹத்திறகும் விவரணததிறகும பொருநதாமை ஏறபடுமாகையாலும். 'மாம்' என்னும் பத₃ததிலும திருவடிகளும், ஆசாரய னும் தெரிவிககப்படுவதாகக கொள்ளவேணும். இவை எப்படித தெரிவிககப்படுகினறனவென்பதை கையும் உழவுகோலும. பிடிகத சிறுவாய்ககயிறும. ஸேநாதூ₄ளி தூ₄ஸரிதமான திருககுழலும, தேருககுக் கீழே நாறறின திருவடிகளுமாய நிற்கிற ஸாரத₂யவேஷத்தைத் 'மாம' எனறு காட்டுகிருன" [முமுக்ஷுப்படி 218] எனனும் ஸூத்ரததாலே உணர்ததுகிருர். (இதில திருவடிகளோடு கூடிய தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹம வர்ச்யமாயுள்ளது. ஆசார் யன உணாத்தப்படும் வழி பினவருமாறு—) "கையும்" என்றுதொடங்கி 'காருண்யாத் ஶாஸ்த்ரபாணிநா'எனப்படும் பலவகைப்பட்ட ஶாஸ்திரம் உணர்த்தப்படுகிறது. தூண்டி விடும்கோலைச் சொலலும் 'உழவுகோலும' என்னும் பத₃த்தாலே 'இதைச் செய்; அதைச் செய்' என்று தூண்டும் விதி₄ஶாஸ்தரம உணாத்தப்படுகிறது. பிடித்து இழுபபதைச் சொல்லும் 'பிடித்த சிறுவாய்ககயிறும்' என்னும பத₃த் தாலே '-இதைச் செய்யாதே; அதைச செயயாதே என நிஷேதி₄க்கும் நிவர்த்தகஶாஸ்திரத்தை உபதே₃ஶிப்பது உணர்த்தப்படுகிறது. "ஸேநாதூ₄ளி" எனறு தொடங்கிற தன ஆசார்யவிஷயததில ஶேஷதவமும், 'தேருககுக் கீழே' எனறு தொடங்கித் தன் சிஷ்யன் விஷயத்தில் கருணையும் காட்டப்படுகினறன. ஆகையால, விதி₄ஶாஸ்தரம, நிஷேத₄

ஶாஸ்த்ரம் ஆகியவற்றை உபதே₃ஶிப்பது. தன் ஆசார்ய னுக்கு ஶேஷமாயிருப்பது, ஶிஷ்யனிடம் கருணையுடனிருப்பது ஆகிய ஆசார்யனுக்குரிய தன்மைகளை உணர்த்துகையால் 'சரண' ஶப்₃த₃த்துக்குள்ள இருபொருள்களும் 'மாம்' பத₃த்தால் உணர்த்தப்பட்டதாயிற்று. இத்தகைய பொருளே திருக்கோட்டியூர் நம்பியாலே (பதினெட்டுதரம் திருக் கோட்டியூர்க்கு நடந்த) எம்பெருமானார்க்கு உபதே₃ஶிக்கப் பட்டது என்று ஸம்ப்ரதா₃யம்] என்று அயோத்தி ஜீயர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த உரை காணத்தக்கது.

தே₃ஶிகன் கு₃ருபரம்பராஸாரத்தில் "ஸாக்ஷாந்நாரா யணோ தே₃வ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும்| மக்₃நாநுத்₃த₄ரதே லோகாந் காருண்யாத் ஶாஸ்த்ரபாணிநா || [நாராயணனாகிற தே₃வன் தானே மனிதவுருக்கொண்டு (ஸம்ஸாரக்கடலில்) அழுந்திய உலகினரைத் தன் கருணையாலே சாஸ்திரம் என் னும் கையைக்கொண்டு தூக்கிவிடுகிறான்.] என்றும் 'பீதக வாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து' என்றும் சொல்லுகிற படியே அக₃ஸ்த்₂ய ஸேவிதமான தே₃ஶத்திலே அநேக தே₃ஶிகாபதே₃ஶத்தாலே அவதரித்தருளினான்" என்று அருளிச்செய்திருப்பதும், ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்துக்கு வ்யாக்₂ யாநமாக ஸாரபோ₃தி₄நி அருளிச்செய்யும் ஸ்ரீமதழகியசிங்க ரும் "ஆழ்வார்கள் விஷயத்தில 'பூர்வோத்பந்நேஷு' என் கிற ஶ்லோகத்தை உதா₃ஹரித்து, ஆசார்யவிஷயத்தில் 'ஸாக்ஷாத்' என்கிற ஶ்லோகத்தை உதா₃ஹரிக்கையால். ஆழ்வார்கள் ஆவேஶாவதாரமென்றும், ஆசார்யர்கள் ஸாக்ஷாத₃வதாரமென்றும் திருவுள்ளம் த்₃யோதிதமாகிறது" என்று அருளிச்செய்திருப்பதும் காண்க. மாமுனிகள் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணவ்யாக்₂யாநாவதாரிகையில் "ப்ரத₂மபர்வத் தைத்தள்ளி சரமபர்வம் காட்டப்பட்டது." என்றருளிச் செய்திருப்பதும், அவ்விடத்தில அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி "(ப்ரத₂மபர்வத்தைத்தள்ளி)—ஸித₃தே₄பாய ப்ரபே₄த₃மா யிருக்கிற அர்ச்சாவிஶிஷ்டவேஷத்தை நிஷேதி₄த்து. (சரம

பர்வம காட்டப்பட்டது) ஸித்₃தோ₄பாயத்திறுடைய அவஸ்தா₂பே₄த₃மாய், 'ஆஸந்நத்வாத் த₃யாளுத்வாத் ஜ்ஞாநித்வாத் கு₃ணபூ₄ர்வத:' எனகிறபடியே பரதந்தரனுமாய், த₃யாளுவுமான ஆசார்யாவதார விஶிஷ்டவேஷம் உபாயோபேயங்கள் என்று காட்டப்பட்டதெனறபடி" என்று உரை வகுத்துள்ளதும் உறறு நோக்கததககது.

"ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தே₃வ:" எனகிற ஜயாக்₂ய ஸம்ஹிதாவசநத்தையும்,

"தேனார் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன்
தானே குருவாகித் தன்னருளால்—மானிடாகாய
இந்நிலத்தே தோன்றுதலால யார்க்குமவன தானிணையை
உன்னுவதே சால வுறும்'

என்ற ஜ்ஞாநஸாரப்பாசுரத்தையும் அநுஸந்தி₄ப்போர்கு ப₄க₃வானுககும ஆசார்யனுககும் உள்ள அநநயத்வம் தெளிந்த விஷயம்.

ஆகையால ஈஶ்வராசார்யர்களுககு உள்ள அபே₄த₃த்தைப் பற்றிச் சரமபர்வத்தை எழுதாமல விட்டிட்டேன் அத்தனை போக்கி, மறககவும இல்லை மறைககவும் இலலை என்பதனைககூறி மேல் விஷயங்களைப் பரீக்ஷிககிறேன.

நம் ஸ்வாமி (ப. 13) ஸ்வப்ரயோஜநபர விசாரம் செய்கிறார். ஸவப்ரயோஜநபரத்வம் இருவகைபபடும—விஷயதோ₃ஷஜந்யம் ஆஶ்ரயதோ₃ஷஜந்யம் எனறு. ஆஶ்ரயதோ₃ஷஜந்யமான ஸ்வப்ரயோஜநபரதவம த்யாஜ்யம். இதுவே வேதா₃ந்தார்த்த₂மும் ஸாரதரமும் ஆகும். இது உடையவனே பரதிகூலன. ஆழ்வார்களுடைய ஸவப்ரயோஜநபரத்வம ஆஶ்ரயதோ₃ஷஜந்யம் அலல—நிரஸநீயம் அலல. அது விஷயதோ₃ஷஜநயம்; அடிககழஞ்சுபெற்றது—ஶலாக்₄யம எனறபடி. இவ்விஷயம் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணம் 272வது ஸூத்ரத்திலும் அதன வ்யாக்₂யாநததிலும் ஸ்பஷ்டம். இதனை நம் ஸவாமியும் (ப. 13) எடுததுக் காட்டியுள்ளார். இங்கே மருளுககு இடமேது?

நம் ஸ்வாமி (ப. 14) மறுபடியும் "எனதாவி" பாசுர வ்யாக்2யானத்தை உதா3ஹரிக்கிறார். இதற்கு ஸமாதா4னம் (ப 100ல) நம்மால் கூறப்பட்டுள்ளது.

நம ஸ்வாமி (ப. 15). "நநு. ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகில. "நாந்ய: பந்தா2:' என்றத்தோடே விரோதி4யாதோ? என்னில ப்ரபத்தியும ஜ்ஞானவிஶேஷமாகையாலே விரோதி4யாது .' என்கிற தத்வஶேகா2ரவாக்யங்களை உதா3ஹரிக்கிறார். இதனுடன் கீழே (ப 93) நம்மால் காட்டப்பட்ட நிக்ஷேபரக்ஷா வாக்யத்தையும் உதா3ஹரித்து லோக தே3ஶிக வேதா3ந்த தே3ஶிகர்கள் ஏகாபி4ப்ராயர்கள் எனக் காட்டியிருந்தால நன்று; இவரால் காட்டமுடியாது—நம்மால் காட்டமுடியும. அதாவது —விஷயகத3மான உபாயத்வத்தை விஷயியான ஜ்ஞானத்தில ஏற்றிச்சொலலுகிறார்கள் என்று பலமுறை முன்னமே (ப. 81 101) நிரூபிதம். ப்ரபத்த்யநுபாயத்வம் மஹாசார்ய வசநங்களைக் காட்டிக் கீழே ப்ரகக நிரூபிதம். வஸ்துஸ்தி2தியிப்படியிருக்க(ப.16. ப. 17. ப. 18) நம ஸ்வாமி ஸ்தோத்ரோதா3ஹரணம் பண்ணுவது வ்யர்த2ம்.

நம் ஸ்வாமி (ப. 18) தனிசரமத்தில். லோகாசார்யன தே3ஶிகனுடைய ந்யாஸதிலக ஶ்லோகத்தை உதா3ஹரித்துள்ளதாக எழுதுகிறார். இது மருள். தே3ஶிகனும் லோக தே3ஶிகனும ஸமகாலத்தவரா அன்று—இவர்களுள் அவதாரத்தில முற்பட்டவர் யார், பிற்பட்டவர் யார் இத்யாதி3 விசாரம் கால ஆராய்ச்சியாளர்க்கு கருத்யம். கால ஆராய்ச்சியில எதுவாவது தேறட்டும். நமக்கு அது காகத3ந்தவிசாரதுல்யம உண்மையை உலகம் அறிந்தே உள்ளது. ஒருவர் ஏட்டிலே குறிப்பாக ந்யாஸதிலக ஶ்லோகத்தைக் குறித்துவைத்திருக்க, அதனையும் சேர்த்து தனிசரமக்3ரந்த2மாகப் பிற்பட்டவர்கள் அச்சிட்டார்கள். இது பரமார்த்3க்ருதம் என்றறிக. எது எப்படியானால் என்ன?

விஷயகத₃ உபாயத்வத்தை விஷயியிலே ஏற்றிச்சொல்லு கிறர்கள். இதுவே லோகாசார்யனுடைய ப்ரபத்த்யுபாய வாத₃ம் என்று புந:புந: உக்தம்.

நம் ஸ்வாமி (ப. 19) ' ரஹஸ்ய த்ரயமானது வேத₃ாந்த ஶாஸ்த்ரபி₄ந்நம் என்றால வேத₃ாந்தத்திறகுள் ஸாரமாவது எப்படி?'' என்று எழுதுகிறர். வேத₃ஶாஸ்த்ரபே₄த₃ா பே₄த₃ங்கள் கீழே (57, 58, 59) நிரூபிதம் காண்க.

நம் ஸ்வாமி (ப.19) ஸாவத்ர ந்யாயாபேக்ஷை உண்டு என்கிறர். அந்த ந்யாயம் ஶாரீரக ந்யாயமா என்பதுதான் நம்முடைய கேள்வி.

நம் ஸ்வாமி (ப. 19) '' ஆர்த்தோபச்ச₂ந்த₃நம் '' என்கிற தே₃ஶிகன ஶ்லோகத்தை உத₃ாஹரித்து ''ஶாரீரகா பேக்ஷையிலலை என்பது க₃த்₃யபா₄ஷ்யத்தில் குறிப்பிட்ட அதி₄காரிகளுக்கே ஒக்கும்'' என்று எழுதுகிறர். இதில பலர் கொண்ட மருளும், அடையவேண்டிய தெருளும் இன்னது என்பதனை விளக்குகிறேன.

''ஆர்த்தோபச்ச₂ந்த₃நம க₃த்₃யம பா₄ஷ்யந்து பரரஞ்ஜநம் |
இதயாவிலதி₄யோऽப்யேவம் ப்ரஸீத₃ந்து ப்ரமாணத. ||''

['ஆர்த்தர்களை உகப்பிப்பது க₃த்₃யம். பா₄ஷ்யம் பிறரை ரஞ்ஜிப்பிப்பது' என்று கலங்கிய பு₃த்₃தி₄யையுடையவர் களும் இம்மாதிரியாக ப்ரமாணத்தைககொண்டு தெளி வார்களாக] என்பது ஸ்ரீதே₃ஶிகருடைய க₃த்₃யபா₄ஷ்யத திலே உள்ளதொரு ஶ்லோகம். இந்த ஶ்லோகத்திலுள்ள பா₄ஷ்யஶப்₃த₃த்தை ஸ்ரீபா₄ஷ்யபரமாகக்கொண்டு இந்த ஶ்லோகம் பெரியவாச்சான்பிள்ளையை தூ₃ஷிபபதற்காகத் தோன்றியது என்று சிலர் ப்₄ரமிப்பதுண்டு

உண்மையில் இந்த ஶ்லோகத்தில் பா₄ஷ்யபத₃ம கீ₃தா பா₄ஷ்யத்தையே குறிக்கும் என்பதும் இந்த ஶ்லோகம பெரியவாச்சான்பிள்ளையை நோக்கி அவதரித்ததன்று

என்பதும் மத்4யஸ்த2ர்கள் உககரும்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸு-த3ர்ஶன ஸத2ாபகரான ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் பலவாண்டுகட்கு முன்னமே பின்வருமாறு நிரூபிககப்பட்டுள்ளது:—

“ *ப4ாஷ்யம் து பரரஞ்ஜநம் இத்யாவிலதி4ய.* ” [ப4ாஷ்யமோ வென்னில் பிறரை *உகபபிப்பதற்காக ஏற்பட்டது* என்று கலங்கிய பு3த்3தி4யை உடையவர்கள்] என்பது தேசிகஸு-க்தி. பெரியவாச் சான்பிள்ளையோவெனில் ப4ாஷ்யம் குத்3ருஷ்டிகளை நிரஸிப்பது என்றே பலகால் பேசியுள்ளார். இதிலிருந்தே தேசிகன் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸு-க்தியை நோக்கி இங்கெழுதவில்லை என்று விளங்கும் மேலும் ‘ *ஆர்த்தோபச்ச2ந்த3நம்*” என்னும் இந்த ச்லோகத்திற்கு முன்னால், **“ न च प्रपत्तिस्वातन्त्र्ये भाष्यविरोधः। तथा हि..उपासनस्येव प्रपदनस्यापि सर्वाभिमतसाधनत्वावगतेः तत्र चरम-श्लोकविधेयं प्रकृतोपायविरोधिपापनिवर्तनरूपोदाहरणविशेषे प्रदर्शयामास। इह तु साध्यान्तरसाधनान्तररहितमन्त्रविवरणप्रवृत्तत्वात् प्राप्तिविरोधि-निरसनार्थतयोदाहरति**” [ப்ரபத்தியானது. ஸ்வதந்த்ரமான மோக்ஷோ பாயம் என்பதில் (கீ3தா) ப4ாஷ்யவிரோத4மில்லை. *அதாவது*— உபாஸனத்தைப்போலே ப்ரபத்தியும் எல்லாப் ப2லன்களுக்கும் ஸாத4நமாயிருப்பதென்று (ப்ரமாணஙகளிலிருந்து)அறியப்படுவதால் *அந்த கீ3தாப4ாஷ்யத்தில் சரமஶ்லோகத்தில்* விதி4க்கப்படும் ப்ரபத்தி யைக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ப4க்தியோக3 விரோதி4 பாப நிவர்த்தன மாகிற ஒரு உத3ாஹரணத்திலே காட்டினார். இங்கு க3த்3யத்திலோ வென்னில், மற்ற ப்ராப்யப்ராபகங்களற்ற த்3வயமந்த்ரத்தை விவரிக்க ஆரம்பிததால் மோக்ஷப்ராப்தி விரோதி4 நிரஸனத்திற்காக எடுத்துக்காட்டுகிறார்] என்னும் பங்க்திகள் உள்ளன. இங்கு ‘ப4ாஷ்ய’ ஶப்3த3த்தினால் *கீ3தாப4ாஷ்யத்தையே* குறித்திருப்பதை அநுஸரித்து. அடுத்துள்ள *“ப4ாஷ்யநது பரரஞ்ஜநம்”* என்னும் ஶ்லோகத்திலுள்ள ப4ாஷ்யஶப்3த3மும் கீ3தாப4ாஷ்யத்தையே குறிக் கிறதென்று நன்குணரலாம். ஸ்ரீப4ாஷ்யத்தைப்பற்றி இந்த ப்ரகரணத்தில் பேச்சேயில்லை,

இனி, “ஆர்த்தோபச்ச2ந்த3நம்” என்னும் ஶ்லோகம் எதற்காக அவதரித்தது என்பதை உரைப்போம், எம்பெருமானார் கீ3தாசரம

ஶ்லோகபா4ஷ்யத்தில் ப்ரபத்தியானது ப4க்தியோக3த்திற்கு அங்க3மா யிருப்பது என்னும் ஒரு நிர்வாஹத்தைத அருளியிருக்கிறார். க3த்3யத்திலோவென்னில அதை ஸ்வதந்த்ர ஸாத4னமென்றே நிர்வஹித்தருளியிருக்கிறார். இதைக் கண்ணுற்ற சிலர் "கால விளம்ப3ம்பொருத ஆர்த்தாகளை த்ருப்தி செய்வதற்காக ஏற்பட்டது க3த்3யம், கீ3தாபா4ஷ்யமே பா4ஷ்யகாரஸித்3தா4ந்தம்" என்றும், மற்றும் சிலர் 'கீ3தாபா4ஷ்யம் கால விளம்ப3த்தைப் பொறுக்கக் கூடிய ப4க்தியோக3நிஷ்டா2ர்களை ரஞ்ஜிப்பிப்பதற்காக ஏற்பட்டது. க3த்3யமே பா4ஷ்யகாரஸித்3தா4ந்தம்" என்றும்சொல்லியிருக்கிறார்கள் இதைக் க2ண்டி3ப்பதற்காகவே "ஆர்த்தோபச்ச2ந்த3நம்" என்னும் ஶ்லோகததை இட்டிருக்கிறார் தே3ஶிகன். ஆர்த்தர்களை ஏமாற்றுவதற்கு க3த்3யமருளினுரென்றே, பிறரை ரஞ்ஜிப்பிப்பதற்காக பா4ஷ்யகாரர் கீ3தாபா4ஷ்யத்தில் அங்க3ப்ரபத்தி நிர்வாஹத்தை அருளினா என்றே சொல்லவேண்டியதில்லை. ப்ரபத்தி ஸர்வப2ல ஸாத4நமா யிருப்பது எனபதை ஒவ்வொரு உதா3ஹரண விஶேஷத்தாலே காட்டுவதறகாக அந்தந்த நிர்வாஹத்தை அருளியிருக்கிறார் என்றே கொளளலாம என்று தே3ஶிகன் திருவுள்ளம் ஆர்த்தஶப்3த3த்தால் விளம்பா3க்ஷமரான ப்ரபன்னர்களையும். பரஶப்3த3த்தால் ஆர்த்தவ்யதிரிக்தராய், விளம்ப3க்ஷமரான ஸாத4நாந்தரநிஷ்டா2ர்களையும் குறிப்பிடுகிறார் என்பது திண்ணம். பெரியவாச்சான்பிள்ளை கருதிய புறச்சமயிகளை இங்கு பரஶப்3த3ததால் குறித்தார் என்று நினைக்க இடமேயில்லை. 'ரஞ்ஜநம்' என்னும் வார்த்தை புறச்சமயிகளைக் கொண்டால் ஒட்டவே ஒட்டாது ஆக, இவ்வளவால் பெரிய வாச்சான்பிள்ளையை தூ3ஷிப்பதற்காக தே3ஶிகன் "ஆர்த்தோபச்ச2ந்த3நம்" என்னும் ஶ்லோகத்தை இயற்றவில்லை என்று ப்ரகரணம், யுக்தி முதலானவற்றைக்கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்வளவுக்கும் மேலே அஹோபி3லமட2த்தின் இரண்டாவது பட்டத்தை யலங்கரிதத ஸ்ரீமந்நாராயணஸ்வாமி புருஷகாரமீமாம்ஸையில் அருளியிருக்கும் பின்வரும் ஶ்லோகங்களிலிருந்தும் இது தெளிவாகிறது:—

"ப்ராதா4ந்யாங்க3த்வபரயோர் க3த்3யகீ3தாந்தபா4ஷ்யயோ: ।
த்3வயோரந்யதரத் பா3த்4யம் விரோதே4 ஹி ஸப2லஸ ததः ॥

ஆர்த்தோபச்ச2ந்த3நம் க3த்3யம் கேசித3ாஹுர் விபஶ்சித. ।
கீ3தாந்தப4ாஷ்யமந்யே து வத3ந்தி பரரஞ்ஜநம் ॥
தாத்பர்யார்த்த2ாவிரோதே4ந நாத்ரைகேநாந்யப3ாத4நம் ।
ப்ரமாணத3ார்ட்4யாத3த்ரைவம் க3த்3யப4ாஷ்யோக்தஸங்க்3ரஹ·॥
ஆாத்தோபசச2ந்த3நம் க3த்3யம் ப4ாஷ்யந்து பரரஞ்ஜநம் ।
இத்யாவிலதி4யோऽப்யேவம் ப்ரஸீதே3யு: ப்ரமாணத. ॥"

[(ப்ரபத்தி) ப்ரத4ாேனோபாயமென்றும், அங்க3மென்றும் (முறையே)சொல்லும் க3த்3யம்,*கீ3தாசரமஶ்லோகப4ாஷ்யம்* என்னும் இரண்டினுள் ஒனறைத் தள்ளியேயாகவேண்டும்;(அவைகளுக்குள்) விரோத4ம் ஸ்பஷ்டமாக உள்ளதன்றோ, இக்காரணத்தால் ஆர்த்தர்களை த்ருப்தி செய்வதற்காக வந்த க3த்3யத்தையே தள்ளவேண்டுமென்று சில வித்3வான்கள் சொன்னார்கள், மற்றும் சிலர் ஸாத4நாந்தரநிஷ்ட2ர்களை ரஞ்ஜிப்பிப்பதற்காகஏற்பட்ட கீ3தாப4ாஷ்யத்தைமெ தள்ளவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். (நாம் சொல்லுவது யாதெனில்) இரண்டுக்கும் தாத்பர்யார்த்த2த்தில் விரோத4மில்லையாகையால் ஒன்றைக்கொண்டு ஒன்றைத் தள்ளவேண்டாம். (ப்ரபத்தி ஸர்வப2லஸாத4னமென்பதில்)ப்ரமாணம் த்3ருட4மாயுள்ளதாகையாலே" என்று இம்மாதிரியாக க3த்3யப4ாஷ்யத்திலே "ஆர்த்தோபச்ச2ந்த3நம்" என்னும்ஶ்லோகத்திலே ஸங்க்3ரஹிக்கப்பட்டது.] என்பவை புருஷகாரமீமாம்ஸா ஸ்ரீஸூக்திகள். இவைகளிலிருந்து தேஶிகன் க்ருஷ்ணஸூரியின் க3த்3யவ்யாக்2யானஸூக்திகளைக் க2ண்டி3ப்பதற்காக "ஆர்த்தோபச்ச2ந்த3நம்" என்னும் ஶ்லோகத்தை இயற்றவில்லையென்பது, கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகவும் வெள்ளிடைமலையாகவும் விளங்குகிறது.

என்று ஸ்ரீ உ. வே புத்தூர் வக்கீல ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸவாமி (ஸ்ரீவைஷணவ ஸுத3ர்ஶன பத்ரிகையின ஸ்த2ாபகராகவும், முதல் ஆசிரியராகவும் எழுந்தருளியிருந்தவர்) பலலாண்டுகட்கு முனபே க3த்3யவ்யாக2யான உபோத்3க4ாததத்தில நிருபித்துள்ளதைக் காணக.

ஆகையால நம் ஸ்வாமி "ஆர்ததோபச்ச2ந்த3நம்" ஶ்லோகத்தை உத3ாஹரிதது (ப.20) நமமைப் பரிஹஸிபபது அஸ்த2ாநே (தகாது).

நம் ஸ்வாமி (ப. 20) ப்ரபத்த்யநுஷ்டா2நம் ஸூத்ர பா4ஷ்யாரூட4ம் என்கிறார். அவ்வளவு தூரம் செல்ல வேண்டுமோ? ஸந்த்4யாவந்த3நமந்த்ரங்களில "ஸத்யே ஜ்யோதிஷி ஜுஹோமி ஸ்வாஹா" என்கிறவிடத்திலேயே. ஆத்ம ஸமர்பணபரமாக ஶ்ருதப்ரகாஶிகாப4ட்டர் பா4ஷ்யம் அருளிச்செய்திருக்கிறாரே. காணலாமே. காட்டலாமே.

எல்லாம் எல்லாவிடத்திலும் உண்டு. எவ்வாத்த2த்திலே எந்த ப்ரமாணத்திற்குத் தாத்பர்யம் என்று ஆராய்ந்து தெளிய பராபதம்— என்று கூறி மேலே ஸ்வார்த்த2 பரார்த்த2கைங்கர்யவிசாரம் செய்கிறேன்.

நம் ஸ்வாமி (ப 20) "ப2லமான கைங்கர்யத்தில ஸ்வார்த்த2ம் பரார்த்த2ம் என்ற பாகுபாடு உண்டோ?" என்று கேட்கிறார். இங்கே வக்தவ்யாம்ஶங்கள் பலவுள. பூர்வர்கள் நிர்வாஹங்களைக் கூறுகிறேன். ப2லத்தில் பே4த3ம் கூறுவதற்கு முன்னே ந்யாஸ ஶரணாக3திகளுக்கு பே4த3ம் உண்டு என்பதனைக்கூறவேண்டும். இங்கே கூறுவதாகக் கீழே (ப 60) கூறியுள்ளேன். இப்போது விஸ்தரமாகக் கூறுகிறேன்.

पूर्वं वरणस्य न्यासभेदसाधनपूर्वकं असाधनत्वं साधितम्। अत्र प्रधानस्वरूपनिरूपणेन तथात्वं साध्यते। शरणागतिभरन्यासयोः संयोगरूपचोदनाख्याभेदात् भेदस्तावत्सिद्धः। "मोक्षयिष्यामि" इति परगतस्वीकारस्य शरणवरणफलत्वात्, उत्तरवाक्यप्रतिपादित-परार्थकैङ्कर्यफलकत्वात् फलभेदः सिद्धः। रूपमपि भिद्यते। भरन्यासः केवलं अध्यवसायात्मा; वरणं तु प्रार्थनारूपम्। नच भरन्यासस्य गोप्तृत्ववरणगर्भत्वात् तद्रूपता। उभयोः प्रार्थनारूपत्वेऽपि एकत्र भरस्वीकारः प्रार्थनाविषयः, अपरत्र फलप्रदत्वं विषयः। किञ्च, "त्वयि मम भरः न्यस्तः" इति न्यासः स्वातन्त्र्यगर्भः। "मम

भरं स्वीकुरु" इति प्रार्थनारूपत्वात् पारतन्त्र्यगर्भं वरणम्। न्यासे भरसमर्पणम्। शरणागतौ शरणवरणम्। न्यासस्य उद्देश्यं मिथुनं। शरणवरणे लक्ष्म्याः उपलक्षणत्वमात्रम्। न्यासस्य प्रणवाङ्गत्वात् जगत्कारणत्वादिपरत्वगुणो विषयः। शरणागतेः द्वयमन्त्रकत्वात् सौशील्यसौलभ्यादिगुणो विषयः। शरणागतौ प्रत्यगात्मनः पुण्यत्यागः पापविशिष्टत्वं चानुसंधेयम्। न्यासे प्रातिकूल्यवर्जनं आनुकूल्यसङ्कल्पः चाङ्ग इति, पापत्यागः पुण्यसम्बन्धश्च अनुसन्धेयः। "आत्मानं निक्षिपति यद्धिया देवस्य पादयोः। सा प्रपत्तिरियं सद्यः सर्वपापप्रणाशिनी॥" इति निक्षेपलक्षणम्। "अहमस्मि अपराधानां आलयः अकिंचनः अगतिः। त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः। शरणागतिरित्युक्ता सा देवेऽस्मिन् प्रयुज्यताम्॥" इति वरणलक्षणम्। जितन्तायां "जितं ते" इत्यत्र समर्पणं, "देवानां" इत्यत्र वरणं च पृथगुक्तम्। स्तोत्रेऽपि "नमो नमः" इति समर्पणं, "न धर्म" इति वरणं च पृथक्कृत्य उक्तम्। गद्येऽपि "त्वत्पादारविन्द" इति वरणं, 'नमोस्तु ते' इति समर्पणं च भिन्नं उक्तम्। श्रुतिष्वपि तयोः भेदेन विधिः दृश्यते। तैत्तिरीयके 'ओमिति आत्मानं युञ्जीत" इति न्यासः विहितः। श्वेताश्वतरे "मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये" इति वरणं विहितम्। तथा श्रीपुरुषसूक्ते न्यासो विहितः— "अबध्नन् पुरुषं पशुं" इत्युक्तेः। "अद्भ्यः सम्भूतः" इत्यत्र शरणवरणं विहितम्। "तस्य धीराः" इति बुद्धिदौर्बल्याभावं अधिकारं उक्त्वा "योनिं परिजानन्ति" इति शरणागतेः अवतारविषयत्वात् सौलभ्यादिगुणविषयत्वाच्च शरणागतिः उक्ता। तदुपयुक्तपुरुषकारश्च 'ह्रीश्च ते' इत्यादिना उक्तः। श्रीमद्भगवद्गीतायां "मन्मना भव" इति भरसमर्पणं उक्त्वा समनन्तरमेव 'सर्वधर्मान्' इति वरणं उक्तम्। लक्ष्मीतन्त्रे "उपायापाय-

संत्यागी मध्यमां स्थितिमास्थितः। मामेव शरणं प्राप्य मामेवान्ते समश्नुते॥” इति शरणागतिमुक्त्वा, “षडङ्गं तमुपायं च” इत्यादिना भरसमर्पणं भेदेन उक्तम्। अहिर्बुध्न्यसंहितायां तयोः भेदेन कीर्तनं अस्ति। स्थूलपारतन्त्र्यरूपत्वात् षडङ्गस्य स्थूलत्वं, सूक्ष्मपारतन्त्र्यरूपत्वात् शरणागतेः सूक्ष्मत्वम्। सर्वधर्मत्यागस्यापि अङ्गत्वेन अप्रधानत्वात् तदङ्गित्वेन प्रधानं सिद्धोपायस्वरूपं चोक्तम्॥”

['வரணம் எனப்படும் (அநுபாய) ப்ரபத்தியான ஶரணாக$_3$திக்கு 'ந்யாஸம்' எனப்படும் (உபாய) ப்ரபத்தியைக்காட்டிலும் வேறுபாடு நிரூபிக்கப்பட்டு, அவ்வரணமானது உபாயமாகாது என முன்னமே ஸாதி$_4$க்கப்பட்டது. இங்கு, இரண்டினுடைய முக்கியமான ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பதன் மூலம் இதே விஷயம் காட்டப்படுகிறது. ஶரணாக$_3$திக்கும், ப$_4$ரந்யாஸத்திற்கும்—(ப$_2$ல)ஸம்யோக$_3$ம், ரூபம், சோத$_3$நா (விதி$_4$), பெயர் ஆகியவற்றில் பே$_4$த$_3$மிருப்பதால் இரண்டும் வெவ்வேறென்பது ஸித்$_3$த$_4$ம். "நான் அவனை எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்" [கீ$_3$தாசரமஶ்லோகம்] என்னும் பரக$_3$தஸ்வீகாரம் ஶரணாக$_3$தியின் ப$_2$லமாயிருப்பதாலும், த்$_3$வயத்தின் உத்தரவாக்யத்திற் சொன்ன பரார்த்த$_2$ கைங்கர்யம் (பரமபத$_3$த்தில் இதற்குப்) ப$_2$லமாயிருப்பதாலும் (ஸ்வார்த்த$_2$ கைங்கர்யத்தைப் ப$_2$லமாகக் கொண்ட ந்யாஸத்தைக் காட்டிலும் இதற்குப்) ப$_2$லபே$_4$த$_3$ம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கிறது. ப$_4$ரந்யாஸமான உபாயப்ரபத்தி எம்பெருமானிடம் தன் சுமையை இறக்குவதாகிய உறுதியையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டதாகையாலும் ஶரணவரணமாகிற அநுபாயப்ரபத்தி எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பிரார்த்தி$_2$ப்பதை ரூபமாகக் கொண்டதாகையாலும், இரண்டின் ஸ்வரூபமும் வேறுபடுகிறது. ப$_4$ரந்யாஸமும் 'நீயே எனக்கு ரக்ஷகனாவாயாக' என்னும் கோ$_3$ப்த்ருத்வ வரணத்தை உள்ளீடாக உடையதாகையால், அதுவும் 'ப்ரார்த்தி$_2$ப்பதை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டதுதானே' எனில்:

ந்யாஸத்தில் 'என் சுமையை நீ ஏற்றுக்கொள்ளவேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது. ஶரணாகதியில் 'நீ எனக்குப் புகலாயிருப்பாயாக' என்று பிரார்த்திக்கப்படுகிறது. மேலும், 'உன்னிடத்தில் என் பரம் வைக்கப்பட்டது' என்னும் பரந்யாஸம் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை உள்ளடக்கியது. 'என் சுமையை நீயே மேல்விழுந்து ஏற்றுக்கொள்ளவேணும்' என்னும் ப்ரார்த்தனையாயிருப்பதால் ஶரணாகதி பாரதந்த்ர்யத்தை உள்ளடக்கியது. ந்யாஸத்தில் பரஸமர்ப்பணம் முக்கியம், ஶரணாகதியில் உபாயமாக வரிப்பது முக்கியம்; சுமையை இறக்குவதாகிற ந்யாஸத்திற்குப் பிராட்டியோடு கூடிய பெருமாள் உத்தேஶ்யம். ஶரணாகதியில் பிராட்டிக்கு உபலக்ஷணத்வமாத்ரமே; (உபாயப்ரார்த்தனையில் நேரே அந்வயமில்லை.) ந்யாஸம் ப்ரணவத்தை அங்கமாகக்கொண்டதாகையால் (ப்ரணவத்திற்குப் பொருளான ஜகத்காரணத்வம் முதலான) பரத்வகுணங்கள் அதற்கு விஷயம். ஶரணாகதியில் கரணமந்திரம் த்வயமாகையால், அதில் சொல்லப்படும் ஸௌலப்யம், ஸௌஶீல்யம் முதலான நீர்மைக்குணங்கள் விஷயம். ஶரணாகதியில்—ஜீவாத்மா தனக்குப் புண்ணியமில்லையென்றும், பாபம் உண்டென்றும் அநுஸந்திக்கவேணும். நயாஸத்தில் ப்ராதிகூல்யவர்ஜனமும், ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும் அங்கமாகையால், பாபத்தை விடுகையும், புண்ணியமுடைமையும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது. "தன் அறிவாலே தேவனுடைய திருவடிகளிலே தன்னை ஸமர்ப்பிப்பதென்பதே பரபத்தியாகும். இது எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கும்." என்பது ந்யாஸத்தின் லக்ஷணம். "'நான் அபராதங்களுக்கெல்லாம் ஆலயமாயும், கைம்முதலற்றவனாயும், வேறு புகலற்றவனாயும் இருக்கிறேன். நீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக' என்று பிரார்த்திக்கும் அறிவே ஶரணாகதியெனப்படும். அது இந்த தேவனிடத்தில் பிரயோகிக்கப்படட்டும்." என்பது ஶரணாகதியின் லக்ஷணம். ஜிதந்தா ஸ்தோத்ரத்தில் "ஜிதம் தே" என்

னும் முதல ஶ்லோகத்தாலே ந்யாஸமும், "தே3வாநாம்" என்னும் இரண்டாவது ஶ்லோகத்தாலே ஶரணாக3தியும் தனியாகச் சொல்லப்பட்டது. ஸ்தோத்ரத்திலும "நமோ நம" [21] என்னும் ஶ்லோகத்தாலே ந்யாஸமும், "ந த4ர்ம" [22] என்னும் ஶ்லோகத்தாலே ஶரணவரணமும் தனிப்படுத்திச் சொல்லப்பட்டது. க3த்3யத்திலும் "தவதபாத3ாரவிந்த3யுக3ளம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்3யே" என்று ஶரணாக3தியும், 'நமோऽஸ்து தே' என்று ப4ரஸமர்ப்பணமும் வேறாகக்கூறப்பட்டது. ஶ்ருதிகளிலும் அவற்றுக்கு வேறாக விதி4 காணப்படுகிறது. தைத்திரீய உபனிஷத்தில "ஓம் என்னும் மந்திரத்தாலே ஆத்மாவைப் (பரமாத்மாவிடம்) ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது" என்று ந்யாஸம் விதி4க்கப்பட்டது. ஶ்வேதாஶ்வதர உபனிஷத்தில "முமுக்ஷுவான நான் ஶரணமடைகிறேன்" என்று ஶரணாக3தி விதி4க்கப்பட்டது. அவ்வண்ணமே புருஷஸூக்தத்தில், "அப3த்4நந புருஷம் பஶும" என்று ந்யாஸமும், "அத3ப4ய: ஸம்பூ4த." என்னுமிடத்தில ஶரணாக3தியும் விதி4க்கப்பட்டது "தஸ்ய தீ4ரா." என்றவிடத்தில தீ4ர(தீ4மதாமக்3ரேஸர) ஶப்3த3த்தாலே. உபாயாந்தரநிஷ்டர்களுக்குள்ள 'ஸம்ப3ந்த4 ஜ்ஞாநத்தில் நிறைவின்மை' இவனுக்கில்லை என்று கூறுவதன் மூலம் ஸம்ப3ந்த4ஜ்ஞாநபூர்த்தியே இவனுக்குள்ள அதி4காரம் (தகுதி) என்று காட்டி "யோநிம பரிஜாநந்தி" [அவதார ரஹஸ்யத்தை நன்கு அறிகிறார்கள்] என்னும் பகுதியாலே அவதார விஷயமாகவும, ஸௌலப்4யாதி3கு3ணவிஷயமாகவுமிருக்கும ஶரணாக3தி தெரிவிக்கப்பட்து. அதற்கு வேண்டிய புருஷகாரமும் "ஹ்ரீஶ்ச-லக்ஷ்மீஶ்ச"என்று காட்டப்பட்டது. ப4க3வத்3கீ3தையிலும் "மந்மநா ப4வ" [18-65] என்னும ஶ்லோகத்தாலே ப4ரந்யாஸமும, அடுத்த ஶ்லோகத்திலேயே "ஸர்வ த4ர்மாந்' என்று ஶரணாக3தியும சொல்லப்பட்டது. லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்திலும "உபாயாந்தரங்களையும், அபாயங்களாகிற பாபங்களையும கைவிட்டவனாய், நடுநிலையை ஏற்றவனாய்,

என்னையே ஶரணமடைந்து, இறுதியில என்னையே அடைகிறான்" [17-58] என்று ஶரணாக3தியைக் கூறி, "அதுவே ஆறு அங்க3முடையதாய் உபாயமாவதை என்னிடமிருந்து கேட்பாயாக" [17-59] என்று தொடங்கி ப4ரஸமர்ப்பணம் வேறுபடுத்திக் கூறப்பட்டது. அஹிர்பு3த்4ந்யஸம்ஹிதையிலும் அவற்றை வேறுபடுத்திக் கூறியுள்ளது ஸ்தூ2ல பாரதந்த்ர்ய ரூபமாகையாலே ஷட3ங்க3 ந்யாஸத்தை ஸ்தூ2லமாகவும், ஸூக்ஷ்மபாரதந்த்ர்ய ரூபமாகையாலே ஶரணாக3தி ஸூக்ஷ்மமாகவும் சொல்லப்பட்டது. எல்லா உபாயாந்தரங்களையும் கைவிடுகை அங்க3மாயிருக்கையால அப்ரதா4நமாகவும், அதை அங்க3மாகவுடைத்தாயிருக்கையால் ஸித்3தோ4பாய ஸ்வரூபம் ப்ரதா4நமாகவும் கூறப்பட்டது.] என்று ஸ்ரீவசநபூ4ஷணமீமாம்ஸாபா4ஷ்யத்திலும்,

अत्रेदं तत्त्वम्—अत्रोक्तप्रपदनस्य न्यासादिभिन्नत्वमाचार्यसम्मतम्। संयोगरूपचोदनाख्याभेदात्। तथाहि—"ओमित्यात्मानं युंजीत" इति श्रुतिर्न्यासचोदना। "मामेकं शरणं व्रज" "उपायं वृणु लक्ष्मीशम्" इत्यादिका वरणचोदना। अनयोश्चोदनयोरैक्यं न सम्भवति। योगवरणयोर्मिथो विभिन्नत्वात्। योगो नाम ध्यानम्; "ओमित्यात्मानं ध्यायथ" इति वाक्यान्तरात्, 'युजिर्-योगे' 'युज-समाधौ" इत्यनुशासनात्, "योगस्सन्नहनोपायध्यानसङ्गतियुक्तिषु" इति कोशाच्च। वरणन्तु—प्रार्थनात्मको व्यापारविशेषः। तस्माच्चोदनाभेदादुभयोर्भेदो दुरपह्नवः।

ननु; न्यासस्य सकृत्त्वं सर्वसम्प्रतिपन्नम्, तत्कथमत्र ध्यानात्मकत्वमुच्यते इति चेत्सत्यम्, — तत्तु सकृत्त्वं "न्यसेत्" इति विधीयमानस्य तान्त्रिकन्यासस्यैव, न "युञ्जीत" इति विधीयमानस्य वैदिकन्यासस्य। 'युज-समाधौ' इति धातुबलात्, शास्त्रार्थस्वरूप-

स्यैवासकृदावृत्तत्वसिद्धया तस्य वचनान्तरेण सकृत्त्वविधाने बाधापत्तेः। यद्वा, "सकृदेव हि शास्त्रार्थः कृतोऽयं तारयेन्नरम्" इति वचनेन शास्त्रार्थस्यैव सकृत्त्वोक्त्या "युञ्जीत" इति विधीयमानस्य ध्यानरूप-शास्त्रार्थस्यैव सकृत्त्वनियमः विहितो भवति। तथा च न्यासविद्यायाः सकृत्त्ववचनेन सदादिविद्यानामिवाप्रयाणावृत्तिनिर्बन्धो निवारितो भवति। न तु शास्त्रार्थस्वरूपान्तर्गतामुत्पत्तिवाक्यसिद्धां योगरूपतामपि सकृत्त्ववचनं निवारयति। तथा सति शास्त्रार्थस्वरूपस्यैव लोपात् विधित्सितसकृत्त्वस्याश्रयासिद्धिप्रसङ्गात्।

किंच—"क्षेत्रज्ञं ब्रह्मणि न्यसेत्" इत्यादिचोदनायामपि निपूर्व-कासधातोर्निधानमात्रार्थकतया वरणार्थकत्वायोगात्, चोदनाभेदो दुरपह्नव एव।

रूपमपि भिद्यते—"आत्मानं युञ्जीत" इति न्यासविद्याया जीवात्मविशेष्यकत्वात्, "मामेकं शरणं व्रज" इति शरणागतेः परमात्मविशेष्यकत्वाच्च।

किंच—न्यासविद्यायां जीवविशेषणतयानुसन्धीयमानस्य ब्रह्मणः "ब्रह्मा विश्वः कतमस्स्वयम्भुः प्रजापतिस्संवत्सरः" इत्यादिप्रतिपन्नं निरतिशयबृहत्त्वादिमहस्त्वपर्यन्तगुणजातं विशेषणत्वेनानुसन्धेयम्। शरणागतौ तु वात्सल्यादिगुणाष्टकं विशेष्यतावच्छेदकत्वेनानुसन्धेयम्। न्यासस्य "वसुरण्यो विभूरसि" इति सर्वाधारभूतं विभुस्वरूपं विषयः। शरणागतेः "सर्वं पूर्णं सहोम्" इत्युक्तार्चावतारो विषयः। न्यासे ब्रह्मात्मेति देवतान्तर्यामित्वमप्यनुसन्धेयम्। शरणागतौ "चरणौ" इति श्रीपरांकुशाद्याचार्यवैशिष्टयमनुसन्धेयम्। न्यासे "ब्रह्मणे" इति चतुर्थ्यन्तपदैर्ब्रह्मणश्शेषित्वं, तत्सामानाधिकरण्येन प्रणवघटकाकारेण

रक्षकत्वं चानुसन्धेयम्। शरणवरणे तु मोक्षकरणत्वं शरणशब्देनानुसन्धेयम्। तस्माद्रूपभेदो दुरपह्नव एव।

तथानयोस्संयोगोऽपि भिद्यते—न्यासस्योपायविद्यात्वेन तन्निष्ठानां तत्र फलस्वाम्यलक्षणाधिकारबोधसत्त्वात्, "शास्त्रफलं प्रयोक्तरि" इति न्यायेन स्वार्थमोक्ष एव तत्र फलं भवति। शरणागतेरनुपायत्वेन सिद्धस्यैव भगवतस्तत्रोपायतया चेतनस्य प्रयोक्तृत्वाभावात्, "तेन संरक्ष्यमाणस्य फले स्वाम्यवियुक्तता" इति फलस्वाम्यलक्षणाधिकारत्यागात्, उत्तरखण्डनमश्शब्देन फलपारार्थ्यप्रार्थनाच्च केवलपरार्थमोक्ष एवात्र फलं भवतीति तयोस्स्वार्थपरार्थत्वाभ्यां फलवैषम्यात्।

'न्यासविद्या, शरणागतिविद्या' इति — आख्याभेदः— "तस्यैव बोधो न्यासाख्यः प्रथमं यात्युपायताम्" "शरणागतिरित्युक्ता सा देवेऽस्मिन् प्रयुज्यताम्" इत्यादिषु स्फुट एव। तदेवं न्यासशरणागत्योस्संयोगरूपचोदनाख्यानामत्यन्तविशेषे सत्यपि यद्यैक्यमिष्येत, तर्हि सर्वेषां कर्मणामुपासनानां चाभेदात्, सर्वत्र सर्वेषामुपसंहारात्, सर्वशास्त्रार्थसाङ्कर्यापत्तिः। भेदकप्रमाणानां शब्दान्तरादीनामपि दत्तजलाञ्जलिता स्यात्॥

[இங்கு உண்மை பின்வருமாறு:— இங்கு சொல்லப்படும் ப்ரபத்தியானது வேதாந்தத்தில சொல்லப்பட்ட ந்யாஸ வித்யை முதலானவற்றைககாட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது ஆசாரியர்களின திருவுள்ளம. ந்யாஸஶரணாகதிகளுக்கு ஸம்யோகம், ரூபம், சோதனா(விதி), ஆக்யா(பெயர்) எனனும் நானகும வேறுபடுகினறன. எப்படியெனில.— "ஓம் என்று ஆதமாவை தியானிககக கடவன" என்பது ந்யாஸத்தைப் பறறிய விதி. "என்னை ஒருவனையே உபாயமாக அடைவாய' "லக்ஷ்மீநாதனையே உபாயமாக வரிப்பாய்" முதலானவை ஶரணாகதியைப்

பற்றிய விதி₄. இவ்விரு விதி₄களும் ஒன்றாகமுடியாது. 'யுஞ்ஜீத' என்று சொல்லப்பட்ட யோக₃மும், 'ஶரணம் வ்ரஜ' 'உபாயம வ்ருணு' என்று சொல்லப்பட்ட ஶரணவரணமும் வெவ்வேறாகும். யோக₃மாவது தியானம். "ஓம என்று ஆத்மாவை தியானியுங்கள்' என்று மற்றொரு வாக்கியம் ஓதுகின்றதன்றோ. 'யுஜிர் யோகே₃' 'யுஜ-ஸமாதௌ₄' என்னும் தா₄துபாட₂மும் "யோக₃ஸ் ஸந்நஹந — உபாய — த்₄யாந—ஸங்க₃தி — யுக்திஷு" என்னும் நிக₄ண்டுவும் யோக₃ஶப்₃த₃ம் தியானத்தையே குறிக்கும் என்று காட்டுகின்றன. உபாயவரணமோவெனில் உபாயமாகப் பிரார்த்தி₂க்கும் செயலாயிருப்பது. ஆகையால் சோத₃நா(விதி₄)பே₄த₃த்தாலே ந்யாஸ வரணங்கள் வெவ்வேறுபட்டவை என்பது மறைக்கவொண்ணாதது.

இதற்குமேல பின்வருமாறு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது.—ந்யாஸம் ஒரு தடவையே செய்யவேண்டியது என்பது அனைவரும இசைந்தது. அப்படியிருக்க—பலமுறை அநுஷ்டி₂க்கவேண்டிய தியானமாக அதை இங்கு எப்படிக் கூறலாம்? என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு ஸமாதா₄நமாவது'-ஒரு தடவை செய்யப்படவேண்டும என விதி₄க்கப்படுவது பாஞ்சராத்ரஶாஸ்திரத்தில விதி₄க்கப்படும ந்யாஸமேயொழிய, 'யுஞ்ஜீத' என்று வேத₃த்தில் விதி₄க்கப்படும் ந்யாஸவித்₃யையன்று. யுஜ—ஸமாதௌ₄' என்னும் தா₄துபாட₂பலத்தால் வைதி₃கந்யாஸவித்₃யையின ஸ்வரூபம் பலமுறை அநுஷ்டி₂க்கப்படும் தியானமே என்று ஸித்₃தி₄க்கையால, மற்றொரு வசனம அதை ஒருமுறை அநுஷ்டி₂க்கப்படுவதாக விதி₄க்கிறது எனக்கொண்டால் முரண்பாடு ஏற்படும். அன்றிக்கே, "ஶாஸ்த்ரார்த்த₂மான இந்த ந்யாஸம் ஒருமுறை அநுஷ்டி₂க்கப்பட்டாலே மனிதனை ஸம்ஸாரத்தினின்றும். தாண்டுவிக்கும்" [லக்ஷ்மீதந்த்ரம்17-92] என்னும வசனத்தால ந்யாஸரூபமான ஶாஸ்த்ரார்த்த₂மே ஒரு முறை அநுஷ்டி₂க்கப்படுவதெனக் கூறுகையால், 'யுஞ்ஜீத' என்று

விதி4க்கப்படும் தியானரூபமான ஶாஸ்த்ரார்த்த2த்திற்கே ஒரு முறை அநுஷ்டி2க்கப்படவேண்டும் என்னும் விஶேஷம் பாஞ்சராத்ரத்தில விதி4க்கப்படுவதாகக் கொள்ளலாம். ஆக, ந்யாஸவித்3யைக்கு ஒருமுறை அநுஷ்டி2க்கப்படவேண்டும் என்னும் வசனமிருப்பதால், ஸத்3வித்3யை முதலான மற்ற வித்3யைகளைப்போலே அது ஆயுள் வரையில் திருப்பித்திருப்பி அநுஷ்டி2க்கப்படவேண்டும் என்னும் நிர்ப3ந்த4ம் தவிர்க்கப்பட்டதாகிறது. ஶாஸ்த்ரார்த்த2 ஸ்வரூபத்திலேயே அடங்கியதும், 'யுஞ்ஜீத' என்று உத்பத்தி வாக்யத்திலேயே ஸித்3தி4ப்பதுமான த்4யானரூபமாயிருக்கும் தன்மையையும், 'ஒரு முறை அநுஷ்டி2க்கப்படவேண்டும்' என்னும் வசநம் தடுக்கமுடியாது. அப்படித் தடுத்தால் ஶாஸ்த்ரார்த்த2ஸ்வரூபமே அழியுமாகையால், விதி4க்கக்கருதிய ஸகருத்த்வத்திற்கு ஆஶ்ரயமான ந்யாஸமே ஸித்3தி4க்காமற்போகும். ஆக, ஒரு முறையே அநுஷ்டி2க்கப்படும் தியானரூபமாயிருப்பது ந்யாஸமென்றும் கொள்ளலாம். மேலும், "ஜீவனை ப்3ரஹ்மத்திடம் ந்யஸிக்க வேண்டும்" என்னும் வசனத்தில 'நி' என்னும் உபஸர்க்க3த்தோடு கூடிய 'அஸ' தா4து 'ஸமர்ப்பித்தல்' என்னும் பொருளையே குறிக்குமாகையால், உபாயவரணம் என்னும் பொருள் அதிலிருந்து ஸித்3தி4க்காதாகையால், ந்யாஸ ஶரணாக3திகளுக்கு வேறுபாடு மறைக்கமுடியாததேயாகும். ஆக, சோத3நாபே4த3ம் ஸாதி4க்கப்பட்டதாயிற்று.

ந்யாஸ ஶரணாக3திகளின் ரூபமும் வேறுபடுகிறது. எப்படியெனில்: "ஆத்மாவை தியானிக்கக்கடவன்" என்று ந்யாஸவித்3யை ஜீவாத்மாவை முக்கியமாகக் குறித்ததாகையாலும், "என்னையே உபாயமாக அடைவாய்" என்று ஶரணாக3தி பரமாத்மாவை முக்கியமாகக் குறித்ததாகையாலும் இரண்டுக்கும் ரூபம் வேறுபட்டதே. மேலும், ந்யாஸ வித்3யையில ஜீவனுக்கு விஶேஷணமாக அநுஸந்தி4க்கப்படும் ப்3ரஹ்மத்திற்கு "**ப3ரஹ்மா விஶ்வ கதம். ஸ்வயம்பு4**

ப்ரஜாபதி· ஸம்வதஸர:” என்று தொடங்கும வாக்யத்தில ஓதப்பட்ட தலைசிறந்த பெரிதாயிருக்குமதனமை முதலாக மஹஸ்த்வமீருகவுள்ள பரத்வகு₃ணங்கள் விஶேஷணமாக அநுஸந்தி₄க்கத்தககவை ஶரணாக₃தியிலேயாவெனில (த்₃வ யததில கூறப்படும்) வாத்ஸலயம் முதலான எட்டுகுணங் களோடு கூடியவனுகப பரமாதமா நேரே அநுஸநதி₄ககத தக்கவன் “வஸுரண்யோ விபூ₄ரஸி”என றுஓதப்படட ஸாவா தா₄ரமான விபு₄ஸ்வரூபம ந்யாஸததிறகு விஷயம். “ஸாவம் பூர்ணம் ஸஹோம ‘ என்று த்₃வயோபனிஷததில ஓதப பட்ட கு₃ணபூர்ததியுடைய அர்ச்சாவதாரம ஶரணாகதிகு விஷயம். ‘ப₃ரஹமாத்மா’ என்று ஓதபபடட தே₃வதாந்தர் யாமிதவமும் ந்யாஸததில அநுஸந்தி₄ககததக்கது. ஶரணா க₃தியில “சரணௌ”என்னும த₃வயபூர்வக₂ண்ட₃ பத₃ததில ஸ்ரீபராங்குஶ பரகால யதிவராதி₃களான ஆசார்யர்களோடு கூடியிருககை அநுஸந்தி₄க்கத்தககது. ந்யாஸத்தில ‘ப₃ரஹ மணே தவா மஹஸே’ என்றவிடததில் நாலாம வேற்றுமைப் பத₃ங்களாலே ப்₃ரஹ்மத்திற்கு ஶேஷித்வமும. அவற்றோடு ஓரே வேற்றுமையில் படிக்கபபடும “ஓமிதி” என்னும ப்ரணவத்திலுள்ள அகாரததினல் ரக்ஷகதவமும அநுஸந் தி₄க்கததககது. ஶரணாக₃தியிலேயாவெனில. ‘ஶரண’ ஶப₃த₃த் தினல மோக்ஷப₂லகரணதவம அநுஸந்தி₄கக்த்தக்கது. ஆக. ரூபபே₄த₃மும மறைககவொண்ணுதது

அவ்வண்ணமே ந்யாஸஶரணாக₃திகளின் ஸம்யோக₃மும வேறுபடுகிறது. ந்யாஸவித₃யை உபாயாந்தரங்களான முப்பததிரண்டு வித்₃யைகளில ஒன்றுகையால. அதில் ஈடு படுபவாகளுககு அதின ப₂லததின் ஸ்வாமியாயிருக்கை யாகிற அதி₄காரம்பற்றிய ஜ்ஞானம ஏற்படுகையால, “ஶாஸ்த்ரப₂லம ப்ரயோக்தரி” [சாஸதிரததின ப₂லம் அதைப் பிரயோகி₃ப்பவனுக்கு ஏறபடுகிறது.] என்கிற ந்யாயத்தாலே ந்யாஸவித₃யைக்கு ஸ்வார்த்த₂ மோக்ஷமே ப₂லமாகிறது. ஶரணாக₃தி உபாயமாகாதாகையால. ஸித்₃த₄மான ப₄க₃வானுககே அதில உபாயத்வமாகை

யால. சேதனன உபாயாநுஷ்டா₂தாவாக ஆகாமை யாலும. "பரமபுருஷனுல ரக்ஷிககபபடும இவனுக்குப் ப₂லததில ஸவாமிதவமறறிருககை" [லக்ஷ்மீதந்தரம் 17-74] எனகிறபடியே ப₂லஸவாமயமாகிற உபா யாதி₄காரம இவனுல கைவிடப்படுகையாலும, த₃வயத்தில உததரக₂ணட₃த்தில நம ஶப்₃த₃ததாலே ப₂லனில பார தந்த்ர்யமே பிரார்ததி₂க்கப்படுகையாலும, கேவலபரார்த்த₂ மோக்ஷமே ஶரணுக₃திககுப் ப₂லமாகையால, ந்யாஸஶரணு க₃திகளுககுப் ப₂லனில இவவாறு வாசி உள்ளதையிட்டு ஸமயோக₃பே₄த₃மும ஸித₃தி₄க்கிறது.

'ந்யாஸ வித₃யை' என்று நயாஸததிற்கும், 'ஶரணு க₃தி வித₃யை' எனறு ஶரணுக₃திககும் பெயரில் பே₄த₃ முள்ளதாகையால ஆக₂யாபே₄த₃மும அவறறினிடையே உள்ளது. "அதற்கே நயாஸம எனனும் பெயா அறியப் படுகிறது. அது முதலில உபாயமாகிறது" என்று ந்யாஸத தைப பறறியும், "(நீயே உபாயமாவாயாக எனறு பிரார்ததி₂ககும அறிவே) ஶரணுக₃தியாகிறது; அது இந்த தே₃வனிடம பிரயோகி₃ககப்படட்டும்" என்று ஶரணுக₃தி யைப் பறறியும் வசனங்களில இநத நாமபே₄த₃ம மிகததெளிவு.

ஆக, இவ்வண்ணமாக ந்யாஸஶரணுக₃திகளுக்கு ஸம் யோக₃ம, ரூபம, சோத₃நா, ஆக₂யா என னும நாலிலும் மிகவும, பே₄த₃ம, இருககும்போது இவை இரண்டும் ஒனறே என்று சிலா கூறுவார்களாகில அதே முறையில எலலாக கர்மங்களும், வித்₃யைகளும ஒனறேயாகி, எலலாம ஒனறோ டொனறு கலநது, எலலா ஶாஸ்த்ரார்தத₂ங்களும குழமபி விடும. ஒனறொடொனறுக்கு வேறுபாடடைக் காட்டுவதாக ஶப்₃த₃₃ாந்தரம் முதலானவறறை ஒபபுககொண்டிருபபதையும கைவிடவேண்டிவரும.] என்று அயோததி ஜீயா ஸவாமி அருளிச்செய்தமுமுக்ஷுப்படி த₃வயப்ரகரணவ்யாக்₂யானதது

லும் ஷட்3ங்க3 ஸாஞ்ஞைக3ிகளுக்கு பே4க3ம் நிருபிககப் பட்டுள்ளது. முறையே உபாயபரபத்தி அநுபாய ப்ரபத்தி களுககுப் ப2லமே ஸ்வாாத்த2 பரார்தத3 கைஙகாயங்கள். இனி ஸ்வார்த்த2 பராாதத3 கைங்கர்ய ரூபப2லபே4த3ம நிருபிககப்படுகிறது.

तथाहि—सिद्धोपायनिष्ठस्य साधनान्तरनिष्ठस्य च भगवति निरतिशयप्रीतियुक्तत्वभगवद्वरणविषयीभूतत्वस्वानुष्ठीयमानभक्त्यादिस्वाभिलषितफलसाधनत्वबुद्धियुक्तत्वनिरतिशयप्रीतिरहितत्वभगवत्स्वीकारविषयीभूतत्वभेदात्, स्वार्थत्वपरार्थत्वे सिद्धे। उभयाधिकारिणामपि स्वस्वाभिलषितफलानि रुचिभेदात्स्वार्थत्वपरार्थत्वयुक्तानि भवन्ति। एतादृशाधिकारिद्वैविध्यं जिज्ञासाधिकरणश्रुतप्रकाशिकायामनुगृहीतम्—"प्रियतम एव हीति—प्रीतिविषयमात्रस्य न वरणीयत्वम्; किन्तु स्वयमुपस्थितस्य स्वीकार एव। अतस्तद्व्यावृत्त्यर्थं—प्रियतम इत्युक्तम्" इति। अनेन ग्रन्थेन–साधनान्तरनिष्ठानां "मत्फलसाधनत्वान्मदर्थमिदं कर्म" इति बुद्ध्या स्वातिशयलक्षणमोक्षे एव निरतिशयप्रीतिमत्त्वेन, भगवति निरतिशयप्रीतेरभावेन वरणविषयत्वासम्भवात्, महोदारस्य भगवतस्तेषु प्रीतिविषयत्वमात्रं, न तु वरणविषयत्वम्; तस्य भगवति निरतिशयप्रीतिनिबन्धनत्वादिति।

तथा च साधनान्तरनिष्ठानामभिमतमोक्षः स्वार्थतागर्भः, सिद्धोपायनिष्ठानामभिमतस्तु केवलपरार्थत्वगर्भ इति।

अत्र केचित्–मुमुक्षूणां सिद्धोपायनिष्ठत्वसाधनान्तरनिष्ठत्वाभ्यां, मोक्षस्यापि स्वार्थत्वपरार्थत्वाभ्यां विभागश्च नोपपद्यते; मुमुक्षूणां सर्वेषां न्यासोपासनान्यतरसाधनस्य तत्फलप्रदस्य सिद्धोपायस्य च साधारण्येन सिद्धान्तसिद्धत्वात्। तथाहि श्रीभाष्ये 'अखिले'त्यादिमङ्गलश्लोके

शास्त्रसंग्रहरूपे सप्तम्यन्तैः पदैस्सिद्धोपायस्वरूपं प्रतिपाद्य, 'शेमुषी भक्तिरूपे'ति तद्विषयकभक्तिर्मुमुक्षुसामान्यप्रार्थनीयतया प्रतिपादिता। श्रुतप्रकाशिकायां च "शास्त्रप्रतिपाद्यमुपायोपेयात्मकं, सिद्धोपायोपेयं च ब्रह्म, साध्योपायो भक्तिः" इत्यनुगृहीतम्।

तथा च सिद्धोपायसाध्योपाययोस्सर्वसाधारणतया न भवदुक्ताधिकारिभेदः प्रामाणिकः; नापि मोक्षद्वैविध्यसम्भवः। "सोऽश्नुते सर्वान्कामान्सह ब्रह्मणा विपश्चिता" "अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययामृतमश्नुते" "निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति" "रसं ह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवति" इत्यादिना सर्वेषां मुमुक्षूणामेकजातीयमोक्षस्यैव शास्त्रप्रतिपादनात्। न च "चतुर्विधा भजन्ते मां जनास्सुकृतिनोऽर्जुन" इत्युक्तरीत्या सुकृतमूलकरुचिविशेषात्स्वार्थत्वपरार्थत्वादिकमपि मोक्षे सम्भवतीति वाच्यम्;—"पुण्यपापे विधूय" इत्युक्तरीत्या मुक्तिदशायां निश्शेषकर्मक्षयात्तन्मूलकरुचिविशेषस्यापि तत्रासम्भवेन तदधीनस्वार्थत्वादीनां तदाऽसम्भावितत्वात्। न च श्रुतप्रकाशिकायां "स्वयमुपस्थितस्य स्वीकार एव" इत्यादिनाधिकारिभेदस्य प्रदर्शितत्वात्तदधीनः फलभेदोऽपि सम्भवत्येवेति वाच्यम्। तत्र "स्वयमुपस्थितस्य" इति न भक्त्यादिरूपसाधनान्तरनिष्ठाः प्रतिपाद्यन्ते; अपि तु ऐश्वर्यकैवल्यार्थिनः। भक्तिप्रपत्तिनिष्ठास्तु—"उदारास्सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्" इत्युक्तरीत्या ज्ञानिकोट्यन्तर्भूताः, 'प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः" इत्युक्तरीत्या भगवद्वरणविषयीभूता इति न तद्ग्रन्थविरोधगन्धोऽपि। तस्माद्भवदुक्ताधिकारिफलयोर्वैलक्षण्यं निष्प्रामाणिकमेवेति—आहुः।

अत्रास्मदाचार्याः—निरुक्ताधिकारिफलयोर्द्वैविध्यं प्रामाणिकमेव। साधनान्तरनिष्ठानां भगवति निरतिशयप्रीतेरभावेन भगवद्वरणीयाधिकारिवैलक्षण्यस्य शास्त्रसम्मतत्वात्। साधनान्तरनिष्ठाश्च भावनात्रयान्वयात्

स्वार्थपरा अशुद्धा अनुपास्या इति सुस्पष्टं भगवता पराशरेणोक्तम्—“त्रिविधा भावना भूप विश्वमेतन्निबोध ताम्। कर्माख्या ब्रह्मसंज्ञा च तथा चैवोभयात्मिका॥ कर्मभावात्मिका ह्येका ब्रह्मभावात्मिकापरा। उभयात्मिका तथैवान्या त्रिविधा भावभावना॥ सनन्दनादयो ब्रह्मभावभावनया युताः। कर्मभावनया चान्ये देवाद्याः स्थावराचराः॥ हिरण्यगर्भादिषु च ब्रह्मकर्मात्मिका द्विधा। अधिकारबोधयुक्तेषु विद्यते भावभावना। अक्षीणेषु समस्तेषु विशेषज्ञानकर्मसु॥” इति।

अस्यार्थो वेदार्थसंग्रहश्रुतप्रकाशिकायां विस्तरेण प्रतिपादितः—विश्वमेतत्-त्रिविधा भावना-भावनात्रयान्वितमित्यर्थः। तां-त्रिविधां भावनां, निबोध। भावनामवच्छेदकसंज्ञया निर्दिशति-कर्माख्येति। कर्माख्या-कर्मभावनेत्यर्थः। एकस्यैव संज्ञात्रयकल्पितशङ्काव्यावृत्त्यर्थमाह-कर्मभावात्मिकेति। भावभावना-“भावार्थाः कर्मशब्दास्तेभ्यः क्रिया प्रतीयेत” इति वचनात्, भावः-अनुष्ठेयः, अनुष्ठेयविषया भावना-आन्तर उद्योगः भावभावना। सा कर्मभावात्मिका—कर्मरूपानुष्ठेयविषया, ब्रह्मभावात्मिका—उपासनारूपानुष्ठेयविषया, उभयात्मिका—कर्मोपासन-रूपोभयानुष्ठेयविषयेति त्रिविधेत्यर्थः। सनन्दनादय इति—सनन्दनादयो ब्रह्मभावभावनया युताः—उपासनरूपानुष्ठेयविषयया भावनयान्विता इत्यर्थः। ब्रह्मशब्दः—उपासनरूपज्ञानपर्यायः। “आगमोत्थं विवेकाच्च द्विधा ज्ञानं तथोच्यते। शब्दब्रह्मागममयं परं ब्रह्म विवेकजम्” “द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये” “द्वे विद्ये वेदितव्ये वै इति च” इति, ब्रह्मशब्दस्य ज्ञानविद्याशब्दनिर्दिष्टागमजन्योपासनरूपज्ञानद्वयपर्यायत्वेन भगवता पराशरेणैव व्याख्यातत्वात्। ‘स्थावराचराः’ इति स्थावरशब्देन तदभिमानिदेवता विवक्षिता। सनन्दनादीनां समाधि-विरोधिसकलकर्मक्षयात् समाधिनिष्पत्तिपौष्कल्येनानवरतब्रह्मानुसन्धानैक-

त्वानन्त्वान्न कर्मानुष्ठानावसरः। प्रधानाविरोधेन ह्यङ्गानुष्ठानम्। तस्मात्ते ब्रह्मभावनया युताः। हिरण्यगर्भादयः–जगन्निर्वाहाधिकृतत्वात्, कदाचित्कर्मानुष्ठानम्, कदाचिदुपासनं चेति उभयभावनान्विताः। इतरे देवमनुष्याद्याः कर्मभावनयान्विताः। "'सनन्दनादयः, हिरण्यगर्भादयः, देवाद्याः' इति आदिशब्दस्य को विषयः? आदिशब्दस्यासङ्कोचात् मुक्तेष्वपि भावनाद्वयप्रसङ्गः" इति शङ्काव्यावृत्त्यर्थं प्रयोजकमाह–अधिकार इति। 'कर्मण्यैश्वर्यबोधोऽधिकारः' इत्यधिकारलक्षणम्। 'स्वप्रयोजनसाधनत्वात् कर्मणि स्वकीयत्वबुद्धिरधिकारः' इत्यर्थः। अधिकारबोधयुक्तेषु—अधिकाररूपबोधयुक्तेषु। अनुष्ठेयविषयस्वकीयत्वबुद्धियुक्तेष्वित्यर्थः। मुमुक्षोरुपासने स्वकीयत्वबुद्धिः, बुभुक्षोः कर्मणि स्वकीयत्वबुद्धिः। अधिकारबोधश्च केष्वित्यत्राह—अक्षीणेष्विति। विशेषज्ञानकर्मसु—विशेषज्ञानं—'देवोऽहम्, मनुष्योऽहम्' इत्यादिज्ञानम्; विशेषज्ञाने तद्धेतुषु च कर्मसु विद्यमानेषु अधिकारबोधस्सम्भवति; तद्युक्तेषु भावनात्रयान्वय इति न मुक्तेषु प्रसङ्ग इत्यर्थः— इति।

अत्र च मुमुक्षोस्स्वप्रयोजनसाधनत्वरूपस्वकीयत्वबुद्धेस्स्पष्टतया प्रतिपादनात् स्वाभिलषितमोक्षरूपफल एव तेषां निरतिशयप्रीतेस्तदर्थतया च उपासनादौ प्रीतेश्च सम्भवान्न भगवति निरतिशयप्रीतिसम्भव इति न तेषां भगवद्वरणीयत्वं, तदभिलषितमोक्षस्य च तदनुष्ठितसाधनाधीनस्वातिशयलक्षणस्वार्थत्वसम्भवान्न परार्थमोक्षत्वरूपनिष्कृष्टमोक्षत्वमिति नोक्ताधिकारिफलवैलक्षण्यविरोधः।

सिद्धोपायनिष्ठानां तु—"अतस्साक्षात्काररूपा स्मृतिः स्मर्यमाणात्यर्थप्रियत्वेन स्वयमप्यत्यर्थप्रिया यस्य; स एव परेणात्मना वरणीयो भवति" इति लघुसिद्धान्तश्रीभाष्ये अनुगृहीतरीत्या भगवति निरतिशयप्रीतिनिबन्धनतया स्वानुष्ठितभक्त्यादौ स्वयंप्रयोजनत्वबुद्धेरसत्त्वेन

तेषां भगवद्वरणीयत्वे निराबाधमेव। तत्सम्बन्धिमोक्षेऽपि "विनतविविधभूतव्रातरक्षैकदीक्षे" इत्यनुगृहीतरीत्या पारार्थ्यसम्भवादुक्ताधिकारिफलवैलक्षण्यं सूपपादमेव। एतदभिप्रायेणैव श्रुतप्रकाशिकायां "स्वयमुपस्थितस्य स्वीकार एव" इत्यनुगृहीतम्।

न चैश्वर्यार्थिविषयतयापि तद्ग्रन्थसङ्गमनं सम्भवतीति वाच्यम्; तथा सति "प्रियतम एव वरणीयो भवति" इत्यत्र तमप्प्रत्ययस्य वैयर्थ्यप्रसङ्गात्। तरतमप्रत्यययोस्तारतम्यप्रयोजकतायास्सम्प्रतिपन्नतया 'ऐश्वर्यार्थिनः-प्रियाः, साधनान्तरनिष्ठाः-प्रियतराः, सिद्धोपायनिष्ठाः-प्रियतमाः' इति स्वरसतया प्रतीतेः, तत्सूक्तेः कैवल्यैश्वर्यार्थिपरतया योजनस्याक्षरस्वारस्यविरुद्धत्वात्।

न च-'कैवल्यार्थिनः-प्रियतराः भगवदनुभवकामास्तु-प्रियतमाः' इति नाधिकारिवैलक्षण्य तद्ग्रन्थेन प्रतिपाद्यते; अत एव "उदारास्सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्" इत्यैश्वर्यकैवल्यार्थिनां केवलौदार्यविषयत्वं, भगवदुपासकत्वरूपज्ञानिनां तु आत्मवद्धार्यत्वं गीतायां भगवता प्रतिपादितमिति वाच्यम्; स्वातिशयरूपमोक्षापेक्षाधीनसाधनानुष्ठानशालिनामेव साधनान्तरनिष्ठत्वेन कैवल्यार्थिनामुपासकानां च तमप्प्रत्ययेनैव व्यावृत्तिसम्भवात्। ज्ञानिनस्तु "तेषां सततयुक्तानां" "आस्थितस्स हि युक्तात्मा" "वासुदेवस्सर्वम्" इत्याद्युक्तरीत्या भगवत्येव निरतिशयप्रीतिमत्तया वरणार्हत्वेन नौदारकोटिनिविष्टता।

सिद्धोपायनिष्ठानां मूलमन्त्रजनितस्वरूपयाथात्म्यज्ञानवत्तया कदापि स्वप्रवृत्त्युद्देश्यभोगाश्रयत्वस्य, स्वभोगोद्देश्यकप्रवृत्त्यर्हत्वस्य चासम्भाविततया, भावनात्रयान्वयस्य वक्तुमशक्यत्वात्। साधनान्तरनिष्ठानां तु कर्मण्यैश्वर्यबोधस्यावश्यम्भावेन, केवलपारार्थ्यस्य फलसाधनयोरसम्भवादुक्ताधिकारिवैलक्षण्यं दुर्वारमेव॥

[அதாவது—ஸித்₃தோ₄பாயநிஷ்ட₂ன் பரம புருஷனிடம் ஒப்பற்ற அன்பை உடையவனாயிருக்கிறானாகையால், பரம புருஷன் தன்னாலேயே மேல்விழுந்து வரிக்கப்படுகிறானாகையால் அவன் பரார்த்த₂ப₂லனையே (கைங்கர்யத்தையே) அடைகிறான் என்று ஸித்₃தி₄க்கிறது. ஸாத₄நாந்தரநிஷ்ட₂னோவெனில், தன்னால் அநுஷ்டி₂க்கப்படும் ப₄க்தி முதலான வற்றில்—தான் விரும்பும் ப₂லத்திற்கு ஸாத₄னமாயிருக்கின்றனவென்னும் பு₃த்₃தி₄யை உடையவனாயிருக்கிறானாகையால், ப₄க₃வானிடம் ஒப்பற்ற அன்பற்றவனாகையால், 'வந்தடைந்தவனை ஏற்றுக்கொள்வது' என்னும் முறையிலேயே அவனை எம்பெருமான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறானாகையால் அவன் ஸ்வார்த்த₂ப₂லத்தையே அடைகிறான் என்று ஸித்₃தி₄க்கிறது. இவ்விருவித₄மான அதி₄காரிகளுக்கும் உள்ள ருசிபே₄தத்தாலே தாம் தாம் விரும்பும் ப₂லங்கள் ஸ்வார்த்த₂மாகவும், பரார்த்த₂மாகவும் ஆகின்றன. இப்படி அதி₄காரிகள் இரு வகைப்படுவர் என்பது ஜிஜ்ஞாஸாதி₄கரண ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் (பின்வருமாறு) அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது— (ப்ரியதம ஏவ ஹி வரணீய—மிகமிக ப்ரீதிக்கு விஷயமானவனே வரிக்கத்தக்கவன்) ப்ரீதிக்கு விஷயமானவன் மாத்திரம் வரிக்கத்தக்கவனாகிவிடமாட்டான். வந்தடைந்தவனை ஏற்றுக்கொள்வது என்னும் முறையிலே அவன் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கவனாகமாத்திரம் ஆகிறான். இத்தகைய அதி₄காரியை வேறுபடுத்துவதற்காக ப்ரியதம (மிகமிக ப்ரீதிக்கு விஷயமானவன்) என்கிறார் ஸ்ரீபா₄ஷ்யகாரர்" என்பது "ப்ரியதம ஏவ ஹி வரணீயோ ப₄வதி" என்னும் ஜிஜ்ஞாஸாதி₄கரண ஸ்ரீபா₄ஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு ஶ்ருத ப்ரகாஶிகையாகும். இந்த ஶ்ருதப்ரகாஶிகா க்₃ரந்த₂த்திலிருந்து "என் ப₂லனுக்கு ஸாத₄னமாயிருக்கையால் இச்செயல் எனக்காக ஏற்பட்டது என்னும் பு₃த்₃தி₄யுடன் ஸாத₄நாந்தரங்களில் ஈடுபடுகையால் ஸாத₄நாந்தரநிஷ்ட₂ர் களுக்குத் தமக்கான மோக்ஷத்திலேயே ஒப்பற்ற அன்பிருக்கையால், ப₄க₃வானிடம் ஒப்பற்ற அன்பு இல்லாமையால்

ப4க்3வானாலே இவர்கள் வரிக்கத்தக்கவர்களாகிறார்கள். பெரு வள்ளலான எம்பெருமானை வந்தடைந்த இவர்களிடமும் ப்ரீதி யைக் காட்டி ஏற்றுக்கொள்ளுகிறானேயொழிய - தானே மேல்விழுந்து வரிப்பதில்லை. தன்னிடம் ஒப்பற்ற ப்ரீதி யுடைய அதி4காரிகளையே மேல்விழுந்து "வரிப்பானாகை யால்" என்னும் கருத்து விளங்குகிறது. ஆகை யால், ஸாத4நாந்தர நிஷ்டா2ர்கள் விரும்புவதும் (பெறுவதும்) 'தமக்கு' என்னும் எண்ணங்கலந்த மோக்ஷமே என்றும் ஸித்3தோ4பாயநிஷ்டா2ர்கள் விரும்பு வதும் (பெறுவதும்) 'உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்' என்னும் எண்ணம் கலந்த மோக்ஷமே என்றும் விளங்குகிறது.

இங்கு சிலர் பின்வருமாறு ஆக்ஷேபிக்கின்றனர் — மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவர்களிலே ஸித்3தோ4பாய நிஷ்டா2ர்களாயிருப்பவர்களுக்குப் பரார்த்த2 மோக்ஷம் ஸித்3தி4க்கிறது என்றும் ஸாத4நாந்தரநிஷ்டா2ர்களாயிருப் பவர்களுக்கு ஸ்வார்த்த2மோக்ஷம் கிடைக்கிறது என்றும் பிரித்துச்சொல்லுவது பொருந்தாது. எல்லா முமுக்ஷுக் களுக்குமே ந்யாஸம் எனப்படும் ஶரணாக3தியோ, அல்லது உபாஸநம் எனப்படும் ப4க்தியோ ஸாத4நமாக (ஸாத4னோ பாயமாக) விதி4க்கப்படுகிறது என்பதும், அவ்விரண்டில் எதை அநுஷ்டி2த்தாலும் ஸித்3தோ4பாயமான ப4க3வான் ஒரே மாதிரியான மோக்ஷத்தையே அருளுகிறான் என்பதும் நமது ஸித்3தா4ந்தத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அவ்வண்ணமே ஸ்ரீபா4ஷ்யத்தில் ஶாஸ்திரம் முழுவதையும் சுருக்கிக்காட்டும் "அகி2லபு4வந" என்று தொடங்கும் மங்க3ளஶ்லோகத்தில் நாலு பாத3ங்களிலும் ஏழாவது வேற்றுமையில் முடிவடையும் ஆறு பத3ங்களாலும் ஸித்3தோ4பாயஸ்வரூபத்தைக் கூறி கடைசியில் 'ப4க்திரூப மான ஜ்ஞானம் எனக்கு உண்டாகட்டும்' என்று எல்லா முமுக்ஷுக்களுக்கும் அந்த ஸித்3தோ4பாயவிஷயத்தில் ப4க்தி

பிரார்த்தி2க்கத்தக்கதாகக் கூறப்பட்டது. ஸ்ருதப்ரகாசிகையிலும், 'ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்படுவது உபாயமும் உபேயமும். ஸித்3த4மான உபாயமாகவும், உபேயமாகவுமிருப்பது ப்3ரஹ்மம். ஸாத்4யோபாயமாயிருப்பது ப4க்தி' என்று அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆகையால், ஸித்3தோ4பாயமான ப்3ரஹ்மமும், ஸாத்4யோபாயமான ப4க்திப்ரபத்திகளில் ஒன்றும் எல்லா முமுக்ஷுக்களுக்கும் பொதுவாகையால், நீங்கள் சொல்லுவதுபோல ஸாத்4யோபாயநிஷ்டா2களும், ஸித்3தோ4பாயநிஷ்டா2்களும் வெவ்வேறு வகைப்பட்ட முமுக்ஷுக்கள் என்றோ, அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் மோக்ஷம் (முறையே) ஸ்வார்த்த2மாகவும், பரார்த்த2மாகவும் வேறுபட்டிருக்கிறது என்றோ கொள்ள இடமில்லை. "ஸர்வஜ்ஞனான ப்3ரஹ்மத்தோடுகூட அவன் எல்லாக் கல்யாண கு3ணங்களையும் அநுப4விக்கிறான்" "காமாநுஷ்டா2னத்தால் (வித்3யாவிரோதி4யான) பாபத்தைப்போக்கி, உபாஸனத்தால் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்" "தோ3ஷமற்றவனாய், மேலான ஒற்றுமையை அடைகிறான்" "ரஸஸ்வரூபனான பரமாத்மாவை இவன் அடைந்து ஆனந்தமுடையவனாகிறான்" என்று எல்லா முமுக்ஷுக்களுக்கும் ஒருவகைப்பட்ட மோக்ஷத்தையேயன்றோ சாஸ்திரங்கள் முழங்குகின்றன. "அர்ஜுனா! புண்ணியத்தில் ஏற்றத்தாழ்வையுடைய நாலுவகைப்பட்ட மனிதர்கள் என்னிடம் ப4க்தி செலுத்துகிறார்கள்.' [கீ3தை 7-16] என்று சொல்லப்பட்ட ரீதியில் புண்ணியத்தில் ஏற்றத்தாழ்வால் ஏற்பட்ட ருசிபே4த3த்தாலே, மோக்ஷத்திலும் ஸ்வார்த்த2ம், பரார்த்த2ம் என இருவகை ஏற்படலாமே எனில். இது பொருந்தாது. எப்படியெனில் "புண்யபாபங்களை அடியோடு உதறி" என்று ஓதப்படும் மோக்ஷத3சையில் வாஸனையோடு கர்மம் கழிகையால், அதடியாக ஏற்படும் ருசிகளும் முக்தித3சையில் ஏற்படமுடியாதாகையால், அந்த ருசியடியாக மோக்ஷத்தில் ஸ்வார்த்த2த்வம் முதலான தாழ்வுகள் ஏற்படுகின்றன எனக்கூறமுடியாது. முற்கூறிய ஜிஜ்ஞாஸாதி4

கரண லக்ஷ்ஸித்3தா4ந்தாம்ருதபரசாம்ஸைகயில் 'வந்தடைந்த
வனை ஏற்றுக்கொள்வதே ப்ரீதிவிஷயத்வம்' என்று அதி4
காரி பே4த3த்தைக்காட்டியிருக்கையால் அதடியாகப் ப2ல
பே4த3மும் ஏற்படலாம் என்று கூறுவதும் பொருந்தாது.
அங்கு 'வந்தடைந்தவனை' என்று ப4க்தி முதலான ஸாத4
நாந்தரநிஷ்ட2ர்களான முமுக்ஷுக்கள் கூறப்படவில்லை.
ஐஶ்வர்ய கைவல்யார்த்தி2களான ப்ரயோஜநாந்தரபரர்களே
கூறப்படுகின்றனர். ப4க்திப்ரபத்திநிஷ்ட2ர்களான முமுக்ஷுக்
களோவென்னில் 'இவர்கள் அனைவரும் உதா3ரர்களே,
ஞானியோவென்னில், எனக்கே ஆத்மாவென்பது என
ஸித்3தா4ந்தம்' [கீ3தை 7-18] என்று கீ3தையில் சொல்லப்
பட்ட ரீதியில் ஜ்ஞானி வகுப்பில் சேர்ந்தவர்களாய்
'ஞானிக்கு நான் மிகவும் பிரியமானவன், அவனும் எனக்குப்
பிரியன்' என்று சொல்லப்பட்டபடி ப4க3வானால் விரிக்கத்
தக்கவர்களாகிறார்களாகையால். முற்கூறிய ஶ்ருதப்ரகாஶிகா
க்3ரந்த2த்தோடு சிறிதும் முரண்பாடு ஏற்படாது. ஆகை
யால், நீங்கள் கூறும் அதி4காரிபே4த3மும் அதடியாக
ஏற்படும் ஸ்வார்த்த2பரார்த்த2ரூபமோக்ஷபே4த3மும் ப்ரா
மாணிகமன்று — என்பது அவர்களுடைய ஆக்ஷேபம்.

இவ்வாக்ஷேபத்திற்கு நமது ஆசார்யர்கள் பின்வருமாற்று
ஸமாதா4நம் கூறுகிறார்கள் — முற்கூறப்பட்ட ஸாத4நாந்தர
நிஷ்ட2ர், ஸித்3தோ4பாயநிஷ்ட2ர் எனனும் அதி4காரிபே4த3
மும், அவர்களுக்கு ஏற்படும் ஸ்வார்த்த2பரார்த்த2ரூப
மோக்ஷபே4த3மும் ப்ராமாணிகமேயாகும். ஸாத4நாந்தர
நிஷ்ட2ர்களுக்கு ப4க3வானிடம் ஒப்பற்ற ப்ரீதி இல்லை
யாகையால் ப4க3வானால் விரிக்கத்தக்க ஸித்3தோ4பாய
நிஷ்ட2ர்களைக் காட்டிலும் அவர்களுக்கு வேறுபாடு
ஶாஸ்த்ரஸம்மதமேயாகும். மூன்று விதமான பா4வனை
களோடு கூடியிருக்கையால் ஸ்வார்த்த2பரர்களாகவும்,
அஶுத்3த4ர்களாகவும், உபாஸிக்கத்தகாதவர்களாகவுமிருப்
பவர்கள் ஸாத4நாந்தரநிஷ்ட2ர்கள் — என்று மிகத்தெளிவாக
ப4க3வான் பராஶரரால் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில்

"த்ரிவித₄ா பா₄வநா-பூ₄ப விஶ்வமேதந்நிபோ₃த₄ தாம,
காமாக்₂யா ப்₃ரஹ்மஸம்ஜ்ஞா ச த்ரிதா₂ சைவோப₄யாத்மிகா ||
காமபா₄வாத்மிகா ஹ்யேகா ப்₃ரஹ்மபா₄வாத்மிகாபரா |
உப₄யாத்மிகா ததை₂வாந்யா த்ரிவித₄ா பா₄வபா₄வநா ||
ஸநந்த₃நாத₃யோ ப்₃ரஹ்மபா₄வபா₄வநயா யுதா |
காமபா₄வநயா சாந்யே தே₃வாத்₃யா ஸ்தா₂வராவரா: ||
ஹிரண்யக₃ர்பா₄தி₃ஷு ச ப்₃ரஹ்மகாமாத்மிகா த்₃வித₄ா |
அதி₄காரபோ₃த₄யுக்தேஷு வித்₃யதே பா₄வபா₄வநா |
அக்ஷீணேஷு ஸமஸ்தேஷு விஶேஷஜ்ஞாநகாமஸு ||
[வி. பு. 6-7-48 82]

[அரசனே! இவ்வுலகம் முழுவதும் மூன்று விதமான பா₄வனையோடு கூடியது அதைக் கூறுகிறேன் கேளாய். காமபா₄வனை ப்₃ரஹ்மபா₄வனை, உப₄யபா₄வனை எனபதே அம் மூன்றுமாகும். அநுஷ்டே₂ககத்தக்கதை - விஷயமாக்க கொண்ட பா₄வனைகள் (மனத்தின் முயற்சிகள்) காமத்தை விஷயமாகக்கொண்டதென்றும், உபாஸநத்தை விஷயமாகக்கொண்டதென்றும் இரண்டையும் விஷயமாகக் கொண்டதென்றும் மூன்று வகைப்படும். ஸநந்த₃நர் முதலானோர் ப்₃ரஹ்மபா₄வனை என்னும் உபாஸநாநுஷ்டா₂னத்தோடு கூடியவர்கள். தே₃வமநுஷ்யதிர்யக்ஸ்தா₂வரரூபமான மற்ற பலர் காமபா₄வனையோடு கூடியவர்கள். பிரமன் முதலான அதி₄காரி புருஷர்கள் உப₄யபா₄வனையோடு கூடியவர்கள். அநுஷ்டே₂ககத்தக்கதை விஷயமாகக்கொண்ட இந்த பா₄வனைகள் — 'தான் விரும்பும் ப₂லனுக்கு இவ்வியவை ஸாத₄னங்கள்' என்னும் அதி₄காரஜ்ஞானம் உடையவர்களாய், தே₃ஹாத்மாபி₄மானமும் அதற்கு அடியான எல்லாக் காமமும் நீங்கப்பெறாதவர்களுக்கே உள்ளன] என்று கூறப்பட்டது.

இந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ஶ்லோகங்களின் பொருள் வேதா₃ர்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹ ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் விரிவாகக் காட்டப்பட்டது — "விஶ்வமேதத் (இவ்வுலகனைத்தும்)—

தரிவித₄ா ப₄ாவநா—மூன்று ப₄ாவனைகளோடுகூடியது என்று பொருள். தாம்—அந்த மூன்று விதமான ப₄ாவனையையும், நிபோ₃ாத₄—(கேள்). (காமாக₂யா)— என்று தொடங்கி மூன்று ப₄ாவனையையும் வரம்பு கட்டும் பெயர்களாலே காட்டுகிறார். காமாக₂யா—கர்மப₄ாவனை என்று பொருள். ஒரு ப₄ாவனையே கர்மப₃ரஹ்ம உப₄யரூபமான மூன்று பெயர்களை உடையதெனக் கருதாமலிருப்பதற்காக (காம ப₄ாவாதமிகா) என்னும் ஸலோகத்தை இடுகிறார். ப₄ாவ ப₄ாவநா— 'ப₄ாவாாதத₂ா. காமஸப்₃த₃ா' தேப₄ய: க்ரியா பரதீயேத [பூாவமீமாமசை 2-1-1] ['யஜ' முதலான காம வாசிஸப₃த₃ஙகள் அநுஷ்டி₂ககததககதைப பொருளாகக் கொணடவை, 'யஜேத' முதலான பத₃ங்களால கரியை (அபூாவம) கலபிககபபடுகிறது] என்னும வசனததிலிருந்து ப₄ாவஸப₃த₃ம அநுஷடி₂ககத்தககதைக குறிககிறதென விளஙகுகிறது. அநுஷ்டி₂ககததககதை விஷயமாககொண்ட மனததின முயறசியாகிற ப₄ாவனை ப₄ாவப₄ாவனை எனப் படுகிறது. அது காமரூபமான அநுஷடி₂ககத்தககதை விஷயமாகக கொண்டதாமபோது கர்மப₄ாவனை என்றும், உபாஸநரூபமான அநுஷடி₂ககததக்கதை விஷயமாகக் கொண்டதாமபோது ப₃ரஹ்மப₄ாவனை என்றும, கர்மோ பாஸனங்களான இரணடு அநுஷ்டே₂யஙகளையும் விஷய மாகக கொண்டதாமபோது உப₄யப₄ாவனை என்றும மூன்று வித₄மாகக் கூறப்படுகிறது. (ஸநந்த₃நாத₃ய: இத யாதி₃) ஸநநத₃நாதி₃கள் ப₃ரஹ்ம ப₄ாவப₄ாவனையோடு கூடியவர்கள்: உபாஸநரூபமான அநுஷ்டே₂யததை விஷய மாககொண்ட ப₄ாவனையோடு கூடியவர்கள் என்று பொருள். (இங்கு) ப்₃ரஹ்மஸப்₃த₃ம் உபாஸநரூபமான ஜஞானத்தைச சொலலுகிறது. 'ஆக₃மததினுல உண்டான தாகவும, விவேகததினுல உணடானதாகவும் ஞானம் இரு வகையாகக கூறபபடுகிறது. ஆக₃மங்கள் ஸப்₃த₃ப்₃ரஹ்ம மென்றும், விவேகததினுல உணடாகும உபாஸநஜஞானம

மேலான ப்₃ரஹ்மமென்றும் கூறப்படுகிறது’ [வி-பு6-5-61] ‘இரு ப₃ரஹ்மங்கள (ஜ்ஞானங்கள்) அறியத்தக்கவை’ [வி-பு 6-5-64] ‘இரு வித்₃யைகள அறியததககவை என்று ஆத₂ர்வணஶ்ருதி கூறுகிறது’ [வி-பு6-5-65] என்னுமிடங் களில் ப்₃ரஹ்மஶப₃த₃மானது ஜ்ஞானமென்றும, வித₃யை யென்றும கூறபபடும ஆக₃மததாலுண்டாகும் அறிவையும, உபாஸநரூபமான அறிவையும் குறிப்பதாக ப₄க₃வான பராஶரரால விவரிககபபட்டுள்ளதனறோ. ‘ஸத₂ாவராவரா.’ என்னுமிடததில ஸத₂ாவரஶப₃த₃த்தினால அநதந்த ஸத₂ா வரத்திற்கு அபி₄மானி தே₃வதை குறிககபபடுகிறது. ஸநந்த₃நாதி₃களுகக்கு ஸமாதி₄விரோதி₄யான எலலாக காமங் களும் கழிகையால ஸமாதி₄பூரணமாக நிறைவேறுகையால, எப்போதும ப்₃ரஹ்மததை அநுஸந்தி₄ப்பதிலேயே அவர்கள் ஈடுபட்டிருககையால காமாநுஷ்ட₂ானத்திறகுப் போது இருககாது. அங்கி₃யான உபாஸநத்திறகு விரோத₄மிலலாத ஸமயத்திலனறோ அங்க₃மான கர்மததை அநுஷ்டி₂ககலாம. இப்படி உபாஸநமே போதுபோககாயிருககையால ஸநந்த₃நாதி₃கள் ப்₃ரஹ்மப₄ாவனையோடு கூடியவர்கள். பிரமன முதலானோர் உலகைப்படைப்பது முதலான தொழிலில ஈடு பட்டிருககையால், சில ஸமயம காமாநுஷ்ட₂ானததிலும், சில ஸமயம் உபாஸனததிலும ஈடுபட்டிருககையால அவர் கள் உப₄யப₄ாவனையோடு கூடியவாகள். தே₃வமநுஷ்ய திர்யக் ஸத₂ாவரங்களில மற்றவர்கள் காமப₄ாவனையோடு கூடியவர்கள். ‘ஸநந்த₃நாதி₃கள், ஹிரணயக₃ர்ப்ப₄ாதி₃கள், தே₃வாதி₃கள்’ என்றவிடங்களில ஆதி₃ஶப₃த₃ததிற்குப் பொருள் என்ன? ஆதி₃ஶப்₃த₃த்திறகு ஸங்கோசமிலலா மையால முக்தாகளுக்கும காமப₃ரஹ்மப₄ாவனைகள் ஏற் படலாமே? என்னும் ஐயத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக, இநத ப₄ாவனைகள் ஏறபடககாரணததைக கூறுகிறா (அதி₄கார) என்று தொடஙகி ‘காமததை நான ஈஶவரன (நிறை வேறறுபவன) என அறிகை அதி₄காரம என்பது அதி₄கார லக்ஷணம தன பயனுக்கு ஸாத₄நமாயிருபபதால காமம

தன்னுடையது என்று அறிவது அதி4காரம் என்று கருத்து. அதி4காரபே3த4யுக்தேஷு— அதி4காரரூபமான அறிவோடு கூடியிருப்பவர்களிடத்தில், அநுஷ்டி2க்கத்தக்க ஸாத4னத்தில் தன்னுடையது என்னும் அறிவோடு கூடியிருப்பவர்களிடத்தில். முமுக்ஷுவுக்கு உபாஸனத்தில் தன்னுடையது என்னும் பு3த்3தி4யும், பு3பு4க்ஷுவுக்குக் கர்மத்தில் தன்னுடையது என்னும் பு3த்3தி4யும் உள்ளது. அதி4காரம் பற்றிய அறிவு யாருக்கு? என்னச் சொல்லுகிறார் (அக்ஷீணேஷு) என்று தொடங்கி. (விஶேஷஜ்ஞாநகாமஸு)— விஶேஷஜ்ஞானமாவது— 'நான் தே3வன், நான் மனிதன்' முதலான அறிவு இந்த விஶேஷஜ்ஞானமும், அதற்குக் காரணமான காமங்களும் இருக்கும்போது அதி4கார பே3த4ம் ஏற்படும். அதை உடையவர்களுக்கே ப4ாவநா த்ரயம் கூடுமாகையால் முக்தர்களுக்கு அது ஏற்படாது என்று கருத்து" என்பது முற்கூறிய ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஶ்லோகங்களுக்கு ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர் அருளிய விவரணம்.

இதில், முமுக்ஷுவான உபாயாந்தரநிஷ்ட2னுக்குத் தன் பயனின் ஸாத4னமாயிருப்பது என்னும் ஸ்வார்த்த2தா பு3த்3தி4 (தனக்கென்னும் எண்ணம்) தெளிவாகக் கூறப்படுகையால், தாம் விரும்பும் மோக்ஷரூபமான பயனிலேயே ஒப்பற்ற ப்ரீதி அவர்களுக்கு உள்ளதாகையாலும், அதன் பொருட்டே உபாஸநமான ஸாத4னோபாயத்திலும், ஸித்3தோ4பாயமான ப4க3வானிடத்திலும் ப்ரீதி உள்ளதாகையாலும் ப4க3வானிடத்தில் ஒப்பற்ற ப்ரீதி இல்லையாகையாலும், உபாயாந்தரநிஷ்ட2ர்களுக்கு ப4க3வானால் வரிக்கத்தக்க பெருமை இல்லை. அவர்கள் விரும்பும் மோக்ஷமும், அவர்களால் அநுஷ்டி2க்கப்பட்ட ஸாத4னத்தால் ஏற்பட்ட சுயநலமாகிற ஸ்வார்த்த2தை கலந்திருக்குமாகையால், பரார்த்த2மோக்ஷமாகிற தலைசிறந்த மோக்ஷம் அவர்களுக்குக் கூடாதாகையால் முற்கூறிய அதி4காரி பே4த3த்தையும் ப2லபே4த3த்தையும் ஒப்புக்கொள்வதில் விரோத4மில்லை.

ஸித்3தே4ாபாயநிஷ்டா2ர்களுககோவெனில், "ஆகையால, ஸாக்ஷாத்காரரூபமான நினைவு—நினைககப்படுவது மிக இனிதாயிருககையால தானும எவனுககு இனிதாயிருக்கிறதோ, அவனே பரமாத்மாவால வரிககததககவனு கிறுன." என்னும லகு4ஸித்3தா4ந்த ஸ்ரீப4ாஷ்யததில அருளிசசெய்த ரீதியில ப4க3வானிடம ஒப்பறற ப்ரீதியிறுலே தாம அநுஷ்டி2ககும ப4கதி முதலானவறறிலும ஸவயம் ப்ரயோஜனம என்னும அறிவு இருககையால, அவர்களுககு ப4க3வானுல வரிககததகக பெருமையிருககத தடையிலலை. அவர்களுககுக கிடைக்கும மோக்ஷத்திலும 'விஶேஷமாக வணங்கிய பலவிதமான ஜீவராசிகளை ரக்ஷிப்பதையே விரதமாககொண்டவனிடத்தில" [ஸ்ரீப4ாஷ்யமங்க3ளம்] என்று ஸ்ரீப4ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த ரீதியில அவனுககே யாயிருககை கூடுமாகையால, ஸாத4நாந்தரநிஷ்டா2ர்க்கும், ஸித்3தே4ாபாயநிஷ்டா2ாககும அவாகளுக்குக கிடைககும் ப2லனகளுக்குமிடையே இவவாறு வேறுபாடு எளிதில விளககத்தககதேயாகும். இககருததிறுலேயே ஶ்ருத ப்ரகாஶிகாசார்யர் "தானே வந்தடைநதவனை ஏறறுக் கொள்வது ப்ரீதிவிஷயதவம" என்று அருளிச்செய்தார்.

இநத ஶ்ருதப்ரகாஶிகா ஸ்ரீஸூகதியை ஐஶ்வாயாாதி2 விஷயமாகக் கொண்டுவிடலாமே எனககூறுவதும பொருந் தாது. அப்படிககொண்டால 'ப்ரியதம ஏவ வரணீயோ ப4வதி' என்றவிடத்தில 'தமப' ப்ரத்யயததை (Superlative degree) பிரயோகி3ததிருப்பது பயனற்றதாகும. தரதம ப்ரதயயங்கள் (Comparative and superlative degrees) மேன் மேலே சிறந்தவறறைக குறிககினறனவெனபது அனைவரும் இசைந்ததாகையால, 'ஐஶ்வர்யார்தி2கள் ப்ரியாகள், ஸாத4 நாந்தரநிஷ்டா2ர்கள் ப்ரியதரர்கள்,ஸித்தே4ாபாயநிஷ்டா2ாகள். ப்ரியதமாகள்' என்று ஸவரஸமாகவிளங்குகையால அநத ஸூகதியை ஐஶ்வர்ய கைவலயாாதி2பரமாக நிாவஹிப்பது பத3ஸவாரஸ்யததிறகு முரணபட்டதாகும.

இதற்குமேல், "ஐஶ்வர்யார்த்தி2கள் ப்ரியர்கள், கைவல்யார்த்தி2கள் ப்ரியதரர்கள், ப4க3வத3நுப4வத்தை விரும்புகிறவர்கள் ப்ரியதமர்கள்—என்று தரதமப்ரத்யயங்களுக்குப் பொருள் கொண்டுவிடலாமாகையாலே ஸாத4நாந்தர ஸித்3தோ4பாய நிஷ்ட2ர்களுக்கிடையே வேறுபாட்டை அந்த ச3ரந்த2ம் கூறவில்லை என்று நிர்வஹித்து விடலாமே. இக்கருத்தினாலேயே 'இவர்கள் அனைவரும் உதா3ரர்களே, ஞானியோவெனில் எனக்கே ஆத்மாவாயிருப்பவன் என்பது என் ஸித்3தா4ந்தம் [கீதை 7-18] என்று கீ3தையில் கூறுவதன்மூலம் ஐஶ்வர்யகைவல்யார்த்தி2கள் விஷயத்தில் எம்பெருமான் தன் வண்மையைமாத்திரம் காட்டி, ப4க3வது3பாஸனத்தை இயல்வாகக் கொண்ட ஞானிகளைத் தன் ஆத்மாவைப்போலே இனியவர்களாகக் கூறினான்" என்று கூறுவதும் பொருந்தாது. தனக்குப் பெருமையை விளைக்கும் மோக்ஷத்தை விரும்பி ஸாத4நாநுஷ்டா2நம் செய்யும் தாழ்வையுடையவர்களே ஸாத4நாந்தரநிஷ்ட2ர்களாகையால், அவர்களையும் கைவல்யார்த்தி2களோடு சேர்த்துத் 'தமப்'ப்ரத்யயத்தினால் வேறுபடுத்துவதாகக் கொள்வதே உசிதமாகும். ஜ்ஞானியோவெனில்,—'எப்போதும் என்னிடம் சேர்ந்திருப்பதையே விரும்புகிறவர்கள்' [கீதை 10-10] 'என்னோடு கூடியிருப்பதையே விரும்புகிறவனன்றோ அவன்' [கீதை 7-18] "(உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையும்) எல்லாம் கண்ணன்" [கீ3தை 7-19] முதலானவிடங்களில் சொன்னபடி பரம புருஷனிடமே ஒப்பற்ற ப்ரீதியை உடையவனாகையால் வரிக்கத்தக்க ஆத்மபூ4தனாகிறானாகையால் 'உதா3ரா,' என்னப்பட்ட மற்றவர்களோடு சேரமாட்டான். ஸித்3தோ4பாயநிஷ்ட2ர்களுக்கு மூலமந்திரத்தால் உண்டான ஸ்வரூபயாதா2த்ம்யஜ்ஞானம் உள்ளதாகையால் எப்போதுமே தம் முயற்சியால் உண்டான போ4ச3த்தை உடைத்தாயிருக்கையோ, தம் போ4க3த்தின் பொருட்டு

முயறசி செயவதோ பொருந்தாதாகையால. ப4ாவநாதரயம அவர்களுககு உள்ளதெனறு கூறமுடியாது. ஸாத4நாந்தர நிஷ்டா2ாகளுககோவெனில 'என பரவ்ருத்திகளுககு நான ஈஸ்வரன' எனனும அறிவு இருநதே தீரவேணடுமாகை யால. ப2ல ஸாத4னஙகளில அதயநத பாரதநதாயம அவர் களுககுப பொருநதாதாகையால, முற்கூறிய அதி4காரி வைலக்ஷண்யம தவிர்கக முடியாததேயாகும.] எனறு அயோத்தி ஜீயர் ஸ்வாமி முமுக்ஷுப்படி வ்யாக2யானம த்3வயப்ரகரணத்தில் நிரூபிததிருபபதையும்,

"தத்கரது ந்யாயம அயோக3வ்யவச்சே2த3கமாகிலும் அவிருத்3த4ாம்ஸததுககு ஸஙக3ரஹம ஸித்3தி4க்குமலலது விருத்3த4ாமஸததுககும ஸஙக3ரஹம வாராது. ந்யாய ஸஹஸ்ரததாலும விருத்3த4ப2லங்களுககு ஸமாவேஸம் ஸித்3தி4யாதே ஆகையால அநுப4வகைங்காயஙகளிலே ஸவாாதத2தவ தத3ப4ாவஙகளுககுக கத2ஞ்சித3பி ஸமா வேஸம கூடாதாகையாலே உபாயாநதர ஸ்வகீயஸவீகார நிஷடா2ாககு ஸவார்தத2தா விஸிஷ்ட அநுப4வகைஙகாயங் களும் அதி4காரி விஸேஷண பரபததி நிஷடா2ாககு ஸ்வாாதத2தாரஹித அநுப4வ கைங்காயங்களும் ப2லம் எனறு கொள்ளவேணும. அவர்களுககுப் ப2ல த3ஸையில ஸ்வார்த்த2தை கழியுண்ணும எனனில, அயோக3வ்யவச் சே2த3ஹாநம ப்ரஸஙகி3க்கும. கழியுண்ணுவ்டில் ஸ்வாாத் த2த்வாப4ாவம் ஸித்3தி4யாது. ஆகையால ததகரது ந்யாயத்தாலே அயோக3வ்யவச்சே2தம ஆவஸ்யகமாகை யாலே ஸவார்தத2த்வ தத3ப4ாவாப்4யாம் ப2ல வைஷமயம் த்3ருட4ம. இவ்வர்த்த2ம இந்த மூலஸவாரஸய ஸித்3த4ம. (ஸூ264) வ்யாக2யாநததிலும் (விப்ரதிபத்திநிப3நத4நமான உத3தே3ஸ்யாதி3பே4த3ங்களை) என்கிற நிர்தே3ஸத்தாலும் இது ஸித்3த4ம. உத3தே3ஸ்யாதி3 பே4த3ங்கள் விபரதிபததி விஷயங்களலலது வாஸ்தவபே4த3மிலலை என்று அர்தத2 மெனனில நிப3ந்த4நஸப்3தஸவாரஸயமிலலை. உத்3தே3ஸ்யாதி3

பே4க3ாப்3க3ம் தத்ப்ரதிபத்திபரம் என்னில் லக்ஷணை பர ஸங்கி3க்கும். ஆகையால் உத்3தே3ஶ்ய உபாயபே4த3வத் உபேயபே4த3மும் வஸ்துத என்கை ஸூசிதம்.' என்று [ஸ்ரீவசநபூ4ஷணம் 267 ஸூத்ர அரும்பதவுரையில்] திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி நிரூபித்திருப்பதையும் கண்டு கொள்க.

"साधनान्तरसाध्यमोक्षस्य नरकहेतुत्वाभावेऽपि परार्थानुभव-कैङ्कर्यरूपाकिञ्चनाधिकारीष्टापेक्षया बलवदनिष्टभूतयोः स्वार्थानुभवकैङ्कर्ययोः तस्य हेतुत्वं अस्तीति भावः। एवं फलभेदे प्रमाणमाह—"धर्मान् इति निषेधबलात्" [सू १२४ श्री. व. भू. मी. भा] इति। "न कलञ्जं भक्षयेत्" इत्यादौ (इव) कृतिसाध्यत्वेष्टसाधनत्वयोः निषेधस्य बाधिततया बलवदनिष्टाननुबन्धित्वस्यैव निषेध्यत्वात् इति भावः। यद्यपि "ब्रह्मविदाप्नोति परं" "यो वेद—सोऽश्नुते" इत्यादिस्वार्थानुभव-फलकोपासनविधिपर्यालोचनया उत्तरवाक्यप्रतिपन्नपरार्थकैङ्कर्यफलक-शरणागतिविधिपर्यालोचनया च फलभेदः अवगन्तुं शक्यते, तथापि स्फुटनिषेधादेव तदवगमे फलवाक्यसमभिव्याहृतविधिपर्यालोचनं न कार्यं इत्यभिप्रायेणाह—निषेधबलादेव इति।...स्वार्थपरार्थानुभवयोः स्वरूपाननुरूपत्वानुरूपत्वसत्त्वेऽपि अत्यर्थप्रियपरमात्मस्वरूपादिविषयत्वेन आनन्दांशे तारतम्यं नास्ति॥"

[ஸாத4நாந்தரங்களால் ஸாதி4க்கப்படும் மோக்ஷம் நரகத்தை யளிக்காவிடினும், அகிஞ்சநாதி4காரிகள் விரும்பும் பரார்த்த2ாநுப4வகைங்கர்யங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் விரும்பத்தகாதவையான ஸ்வார்த்த2ாநுப4வ கைங்கர்யங்களையே விளைக்கும் என்று கருத்து. இவ்வண்ணமாக ப2லபே4த3த்துக்கு ப்ரமாணத்தைக் கூறுகிறார் — ('த4ர்மாந்' என்னும் நிஷேத4ப3லத்தாலே) (ஸூ 224 ஸ்ரீவசநபூ4ஷண மீமாம்ஸா பா4ஷ்யம்) என்று. 'உள்ளிப்பூண்டைத் தின்னலாகாது'

என்னும் ஶாஸ்த்ரநிஷேத4ம் 'உள்ளிப்பூண்டைத் தின்ன இயலாது' என்னும் காரணத்தாலோ 'உள்ளிப்பூண்டைத் தின்பது இனியதல்ல' என்னும் காரணத்தாலோ அதை நிஷேதி4ப்பதாகக் கொள்ளமுடியாது. 'உள்ளிப்பூண்டைத் தின்றால் தமோகு3ணமிகுதி முதலான பெரிய அநிஷ்டங்கள் ஏற்படும்' என்னும் காரணத்தாலேயே ஶாஸ்த்ரம் அதை நிஷேதி4க்கிறது என்றே கொள்ளவேண்டும். அதுபோல் இங்கும் உபாயாந்தர த்யாக3த்தைச் செய்யாவிடில் பெரிய அநிஷ்டங்களான ஸ்வார்த்த2ாநுப4வகைங்கர்யங்கள் ஏற்பட்டுவிடும் என்னும் கருத்தாலேயே, உபாயாந்தர நிஷேத4ம் செய்யப்படுகிறதெனக் கொள்ளவேண்டும். "ப்3ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன் மேலான ப2லனை அடைகிறான்" "ப்3ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவன் கல்யாணகு3ணங்களை அநுப4விக்கிறான்" முதலான உபாஸந விதி4களில் ஸ்வார்த்த2ாநுப4வமும், ஶரணாக3திவிதி4க்கு த்3வயத்தின் உத்தரவாக்யத்தில் பரார்த்த2கைங்கர்யமும் ப2லமாகக் கூறப்படுவதை ஆராய்ந்து ப2லபே4த3த்தை அறியலாமாயினும், மிகத் தெளிவான நிஷேத4வாக்யத்தாலேயே அதை அறியலாயிருக்கும்போது ப2லவாக்யங்களில் உள்ள விதி4யை ஆராயவேண்டா என்னும் கருத்தாலே கூறுகிறார் (நிஷேத4 ப3லத்தாலேயே) என்று. ...ஸ்வார்த்த2ாநுப4வம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாததாகவும், பரார்த்த2ாநுப4வம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கதாகவுமிருந்தபோதிலும், இரண்டுமே மிகமிக இனிதான பரமாத்மஸ்வரூபரூபகு3ண விபூ4திகளைப்பற்றியிருக்கையால், இரு அதி4காரிகளுக்கும் ஆநந்த3த்தில் ஏற்றத்தாழ்வு கிடையாது.] என்று சரமஶ்லோகடிப்பணி ஏழாம் வாத3த்திலும்,

"उपासकशरणागतमोक्षयोः आनन्दतारतम्यं नास्ति। स्वार्थत्व-परार्थत्वे भेदके। न तु मध्वमतप्रवेशः। तैः आनन्दतारतम्यस्य सिद्धान्तितत्वात्"

[உபாஸகனுக்குக் கிடைக்கும் மோக்ஷத்திற்கும், ப்ரபந்நனுக்குக் கிடைக்கும் மோக்ஷத்திற்கும் ஆனந்த3த்தில் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை. முந்தியது ஸ்வார்த்த2மாகவும், பிந்தியது பரார்த்த2மாகவும் உள்ளது என்பதே அவற்றிற்கிடையே உள்ள வேறுபாடு. மத4வமதத்தில் ஆநந்த3த்தில் வேறுபாடு ஒப்புக்கொள்ளப்படுகையாலும், நம்மால் அது ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையாகையாலும் நம்முடைய ப2ல பே4த3ஸித்3தா4ந்தத்தை மத்2வமத ப்ரவேஶமாகக் கொள்ள முடியாது] என்று கடி2நபத3தீ3பிகையிலும் உள்ள நிரூபணங்களைக் கண்டுகொள்க. "'மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு' என்னுமிறே" என்ற முமுக்ஷுப்படி ஸூத்ரத்தையும், "அவ்விஷய வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமாய் வரும் ஸ்வபோ4க்த்ருத்வபு3த்3தி4 அங்கும் விளைகையாலே" என்ற மாமுனிகள் வ்யாக்2யானத்தையும் ஸேவிப்போர்க்கு இது தெளிந்த விஷயம்.

நம் ஸ்வாமி (ப. 21) 'ஸித்3த4ஸாத4நநிஷ்ட2ர் ஒருவரும் இல்லையே' என்று எழுதுகிறார். 'ஆழ்வார்கள் ஸித்3த4ஸாத4நநிஷ்டர்கள், மது4ரகவிகள் சரமபர்வநிஷ்ட2ர்' என்னும் இவ்விஷயம் ஸ்ரீவசநபூ4ஷணம் 408, 409 ஸூத்ரங்களிலும் தத்3வ்யாக்2யானங்களிலும் ஸ்பஷ்டம்.

நம் ஸ்வாமி (ப. 22) ஸஹேதுகவாத3த்தை ப்ரஸ்தாவிக்கிறார்—எதனை ஹேதுவாகச்சொன்னாலும் அது ப4க3வத் க்ருஷிப2லம் என்று புந: புந: நாம் எழுதுவது சர்வித சர்வணம் ஆகும் என்று கூறி இரண்டாம அதி4கார பரீக்ஷையை நிறைவுபடுத்திக் கொள்கிறேன்.

த3விதீயாதி4காரபரீக்ஷா ஸமாப்தா

ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்

மூன்றுமதிகாரம்

வ்யவஹாரசிக்ஷணம்

नहिनिन्दानयप्राप्तरसोक्तीनां गुरूक्तिषु।
स्वयं भावमज्ञानन्तोऽवजानन्त्यात्मदेशिकान्।

பூாவபாகமான வேதததில சொலலபபடட கர்மம பகவத் கைஙகாய ரூபமாகும. அதுவும ஸவாாத்தம, பகதியும பரபததியும பகவத் ப்ராபதயுபாயஙகள, பகவத ப்ரஸாதம ஸஹேதுகம எனறு வேதாாததததை ஒருங்கவிடுவா சில வைதிகா.

ஸித்தோபாய பூதன ஸர்வேசவரன் அவன ஸஹாயாநதர நிரபேக்ஷாபாய பூதன. பகதி ப்ரபததிகள பகவதபரஸாதஜநயங கள உபாயமலல பரஸாதவிசிஷடனே உபாயபூதன அவன ப்ரஸாதம நிாஹேதுகம, பலததுக்கு வேணடுவது ஆதமஜ்ஞாநமும. அபரதிஷேதமுமே எனறு வேதாாததததை ஒருஙகவிடுவா பரம வைதிகரான நம பூாவாகள (16—17) எனகிறுா வியாஸகாததா

பகவத கைங்காயம ஸவாாத்தம, பரபததி உபாயம எனறிருக கும் சில வைதிகா ஆழவாாகளும தானே? ஸ்ரீவசநபூஷணததிலே அநுகூல பரதிகூலோபேக்ஷணீய விவேகம செயகையில— பரதி கூலராகிறுா ஸவப்ரயோஜநபரா (263 ஸூ) எனறருளிசசெயது "ஸவப்ரயோஜநபரருககு உததேச்யன" நெஞசினுல நினைபபான யவன எனகிறவன உபாயம ஸவகீய ஸவீகாரம உபேயம ஸவாாதத கைஙகாயம" (ஸூ. 265) எனறு உததேசயோபாயோ பேயஙகளை நிரூபிததருளி, ஆழவாாகளும "பகவத கைஙகாயம ஸவாாததம பரபததி உபாயம" எனறிருபபவாகள எனபதாக லோகாசாாயரும் மாமுநிகளும கணடரவேண அருளிசசெயதிருகக ஆழ்வாாகளைச சில வைதிகா எனறும பரமாஸதிகாரனநமபூாவா கள அவாகளோடு பிநநாபிபராயமுடையவா எனறுமிவா நினைதது எழுதுவது பொருநதுமா?

(ஸாரதம நிஷ்காஷம பககம 23, 24pt)

ஆழவாாகள ஸவப்ரயோஜநபரர் எனறு லோகாசாாயரும மாமுநிகளும ஸததாபிததிருபபதை மறுபடியுமிவாககு நினைவூட்டு கிறேன.

(மூ 269) ஸ்பரயோஜநபரரெலலாரையும பரதிகூலராக நினைக கலாமோ வெனனில (மூ 270) இஙகு ஸவபரயோஜநமெனகிறது ஆசரயதோஷஜநய மாநததை

(மூ 271) ஆகையாலே தோஷமிலலை.

(மூ 272) விஷய தோஷததால வருமவையெலலாம துஸத் யஜமாயிறேயிருபபது) எனகிற நானகு சூாணிகைகளையும அவற றிறகு மாமுநிகள செயதருளிய விவரணததையும ஸேவிதது இனியாவது சில வைதிகா) பரமாஸதிகரான நம பூாவாகள எனகிற அபிஸநதியை விடடொழிபபாராக மாமுனிகள விவரணததை முன அதிகாரததிலே கணடுகொளவது

''இநத ஸவபரயோஜநபரதை அநுகூலாகரேஸரரான ஆழவாா கள பககலிலும தோறறியிருககையாலே தநநிபநதநமாக பராதி கூலயம அவாகள பககலவாராதபடி ஹா்க்கவேணுமெனறு திரு வுளளமபறறி தத விஷயசஙகையை யநுவதிககிறாா (ஸவபரயோந பரரெலலாரையும எனறு தொடஙகி) எனறு அவதாிபபிதது ஆழவாாகள பககல ஸவபரயோஜநம விஷய தோஷஜநயமா யிருககையாலே அநத ப்ராதிகூலயமிவாகள பககலிலும வருமென கிற தோஷமிலலை'' எனறு மாமுனிகள விவரணமிஙகு.

விஷயதோஷமாவது— எமபெருமானுடைய விக்ரஹ வைலக்ஷணயம, இதனால பராபய தவரையானது தலையெடுதது கைங காயம ஸவாாததம, அதறகு பரபததி உபாயமெனறு அனுஷடிக் கிறாாகள ஆழவாாகள இவாகள அநுகூலாக்ரேஸராகள எனற தாயிறறு ''பரமவைதிகாகளான ஆழவாாகள் போனற பூாவா கள இவவாறு கொணடிருபபா விகரஹ வைலக்ஷணயஜ்ஞாந மிராமையாலே பராபயதவரையிராது நமபூர்வாகளான ஸாமாநய வைதிகாகள அது கூடாதெனறிருபபவாகள'' என்று இவா எழுதி யிருககவேணடும.

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 24, 25pt)

மூ 35. ஸ்ரீவசனபூஷணத்தின் முதல் ப்ரகரணததிலே "ஆழ வாரகள பலவிடஙகளிலும பரபத்தி பணணிறறும அாசசாவதாரத திலே" எனறருளிசசெய்தார. மாமுனிகள் விவரணமிஙகு—

"ஆழவாாகள ப்ராப்யதவராதிசயத்தாலேஅர்ச்சாவதாரததிலே யிறே பரபததி பணணிறறு" என்று

மூ. 41. இதில ப்ரபத்தி பணணுகிறவாகள மூவா.

மூ. 42. அஜஞரும, ஜ்ஞாநாதிகரும, பகதிபரவசர்களும,

மூ. 43. அஜ்ஞாநததாலே பரபநநர்அஸமதாதிகள ஜஞாநாதிக் யததாலே பரபநநா பூாவாசாாயாகள பகதிபாரவசயததாலே ப்ரபநநா ஆழ்வாாகள எனறு பூாவாசாாயரும தாமும ஆழவாா களைபபோல ஸவபரயோஜனபரராய் அவாகளுககு உததேசயமான அர்ச்சாவதாரததிலே ஸவாாததகைஙகாயாாத்தமாக ஸவகீயஸவீ காரததையுபாயமாககி பரபததி பணணினதாக லோகாசாாயர் அருளிசசெயதாா இவ வயாஸகாரருககு இமமூவரையும தம பூர்வாகளாகக கொளளவதறகிலலையே.

"பகவத் பரஸாதம ஸஹேதுகம எனபா சில வைதிகாகள. அவன ப்ரஸாதம நிாஹேதுகம பலததுககு வேணடுவது ஆதம ஞாநமும அபரதிஷேதமுமே என்பா நம பூர்வாகள" (17மபககம) எனகிருரிவா. இதறகு ஸமாதாநம பனனியுரைககுஙகால பாரத மாம, உபாயம — ஸவீகாரகாலததில புருஷஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாயிருககும" எனகிற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸூகதிக்கு விருததமிது இவாகள சொலலும "பராாதத கைங கர்யம" எனபதன பொருள பகவத பரஸாதததை யுணடு பண்ணும கைங்கர்யம எனபதுதானே. ப்ரஸாதம நிாஹேதுக மெனறது சேருமோ—எனதாவி ஈடடில அருளியபடி ஸாவமுகதி பரஸஙகமும வருமே. இவா கைஙகாயததிறகுப பலம ஸவபரீதியு மனறு பகவதபரஸாதமுமனறு நிராததம எனறதாயிறறு

"பலததுககு வேணடுவது ஆதமஜஞாநமும அபரதி ஷேதமுமே" எனகிருா நிாஹேதுகமான பரஸாதம பலததுககு

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 25, 26pt)

வேணடுவதிலலே என்று ஏவகாரததாலே வ்யவச்சேதம ஸிததித தது. பரஸாதவிசிஷடனே உபாயபூதன எனபதற்கும அவனே விலககி இவையிரணடுமே பலததுககு வேணடுவது எனபதும விருததமானதனறே.

மேலும சேஷதவஜஞாநமும அபரதிஷேதமும பலத்துக்கு வேணடுவது எனபது எபபடி? பரஸாதம நிரஹேதுகமாகையாலே பரஸாததததை யுணடுபணணி ததததவாரா பலததுககு வேணடுவ தனறே இனி நிரஹேதுக பகவதபரஸாதததிற்கு ஸஹகாரி இவை எனனில "அவன ஸஹாயாநதர நிரபேக்ஷோபாயபூதன" எனறது பாதிதமாகும நிரஹேதுக பகவதபரஸாதததாலே யிவை யிரணடுமுணடாகி பிறகு மோக்ஷபலம எனருல இவையே ஸாக்ஷாத பல ஸாதனம, பரஸாதமானது கடததிறதக குலால ஜநகனைபபோலே அநயதா ஸிததமெனறதாகிறது பரஸாததுககு தவாரமெனனில சேஷதவஜஞாநாத ப்ரஸாதம பரஸாதததிஞல சேஷதவஜஞாநம எனறு அநயோநயாசரயம. பரஸாதம நிரஹேதுகமெனபதும ஒழியும

'बुद्धे क्षेमप्रापणं तच्छास्त्रैर्विप्रतिषिद्धम् बुद्धे चेत् क्षेमप्रापण मिहैव न दुःखमुपलभेत ॥'

எனகிறபடியே உபாஸநவிதி வையாதயம எனறும ப்ரதயக்ஷ விருததம எனறும லகுஸிததாநதாரமபததிலே மதாநதரததிறரு ஸ்ரீபாஷயததில அருளிய விதி சாஸதிர விரோதபரதயக்ஷ விரோ தஙகளிரணடுமிவர் பக்ஷததிலும ஏற்படுகிறது எபபடியெனனில ப்ரபததிவிதி வையர்ததயம இவா பக்ஷததில ஸிததம சேஷதவ ஜ்ஞாநமும, அபரதிஷேதமும நிரஹேதுக கருபையுமாகிற மூனறுமிவா போனறவாகளுக்கு மிவருககுமிருககசெய்தே இபபொழுது மோக்ஷபலம் காணுமையாலே பரதயக்ஷ விரோதமும ஸிததம அஸமதபக்ஷத்தில தேஹாவஸானததில மோக்ஷம பராாததிதமாகையாலும விதி அனுஷடானமிருபபதாலும விரோத மிலலே நம பூாவாகள எனனுமிவா யதிநதரமதநதிபிகாசாாயா முதலானவா நிஷகாஷிததிநபபதையும மறநதாா அதாவது—

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 26, 27pt)

न्यासविद्या प्रपत्तिः, सा च 'अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे ......याच्ञा प्रपत्तिश्शरणागतिः' इत्युक्ता। आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः ......इत्यङ्गपञ्चकयुक्ता। सकृत्कर्तव्या। न्यासश्शरणागतिरित्यादि शब्दवाच्या। ज्ञानविशेषरूपा। एषा गुरुमुखाद्रहस्यादिशास्त्रेषु सत्सम्प्रदायपूर्वकं ज्ञातव्या' भक्तिप्रपत्त्योरेव मोक्षसाधनत्वेन स्वीकारात् परोक्तोपायनिरासः' इति उपरितनावतारे च—'अदृष्टं नाम भगवत्प्रीतिजनकजीवकर्तृककर्मविशेषजन्यो ज्ञानविशेषः, स विशेषो भगवत्सङ्कल्प एव विभुस्वरूपं भगवन्तमाश्रितः'॥ எனறு.

இவவாறே ஸ்ரீ அநநதாழவானும வாதாவளியில—சாஸதராரமப ஸமாததனவாததில — பகவதபரஸாதம ஸஹேதுகமெனறா. அதாவது—

यागादेः कालान्तरभावि स्वर्गजनकत्वासम्भवात् द्वारतया कस्यचित् कल्पने कर्तव्ये अपूर्वस्य द्वारतया कल्पने अत्यन्तादृष्टकल्पनापत्तेः प्रसादविशिष्टभगवत एव सर्वफलप्रदत्वेन शास्त्रसिद्धतया तस्यैव द्वारत्वं युक्तमिति.. ...अपूर्वस्थानीयतया प्रसादविशिष्ट भगवतस्सिद्धिः'॥ என்று.

மீமாமஸகமததிலே அபூாவமானது உபாயாநுஷடானத தாலே யுணடாகிறது எனறு ஸிததாநதம அநத அபூாவ ஸதாநததில பகவதபரஸாதமாய் அது உபாயாநுஷடானததாலே யுணடாகிறது எனறு ஸ்ரீபாஷயகாரா ஸிததாநதம வேதாாதத ஸஙகரஹததிலே விஸதருதமிது. "ஆர்ததோபச்சநதனம கதயம பாஷயம து பராரஞஜனம" என்றிருதகுமவாகளான அஸமத தேசிகஸமபரதாய ரஹிதைரதயாபி நாலக்ஷித," பரஸாதம நிதய மாகில யாகமநுஷடியாமல ஸவாகம ஸிததிககவேணடும. பகதி அநுஷடியாமல மோக்ஷமென வேணடும. "எனதாவி ஈடடில ஸாவமுகதி பரஸஙகததால ஆதமஸமாபபணம பணணியேயாக

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 27, 28pt)

வேணுமெனரூா பரஸாதம ஸஹேதுகமென்பதாலேதான பர ஸாதஹேதுவாக ஆதமஸமாப்பணம செய்யவேணுமெனரூா நமபிளளை.

மேலும பரஸாதம நிாஹேதுகமாய நிதயமாறுபோலே பகவநநிகரஹமும நிதயமதானே காமோபாதிகமானலும காமா அநாதியாகையாலே நிகரஹமும நிதயமே "அநாதிபாப வாஸநாதூஷிதா சேஷசேமுஷீகாணும" என்று ஸ்ரீ பாஷயம அநாதியான நிகரஹ ஸஙகலபததாலே நிாஹேதுகமான பர ஸாதமானது பரதிபததமாய நினறது பகதிபரபததிகளால நிகரஹரூபபரதிபநதகமானது நிவருததமாகவே ஸவாபாவிகமாய நிாஹேதுகமான பரஸாதத்தாலே மோக்ஷஸிததி ஏறபடுகிறது இபபொழுது நிகரஹநிவருததிரூபஸஹகாரியானது உபாயஸாதய மாய அநத ஸஹகாரி விசிஷடவேஷததாலே நித்யமான பர ஸாதததிறகுக காாயதவம எனறதாயிறறு இவை எலலாம முன அதிகாரததிலே சொலலியதே. எனதாவி ாடடில ஸாவமுகதி பரஸஙகம செயது பரிஹாரம செயதிருபபதையும அருமபததில ஸவரூப, $ப_4ர$, $ப_2ல$ ஸமாபபணம செயயவேணும எனறும பர புததா அபரபுததா எலலோரும அநுஷடிததல வேண்டுமெனறும ஸ்ரீ ஆளவநதாா எமபெருமானா அநுஷடானமும உணடு என றும ஸ்ரீ ஆசசானபிளளை திருவுளளமுமிதுதானெனறும ஸவிஸ தரமாயுபபாதநம செய்திருபபதை முன அதிகாரததிலே நிரூபித துளளேன ஸ்ரீ பெரியவாசசானபிளளை—"வரமபிலாத" எனகிற திருசசநதவிருத்தப பாசுரததை அவதரிபபிககையில பரஸாததததைப பணணியருளவேணுமெனறு தமமுடைய பராபயததைப பிராாத திககிறூா" எனறு அவதரிபபிததது, "நீ வரம செய" நீ பர ஸாததததைப பணணியருளவேணும எனறு வியாகயாநிததது "பரஸாததததைப பணணுகையாவது ஒரு விசேஷகடாக்ஷம" எனறு நிகமிததருளினா. இதனல பகவதபரஸாதமானது சேதந ருடைய பரார்ததனையாலே உணடாகிறது ஸஹேதுகம எனறு அவா திருவுளளம தெளிவாகிறது நிாஹேதுகமது எனருலும நிகரஹநிவருததி விசிஷடவேஷததாலே காாயம எனறு முனபே நிரூபிதம ஸவரூபநிதயமாய் ஸஹகாரி விசிஷடவேஷததால காாயமானது பகவத பரஸாதம. இது ஸாவாசாாய ஸமமதமே ஸாவமுகதிபரஸஙக பரிஹாரமும இவவாறு இசைநதாலதான

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 28, 29pt)

ஏற்படும். புந புநரபி பத்யம வக்தவயம" எனகிற ரீதியில இவா மனதில நனகு பதிவதற்காக மறுபடி மறுபடியுமிதை அபயாஸம செய்தபடி

இவறறால அதுவும அவனதின அருளே. அதவா கிநது ஸமாபயாமி தே எனறுமிவவாருக வியாஸததில காட்டிய(17-ப) தும பரபததியின அநுஷடானமானது அவனதீநமெனபதில நோக்காக அருளியவை எனபது எனதாவி அருமபதவிளககத்திலே விளஙகும

'तं ह देवमात्मबुद्धिप्रकाशं मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये'॥

எனறு ச்வேதாச்வதரோபநிஷததில ஸவகத ஸவீகாரமான ப்ர பததியானது மோக்ஷஹேது எனறு சொலலியது.

'तद्विषयकबुद्धिस्फुरणस्य तदनुग्रहायत्तत्वात्'॥

எனறிஙகு உபநிஷத பாஷயம. நாம அநுஷடிககும மோக்ஷ ஸாதநமான ஸவகதஸ்வீகாரமானது அவனடியாக வநதது.

"உபாய ஸவபராபதேருபநிஷததீதஸ ஸ பகவான
பரஸத்தயை தஸயோகதே பரபதநநிதியாஸநகதீ।
ததாரோஹ: புமஸஸ்ஸுகருதபரிபாகேந மஹதா
நிதாநம ததராபி ஸ்வயமகிலநிரமாணநிபுண.॥"

எனறருளிச செய்தார தேசிகனும ஸ்ரீமத ரஹஸயதரயஸாரததிலே. பகவானே மோக்ஷததிறகு உபாயம, அவனுடைய பரஸாதம உணடாவதறகாக பகதிபரபததிகள; இவறறை அனுஷடிபப தறகுக காரணம ஜநமாநதர ஸுகருத விசேஷம. அநத ஸுகருதமும அவனதீனம எனறு இதன பொருள பரபததியை நாம அநுஷடிபபது அவனுடைய அநுகரஹத்தினலே. ப்ர பததயநுஷடானததாலேறபடடுள்ள பகவத ப்ரஸாதததாலே மோக்ஷம எனறு பரஸாதம ஸஹேதுகம எனறே உபநிஷத பாஷயததாலும ஏறபடுகிறது. இதை வியாஸகாதா உதாஹரிததது சாநதிகாமணி வேதாளாவாஹநமாயிறறு.

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 29 30pt)

(ப. 17) "பகதிபரபததிகள உபாயம ஸவார்தத கைஙகாயம புருஷாாததம எனறு சொலலி வேதாநத விததுககள காம பராதாநய வாதிகளைக கணடிததாாகள அநத வேதாநதிகளை யும வேதாநதஸார நிஷடாகள கணடிககிறாாகள ' எனறு இவா எழுதியிருபபதும இதனால நிரஸதமாயிறறு "ஆழவாாகள பூாவா சாாயாகள வேதாநதஸார நிஷடா அவாகளே பரபததி உபாயம ஸவாாதத கைஙகாயம புருஷாாததம என்பவாகள: வேதாநதஸார நிஷடரலலாமல வேதாநதியெனறு சொலலிக கொளளுமவாகள அவாகளைக கணடிககிறாாகள எனபது உசிதம.

இவருககுக கண்டிககபபடுகிறவாகள ஆழவாா ஆசாாயாசள, கணடகா சசசருஙக ஸஹோதரா எனபதை முனபே நிருபித துளளேன. யதிராஜவிமசதியினபடி எமபெருமானாரபிமான நிஷட ராகத தஙகளை நினைததிருபபவாகளுககு ஸிததஸாதந நிஷடாகள பரிஹஸநீயா உபேக்ஷயா எனறு சரமபாவநிஷடா பரகரணத திலே பூஷணததிலே ஸபஷடமானது. உபாயாநுஷடானததைத தனக்காகப பணணும ஆசாாயனுடைய அபிமானமே ஆசாா யாபிமானமெனபது எனறு லோகாசாாய ரஹஸய ஸிததம. அதுவும முன அதிகாரததிலே உதாஹருதம ஆகையால "பகவத ஸவாதநதாய பயததினால நழுவிய" ஸிததஸாதன நிஷடை முனனும பினனும எவரிடததிலும காருணையாலும நழுவியதாகையாலும அஸாரம முதலிய தியாஜயஙகளில சோநததே உபாயபகதிபர பததிகளே மோக்ஷபாயநத ஸகல பலஸாதகஙகள பகவான பல பரதாதா அவை அவனதீநம எனபதே வேதாநதஸாரதம நிஷகாஷம.

ஸாரதம நிஷகாஷததில
வயவஹாரசிக்ஷணம எனனும மூனறுமதிகாரம
முறறிறறு

(ஸாரதம நிஷகாஷம பகசம 30, 31)

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்

த்ருதீயாதி$_4$கார பரீக்ஷா

நம் ஸ்வாமி (ப. 23) "ப$_4$க$_3$வத் கைங்கர்யம் ஸ்வார்த்த$_2$ம். ப்ரபத்தி உபாயம் என்றிருக்கும் சில வைதி$_3$கர் ஆழ்வார்களும் தானே" என்று தொடங்கி மறுபடியும் ஸ்வப்ரயோஜந விசாரம் செய்கிறார். ஆழ்வார்கள் பரார்த்த$_2$கைங்கர்ய நிஷ்ட$_2$ர்கள், அநுபாயப்ரபத்தி நிஷ்ட$_2$ர்கள் என்பதும், க்வசித் ஆழ்வார்களுக்கு ஸ்வார்த்த$_2$பரத்வம் தோன்றினாலும் அது ஆஶ்ரயதோ$_3$ஷ ஜந்யமல்ல (காமஜந்யம் அல்ல)— விஷயதோ$_3$ஷஜந்யம் (ப$_4$க$_3$வத்$_3$விக்$_2$ரஹவைலக்ஷண்யஜந்யம்) என்பதும் முன்னமே (ப 129) நம்மால் நிரூபிக்கப்பட்டது. நம் ஸ்வாமி (ப 24 ப. 25) எழுதுவதெல்லாம் பத்ரபூரணத்தையே (ஏட்டை நிரப்புவதையே) பயனாகக்கொண்டது, வ்யாதத$_2$ம்; சர்விதசர்வணம், பிஷ்டபேக்ஷணம்; நம்மால் பதிலளிக்கப்பட்டதுமாகும். தாம் கொண்ட ஸித்$_3$தா$_4$ந்தத்தை லோகதே$_3$ஶிகன் மாமுனிகள் நம்பிள்ளைபோல்வார் ஆத$_3$ரிப்பதாக ஸ்வஸித்$_3$தா$_4$ந்த விபரீதஸாத$_4$க ஸூத்ராதி$_3$களை உதா$_3$ஹரித்து நம் ஸ்வாமி அடியேனைப் பரிஹஸிக்கிறார் (ப. 26) "இவ்வ்யாஸகாரருக்கு இம்மூவரையும் தம் பூர்வர்களாகக் கொள்வதற்கில்லையே என்று. இதனில் மிக்கோர் அயர்வுண்டே? நம் ஸ்வாமி (ப. 26) "பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம்' என்கிறார். பன்னியுரைப்பதைத் தடுத்து நிறுத்தினார் ஆரோ? ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தில் ஒரு விஷயத்துக்கும் நம் ஸ்வாமியால் நிரூபணம் செய்யப்படவில்லை. ப்ரதிஜ்ஞாமாத்ரமே உள்ளது—என்பது அச்சுவடியைப் படித்தவர்களுக்கு ஸ்பஷ்டம். ப்ரதிஜ்ஞாமாத்ரத்தாலே ஸ்வஸித்$_3$தா$_4$ந்த ஸ்தா$_2$பநம் பண்ணினதாக நினைக்கலாமா? ஒரு விஷயத்துக்காவது நம் ஸ்வாமியால் ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தில் ப்ரமாணயுக்த்யாதி$_3$நிரூபணம் செய்யப்பட்டுள்ளதா என்பதனைக் கண்ணுடையார் காணவேணும். இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி அதி$_4$காரிவிஶேஷணம். இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி அதி$_4$கார ஸித்$_3$த்$_4$யர்த்த$_2$மாக என்று ஈட்டைக்கொண்டு நிரூபித்துள்ளேன் (ப 27). ஆகையால் 'இவ்வுபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷம்' என்று (ப. 26) ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷண ஸூக்தியையுதா$_3$ஹரிப்பது வ்யாதத$_2$ம்.

நம ஸ்வாமி (ப.26) "பரார்த்த2கைங்கர்யம் என்பதன் பொருள் ப4க3வத்ப்ரஸாத3த்தை உண்டு பண்ணும் கைங்கர்யமென்பது தானே. ப்ரஸாத3ம் நிர்ஹேதுகம் என்பது சேருமோ" என்று எழுதுகிறார். "அவன் முகமலர்த்திக் குறுப்பாகவே செய்யப்படும் கைங்கர்யம் பரார்த்த2கைங்கர்யம்" என்றன்றே நம் பூர்வர்கள் நிஷ்கர்ஷித்துள்ளார்கள். இவ்விடத்திலே "உனக்கே' நாம் ஆட்செய்வோம் என்னும்படியே ஆகவேணும்" என்கிற முமுக்ஷுப்படி (181) ஸூத்ரத்தையும் 'அதாவது—கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில் உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம் என்று, உனக்கும் எங்களுக்குமாயிருக்கும் இருப்பைத் தவிர்ந்து, உனக்கே உகப்பாக நாங்கள் அடிமை செய்யவேணும் என்கிறபடியே. சேஷிக்கே உகப்பாகப் பண்ணவேணும் என்கை 'தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே' என்றிறே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது" என்கிற மணவாளமாமுனிகள் வ்யாக்2யானமும் அநுஸந்தே4யங்கள். பூர்வநிஷ்கர்ஷம் இப்படியிருக்க, "ப்ரஸாத3த்தை உண்டு பண்ணும் கைங்கர்யம் பரார்த்த2 கைங்கர்யம்" என்று உபாயத3சைக்கும் ப2லத3சைக்குங்கூட வாசிகாணாமல் நம் ஸ்வாமி தாமே ஓர் அர்த்த2த்தைக் கல்பித்துக்கொண்டு (ப. 26) நம்மை தூ3ஷிக்கிறார் இது அஸத்2ரானே. 'ப2லத்துக்கு வேண்டுவது என்று தொடங்கி வேதா3ந்தஸாரநிஷ்கர்ஷத்தில் ஸ்வவாக்யமாகக் நாமெழுதிய ஸ்ரீவசநபூ4ஷண ஸூத்ரத்தை (ஸூ 60) நம் ஸ்வாமி உதா3ஹரித்து, (ப 26ல்) ப4க3வது3பாயத்வத்தை நாம் அழிப்பதாக எழுதுகிறார். 'ப4க3வானே உபாயபூ4தன். ஆத்மஜ்ஞாநாதி3 அதி4காரம்' என்று இதற்கு ஸமாதா4நம் முன்னமே நிரூபிக்கப்பட்டது. "அதி4காரரூபேண" என்று தொடங்கி, "ப்ரஸாத3பரங்களன்று" என்னுமளவாக உள்ள அண்ணவப்பங்கார்ஸ்வாமி நிரூபணத்தை (ப. 74) கண்டுகொள்வது. ஆகையால் நம் ஸ்வாமி (ப. 26, 27) எழுதுவதெல்லாம் இந்நிரூபணத்தால் பதிலளிக்கப் பட்டவையாம்.

நம் ஸ்வாமி (ப. 27) யதீந்த்3ரமததீ3பிகா வாக்யங்களை உதா3ஹரிக்கிறார். அவ்வாக்யங்களின் நடுவே "ஏஷா கு3ரு

முகூ2ர்த ரஹஸ்யாதி3ஶாஸ்த்ரேஷு ஸத்ஸம்ப்ரதா3ய பூர்வகம ஜ்ஞாதவ்யா" என்று உள்ள வாக்யத்தை உற்று நோக்கவேண்டுகிறேன். ஸத்ஸம்ப்ரதா3ய ஸாரார்த்த2ம் இன்னது என்பது கீழே பரக்க நிரூபிதம். யதீந்த்3ர மததீ3பிகாகாரரென்ன. யதீந்த்3ரரே இவ்வர்த்த2ங்களைத் தம்முடைய ஸ்ரீபா4ஷ்யாதி3களில் மறைபொருள்களாகவே அருளிச்செய்துள்ளார். ரஹஸ்யத்ரய நிஷ்காஷம் இன்னது என்பதனையும் இதுவே ஸாரதமம உபாதே3யம என்பதனையும் கீழே நிரூபித்துள்ளோம். வேதா3ந்தஸாரார்த்த2ம இது என்பது நம்மால திருப்பித்திருப்பிச்சொல்லப்பட்டுள்ளது. நம ஸ்வாமி வேதா3ந்தார்த்த2மான ஸாரதரார்த்த2த்தை விவரிக்கிற யதீந்த்3ரவாக்யத்தையும யதீந்த்3ரமததீ3பிகா வாக்யத்தையும வாதா3வளீ வாக்யத்தையும (ப. 27, 28) உதா3ஹரிப்பதனால நமக்கோர் அநிஷ்டாபத்தியும இல்லை.

நம் ஸ்வாமி (ப. 28 29). எழுதுவதெல்லாம் முன்னமே பதிலளிக்கப்பட்டவை. இவன் பண்ணும் வ்யாபாரமெல்லாம் ஈஶ்வரக்ருஷிபூ2லம என்றும, இது ஒன்றும உபாயம அல்ல என்றும, அதி4காரிவிஶேஷணம, சைதந்யக்ருத்யம, அஸித்3வ்யாவ்ருத்தி வேஷம, அநுபாயம என்றும கீழே பரக்க நிரூபிதம (ப. 38). நம ஸ்வாமி (ப. 30) "தத்3விஷயக பு3த்3தி4 ஸ்பு2ரணஸ்ய தத3நுக்3ரஹா யத்தத்வாத்" [ப4க3வான விஷயமான ஜ்ஞானம ஏற்படுவது அவனருளாலேயே ஆகும] என்ற உபநிஷத்3பா4ஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை உதா3ஹரிக்கிறார். இதுவன்றோ ஶாந்திகர் மணி வேதாளாவாஹநம என்று அடியேன எழுதமாட்டேன நம் ஸ்வாமியே தம்முடைய ஸாரதம நிஷ்காஷத்தில (ப. 30) எழுதிக்கொண்டார். மத்4யஸ்த2ர்கள் இது யாருக்குப்பொருந்தும் என்பதை நிஷ்காஷிப்பார்கள். ஸித்3த4 ஸாத4நநிஷ்டை2 ஆழ்வார்களிடத்தே காணலாமாயிருக்கச் செய்தே நம ஸ்வாமி (ப 31) "எவரிடத்திலும காணுமை யாலும்" என்று எழுதுவது அஸத்ஸ2ரே.

தருதீயாதி4கார பரீக்ஷா ஸமாப்தா.

ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம்

நான்காம் அதிகாரம்

ஸாரதமார்த்தநிகமனம்

अमुमुक्षुगताऽनङ्गनिष्ठा ह्यविधिना कृता ।
आनाति भयदोपेक्ष्या च्युना त्याज्याऽननुष्ठिता ॥ १ ॥
मुमुक्षुनिष्ठा पञ्चाङ्गनिष्ठा विधिगतैर्मता ।
नित्याभयप्रदाऽपेक्ष्या स्थिरा ग्राह्या स्वनुष्ठिता ॥ २ ॥

ஸப்தவிதாநுபபததிகளாலே பாரிபாஷிகமான பரகத ஸவீகாரமானது தியாஜயமெனறும அவையிலலாமையாலே ஸவகத ஸ்விகாரமான பரபதநமானது கராஹயமெனறும லோகாசாரய ஸூகதிகளைக கொணடு முறையே இவவிரணடு சுலோகஙகளும தெளிவிககினறன

(1) அமுமுக்ஷுகதா—தனககு மோக்ஷததை விருமபுமவர்கள முமுக்ஷுககள 'மோக்ஷமாவது நிதய கிஙகரஸவபாவனுகை" எனறும "புருஷாாதத விரோதியாவது .... தானுகநத பகவத் கைஙகாயஙகளில இசசை" எனறும ஆாததபஞசகம, தனககு உகநத கைஙகாய பராாததனை கூடாதெனறு இதனுல தெளிவா கிறது, இது இலலாதவாகள முமுக்ஷுககளலல. மோகதும இசசு முமுக்ஷு. "தாதோ: காமணஸஸமாநகாதருகாதிசசாயாம வா" எனறு பாணிநி ஸூதரம. "அவனுககு உபாய ஸவீகாரததில அநவயமிலலை" எனறு பரநதபடி ஸிததோபாய ஸ்விகாரம பணணுபவனுககும பரகதஸவீகார காததாவுககும முமுக்ஷுதவமிலலையாகையால முமுக்ஷுககளைச சேராதது ஸிதத ஸாதந நிஷடை எனபது. தானுகநத பகவத கைஙகாயஙகளில இசசையாகிற முமுக்ஷுதவமிவனுககு இலலையனறே

(2) அநஙகநிஷடடா—

இது விசேஷயவாசகபதம "ஆநுகூலய ஸஙகலபாதிகளுககு உபாயாஙகதவமுமினறிககே அவகாசஸஙகோசமபோலே ஸமபாவித

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 32)

ஸவபாவத்வமுணடாகிறது" என்று பரநதபடியிலும தனி த்வயத திலும அருளிச் செய்தாரிறே.

மூ 56. அஙகம தனனையொழிநதவறறைப் பொருதொழிகை.

மூ. 59 இது இரணடையும பொருது" எனறு ஸ்ரீ வசந பூஷணம ஆதலால அஙகமிலலாத நிஷடையிது.

(3) அவிதிநா கருதா—

மூ 60 பலததுககு ஆதமஜ்ஞானமும அபரதிஷேதமுமே வேணடுவது 63 ரக்ஷணததுககு அபேக்ஷிதம ரக்ஷயதவாநு மதியே. எனறு ஸ்ரீவசநபூஷணம இவை அதிகாரிவிசேஷணங களாய் நிறகையாலே விதிககபபடாதவை எனறபடி.

(4) ஆபராபதி பயதா—

மூ 405 பயாபயஙகளிரணடும மாறி மாறி பராபதியளவும நடககும" 406 "நிவாதயஜ்ஞாநம பயஹேது" 407. "ஸவ தநதரனையுபாயமாகத தான பறறினபோதிறே இபபரஸஙகம தானுளளது" எனறு ஸ்ரீவசநபூஷணம ஆதலால மோக்ஷ பராபதியளவும பயததைத தருமது ஸிததஸாதநநிஷடை.

(5) உபேக்ஷயா—

மூ. 451. "இவனுககு உபேக்ஷணீயா ரச்வரபரதநதரா" எனறு ஸிததஸாதநநிஷடையுடையவாகளை பூஷண ததில உபேக்ஷயராககியது இநநிஷடை உபேக்ஷயமானதுபறறியனறே.

(6) சயுதா—

மூ. 445 "பகவத ஸவாதநதாய பயததாலே பரபததி நழுவிறறு" எனகிற பூஷண ஸூகதியினபடி நழுவுமது இந நிஷடை.

(7) அநநுஷட்டிதா—

(ஸாரதம நிஷ்காஷம பககம 33, 34pt)

ரிஷிகள பக்தியோகநிஷடர். ஆழவாா பதினமரும் ஆசார் யாகளும, ஸவகத ஸவீகாரநிஷடர். நாசசியாா ஸ்ரீமதுரகவிகள ஆசாாயாபிமான நிஷடா. எமபெருமானாா திருவடி ஸமபநதம பெறறவாகளில கிடாமபியாசசான ஸமபரதாயஸததரில சிலா ஸவகதஸவீகாரநிஷடா சிலா ஆசாாயாபிமாநநிஷடா

லோகாசாாய ஸமபரதாயஸததாகளோவெனில மாமுநிகளின யதிராஜவிமசதியில "காலதரயேபி" எனகிற பதினெடடாவது ஸூகதியினபடி எமபெருமானாராகிய ஆசாாயரின அபிமாநததிலே ஒதுஙகி நிறபதாகத தஙகளைச் சொலலிககொளளுகிறாாகள இந நிலையில ஸிதததஸாதநநிஷடை எனபது ஒருவரும பினபறறாத தெனறு இரணடு நிஷடைகள ஒருவருககுச சேராதவையனறோ,

ஆகையால "அஸாரம" எனகிற சுலோகததில "தயஜேத்" எனறதில சோநதது இநநிஷடை

முதல சுலோகாாததம முறறிற்று.

இனி இரணடாவது சுலோகத்தில சொலலிய ஸவகத ஸ்வீகார நிஷடடையானது இவவநுபபததிகளேழுமினறிககே பராமாணிகமாகையால "பஜேதஸாரதமம" எனபதற்கு விஷய மாகினறது. எஙஙனே எனனில—

(1) முமுக்ஷு நிஷடடா—

"மோக்ஷததில இசசையுடையவாகளுககு முமுக்ஷுக்கள எனறு பேராககடவது" எனறு ஆதத பஞசகம. "உததர வாகயததாலே — பராபயததைதயாததிககிறது இவன ஆததிகக வேணுமோ, ஸாவகஞன இவன நினைவு அறியானோவெனனில இவன பாசுரம கேடடவாறே திருவுளளம உககும எனறும ைகஙகாயமதான நிதயம, நிதயமாக பராாததித்தே பெறவேணடும எனறும, "நம" கைஙகாய பராாததனை போலே இபபததில பராாததனையும எனறுமுணடு" எனறும முமுக்ஷுபபடி ஆத

(ஸாரதம நிஷ்சாஷம பககம 34, 35pt)

லால கைங்கர்ய பராரார்த்தனை செய்யும் முமுக்ஷுக்களிடமுள்ளது இந்நிஷ்டை அதாவது ஸ்வகத ஸ்விகாரம். தானிசைந்த கைங்கர்யமிவனுக்கேயன்றோ

(2) பஞ்சாங்கநிஷ்டடா—

இது விசேஷ்ய வாசக பதம் "இபபரதிபந்தக நிவருததிககு உபாயம — "ந்யாஸ தயாக நிக்ஷேப சரணுகதயாதிசபதவாசய மாயுள்ள பரமாதம பரபதநம அதாவது பகவதாஜ்ஞா திலங்கந நிவருததி, பகவதாநுகூலயம ஸாவசகதிதவாதயநுஸநதாநம, துடககமானவறறேடே கூடியிருநதுள்ள யாசஞாகாபமான விஸ ரமபரூபஜ்ஞான விசேஷம அதில ஜ்ஞேயாகாரம நிரபேக்ஷ ரக்ஷகதவம, ஜ்ஞாநாகாரம வயவஸாயம இதுதான சாஸத ராரததமாகையாலே ஸகருத காததவயம என்று "நிக்ஷேபாபரபாயா யோநயாஸ பஞ்சாங்க ஸம்யுத। ஸநயாஸஸதயாக இதயுகதச் சரணுகதிரிதயபி॥" எனகிற ஸ்ரீ பாஞ்சராதரவசநததையடியொறறி ஆநுகூலயம முதலிய அங்கபஞ்சக ஸமபநநமான பரபதநம உபாயம என்று தததவசேகரததில அருளிசசெயதாரிறே.

(3) விதிசதைாமிதா—

"சரணம வரஜ, மயிநிக்ஷிபேத, பரபதயேத" "நாநாசபதாதி பேதாத" இதயாதி பரமாணங்காளாலே இநநிஷ்டடையானது விதிககப்பெறறது

(4) நிதயாபயபரதா—

'ஸமசலேஷதசையில ஈசவரனைத திருததும"

மூ 12 உபதேசததாலே இருவருடையவும காமபாரதநதாயம குலையும (13) ஈசவரனை அழகாலே திருததும என்று இவவாருக பூஷ்ணுதி ஸூக்திகளாலே மறுககவொண்ணுத புருஷகார விசேஷததாலே பரபநநனுககு "மாசுச" என்று அபயமளிககின்ரு ஞைகயாலே பரபததியானது அபயபரதையாகிறது. பிராட்டி நம

(ஸாரதம நிக்ஷேபம பககம 35, 36pt)

முடைய அபராதததையும ஈசவர ஸவாதநதர்யததையும குலைக்கும என்றா ஆரததபஞசகததிலே தநிசரமததிலே—அதிகாரிகருதய மாவது—ஸவிகருதோபாயனை பினபு யாவதபராப்தியளவும நிஸமசயனுமாய், நிரபரனுமாய், அதஏவ ஹருஷடமாநஸனுமா யிருககை! 'வரஜ" எனகிற விதியோபாதி "மாசுச" எனகிறதும விதியாகையாலே . ஸவீகரிதத பினபு நிரபரனு யிராதவனுககும பலஸிததியிலலை எனறருளிசசெயதார ஆகை யாலே பரபததியானது நிதயாபயமளிககுமது

(5) அபேக்ஷயா—

பாரமாாததிகீ பகவசசரணாரவிநத சரணாகதிாயதாவஸததி தாSவிரதாSஸது மே" எனறு கதய ஸூகதியினபடி அபேக்ஷிக் கபபடுமது ஸவகதஸவீகாரரூபையான சரணாகதி,

(6) ஸததிரா—

பகவதஸவாதநதாய பயததாலே நழுவாதது. மோக்ஷயிஷயாமி ஸஙகலபததையுணடுபணணுமது பலதவாரா ஸததிரமானது

(7) ஸவநுஷடிதா—

மூ 35 ஆழவாாகள பலவிடஙகளில பரபததி பணணிறறும ஆாசசாவதாரததிலே 43. அஜ்ஞாநததாலே பரபநநா அஸமதாதிகள. ஜ்ஞாநாதிகயததாலே பரபநநா பூாவாசாாயா கள பகதிபாரவசயததாலே பரபநநா ஆழவாாகள 51. பகதிதனனிலே அவஸதாபேதம பிறநதவாறே இதுதான குலையககடவதாயிருககும 90 அநநயோபாயதவமும பரவருதநி காணநினறேமிறே 91. ஜஞாநவிபாக காாயமான அஜஞாநததாலே வருமவையெலலாம அடிககழஞசுபெறும 92 உபாயபலமாய உபேயாநதாபூதமாயிருககுமது உபாயபாதிபநதக மாகாது, 93 ஸாதயஸமாநம, விளமபாஸஹம எனறிறே ஸாதநததுககேறறம ஸாதயபராவணயமடியாகவிறே ஸாதநததி விழிகிறது. 94. இவனுககுப பிறககுமாதமகுணஙகளுககெலலா வறறிறகும பரதான ஹேது இநத பராவணயம. 113, பகவத

விஷய பரவருததி பினனை சேருமோவெனனில—இதுககடி பராவணயம அதுககடிஸமபநதம, அதுதான ஔபாதிகமனறு ஸததாபரயுகதம 114 அநத ஸததை பராவணயகாரயமான அநுபவமிலலாதபோது குலையும அது குலையாமைககாக வருமவையெலலாம அவாஜநீயஙகளுமாய பராபதஙகளுமாயிருககும ஆகையாலே பகவதவிஷய பரவருததி சேரும (269) ஸவபரயோஜநபரரெலலாரையும பரதிகூலராக நினைககலாமோவெனனில (270) இஙகு ஸவபரயோஜநம எனகிறது ஆசரயதோஷஜனயமானவறறை (271) ஆசையாலே தோஷமிலலை (272) விஷயதோஷததாலே வருமவையெலலாம துஸதயஜமாயிறேயிருபபது எனறிவவாருக ஆழவார ஆசாரயாகளனைவரும ஸவகத ஸவீகாரரூபமான பரபததியை அனுஷடிததிருபபதை ஸ்ரீவசநபூஷணததிலும மாமுனிகளின தத வ்யாகயாநததிலும "எனதாவி" பாசுரததின ஈடடிலும அருளிச செய்திருபபதாலும ஆசாரயாபிமாநததிலும உபாயாநுஷடாநம பணணும ஆசாரயனுடைய அபிமானமே சரம பாவநிஷடை எனறு ஆரததபருசகததிலேயருளிசசெயகையாலும சிஷடாநுஷடாநமினறளவும கிடாமபியாச்சான ஸமபிரதாயததிலே தொடாநது வருவதாலும "ஸவநுஷடிதா" எனறது

"பரபததியானது ஆாததபரபததி எனறும தருபதரூபபரபததி எனறும இரணடுபடிபபடடிருககும

(1) ஆாததமான பரபததியாவது—ஸதாசாாயகடாக்ஷததாலே யதாவஸததிதஜஞாநம பிறநதவாறே ஸமஸாரததிலே தீவரபீதியும பகவதநுபவததில தவராதிசயமும பராவணயமும ஏறபடடு 'திருவேஙகடததானே புகலொனறிலலாவடியேன" எனறு பூாண பரபததி பணணி, பல நீ காடடிப படுபபாயோ" "திருவாணை நினனாணை கணடாய இனி நான போகலொடடேன" எனறு தடுததும வளைததும பெறுகை

(2) தருபதரூபபரபததியானது— அவவளவு தீவரஸமவேகமிலலாதாா களைவாய துனபம களையாதொழிவாய களைகண மறறிலேன எனறு உபாயததில ஸாவபரஙகளையும அவன பககலிலே புகடடு நிாபரனாயிருககை" எனறு ஆரததபருசகததில லோகாசாாயா செயதருளிய உபாயநிஷகாஷததின சுருககம

(ஸாரதம நிஷகாஷம பககம 37, 38pt)

இதனபடி ஸவகதஸவீகாரததை ஆர்ததப்ரபததியென்கிறது. ஆழவாரகளும ஆளவநதார எமபெருமானார முதலிய ஆசாரயா களும இநநிஷடடையை அநுஷடிபபவாகள முகயமிதுவே இததகைய நிலையிலலாதாாககு பரகதஸவீகாரமாகிய தருபதபர பததி ஆரததபரபததி அநுஷடானததிறகு அஙகபஞசகமும அவிநாபூதம தருபதபரபததிககு ஸபாவிதஸவபாவம எனறு ஏறபடுகிறது ஸமயாசார நிஷகாஷ காததாவுமிவவாறே நிாண யம செயதுளளாா

ஆக இபபடி பரமாஞைபபத்திகளாலே பகதியோகமும ஸவகதஸவீகாரமும, ஆசாரயநிஷடையுமே "பஜேதஸாரதம சாஸதரே" எனகிறபடியே கராஹயமாகினறது எனபதாக ஸாரத மாாததநிகமநததை லோகாசாரயாதி ஸூகதிகளால இவவிரணடு சுலோகஙகளாலும ஸஙகரஹிததனன.

நிகமனமெனும நானகாம அதிகாரம முறறிறறு

श्रीरङ्गवासी मधुरान्तकवीररघूद्वहः।
प्राचीकशत्सारतमनिष्कर्षं प्राज्ञसंमतम् ॥

इति श्रीश्रीनिवास महादेशिक (கருடபுரம ஸவாமி)
कटाक्षलब्धोभयवेदान्तार्थजातस्य श्रीमधुरान्तकम् तिरुमलै
ईच्चम्बाडि वीरराघवाचार्यस्य कृतिः
सारतमनिष्कर्षस्संपूर्णः ॥

"ஆழவாரெமபெருமானாா தேசிகன திருவடிகளே சரணம"

॥ श्रीरस्तु ॥

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்

சதுர்த்த2ாதி4கார பரீக்ஷா

நம ஸவாமி தம்முடைய ஸாரதம நிஷகாஷததில நானகாமதி4காரததில ஸபதவித4ாநுபபததிகளைக காட்டி, பரக3தஸவீகார வாத3த்தைக் க2ண்டி3ககிறா, ஸவக3த ஸ்வீகார நிஷ்டை2யை தூ4ஷிககிறா. தூ3ஷணதூ4ஷணபர மாக இரணடு ஶலோகங்களை அருளிச்செய்து விவரணம் செய்துளளாா. இஙகே பரமாவஶ்யகமான ஓர் விஷயததைக கூற விருமபுகிறேன். கீழே மூனறு அதி4காரங்களில லோகதே3ஶிகன தே3ஶிகன ஸமபரதாயததையே தழுவிய வா எனறு நம் ஸவாமி எழுதிவிட்டு, நானகாம அதி4 காரததில லோகதே3ஶிகபக்ஷததை தூ3ஷிபபதும தே3ஶிகபக்ஷத்தை தூ4ஷிபபதும ஸவவசநவிருத3த4மாகும். இநத நானகாம் அதி4காரத்தையே எழுதி இதுவே ஸாரதமம, தே3ஶிக ஸித3த4ாநதம எனறு நம ஸவாமி எழுதியிருப்பரேயானால ஒருவாறு நாம் ஆறியிருககலாம். முந்திய அதி4காரங்களில் லோகதே3ஶிகனைக கொணடாடு வதும் பிநதிய அதி4காரத்தில அவரையே தூ3ஷிபபதும இபபடிப் பூாவாபர விருத3த4மாக ஓா மஹாவித3வான எழுதுவது பணடி3த உலகுககே ஶோசநீயம, பரிஹாஸயம் ஸ்ரீ வைஷணவ லோகதெ3ளர்ப4ாக3யப2லம எனனததகும. நானகாம அதி4காரத்தில நாம தூ3ஷிபபது லோகதே3ஶிகனை யலல — லோகாசாாய ஸமபரத3ாயஸதத2ராகததஙகளைச சொலலிககொள்ளும் சில ஆது4நிகரை தூ3ஷிததோம எனறு நம ஸவாமி சொலலககூடும். இநத வாத3ம நம ஸவாமி நானகாம அதி4காரததில தூ3ஷணபரகரணத்தில உத3ா ஹரிததுளள லோகதே3ஶிக ஸூகதரஙகளுககு விருத3த4ம. இனி இவா காட்டியுள்ள ஸபதவித4ாநுபபத்திகளைப பரிஹரிககிறேன.

(1) அமுமுக்ஷுககு3தா — "பரார்தத2 கைஙகர்யமே மோக்ஷம" என்று லோகதே3ஶிக ஸ்ரீஸூகதிகளைககொணடு

கீழே அறுதியிட்டுள்ளோம. இப்படியிருக்க "தானுகந்த ப4க3வத கைங்கர்யங்களில இச்சை2யாகிற முமுக்ஷுத்வம இவனுக்கு இல்லையன்றோ" என்று நம ஸ்வாமி (ப. 32) அஸங்க3தமாக எழுதுவது அஸத்த2ாமே.

(2) அநங்க3நிஷ்டா2 — "பராபகாந்தர பரித்யாக3மே அங்க3ம பரபத்தி ஸத்2லத்தில. ப்ரவருத்திரூபாங்க3ம கிடையாது. பரபத்திக்கு அங்க3ம நிவருத்திரூபமாகும்' என்று கீழே லோகதே3ஶிக ஸூத்ரங்களைக்கொண்டு அறுதியிட்டுள்ளோம. இப்படியிருக்க. நம ஸ்வாமி "அங்க3மில்லாத நிஷ்டை2யிது' (ப 33) என்று எழுதுவது அஸத்த2ாமே.

(3) அவிதி4நா க்ருதா— விதி4ப்ரத்யயார்த்த2ம க்ருதி ஸாத்4யத்வம் என்று கீழே (ப. 71) நிரூபித்தோம அப்படியிருக்க "விதி4க்கப்படாதவை" என்று நம ஸ்வாமி (ப. 33) எழுதுவது அஸ்தத2ாமே

(4) ஆபராபதிப4யதா3 (5) உபேக்ஷ்யா (6) ச்யுதா— ஸித்3த4ஸாத4ந நிஷ்டை2யின பரபே4க3ம ஆசார்யாபி4மாநம, இதுவே அமோக4ம என்று அறுதியிடப்பட்டுள்ளது. நம ஸ்வாமி (ப. 33) சரமபர்வநிஷ்டை2யைக காட்டிலும ஸித்3த4ஸாத4நநிஷ்டை2க்குச் சொல்லும தோ3ஷங்கள நமக்கு இஷ்டமே. இதனுல் ஸ்வக3தஸ்வீகார நிஷ்டை2யைக காட்டிலும ஸித்3த4ஸாத4நநிஷ்டை2 தாழ்ந்தது எனத்தேறுது, நேராக உயர்ந்தது என விரிவாக நிரூபித்துளளோம்.

(7) அநநுஷ்டி2தா— ஆழவாரகள ஸித்3த4ஸாத4ந நிஷ்ட2ாகள் என்பது கீழே நிரூபிதம. இப்படியிருக்க நம ஸ்வாமி புந புந "ஆழவாரகள ஸ்வக3த ஸ்வீகார நிஷ்ட2ாகள்" (ப. 34) என்று எழுதுவது லோகப்ரதாரணம (லோகவஞ்சனை) ஆகும.

இவவளவால, உததரஸலோகமும, அதன பொருளை விவரிககும பகுதியும பதிலளிககபபடடதாயிறறு. அநத ப$_4$ாக$_3$ததில ''நிதயாப$_4$யபரத$_3$ா'' எனபதனை விவரிககுமிடததில ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷண ஸூதரஙகளை உத$_3$ாஹரிககிறா (ப. 35) நம ஸவாமி ஸவக$_3$தஸவீகாரம ஶரணயஹ்ருத$_3$யாநுஸாரியலலாதபோது ப$_2$லிககாது எனறு லோகதே$_3$ஶிகன ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணததில 145-வது ஸூதரததில நிருபிததுள்ளார். மாமுனிகள வ்யாக$_2$யாநததைதக காண்க. வஸதுஸதி$_2$தியிபபடியிருகக ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷண ஸூதரஙகளை உத$_3$ாஹரிதது ''ஸவக$_3$தஸவீகாரநிஷ்டை$_2$ நிதயாப$_4$யபரத$_3$ா ஸதி$_2$ரா'' எனறு நம ஸவாமி (ப. 35, 36) எழுதுவதெலலாம அஸத$_2$ாநே.

நம ஸவாமி (ப. 38) ''ஆர்த்த ப்ரபத்தி ஸவக$_3$த ஸவீகாரம, த்$_3$ருபதபரபததி பரக$_3$தஸ்வீகாரம்'' எனறு கொள்ளவேண்டுமெனகிறார். இதற்கு ஸமயாசார நிஷ்காஷ க$_3$ரநத$_2$ததை ஸம்வாத$_3$ பரமாணமாகவும காட்டுகிறார். இஙகே உணமையை உணாததுகிறேன, கேணமின. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமயாசார நிஷ்காஷததில ஸித$_3$தே$_4$பாய விவேக பரகரணததில (தமிழபதிபபு 119-122 பககஙகளில) பிளளைலோகம ஜீயா ''இனி இநத பரபததியானது ஸவக$_3$த ஸவீகார பரக$_3$தஸவீகாரததாலே இரணடுபடிபபடடிருககும. தததநநிஷ்ட$_2$ரான அதி$_4$காரிகளை. 'குரஙகு பூனைககுடடிகளைப போலிருககுமவா' எனனுமது—வ்யகதயநதரஙகளில இபபடி உணடாகிலும, பரஸித$_3$த$_4$பரதே$_3$வதாதி$_3$ ஸத$_2$லபரவேஶமுளளது இவ்விரணடுககுமாகையால, இவறறை அவாகளுககு த$_3$ருஷ்டாநதமாகச சொலலலாமிறே. இவைதான தனனைபபறறி நடககையுடைத்தானதாயும, கிடககுமிடத்தில எடுபபை உடைததானதாயுமாயிருககும, தத்போஷ்யஙகள் இவறறைக கடடுவது வாயைபபாரபபதாயிருககும; இபபடி நேசமுளளதாய் ரக்ஷிககைககு இலககாயிருககுமிடததில ஒன்று 'விடில தொடேன்'

என்றிருக்கும். ஒன்று ‘தான் கொடில விடேன்’ என்று எடுத்து ரக்ஷிக்கும். இப்படியாயிற்று அவற்றின் படிகளிருக்கும்படி. அவற்றில் எடுப்பே முக2்யமாகையால் அதுக்கு ஒரு வசநமுமில்லை. இவற்றை ஸது3பதே3ஶார்த்3த4ஜ்ஞன் ஸத்3ாசார்யன் உணர்த்த உணர்ந்தானாயிற்று ஸ்வக3த ஸ்வீகாரத்தை இகழ்ந்து, பரக3த ஸ்வீகாரத்தை மகிழ்ந்து, நிர்ப4ரோ நிர்ப4யோऽஸ்மி” [சுமையற்றவனாய், ப4யமற்றவனாயிருக்கிறேன்.] என்கிற நிர்ப4ரத்வாநுஸந்தா4நம் உண்டாய் உஜ்ஜீவிப்பது” என்றும், “அந்த ப்ரபத்திதான் ஆர்த்ததத்3ருப்த அதி4காரிபே4த3த்தாலே த்3விவிதை4யாயிருக்கும். ஆர்த்த ப்ரபத்தியாவது,— யதா3 பராநந்வயிபி4ா து3ஸ்ஸகஸம்ருத்3திபி4ா விநா। தேந தத்புரத: பாத: ஸா ப்ரபத்திஸ் ஸதா3 ப4வேத்||” [பரமாத்மாவோடு தொடர்பற்றிருக்கையால் பொறுக்கவொண்ணாதிருக்கும் நினைவுகளோடு துவக்கற்று அதே காரணத்தால் அப்பரமனின் முன்னால் விழுகையே எப்போதும் ப்ரபத்தியெனப்படும்.] என்றும், ‘பு3த்3தி4ர்த்4யவஸாயாத்மா யாசஞாபாயவஸாயிநீ। ப்ராப்யேச்சே2ாநுரூபா யா’ இத்யாரப்4ய ‘ப்ரபத்தி ஶரணாக3தி’ [மனவுறுதியோடு கூடியதாய் (அவனையே உபாயமென) யாசிப்பதில் தலைக்கட்டுவதாய் ப்ராப்யத்தை விரும்பும் அதி4காரியின் ஸ்வரூபத்திற்குப் பொருந்துவதான அறிவு என்று தொடங்கி, இதுவே ப்ரபத்தியென்றும் ஶரணாக3தியென்றும் கூறப்படுகிறது] என்றும் இத்யாதி3களில் சொல்லுகிறபடியே ‘அந்தர் ப3ஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண:” [அவ்வனைத்தையும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து விளங்குகிறான் நாராயணன்] என்று எங்கும் பரிபூர்ணனாயிருக்கிற ஶ்ரிய:பதி திருவடிகளிலே விழுந்து, ‘பிதரம் மாதரம் தா3ராந்’ [தாய், தந்தை, தா3ரம் முதலான உறவினர் செல்வங்கள், ஸமஸ்த உபாயஉபேயங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் கைவிட்டுத் திருவுலகளந்தருளிய உன் திருவடிகளையே உபாயமாகப்பற்றினேன்] இத்யாதி3ப்படியே பரித்யக்தஸ

களான அவையெலலாம, ஸ்ரிய பதி சரணாரவிந்த3த்தில உண்டாக உணாந்து, அவிசசி2நநப4க3வத3கு3ணாநுப4வகைங்கர்ய நிஷ்டை2ச்சு2வாய் ஸர்வேஸ்வரனைப பறறுகை. த்3ருப்த ப்ரபததியாவது — 'ஆசாரபரப4வோ த4ாம· த4ர்மஸய பரபு4ரசயுத' [த4ர்மம ஆசாரத்திலிருந்து ஏறபடுவது; த4ர்மததின தலைவன அச்யுதன] இதயாரப4ய (என்று தொடங்கி) 'ஆசாரயுகத ஆசார்யஸ்சரூபீ ஸத3ா ஹரி । ஆசாரயமாஸ்ர யேத தீ4மாந் பரபததயா வ்ரதஸம்யுதம் ॥ பரபததயா விஷ்ணு ஸாயுஜயம லப4தே நாதர ஸமஸய । தஸ்மாத3ாசாரய சரண ஸரணக. பரபத3யதே ॥" [ஆசாரத்தோடு கூடிய ஆசார்யன நடமாடும ப4க3வானேயாவான. அறிவாளியாயிருப்பவன ஸரணாக3தஸமரக்ஷணவ்ரதத்தோடுகூடிய ஆசாரயனை ஸரணமடையவேண்டும. இநத ஸரணாக3தியாலே விஷ்ணுஸாயுஜயததை அடைவானெனபதில ஐயமிலலை. ஆகையால, ஆசார்யன திருவடிகளையே உபாயமாக (அறிவாளியாயிருப்பவன்) பற்றுகிறான்] இதயாதி3ப்படியே, ஸத்ஸமப்ரத3ாயஸித3த4 ப்ரபத்த்யநவிதனான ஸத3ாசார்யன திருவடிகளைத தஞ்சமாகபபறறி, இஙகிருக்கும நாளைககு ஆசார்யமுகோ2லலாஸகரமான ப4க3வத3ப4ாக3வதகைஙகர்யநிரதனாய், ஸவாசாரயனை சரூபிஹரிசரணாரவிந்த3பரவணனாய், 'இழைகொள் சோதி செந்தாமரைககட்பிரானிருநதமை காட்டினீர' எனகிற படியே தநநிஷ்டனாயிருககை" எனறும அருளிச்செய்துள்ளார. அந்த க3ரந்த2ததில நம ஸவாமி நிரூபிததபடி ஆரததத3ருபத பே4த3ம நிரூபிககப்படவிலலை. நோமாறாக, ஸவக3தஸ்வீகார பரக3தஸவீகாரங்கள் வேறாகவும, ஆரதத த்3ருபத ப்ரபததிகள் வேறாகவுமே நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழபபதிபபு 119 முதல் 122 பககங்கள் ஈறாக ஸேவிபபவர்களுககு இது தெளிவாகும. ஆகையால் நம் ஸவாமி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமயாசார நிஷகர்ஷததை உத3ாஹரிப்பது வீணானது. நேர்மாறாக ஸ்வபக்ஷப3ாத4கமுமாகும். மேலும, இபபடி ஆர்த்த த3ருப்த பே4த3நிரூபணம் செய்வதும், அதறகு லோகதே3ஶிக திவ்யஸூக்தியை ப்ரமாணமாகக

காட்டுவதும் தகாது தகாது தகாது ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணததில பிள்ளைலோகதே₃ஶிகன் 142. 143. 144 145 ஸூத்ரங்களில ஸ்வக₃த ஸ்வீகாராநுபாயத்வததையும் பரக₃தஸ்வீகார உபாயத்வததையும் நிரூபித்துள்ளார். மாமுனிகள் வ்யாக்₂யாநத்தில "இவையிரண்டாலும ஸ்வக₃தஸவீகாராநுபாயதவமும, பரக₃தஸவீகாரோபாயத்வமும காட்டப்பட்டது" என்று அருளிச்செய்திருப்பது ஸ்பஷ்டம். ஸ்வக₃தஸ்வீகார பரக₃தஸவீகாரங்களே ஆர்த்த த்₃ருப்தபரபத்திகளானல், ஆர்ததபரபத்தி அநுபாயம் த₃ருப்தப்ரபததி உபாயம எனத் தேறுதா? இதுதான் லோகதே₃ஶிகன் ஸித்₃தா₄ந்தமா? இது மாமுனிகள் கண்ட அல்லது 'மாமணிகள்' கண்ட ஸாரதம நிஷ்கர்ஷமாகுமா? கணணுடையோர் நனறுகக் காணவேணும.

ஆக இவ்வளவால, 'வேத₃ாநத ஸாரமான ரஹஸய த்ரயமே ஸாரதமம் உபாதே₃யம' என்றும், 'தத₃ர்தத₂மான ப₄க₃வானே உபாய பூ₄தன். பரார்தத₂கைஙகாயமே பரம புருஷாாதத₂ம். இவன செயயும ப்ரபததி அதி₄காரீ விஶேஷணம. உபாயமலல — எனபதே ஸதஸமபரத₃ாய ஸாரார்தத₂ம்' எனறும, இதுவே "மாமுனிகள் கண்ட வேத₃ாந்தஸாரநிஷ்காஷம" எனறும் நிரூபிதமாயிற்று.

முடிவுரை

முடிவில அடியேன் செய்யும் ஓர் விண்ணப்பம. நம பெரியோாகள் தங்கள் க்₃ரந்த₂ஙகளில காட்டிய விஷயங களை அடியேன் வெளியிட்டேன் அத்தனை போகஙி ஸ்வதந்த்ரமாக ஒன்றும எழுதினேன் அலலேன இந்த நிஷகாஷ நிகஷத்தைக கண்டவர்கள் தததத்ஸமபரத₃ாய ஸரணியைத்தெளிந்து தத்தத்ஸம்ப்ரத₃ாய நிஷ்ட₂ராக இருக்க ப்ராப்தம, ஸம்ப்ரத₃ாய ஸாங்காயமும் வேண்டா. ஸம்ப்ரத₃ாய விவாத₃மும வேண்டா. வேற்றுமையில

ஒற்றுமைகாணபோம. ஒற்றுமை என்று சொல்லிககொண்டு வேற்றுமையை வளாககவேண்டா. ஸமப்ரதாயாந்தரததை யழிககவும வேண்டா—என்று ப்ரார்ததித்து நிறகிறேன.

ஸத்ஸம்ப்ரதாய பரமஸூக்ஷ்மாரத்தபரகாஶநத்தில் எழுதுகோலை நாட்டின அடியேனுடைய ஸாஹஸததைப பெரியோாகள் பொறுப்பாாகளாக.

ஓர் மஹாவித்வானான ஸ்ரீவைஷ்ணவாக்ரேஸரா எழுதியநூலுக்கு மறுபபாக ஓா நூலை எழுதும்படி அடியேனுககு நேர்நதமைககு மிகவும வருந்துகிறேன. இதனை நம் ஸவாமியும், நம ஸ்வாமியால் தமமுடைய ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தில ஆதியிலே வணஙகப்பட்ட பெருமாளும பெரியபெருமாளும க்ஷமிபபாாகளாக

சதுர்த்தாதிகார பரீக்ஷா ஸமாப்தா.

वेङ्कटाचार्यशिष्येण वरदार्येण धीमता।
निष्कर्षनिकषः सोऽयं लिखितोऽत्र सतां मुदे॥

[ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின சிஷ்யராய் (அவரிடமிருந்துபெறற) பேரறிவை உடைய வரான வரதாசார்யரால இநத நிஷ்காஷ நிகஷம் இந்நில வுலகிலுள்ள நலலோாகளின உகப்பினபொருட்டு (ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்ஶனததில) எழுதபபட்டது.]

அத்யாதமதத்வபோதப்ரஸகரா், வாகமருதவாஷீ
ஸ்ரீ உ வே வேளுககுடி வரதாசாாய ஸவாமி இயறறிய
நிஷ்காஷ நிகஷம நிறைவு பெறறது

ஆழவாா எமபெருமானாா ஜீயா திருவடிகளே ஶரணம

இநத நிஷ்காஷ நிகஷத்தில் எடுககபபட்ட ப்ரமாணங் களுக்கு 'ஸுதர்ஶனம' ஆசிரியரால் பொருள் எழுதப்பட்டது.

‘ஸுத3ர்ஶனம்’ ஆசிரியரின் முடிவுரை

—✻—

ஸுத3ர்ஶனத்தில் (இதழ் 275) மாமுனிகள் மலரில் ஸ்ரீ.உ வே. வேளுக்குடி வரத3ாசார்ய ஸ்வாமி *‘மாமுனிகள் கண்ட வேத3ாந்த ஸார நிஷ்காஷம்’* என்னும் தலைப்பில் ஓர் கட்டுரை எழுதினார். அதை மறுத்து ஸ்ரீ உ. வே. மது4ராந்தகம் வீரராக4வாசார்ய ஸ்வாமி எழுதிய *‘ஸாரதம நிஷ்காஷம்’* என்னும் நூலையும், அதற்கு ஸமாத4ாநமாக ஸ்ரீ உ வே வரதாசார்ய ஸ்வாமி எழுதிய *‘நிஷ்காஷ நிகஷம்’* [இரு நிஷ்கர்ஷங்களின் உரைகல்] என்னும் நூலையும் அன்பர்கள் இதுவரை (ஸுதர்சனம் 279-284) அநுப4வித்து வந்தனர் பல அன்பர்கள் இந்நூல்கள் பற்றிய கருத்துக்களை நேரிலும் கடிதம் மூலமாகவும் நம்மிடம் தெரிவித்தார்கள் இந்நிலையில் சில விஷயங்களை அன்பர்களுக்குத் தெளிவுபடுத்த வேண்டியது பத்திரிகாசிரியன் என்னும் முறையில் அடியேனது கடமையாகத் தோன்றியபடியால் இம்முடிவுரையை எழுதலானேன்

அன்பர்கள் பலர்,— “தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரத3ாயமும், தே3ஶிக ஸம்ப்ரத3ாயமும் ரஹஸ்ய ப்ரஸ்த2ானத்தில் பல விஷயங்களில் கருத்து வேறுபாடு உள்ளவை என்பது உலகமறிந்த விஷயம். அறுநூறு வருஷங்களுக்கு மேலாக வேத3ாந்ததே3ஶிகர் காலத்திலிருந்தே இக்கருத்துவேறுபாடுகள் பல பல கிரந்தங்களிலும் ஏறிக்கிடக்கின்றன அவற்றிலே, *‘நம் ஸ்வீகாரத்தாலே பேறு’ என்று தே3ஶிக ஸம்ப்ரத3ாயஸ்த2ர்களின கருத்தாகவும், ‘அவன் ஸ்வீகாரத்தாலே பேறு’ என்று தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரத3ாயஸ்த2ர்களின் கருத்தாகவும் இன்றளவும் முக்கியமானதொரு கருத்து வேற்றுமை நிலவிவருகிறது* இதை இன்று ஒரு வித்3வான் மறுக்க வருவதும், தென்னாசார்யர்களே ‘நம் ஸ்வீகாரத்தாலே பேறு’ என்று கூறியிருப்பதாகத் துணிவுடன் எழுதி அச்சிடுவதும் அதிஸாஹஸமாயிருக்கிறது இதைத்தக்க ப்ரமாண யுக்திகளைக்காட்டி இருஸம்ப்ரத3ாயத்திற்குமுள்ள வேறுபாட்டை அசைக்கமுடியாதபடி நிஷ்கர்ஷ நிகஷத்தில் நிலைநாட்டி உண்மையைக் குன்றிலிட்ட விளக்காக்கியிருப்பதன்மூலம் ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி ஸ்வாமி ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகிற்குப் பெருந்தொண்டாற்றியுள்ளார் ஸ்ரீ உ வே. வேளுக்குடி ஸ்வாமி பரமஸாத்விகமான முறையில் தம் நூலை எழுதியிருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கதாயுள்ளது இவ்வளவு தெளிவாக இவ்விஷயம் நிலைநாட்டப்பட்டபின் இதை

நிஷ்கர்ஷிக்க ஒரு வாத₃ஸத₃ஸ் தேவையேயில்லை நேர்முக வாத₃ங்களில் வீண் கூச்சலும் குழப்பமும் மற்றும் பல விரும்பத் தகாத விளைவுகளும் ஏற்படுமேயொழிய நன்மையொன்றும் விளை யாது" என்று கருத்து தெரிவித்து வருகிறார்கள்

ஒரு சில அன்பர்கள்,— "இப்போது காலம் இருக்கும் நிலை யில் இந்தச் சர்ச்சை அநாவசியமானது. ஆஸ்திகத்திற்கே பேராபதது விளைந்துகொண்டிருக்கும் இக்காலத்தில், ஆஸ்திகர்கள், அதிலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் நூல்கள்மூலம் வாதம்புரிவதே தவறானது. நேர்முகமான சர்ச்சையில் இறங்குவது பெரும் தீங்குகளை விளைக்கவல்லது. ஆகையால் நடக்கப்போவ தாகஅறிவிக்கப்பட்டிருக்கும் வாத₃ஸத₃ஸ்ஸை எப்பாடுபட்டாவது நிறுத்திவிடுங்கள்" என்று கருத்து தெரிவிதது வருகிறார்கள்.

இந்நிலையில் வாத₃ஸத₃ஸ்ஸைப்பற்றிய அடியேனது கருத்தை அன்பர்களுக்குத தெரிவிக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது. பரஸ் பரஹிதைஷிகளாய், நித்யாபி₄வாஞ்சி₂த — பரஸ்பரநீசபா₄வர்களா யிருக்கவேண்டிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடையே வாத₃சர்ச்சை எல்லாப் படியாலும் பரிஹரிக்கத்தக்கதே என்பதே அடியேனது உறுதி யான கருத்து ஆயினும் மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமி சில வருஷங்களாக 'ஸம்ப்ரதா₃ய விஷயங்களில் ஒரு வாத₃ஸத₃ஸ்ஸை நடத்திவிட வேண்டும்' என்று பிடிவாதங்கொண்டிருக்கிறார் இதற்குக் காரணத்தை 'சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ' என்னும் ரீதியிலே அடியேன் தெரிவித்தாகவேண்டி யிருக்கிறது சில வருஷங்களுக்கு முன்னால், 'ரங்கநாதபாதுகை' என்னும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பததிரிகையில் திருவயிந்திரபுரம் ஈ. தே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் என்பவர் ஓர் கட்டுரை எழுதினார். அதில் 'பிராட்டி ஜீவகோடிபிய, எம்பெருமான் ஆஶ்ரிததோ₃ஷ போ₄க்₃யனே' முதலான தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா₃யக்கொள்கைகளை ப்ரஸ்தாவித்து, 'இவையெல்லாம் கலிபுருஷனால் கிளப்பப்பட்ட வாத₃ங்கள்' என்று ஒரு கட்டுக்கதையை எழுதினார் இதை மறுத்து நாம் ஸுத₃ர்ஶனத்தில் ஓர் கட்டுரை எழுதினோம். அதில், முற்கூறிய கொள்கைகள் ஆழ்வார்களாலும், பல ஆசாரியர்களா லும் ஆதரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவர்களைக் கலிபுருஷனென்று எழுதுவது அஸஹ்யாபசாரமும், கலிசேஷ்டையுமாகும் என எழுதி

யிருந்தோம். ரங்கநாதபாதுகாபத்ரிகையோ, நம்மால் மறுக்கப் பட்ட கட்டுரையை எழுதியிருந்த ஈ. தே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யரோ இன்றளவும் அதற்கு யாதொரு ஆக்ஷேபமும் தெரிவிக்கவில்லை. அப்படியிருக்கும்போது நமது மதுராந்தகம் ஸ்வாமி (இப்போது அன்பர்கள் காணும் ஸாரதமநிஷ்கர்ஷம் அமைந்துள்ள ரீதியில்) ஏதோ சில பக்கங்களை எழுதி நம்மைக் கடுமையாகத்தாக்கி வாதத்திற்கும் அழைத்தார். அவர் எழுதியிருக்கும் விஷயங்களுக் கெல்லாம் நம்மாலும், நமது பூர்வர்களாலும் ஏற்கனவே தின வடங்க பதில் கூறப்பட்டிருப்பதை எடுத்துக்காட்டி, வாதம் செய்வதில் பேராவல் இருந்தால் பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் வெளியிட்டு, வ்யபதிஷ்ட வித்வான்கள் அனைவரையும் வாதத் திற்கு அழைத்து வாதப்போர் புரியவேண்டுமேதவிர ஒருவரிருவர் வாதம்செய்து முடிவுகட்ட முடியாது என்று நாம் எழுதியபின் தாற்காலிகமாக சாந்தியடைந்தார். அதற்குப்பின்னும், ஸம்ப்ர தாயசர்ச்சை ஒன்றை நடத்துவதில் தமக்குள்ள ருசியை அடிக்கடி அறிவித்து வந்தார் வேதாந்தஸார நிஷ்கர்ஷம் வெளி வந்தபின், தாம் அதற்கு மறுப்பாக ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம் எழுதி யிருப்பதாகவும், அதையும், அதற்கு ஸமாதானம் ஏதாவது வரதாசார்யர் தெரிவித்தால் அதையும் ஸுதர்சனத்தில் அச்சிட்டு அதன்பின் வாதஸதஸ் ஒன்றை நடத்தவேண்டும் என்று மதுராந்தகம் ஸ்வாமி ஆசைப்பட்டதாலேயே நாம் முன்னுரையில் எழுதிய ரீதியில், நிஷ்கர்ஷ நிகஷம் அச்சாகி வெளிவந்தபின்பு வாதஸதஸ்ஸுக்கு ஏற்பாடு செய்வதாக அறிவித்தோம்.

இப்போது நிஷ்கர்ஷ நிகஷமும் வெளிவந்துவிட்டது அன்பர் கள் பலருடைய கருத்தையும் தெரிவித்தோம். நிஷ்கர்ஷ நிகஷ மானது இருஸம்ப்ரதாயங்களுக்கிடையே பரகதஸ்வீகார ஸ்வ கதஸ்வீகார விஷயத்தில் உள்ள கருத்துவேற்றுமையைத் தெள்ளத் தெளிவாகக் காட்டிவிட்டது. இதை நிலைநாட்ட ஒரு வாத ஸதஸ தேவையேயில்லை இரு ஸம்ப்ரதாயங்களில் எதுசிறந்தது என்பதில அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய முடிவு காண்பது சிறிதும் ஸாத்யமல்ல. ஆகையால் வாதஸதஸ் நடததுவதால் எந்த நற்பயனும் விளையாதென்பதோடன்றியில பல தீய விளைவு களும் ஏற்படும் எனறு அன்பர்கள் பலர் அறிவுறுததுவதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறோம். மதுராந்தகம் ஸ்வாமியும் இவ்

வறிவுரையை ஏற்றுக்கொள்வார் என்று நம்புகிறோம் ஏற்றுக் கொள்ளாமல், வாத₃ஸத₃ஸ்ஸை நடத்தியே தீரவேண்டுமென்று பிடிவாதம் பிடித்தால் கீழ்க்கண்ட நிப₃ந்த₃னைகளுடன் அதை நடத்தவும் தடையில்லை.

1. முன்னுரையில் காட்டிய ரீதியில் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீமந்நாராயண ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமியின் முன்னிலையில் உப₄ய ஸம்ப்ரதா₃ய வித்வான்களும் கலந்துகொள்ளும் வாத₃ஸத₃ஸ்ஸை நடத்தவேண்டியது.

2 இதில் *வ்யபதி₃ஷ்ட* வித்₃வான்களுக்கே பேச இடம் அளிக்கப்படும். (யார் வ்யபதி₃ஷ்ட வித்₃வான் என்பதில் அக்₃ராஸநாதி₄பதியான ஜீயர் ஸ்வாமியின் தீர்ப்பே முடிவானது). மற்ற வர்கள் வாயைத் திறந்தால் வெளியேற்றப்படுவார்கள்

3. "விவாத₃ாஸ்பத₃மான விஷயத்தில் நம்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளம் இன்னது. ஸ்ரீ வேத₃ாந்த தே₃ஶிகரின் திருவுள்ளம் இன்னது" என்று நிஷ்கர்ஷிப்பதே வாத₃ஸத₃ஸ்ஸின க்ருத்யம்

4. 'இரு பக்ஷங்களில் எது சிறந்தது' என்னும் சர்ச்சையில் இந்த ஸத₃ஸ் ஈடுபடாது. 'இரண்டு பக்ஷங்கள் உண்டா. உண்டாயின அவற்றின் ஸ்வரூபம் என்ன? ஒரே பக்ஷமெனில் அதன் ஸ்வரூபம் யாது?' எனனும் விஷயமாகவே நிஷ்கர்ஷம் செய்யப்படும்

5 நிஷ்கர்ஷத்தில் எல்லா வித்₃வான்களும் கையெழுத்திட்டு ஸுத₃ர்சனத்தில் வெளியிடவேண்டியது

மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமியின் அபி₄ப்ராயத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, அவர் வாத₃ம் நடத்தவேண்டும் என விரும்பினால், ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீமந் நாராயண ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளியபின்பு அவரையும் கலந்துகொண்டு வாதம் நடக்கும் இடம், தேதி, கலந்துகொள்ளும் வித்₃வான்கள் முதலான விபரங்கள் பிறகு அறிவிக்கப்படும்.

இங்ஙனம்,

விரோதி₄க்ருத் **ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தா₃ஸன்,**
ஆனி-மீ புனர்பூசம் **ஸ்ரீ. க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,**
(24—6—71) 'ஸுத₃ர்ஶனம்' ஆசிரியர்.

ஸ்ரீஸூக்திமாலா வெளியீடுகள்

பதவுரை, அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு முதலானவற்றோடு கூடிய
பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களின் க்ரந்தங்கள்

	க்ரந்தங்கள்	விலை	தபால்
1	பரந்த ரஹஸ்யம் முதலிய எட்டு ரஹஸ்யங்கள்	1-50	-35
2	ஸ்தோத்ரரத்னசது:ஶ்லோகீ ஜிதந்தே வ்யாக்யானங்கள்	3-00	-55
3	திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	1-50	-35
4	முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-88	-40
5.	பெருமாள் திருமொழி வ்யாக்யானம்	1-88	-40
6.	திருமாலை வ்யாக்யானம்	2-75	-50
7.	திருவாசிரியம் பெரியதிருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	1-63	-40
8.	சது:ச்லோகீ வ்யாக்யானம் (நாயனாராச்சான்பிள்ளை)	1-50	-35
9	கத்ய வ்யாக்யானங்கள்	2-00	-45
10	நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானம்	4-00	-75
11.	திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யானம்	3-00	-55
12	நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	2-00	-50
13.	ஸ்ரீராமாயண தனிச்லோகம் (விவரணத்துடன்) I Part	3-50	-65
	ஷை இரண்டாம் பாகம் (விவரணத்துடன்)	7-00	1-25
14.	திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம்	0-50	-25
15.	பாசுரப்படி ராமாயணம் (விலையில்லை தபால்கூலி 0-10)		
16.	அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யானங்கள்	1-88	-40
17.	கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானம்	2-75	-50
18.	சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	1-38	-35
19	முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம்	3-00	-55
20	பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம் (விவரணத்துடன்)	1-50	-35
21.	முதல்திருவந்தாதி, அப்பிள்ளையுரை ,,	3-00	-55
22	இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் ,,	4-00	-75
23.	ஆறாயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் (சரமோபாயநிர்ணயம், பெரியதிருமுடியடைவு முதலானவற்றுடன் கூடியது)	7-00	1-00
24.	ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானம் 4-அரும்பதவுரைகளுடன் முதல் பாகம்	6-00	1-00

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் வெளியீடுகள்

1.	திருப்பாவை வ்யாக்யானம்	3-00	-55
2.	(போதாயன) ஸந்த்யாவந்தனம் பதவுரையுடன்	0-35	-10
3.	(போதாயன) உபாகர்மவிதி	0-35	-10
4.	புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம்	0-75	-25
5	நாராயண ஸூக்த வ்யாக்யானம்	0-75	-25
6	ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம்	2-00	-45
7.	பூ நீளா விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானங்கள்	1-75	-50
8.	தேஹளீச ஸுப்ரபாதம்	0-25	-10
9	ராமானுஜதேசிக ஸ்தோத்ரங்கள்	1-00	-35
10.	விசிஷ்டாத்வைதவிஜயம் (முதல்பாகம்)	10-00	1-50
11.	சாதிமத்ஆராய்ச்சி	2-00	-35

12.	ஸ்ரீலக்ஷ்மீ நருஸிமஹஸ்தவம	0-37	-15
13	ஸநமதகாரிகாவளீ	1-75	-35
14.	விஷ்ணுசிததவிஜயம முதல பாகம	5-00	1-00
	௸ இரணடாம பாகம	7-00	1-50
15.	கமபனின சமயம முதல பாகம	1-00	-30
16.	சாரீரககாரிகாவளீ (முதல பாகம)	3-00	-60
17	பெரியாழவாா பரபாவம	4-00	-75
18	ஸாதவிகவிஜய ஸாவஸவம (தபால உட்பட 50பை)		
19	ஸநத்யாவநத்நபாஷயம	3-00	-70
20	திருபபலலாணடு வயாகயானம	1-50	-35
21	ஸ்ரீமகரநெடுங்குழைக்காதா பாமாலையநதாதி	1-50	-40
22	ஸ்ரீகேசவமணிமாலை	0-75	-25
23	மாமுனிகள அறுநூருவது ஆணடு மலா	1-50	-40
24.	சஙகரரும வைணவமும (தபால வகைககூலி) 50பை		
25	நிஷகாஷ நிகஷம	2-00	-35
26	திருபபாவை, திருபபளளியெழுச்சி (மூலம மடடும)	0-20	0-10

கிடைக்குமிடம் -

ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,
3, புத்தூா அகரஹாரம், திருச்சி-17

ஸ்ரீ

ஆழ்வாராசாாயாகளின அருளிச்செயலகளுக்கு எளிய தமிழ்
விரிவுரைகளுடன வெளிவரும சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ மாதப்பத்திரிகை

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

வேதம், ஸ்ம்ருதிகள், இதிஹாஸங்கள் முதலியவற்றிலிருந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனின் பெருமையை விளக்கும் விஷ்ணுசித்தவிஜயம் என்னும் சிறந்த க்ரந்தமும், தமிழில் கீதா வ்யாக்யானமும், திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு எளிய விவரணங்களோடுகூடிய பூர்வாசார்ய வ்யாக்யானங்களும் விசிஷ்டாத்வைத ப்ரகரணக்ரந்தமான விவரண ஸஹித சாரீரககாரிகாவளியும் மற்றும் பல விஷயங்களும் வெளிவருகின்றன.

ஆசிரியா —

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அடவகேட.
3, புத்தூா அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

வருடச் சந்தா ரூ. 5-00.

ஸாவஜித மாாகழி 28உ (12—1—1948) முதல்
தொடாநது நடைபெறுகிறது.

சென்னையில நமது வெளியீடுகளைதும் கிடைககுமிடம:-
ஸ்ரீ S. K. ராமராஜ அயயஙகாா,
29, A. பஜாா ரோடு, மயிலை, மதருஸ-4.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விவாதம்

விவாத ஸபை

நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டியது என்ன ?

மத்$_4$யஸ்த$_2$வித்$_3$வான்களுக்கு வேண்டுகோள்

[ஸுத$_3$ர்ஸநம்' ஆசிரியர்]

சென்ற (விரோதி$_4$கருத ஆனி, ஆடி) ஸுத$_3$ர்ஸநம் இதழில் நிஷ்கர்ஷ நிகஷம் நிறைவுபெற்றது. அதன் முடிவுரையில் அடியேன் மத்$_4$யஸ்த$_2$ர் பலருடைய கருத்துக்கு இணங்கி இவ்விஷயத்தில் விவாத$_3$ஸபை$_4$ தேவையில்லை. நடத்தினாலும் அதனால் நற்பயன் எதுவும் விளையாது என விவரித்திருந்தேன். இதைக் கண்டு ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு ஸ்ரீ உ. வே. மது$_4$ராந்தகம் ஸ்வாமி விவாத$_3$ஸபை$_4$ அவஸ்யமே என்று கூறும் (ஆறு பக்கங்கொண்டதொரு) சுவடியை 'நடைபெறப்போகும் விவாத ஸபை$_4$யைப் பற்றிய அறிவிப்பு' என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டிருப்பது நமக்கு 4—8—71 இரவில் கிடைத்தது.

அதில் 'நிக$_3$மநம்' என்னும் பகுதியில் உப$_4$யஸம்ப்ரதா$_3$ய வித்$_3$வான்கள் சிலரை மத்$_4$யஸ்த$_2$ராக மது$_4$ராந்தகம் ஸ்வாமி குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அவர்களை விவாத$_3$ஸபை$_4$யில் நேரில் கலந்து கொள்ளுமாறு பிரார்த்தித்துள்ளார். அப்படிக் கலந்துகொள்ள ஸௌகர்யமில்லாதவர்கள் தம் அபி$_4$ப்ராயத்தை விமர்ஸரீதியில் தமக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்றும் பிரார்த்தித்துள்ளார். அப்பகுதி அடுத்தபடியாகச் சிறிய எழுத்துக்களில் கொடுக்கப்பட்டு. அதன்மேல் அந்த மத்$_4$யஸ்த$_2$ வித்வான்களுக்கும், மற்றும் வ்யபதி$_3$ஷ்ட வித்$_3$வான்களுக்கும் அடியேனுடைய பிரார்த்தனை அச்சிடப்பட்டு அவர்களுக்கு (6—8—71) அன்று அனுப்பப்படுகிறது. 15—8—71க்குள் வித்வான்கள் தம் கருத்தை எழுத்துமூலமாக அறிவித்தால் 25—8—71ல் வெளிவரவேண்டிய ஸுத$_3$ர்ஸநத்தில் அக்கருத்துக்கள் வெளியிடப்படும்.

மது$_4$ராந்தகம் ஸ்வாமியின் நிக$_3$மநம்

நிகமநம்

ஸ்ரீமந்நாராயண ஜீயர் மத்யஸ்த நிலையில் விவாதம் ப்ரஸ்துத மாகும், ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர், ஸ்ரீமத் ஆண்டவன், உ. வே. D T.

தாதாசாாயஸவாமி, உ வே உததமூா ஸவாமி, உ வே காரபபஙகாடு வெஙகடாசாாயஸவாமி ஆழவாாதிருநகரி ஸவாமி (சென்னை வாஸி), ஸு தாசஞசாாஸவாமி (திருபபதி), திருநாஙகூா அணணஙகராசாா ஸவாமிபோனற விதவான மதயஸததரைதுணையாகககொணடு ஜீயா ஸவாமி தீாபபு அளிககவேணடும. ஜீயா ஸமமதியாவிடில முன குறிபபிடடவாகளில மூனறு திருநாமஙகள மாதயஸதயம வகிககும படி செயது விவாத முடிவு பெறவேணும். அபமூவரும வாதி பரதிவாதிகள ஏகோபிததுத தோநதெடுககவேணடியவாகளே

ஸ்ரீஉ வே ஸ்ரீகாஞசி பிரதிவாதி பயஙகரம அணணஙகராசாாய ஸவாமியுடன ஸமீபததில பரகருத சாசசா விஷயமாக பரஸதாவம ஏறபடடபொழுது பூஷண பா ஷ ய ம ா ன து ஸமபிரதாயததை அனுஸரிததனறு எனபதைத தாம ஏறகனவே பிரசுரம செய் திருபபதாய் ஸாதிததாா. அடியேனுடைய ஸிததாநதமும அதுவே. பாஷயம அஸாமபரதாயிகமெனறு தாம வெளியிடடதை விளகக ஸமமதிததால அநத ஸவாமியும மதயஸதபதம வகிககலாகும

எழுதது மூலமாய அநுவாதததுடன வாதம நடைபெறும ததவநிாணயமே இதறகுபபலம ஜயாபஜயஙகளனறு நிகஷத் திறகு அடியேன பதிலளிககவேணடியிருபபதால வாதம அவசய் மெனறே அபிபராயபபடுகிறேன.

அசறகு முன பிரதிவாதிகளாகிய இவாகளிருவரும அடியேனு மாகக கலநது அதனால தருபதியடையும பலமேறபடடு அதை ஸுதாசநபதராதிபா தாமவாகசரிததபடி பிரசுரம செயயவேணும இலலையேல வாத சபையில நிஷபநநமாவதை வி த வ ா ன க ள கையொபபததுடன் பிரசுரம செயயவேணடும இது அடியேன் செயயும விணணபபம.

ஸபையில நேரில கலநதுகொளள ஸௌகாயமிலலாத மதயஸத விதவானகள பரதிவாதிகளின பரகருதபதயாாதத நிஷகாஷமானது மாமுனி முதலிய பூாவாகள ஸூகதிகளுககு முரணபடடிருபபதைபபறறிய தஙகள அபிபராயததை விமாசரீதி யில அடியேனுககுத தெரிவிககுமாறு ஸவிநயம பராாததிககிறேன

153, N C Street,
Srirangam
21—7—71

தி. ஈ. வீரராகவதாஸன்,
ஸ்ரீமதுராந்தகம்.

மத்₄யஸ்த₂ வித்வான்களுக்கு ஸுத₃ர்ஶனம் ஆசிரியரின் பிரார்த்தனை

மது₄ராநதகம் ஸ்வாமியால் குறிபபிடப்பட்ட ஜீயர் ஸ்வாமிகளும, வித்₃வானகளும வாத₃ ஸபை₄யில மாத்₄யஸ்த்₂யம (நடுநிலைமை) வகிகக ஸித்₃த₄ராயிருககி றாகளா எனபதை 15—8—71ககுள் அடியேனுககுத தெரிவிககவேண்டும். அப்படி நேரில வரஸௌகாயமிலலா

விட்டில் இருபக்ஷங்களையும் நடுநிலைநின்று ஆராய்ந்து, எழுத்து மூலமான அவர்களது விமர்சனங்களை அடியேனுக்கு அனுப்ப வேண்டும். அல்லது விரைவில் எழுதி அனுப்ப ஸித்3த4ரா யிருக்கிறார்கள் என்பதை 15—8—71க்குள் அவர்கள் தெரியப்படுத்தவேண்டும். மது4ராந்தகம் ஸ்வாமியால் குறிக்கப்படாத வ்யபதிஷ்ட வித்3வான்களும் திருவுள்ளத் தைத் தெரிவிக்கலாம்.

விவாத விஷயம் பற்றிய முக்கியமான குறிப்பு

'அஸாரம்' என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தின் பொருளே விவாதத்திற்கு விஷயம் என்று பொருள்பட மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி எழுதியிருக்கிறார். விவாதத்திற்கு அதுவும் விஷயமானாலும் அதற்கும் காரணமாய், அதைக் காட்டிலும் முக்கியமானதான விவாத3விஷயம் ஒன்று இருக்கின்றது என்பதை மத்4யஸ்த2 வித்3வான்கள் குறிக் கொள்ளவேணும். "அஸாரம்" என்று தொடங்கும் ஶ்லோகம் பொதுப்படையானது. அந்தந்த ப்ரகரணங் களுக்குத் தக்கவாறும் அவரவர் ப்ரமேயங்களை எப்படி நிஷ்கர்ஷிக்கிறார்களோ அதற்குத் தக்கவாறும் அதன் பொருள் வேறுபடும். ஆசார்ய ஹ்ருத3யத்தத்3வ்யாக்2யானங் களில் ப3த்3தங்களில் ப்ராத4ந்ய அப்ராத4ந்யங்கள் காரண மாக ஏற்படும் பல படிகளைத் திருவுள்ளம்பற்றி இந்த ஶ்லோகத்திற்கு ஒருவிதமாகப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும் ஸ்ரீ வசநபூ4ஷணமீமாம்ஸாபூ4ஷ யத்திலும், அதையொட்டிய வேதா3ந்த ஸாரநிஷ்கர்ஷ நிஷ்கர்ஷ நிகஷங்களிலும் ப்ரமேயார்த்த2ங்களில் ப்ராத4ந்ய அப்ராத4ந்யங்கள் காரணமாக ஏற்படும் பல படிகளைத் திருவுள்ளம்பற்றி இந்த ஶ்லோகத்திற்கு இரண்டு வித4 மாகப் பொருள் விவரிக்கப்பட்டன. அதில், "முக்தியில்- ஸாத4ந ப4க்திநிஷ்ட2னுக்கு ப4க3வத் கைங்கர்யமற்ற பரமாத்மாநுப4வமாத்ரமே ப2லம், ஸ்வக3தஸ்வீகாரநிஷ்ட2ன் எனப்படும் ஸாத4நபரபக்திநிஷ்ட2னுக்கு ஸ்வார்த2 கைங்கர்யமே ப2லம், பரக3தஸ்வீகாரநிஷ்ட2ன் எனப்படும் ஸித்3தோ4பாய நிஷ்ட2னுக்குப் பரார்த2 கைங்கர்யமே ப2லம்" என்று முக்தியில் ப2லபே4த3த்தைத் திருவுள்ளம் பற்றிய பிள்ளைலோகாசார்யர் ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்திலும்,

ஆசார்யஹ்ருத3யகாரர் ஆசார்ய ஹ்ருத3யத்திலும், மாமுனிகள் அவ்விரு க்ரந்தங்களின் வியாக்கியானங்களிலும் மிகத் தெளிவாக நிரூபித்திருப்பதை அநுஸரித்து, ஸ்ரீவசநபூ4ஷண மீமாம்ஸாபா4ஷ்யகாரரும் நிஷ்காஷ நிகஷகர்த்தாவும் 'அஸாரம்' என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்திற்கு ஒருவிதமாகப் பொருளை விவரித்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ வேதா3ந்த தே3ஶிகர் முற்கூறியபடியான ப2லபே4த3ம் முக்தியில் கிடையாது என்று திருவுள்ளம்பற்றியவராகையாலே அதற்குச்சேர 'அஸாரம்' என்று தொடங்கும் ஸ்லோகத்திற்கு வேறுவித4மாகப் பொருளை விவரித்திருக்கிறார் ஆகையால், மத்4யஸ்த2 வித்3வான்கள் மாத்4யஸ்த2யம் வகிக்கவேண்டுமாகில், முந்துற முன்னம் முக்தியில் ப2லபே4த3விஷயமாக லோகாசார்ய வரவரமுனிகளுக்கும், ஸ்ரீவேதா3ந்த தே3ஶிகருக்கும் கருத்து வேற்றுமை உண்டா இல்லையா என்பதை நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டும். இவ்விரு கருத்துக்களில் எது சிறந்தது என்பது ஸம்ப்ரதா3ய சாஸ்த்ரசர்சையாகையால், அதில் மாத்4யஸ்த2யம் வகிக்கவோ, முடிவு கூறவோ உப4யஸம்ப்ரதா3ய வித்3வான்களுக்கும் அதி4காரமில்லையாகையால் அக்காரியத்தில் அவர்கள் இழியலாகாது. முக்தியில் ப2லபே4த3 விஷயத்தில் இருவகை ஆசார்யர்களுக்கும் அபி4ப்ராயபே4த3ம் உண்டா இல்லையா என்பதைப்பற்றி நடுநிலைநின்று விமர்ஶித்தால் உண்டு என்றே உறுதியாகத் தேறும் (இல்லையென்று நிரூபிக்க முன்வரும் வ்யபதி3ஷ்ட மத்4யஸ்த2 வித்வான்கள் நமக்குக் கட்டுரை எழுதியனுப்பலாம்.) இப்படி ப்ரமேயவிஷயத்தில் கருத்துவேற்றுமை தேறியபின்பு, அதற்கு அநுகு3ணமாக 'அஸாரம்' என்று தொடங்கும் ஸ்லோகார்த்த2 விஷயத்திலும் வேற்றுமை ஏற்படுவது ந்யாயமே என்றே நடுநிலை நின்று விமர்ஶிக்கும்போது அடியேனுக்கு உறுதியாகப் படுகிறது ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் விவாதஸத3ஸ்ஸை நடத்துவதால் எப்பயனுமில்லை என்றே அடியேன் கருதுகிறேன். இதுபற்றி வ்யபதி3ஷ்ட வித்3வான்களை 15-8-71க்குள் தங்கள் கருத்தை எழுதி அனுப்பும்படி அடியேன் அடிபணிந்து இறைஞ்சுகிறேன்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தா3ஸன்,

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், **ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,**
திருச்சி-17. 'ஸுதர்ஶனம்' ஆசிரியர்.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விவாதம்

லேக2ந விவாத3 நிக3மநம்

['ஸுத3ர்ஸனம்' ஆசிரியர்]

6—8—71ல் அடியேன் அனுப்பிய வேண்டுகோளுக்கு உப4யவேதா3ந்த வித்3வத்3வரிஷ்டர்களான (1) ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி, (2) D T. தாதாசார்ய ஸ்வாமி. (3) (ப்3ருந்தா3வநவாஸி) திருநாங்கூர் ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி. (4) ஆழ்வார்திருநகரி திருமலைநல்லான் ராமக்ருஷ்ணய்யங்கார் ஸ்வாமி (5) (காஞ்சீவாஸி) வில்லிவலம் நாராயணாசார்ய ஸ்வாமி. (6) திருக்கள்ளம் நரஸிம்ஹராகவாசார்ய ஸ்வாமி. (7) திருப்புட்குழி யாமுனாசார்ய ஸ்வாமி. (8) (தேசி) ரங்கராமாநுஜய்யங்கார் ஸ்வாமி (9) சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி (கடைசியிருவரும் காரப்பங்காடு ஸ்வாமி சிஷ்யர்கள்) ஆகிய ஒன்பது வித்வான்களிடமிருந்து 17—8—71 ஆகிய இன்று வரை பதில் வந்துள்ளது. இதில் D. T தாதாசார்ய ஸ்வாமி மது4ராந்தகம் ஸ்வாமிக்கு ஸாத4கமாகவும், கடைசியில் குறிக்கப்பட்ட மூன்று வித்வான்களும் வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமிக்கு ஸாத4கமாகவும் அபி4ப்ராயம் தெரிவித்துள்ளார்கள். மற்ற வித்வான்கள் விவாத விஷயத்திற்குள் புகுராமலும், உட்புகுந்தாலும் ஒரு நிஷ்கர்ஷத்துக்கு வராமலும் விவாத3ஸத3ஸ் நடத்தலாமா கூடாதா முதலான விஷயங்களைப் பற்றித் தங்கள் அபிப்ராயங்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இந்த எல்லா பதில்களையும் ஆராய்ந்தால், இதில் ஒரு விஷயத்தில் ஒருமனப்பட்ட கருத்து விளங்குகிறது. அதாவது — விவாத3ஸத3ஸ் நடத்துவதால் எப்பயனுமில்லை. வீண்கலஹமும் வைரஸ்யமுந்தான் ஏற்படும் என்பதே அது. விவாத3ஸத3ஸ் நடந்தால் அதில் கலந்துகொள்ளவோ, மாத்4யஸ்த்2யம் வகிக்கவோ எந்த ஸ்வாமியும் ஸித்3த4மாயில்லை. உத்தமூர் ஸ்வாமியை நேரில்

சென்று விசாரித்த வேளுக்குடி ஸ்வாமி, அவரும் விவாத3 ஸத3ஸ்ஸில் நேரில கலந்துகொள்ள இயலாது என்றே ஸாதித்ததாகத் தெரிவிக்கிறார். ஆண்டவன ஸ்ரீ காரயம் ஸ்வாமியும் அவ்வண்ணமே தெரிவித்ததாக ஸ்ரீ உ. வே. சதாபிஷேகம ஸ்வாமி தெரிவிககிறார. ஆக இப்படி மதுராந்தகம ஸ்வாமியால மத்4யஸ்த2ர்களாகக் குறிக்கப் பட்டவர்களில் எவருமே வாத3ஸத3ஸ்ஸில கலந்து கொள்ள விரும்பவிலலை என விளஙகுகிறது.

மது4ராநதகம் ஸ்வாமியால் மத்4யஸ்த2ராகக குறிககப் பட்ட ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகின தௌ3ர்ப4ாக3யததாலே பரமபதித்து விட்டபோதிலும. அவருடைய சிஷ்யரான ஸ்ரீ உ. வே. சதாபி4ஷேகம ஸவாமி ஸாதிககும் ஒரு விஷயம் நடுநிலை யாளர்களால குறிககொள்ளததக்கது. அதாவது:— மது4 ராந்தகம ஸ்வாமி—உள்ளதான ஸம்ப்ரத3ாய பே4த3த்தை இலலையாக்கி 'ஸம்பரத3ாய ஸுத4ா' எனனும் புத்தக மொனறைச் சில வருடங்களுககு முன அச்சிட்டபோது, அதறகு மறுப்பு வரவேண்டும் எனனும் எண்ணததாலே ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி ஸவாமியும, சதாபிஷேகம ஸவாமி யும் தம் ஆசார்யரான ஸ்ரீ உ. வே. காரபபங்காடு வேங்கடா சார்ய ஸ்வாமியை அணுகிககேட்க, ஸ்ரீ வசநபூ4ஷண மீமாம்ஸாப4ாஷ்யததை அடியொற்றி அவர் அப்போது ஸாதித்த அர்த்த2விசேஷங்களையே ஸ்ரீ உ வே. வரதாசாரய ஸ்வாமி 'மாமுனிகள் கண்ட வேத3ாந்த ஸார நிஷகர்ஷம்' என்னும் தலைப்பில கட்டுரையாக எழுதினார். இககட்டுரை யும், இதைத் தொடர்ந்து எழுதப்பட்ட நிஷ்கர்ஷ நிகஷ மும, ஸ்ரீ உ. வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசாரய ஸ்வாமி நோவுசாத்திககொண்டு எழுந்தருளியிருந்தபோது அவ ருடைய பரிபூர்ணமான அங்கீ3காரத்தைப் பெறறவை— என்பதே அது. ஆக, மது4ராநதகம ஸவாமி மத்4யஸ்த2ராக அந்த ஸ்வாமியைக் குறித்ததுவிபரீதப2லமாகவே முடிந்தது.

ஸ்ரீ உ. வே. காஞ்சி மஹாவித்₃வான ஸ்வாமியைப் பற்றி மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமி குறிப்பிட்டதும் அவருக்கு விபரீதமாகவே முடிநதென்பது ஸ்ரீராமாநுஜன் பத்திரிகை யில 275-ம் இதழில பினவருமாறு ஸ்ரீ உ. வே. P. B. A. ஸ்வாமி அச்சிட்டிருப்பதிலிருந்து விளங்குகிறது.

அஸாரல்பஸார விவாதத்தில் அடியேனுடைய விண்ணப்பம்

அஸாரமலபஸாரஞச ஸாரம ஸாரதரம தயஜேத இதயாதி ப்ரஸிதத சலோகததின பொருள விவரணததைபபற்றி (சென்ற ஐபபசி மாதம முதலாக)ச சில விதவானகளுககுள அபிப்ராய பேதம விளைநது கரநத லேகன ப்ரதிலேகனஙகளும நடநதுவருவதை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதாசன பத்ரிகையினுல அடியேன ஸதூலமாக அறிநதிருககிறேன ஏறககுறைய ஒருவருஷ காலமாகவே அடியேனுககு நேதரபாடவம குனறியிருப்பதை ஸ்ரீராமாநுஜனில் பலகால பரஸதா விததிருககிறேன. அதை இஙகு மறுபடியும சுருககமாகத் தெரிவிக கிறேன அடியேன எழுதுவதறகு எவ்விதமான இடையூறும விளைய விலலை நாடோறும 30, 35 பககஙகளும எழுதி வருகிறேன. வரும தபாலகளைப பெரும்பாலும காரியஸதாகள வாசிததுககாட்டியே தெரிநதுகொள்ளுகிறேன. அசசிட்ட ஏடுகளை ஆவசயகதைககு ஏறப சிரமப்பட்டு வாசிககிறேன. வாசிபபதில சிரமபபட நோநதால் வாசிப்பதை உடனே நிறுததிவிட வேணடியதெனறு டாகடாகளின கட்டளையுமுணடு. அதனுல, நிஷகாஷம—நிகஷம முதலியவறறில அடியேன இனறளவும கணசெலுத்தினவனலலேன. ஸுதாசந பதரிகை வருமபோது பிரிததுப பார்ககையில் ஏடுகள் வளாநதிருக கினறன வெனறு மட்டும கரஹித்தவனடியேன்.

10—8—71 தேதியாகிய இனறு ஸ்ரீஸுதாசந பதராதிப ஸவாமி யிடமிருந்து கிடைத்த ஸ்ரீமுகததில் நானகு பக்கமுள்ள சிறிய விளமபர மொனறு இருந்தது. அதில அடியேனுடைய ப்ரஸதாவமிருப்பதாகத் தெரியவநததனுல அந்த இடததை மட்டும் ஊனறி வாசிததேன். ஸ்ரீமதுபய வே. மதுராந்தகம ஸவாமி எழுதியிருபபது அதில் அநுவதிக கப்பட்டிருககிறது. (அதாவது) ' ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதி பயஙகரம அணணங்கராசார்ய ஸவாமியுடன ஸமீபததில ப்ரகருத சாசசாவிஷய பரஸதாவம ஏற்பட்டபொழுது பூஷண பாஷ்யமானது ஸமப்ரதாயததை யநுஸரிததததன்று எனபதைத் தாம் ஏறகனவே பிரசுரம செயதிருபபதாய ஸாதிததார. அடியேனுடைய ஸிததாநதமும

அதுவே. பாஷ்யம அஸாமபரதாயிகமெனறு தாம வெளியிட்டதை விளகக ஸமமதிததால அந்த ஸவாமியும மதயஸதபதம வஹிககலாகும்'' எனபதாக.

இது பசசைப் பசுமபொய எனபதை உலகமறிய விளககுகிறேன. ஸ்ரீமதுராநதகம ஸவாமி சென்ற சித்திரை மாதம முடிவில ஏதோ பநதுகருதயமாகக காஞசிககெழுநதருளி ஒருவாரமிருநதார. அடிககடி சநதிகக நேரிட்டது சித்திரை மீ முடிவு நாளன்று வெள்ளிககிழமை தாயாருடைய புறப்பாட்டில இயல சாததியான பிறகு, அனறு திருமூலமாதலால மணவாளமாமுனிகள ஸநநிதிககு விடை கொளவதறகாக ஒரு புறம தங்கியிருநதேன் அஙகு மதுராநதகம் ஸவாமி யெழுநதருளி நான தங்கியிருககிற காரணததைத தெரிநதுகொணடார தாமும மாமுனிகள திருநக்ஷத்ரோதஸவம ஸேவிகக வருவதாக ஸாதிதது கூடவே வநது இரணடு மணி காலம கோஷடியை யநுபவிததார. பல வார்த்தைகளில் அஸார அலபஸார வசாததையும வந்ததுண்டு, அபபோது அடியேன் விஜ்ஞாபிததஇவ்வளவே; ''ஆசார்ய ஹிருதயததில 'வேதஸாரோபநிஷத்ஸாரதராநுவாக ஸாரதமகாயதரியில'' என்று ஸபஷடமாக அருளிசசெயதிருபபதைததான அடியேனறிவேன, ஸ்ரீவசன பூஷண மீமாமஸாபாஷ்யததிலுள்ள விவரணம நினைவிலலை, இப்போது நிகழும கரந்தசாசசைகளையுமறியேன'' எனறு. ''மீமாமஸாபாஷ்யம அஸாமபரதாயிக மெனபதை ஏறகனவே நான பிரசுரம செயதிருககிறேன'' எனறு அடியேன சொலலியிருநதால ''எஙகே எபபோது எதறகாக பிரசுரிததிருககிறீர்'' எனறு இநதஸவாமி கேளாமலிருபபரா? ''அது எனககும தெரியுமாகையால கேட்கவிலலை'' எனபா தெரியுமாகில இனனவிடததிலெனபதை 15—8—71ககுள வெளியிடட்டும. அடியேனிடததில அபததபரலாபம விலை செலலாது.

முடிவாகச சொலலுகிறேன். ப்ரகருத சாசசையில அடியேன எந்தவிததிலும் ஸமபநதபபட விருமபவிலலை ஏறககுறைய நாறபது வருஷகாலமாக ஸ்ரீமதுராந்தகம ஸவாமியை நோககிப பலநூலகள எழுதியிருககிறேன. அவையெலலாவறறையும ஸ்ரீரஙகததில ஸ்ரீமத பரமஹமஸேதயாதி, ஸ்ரீமநநாராயண ராமாநுஜ ஜீயா ஸவாமி ஸதாபிததருளியிருககிற ஸ்ரீகோசநிலயததிலும ரஙகவிலாஸ புஸதகாபணஙகளிலும கு சி. பாடசாலை லைபரெரியிலும அபேக்ஷயுள்ளவாகள் காணலாம. அநத க்ரந்தஙகளுககு ஏதேனும விடைவருமோ? எனகிற ஒனறை மட்டுமே அடியேன பாாதது நிறபவன் விடை வெளிவநதால அன்று முதல இவர்ககு சிஷயனுயிருபபேனெனபதை மீணடும சபதம் செய்து நிறகிறேன. P. B A.

இனி, மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமிக்கு ஸாத₄கமாக அபி₄ப்ராயம் தெரிவித்திருக்கும் ஓரே வித்₃வானான ஸ்ரீ உ. வே. D T தாதாசார்யஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகத்தையும், அதற்கு அடியேன் எழுதிய பதிலையும், அதற்கு அவர் எழுதியுள்ள பதிலையும் கீழே அச்சிட்டு அதிலிருந்தும் மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமிக்கு விபரீதமே ஸித்₃தி₄க்கிறது என நிரூபிப்போம்.

ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம்

தே₃சிகவித்₃யாப₄வநம்
மைலாப்பூர், சென்னை-4.

விஜ்ஞாபநம் தே₃வருடைய கடிதமும் வேண்டுகோளும் கிடைத்தது. ஸ்ரீமாந் K வரதாசார்யர் எழுதினது 'மாமுனிகள் கண்ட ஸாரதமநிஷ்கர்ஷம்' என்பது அதிலிருந்து ப்ரதானமான விவாதவிஷயம் 'அஸாரமல்பஸாரம் ச' என்ற ச்லோகத்தின் அர்த்தமே என்பது ஸ்பஷ்டம். மாமுனிகளுடைய வாக்யம் ஒன்று கூட எடுக்காமல் வ பூ மீமாம்ஸாபாஷ்யகாரர் சொன்னதையே பின்பற்றி தேசிகன் ஸாதித்தது தவறு என்பதை அந்வாருஹ்யவாத₃ம் என்று மறைத்துக் கூறினார், அவரை ரக்ஷிப்பதற்காக தேவர் இப்போது சொல்லுகிறபடி மோக்ஷத்தில் ப₂ல பே₄த₃முண்டு என்பதை அனுஸரித்து இவர் ஆத்தத்தைச் சொல்லுவதாக அபிப்ராயப்பட்டிருந்தால் தேசிகன் அவர் ஸித்தாந்தப்படி அர்த்தம் சொன்னார் என்ன வேண்டுமேயன்றி அந்வாருஹ்யவாத₃ம் எனக்கூடாது.

மோக்ஷத்தில் ப₂லபே₄த₃மில்லை என்பது 'விகல்போSவிஶிஷ்ட ப₂லத்வாத' என்ற ஸூத்ரத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது இதை அநாதரித்து ஆசார்யர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று அடியேனுக்குத்தோன்றவில்லை. 'ப்ரதிகூலராகிறார்—ஸ்வப்ரயோஜந பரரும்" (262) என்ற சூர்ணையில் * "அவித்₃யாதி₃தே₃ாஷத்தால் வந்த ஸ்வப்ரயோஜநத்தை என்கை" என்றவித்தால் இங்குள்ளவர்களான பகவத்பரர்களில் சிலருக்கு விசேஷத்தை இங்கு கருதினது தவிர, மோக்ஷத்தில ப₂லபே₄த₃ம் கருதப்

* இங்கு எடுக்கப்பட்ட சூர்ணை 263-வது, வ்யாக்₂யானம் சூர்ணை 270ல் உளளது—ஸூத₃ர்ஶனம் ஆசிரியா.

படவில்லை என்பது ஸ்பஷ்டம். மோக்ஷத்தில் அவித்₃யைக்கு ப்ரஸக்தி ஏது? ஆகவே பிள்ளைலோகாசார்யரோ, மாமுனிகளோ மோக்ஷத்தில பே₄த₃ம் விவக்ஷிததார்கள் என்பது ஏற்படவில்லை. இது நிற்க ப்ரக்ருத ஶ்லோகத்தில் "அஸாரம்" என்ற இததால் பா₂ஹ்யகுத்₃ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரமே விவக்ஷிதம் என்பதையும், 'வேத₃ா₂ச்சஶா₂ஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி" என்றவிதில் 'பரம்' என்பது உத்க்ருஷ்டமே என்பதையும் மாமுனிகளே ஸாதித்திருப்பதை ஸ்ரீமதுராந்தகம் ஸ்வாமி ஸந்தேஹத்திற்கு இடமில்லாமல் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். ஆகவே ஸ்ரீவரதாசாரியர் சொன்னது மாமுனிகளுக்குக் கண்டனமேயன்றி மண்டனமன்று. மீமாம்ஸா பாஷ்யகாரர் கண்ட ஸாரதம நிஷ்கர்ஷமென்று அவர் எழுதியதற்கு ஶீர்ஷகம் இட்டிருந்தால் விவாதமேயிராது ஸஹ்ருத₃யமாக இது எழுதினேன். தவறு இருந்தால் க்ஷமிக்கவேணும் நேரில் வருவதாகவோ இவ்வளவன்றி அதிகம் சொல்வதாகவோ எனக்கு உத்₃தே₃ஶமில்லை

வே. வி.
திருமலைதாதம் (D.T.T.)

இதற்கு 'ஸுத₃ர்ஶனம்' ஆசிரியரின் பதில்

..... . ஸ்ரீ முகம ஸேவிககப் பெறறேன். ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி ஸவிநயம் விண்ணபபிகக விருமபுகிறேன. வரத₃ாசார்ய ஸ்வாமியை ரக்ஷிப்பதறகாக—முகதியில ப₂ல பே₄த₃முண்டு எனறு அடியேன லோகாசார்ய வரவரமுனி ஸித்₃த₄ாந்தமாக ஏறிட்டுக கூறுவதாக ஸாதித்திருககிறது. இந்த தே₃ாஷம் அடியேன் பேரில ஏறுமெனபதைச் சுருககமாக நிருபிககிறேன.

(1) ஸ்ரீவசனபூ₄ஷண வ்யாக்₃யானம்.— (ஸூ 265)

"உபாயாந்தர நிஷ்ட₂ர்ககு உத்₃தே₃ஶ்யன் தே₃வதாந்தர்யாமியான ஸர்வேஶ்வரன. உபாயம் கர்மஜ்ஞாந ப₄கதிகள். உபேயம் ப₄க₃வத₃னுப₄வம்" எனபது ஸூத்ரம். இவ்விடத்து வ்யாக₂யானததில் "உபாயம் தனிததனி **மோக்ஷஸாத₄நதயா** *ஶாஸ்தர ஸித₃த₄மான கர்மஜ்ஞாந ப₄க்தியோக₃ங்கள்" என்றும் "உபேயம் 'ஸோஶ்நுதே...'*

இத்யாதி₃ ஶ்ருதிகளாலும் 'நிரஸ்தாதிஶய ..' இத்யாதி₃ உபப்₃ரும்ஹணங்களாலும் சொல்லப்படுகிற நிரதிஶய ஆநந்த₃ரூப ப₄க₃வத₃நுப₄வம்" என்றும் உள்ளது. இதி லிருந்து மோக்ஷஸாத₄நமான உபாயாந்தரங்களைப் பற்றிய வர்களுக்கு மோக்ஷத்தில் ப₄க₃வத₃நுப₄வமே கிடைக்கிறதே யொழிய ப₄க₃வத் கைங்கர்யம் கிடைப்பதில்லை என்று மிகத் தெளிவாக விளங்குகிறதே. மேலே உள்ள ஸ்ரீஸூக்தி களையும் ஸேவிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

(2) முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம் — (ஸூ 184)

"மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு என்று நின்ற திறே" என்ற ஸூத்ர வ்யாக₂யானத்தில் "விஷய வைலக்ஷண்யத்தால் வரும் ஸ்வபோ₄க்த்ருத்வபு₃த்₃தி₄ அங்கும் (பரமபதத்திலும்) விளைகையாலே" என்று ஸாதித்திருப்பதிலிருந்து முக்தர்களுக்குள்ளேயே சிலருக்கு ஆவாசீநக₃தியான கைவல்யம் எனப்படும் ஆத்மாநுப₄வ மோக்ஷத்தைத் தென்னுசார்யர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருப்பது போலே சிலர்க்கு ஸ்வார்த்த₂மோக்ஷத்தையும் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கத் தடையில்லை என விளங்குகிறது.

(3) ஆசார்ய ஹ்ருத₃ய வ்யாக்₂யானம் — (ஸூ 62)

"ப₂ல ஸாத₄ந தே₃வதாந்தரங்களில் இவர்கள் நினைவு பேச்சிலே தோன்றும்" இந்த ஸூத்ர வ்யாக்யானத்தில "'நிரஸ்தாதிஶய ..' இத்யாதி₃களாலே ப₄க₃வத் ப்ராப்தியே ப₂லமாகவும் கர்மஜ்ஞாநாதி₃களே உபாயமாகவும்" ரிஷிகள் சொல்லுவதாகவும் "'தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே' 'வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம'என்று கைங்கர்யம் புருஷார்த்த₂மாகவும் தத் ஸாத₄நம் 'நாகணைமிசை நம் பிரான் சரணே சரண்' 'அடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே' என்கிற ப்ரபத்தியாகவும்" ஆழ்வார்கள் அருளுவதாகவும். மாமுனிகள் மிகத்தெளிவாக அருளியுள்ளார். இவற்றி லிருந்தே முக்தியில ப₂லபே₄தம் இவ்வாசார்யர்களுக்குத்

திருவுள்ளம் என்று தெளிவாக விளங்குகிறதே இவ் விடங்களை ஸ்வாமி எனக்கு கடாக்ஷித்துத திருவுள்ளத்தை நியமிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

தா3ஸன்,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
'ஸுத3ர்ஶனம்' ஆசிரியர்

இதற்கு ஸ்ரீஉ.வே. D.T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியின்பதில்

விஜ்ஞாபநம். உபயகுஶலோபரி ஸ்ரீமுகம் ஸேவித்தேன் "ஏறிட்டு" என்று எழுதினதாக எனக்கு நினைவில்லை. "ஸம்ப3ந்த4ப்படுத்தி" என்று எழுதியிருப்பதாகவே நினைவு. இன்னொரு தரம் கடிதத்தை வாசித்துப்பார்க்கவும். ஏறிட்டு என்றிருந்தால் அது என் அநவதா4நத்தால் வந்தது. நான் கருதியது அதன்று. முமுக்ஷுப்படி 184ல் "நித்யஸூரிகள் பேசும் பாசுரமாக" என்றிருப்பதால், மோக்ஷத்தில் எல்லோருக்கும் ஸ்வபோ4க்த்ருத்வ பு3த்3தி4 விளையலாம் என்பது விவக்ஷிதமேயன்றி ப2லபே4த3ம் சொன்னபடியன்று என்று தோன்றுகிறது *மற்ற இடங்களிலும் ப2லபே4த3ம் தோன்றினாலும் 'விகல்போऽவிஶிஷ்டப2லத்வாத்'* என்ற ப்3ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கும் அங்குள்ள ஸ்ரீபா4ஷ்யத்திற்கும் விரோத4ம் வராமல் அவைகளை நயனம் பண்ணுவது உசிதம் ஆனால் *இதைப்பற்றி அதிகம் சொல்ல அடியேன் விரும்பவில்லை* ப்ரக்ருத விவாத3ம் மாமுனிகள் கண்ட ஸாரநிஷ்காஷம் ஸ்ரீமான் வரதாசாரியர் சொன்னபடியா அன்று என்பது. அன்று என்பது மாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்திகளாலேயே ஸ்பஷ்டம். *மேல் விசாரிக்க வேண்டியது ஒன்றுமில்லை.*

வே. வி.
திருமலைதாதம்

ஸுத3ர்ஶனம் ஆசிரியரின் குறிப்பு

வரத3ாசார்யஸ்வாமியை ரக்ஷிப்பதற்காக அடியேன் ப2லபே4த3பக்ஷத்தைச் சொல்லுவதாக ஸ்பஷ்டமாக ஸ்வாமி எழுதியிருக்கிறார். இதிலிருந்தும், மேலே ப2ல பே4த3 பக்ஷத்தை மாமுனிகள் ஆதரிக்கவில்லை என்று எழுதி

யிருப்பதிலிருந்தும். இல்லாததை ஏறிட்டு அடியேன் எழுதினேன என்று ஸ்வாமி திருவுள்ளம பற்றியிருக்கிறார என்பது தெளிவாக விளங்குகிறது. 'ஏறிட்டு' என்றது ஆத்க₂ாநுவாத₃மேயொழிய ஶப₃க₃ாநுவாத₃மலல. நிறக.

மாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்து [ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண (265) ஆசாரயஹ்ருத₃ய (62) வ்யாக₂யானஙகளில] பூ₂ல பே₄த₃ம தோனறுகிறது என்று இரண்டாவது கடிததததில ஸ்வாமி இசைந்துவிட்டார். அதறகுமேல அதை ப₃ரஹ்ம ஸூத்ர தத₃பூ₄ாஷயாநுகு₃ணமாக நயநம செய்யவேணடும எனகிறார. எபபடி நயநம செய்வதெனபது பற்றி 'அதிகம சொலல விருமபவிலலை எனகிறார். மாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்திகள் மிகத்தெளிவாக உளளன. ப்₃ரஹ்மஸூதர தத்₃பூ₄ாஷ்யங்கள் முகதியில ஆநநத₃ தாரதம்யம கிடையாது என்பதில் நோககுடையவையாகையாலே அவறறுககும லோகாசாரய வரவரமுனிகள் திருவுளளமபறறிய பூ₂லபே₄த₃பக்ஷததிறகும விரோத₄லேஶமும் கிடையாது என்று மஹானகள் நிரூபிததிருககிறாகள. ஆக, இவ்வணணமாக லோகாசார்ய வரவரமுனிகள முகதியில பூ₂லபே₄த₃த்தைதத திருவுள்ளமபறறியிருககிறார்கள் என்று தேறியபினபு. அதறகனுகு₃ணமாக பராரதத₂ கைங்கர்யமும பரக₃தஸ்வீகாரநிஷ்டை₂யும ஸாரதமமெனறு மாமுனிகள் திருவுள்ளம பற்றினார் என்று விளங்குகிறது. ஆகையால ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண மீமாமஸாபூ₄ாஷயகாரரும, நிஷ்காஷ நிகஷகாத்தாவும மாமுனிகள் கணட ஸாரதமாாதத₂ததை நிஷகர்ஷித்து. அதற்கு அநுகு₃ணமாக "அஸாரம' என்ற தொடங்கும் ஶலோகத்திற்குப பொருள் கூறியதில குறையொன்றுமிலலை என்றும ஸவதநதரமாக அவர்கள் எதையும் எழுதிவிடவிலலையெனறும் விளஙகுகிறது. வரத₃ாசார்யஸ்வாமியை ரக்ஷிப்பதற்காக இலலாத பூ₂லபே₄த₃பக்ஷத்தை அடியேன சொனனதாக தாதாசாரய

ஸ்வாமி கூறினார். ப$_2$லபே$_4$த$_3$பக்ஷம் மாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்து தாதாசார்ய ஸ்வாமியே மறுக்கவொண்ணாதபடி விளங்கிவிட்டது. ஆகையால், ஸ்வாமியின் வாக்குப்படியே வரதாசார்யஸ்வாமி ரக்ஷிக்கப்பட்டுவிட்டார் என்பதும் தை$_3$வவஶாத்தாலே தேறிநிற்கிறதென்பதை நடுநிலையாளர் குறிக்கொள்ளவேணும். நிற்க.

ப$_2$லபே$_4$த$_3$ விஷயத்திலும், பரபக்த்யுபாயத்வ விஷயத்திலும் ஸம்ப்ரதா$_3$யபே$_4$த$_3$ம் உள்ளதா இல்லையா என்பதே முக்கிய விவாத விஷயம். அதை மறைத்து, "அஸாரம்' என்று தொடங்கும் ஶ்லோகார்த்த$_2$மே முக்கிய விவாத$_3$ விஷயமென்றும், "வேதா$_3$ச்சா$_2$ஸத்ரம் பரம்" என்றவிடத்தில் பரஶப்$_3$த$_3$ம் அந்யவாசியா, உத்க்ருஷ்டவாசியா என்பதே முக்கிய விவாத$_3$விஷயமென்றும் வாத$_3$ம் செய்வது முறையன்று. "அஸாரம்" என்பது பொதுப்படையான ஶ்லோகம். அதை அவரவர் புத்திக்கு அநுகு$_3$ணமாகப் பற்பல விஷயங்களில் ஸமந்வயப்படுத்திப் பலபல பொருள்கள் உரைக்கலாம். உதா$_3$ஹரணமாக, பரத்வாதி பஞ்சகங்களில் அஸாரமும், அல்பஸாரமும், ஸாரமும், ஸாரதரமுமான பரவ்யூஹாதி$_3$களை விட்டு ஸாரதமமான அர்ச்சையையே பற்றவேண்டும் என்று கூட அதற்குப் பொருள் உரைக்கலாம். "வேத$_3$ ஸாரோபநிஷத ஸாரதரானுவாக ஸாரதம கா$_3$யத்ரி" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருத$_3$ய சூர்ணையில் அத்தையொரு பொருள் அந்த ஶ்லோகத்திற்கு விவக்ஷிக்கப்பட்டது. இங்கு விஷ்ணுகா$_3$யத்ரிக்கு ஸாரதமத்வமும், நாராயணாநுவாகத்துக்கு ஸாரதரத்வமும், மற்ற உபநிஷத்$_3$ பா$_4$க$_3$த்திற்கு ஸாரத்வமும். பூர்வ பா$_4$க$_3$த்திற்கு அல்பஸாரத்வமும் சூர்ணையில் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுவிட்டதாகையால் பா$_3$ஹ்யகுத்$_3$ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்களை அஸாரமாகச் சொல்லவேண்டிய நிர்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதுகொண்டு இந்த ஶ்லோகத்திற்கு வேறு பொருள்கள் உரைக்குமிடங்களிலெல்லாம் அஸார

ஶப்₃த₃த்திற்கு பா₃ஹ்யகுத்₃ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரம் என்றே பொருள்கொள்ளவேணும் என்று நிர்ப்பந்தப்படுத்துவது நியாயமன்று. ஆசார்ய ஹ்ருத₃ய வ்யாக்₂யானத்தில் வேறு வழியில்லாமையாலே அஸார ஶப்₃த₃த்திற்கு பா₃ஹ்ய குத்₃ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்கள் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டன. ப்ரமேயார்த்த₂விஷயத்தில் இந்த ஶ்லோகத்தை ஸமந்வயப் படுத்தும்போது ஶாஸ்த்ரஶப்₃த₃த்துக்கு அதிகெ₃ளணாத₂ம் கொள்ளவேண்டியிருக்கும் அப்பொருளைக் கொள்ளாமலே பொருள் கூறலாம் என்று ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸா பா₄ஷ்யகாரர் காட்டினர்.

இனி, “ முக்தியில் ப₂லபே₄த₃ம் கொள்ளும் வரவரமுனி பக்ஷத்தில் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸா பா₄ஷ்யகாரர் காட்டிய பொருள் ஸ்வரஸமே; முக்தியில் ப₂லபே₄த₃மில்லை என்னும் கொள்கையுடைய ஸ்ரீ வேதா₃ந்த தே₃ஶிகர் தம் பக்ஷத்தில் ஸாரதம்ம முதலானவை வேறுபடுகையால பா₃ஹ்யகுத₃ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்களை அஸாரமாகக் காட்டியதில் குறையில்லை. அப்படிக் கூறியதை அநவாருஹ்யவாத₃மாக ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸா பா₄ஷ்யகாரர் கூறியது முறையாகாது” என்று ஸ்ரீ தே₃ஶிக ப₄க்தர்கள் கூறக்கூடும். ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியும் இக்கருத்தைத் தம் முதல் ஸ்ரீமுகத்தில் உணர்த்தியுள்ளார். நடுநிலைநின்று விமர்ஶிக்கும்போது நாம் இதை ஏற்கவேண்டியவர்களா யிருக்கிறோம். “ முக்தியில் ப₂லபே₄த₃த்தை ஒப்புக்கொள்ளும் வரவரமுனி ஸம்ப்ரதா₃யத்தில் ‘ அஸாரம் ’ என்று தொடங் கும் ஶ்லோகத்திற்கு ஸ்ரீ வசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸா பா₄ஷ்யத்தில் காட்டிய பொருளே நியாயமானது. முக்தியில் ப₂ல பே₄த₃த்தை ஒப்புக்கொள்ளாத தே₃ஶிக ஸம்ப்ரதா₃யத்தில் ஸ்ரீவேதா₃ந்த தே₃ஶிகர் காட்டிய பொருளே நியாயமானது ” என்று இந்த விவாத₃த்தில் ஓர் ஸமாதா₄னம் ஏற்படுவ தானால் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைவோம். வாதி₃ப்ரதி வாதி₃களான ஸ்ரீ உ. வே. மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமிகளும்,

ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரத3ாசார்ய ஸ்வாமிக்கும் இதை 18—8—71 அன்று அனுப்புகிறோம். 20—8—71க்குள் அவர்கள் தங்கள் கருத்தைத் தெரிவித்தார்களானால் இம்மாத ஸுத3ர்ஶனத்திலேயே அதைப் பிரசுரம் செய்யலாம்.

"வேதா3ச்சா2ஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி" என்றவிடத்தில் "வேதத்தைக் காட்டிலும் வேறு ஶாஸ்த்ரமே கிடையாது" என்று பொருள் கூறுபவர்களுக்குக் கருத்து என்ன என்பதை மற்றவர்கள் உணரவேணும். "வேத3ம் ஒன்றே நிருபாதி4க ஶாஸ்த்ரம்; மற்றவை எல்லாம் அந்த வேத3த்திற்கு உபப்3ருமஹணமாயிருப்பதன்மூலம் ஶாஸ்த்ரத்வத்தைப் பெற்ற ஸோபாதி4க ஶாஸ்த்ரங்களாகையால். வேறு நிருபாதி4க ஶாஸ்த்ரம் கிடையாது" என்பதே அவர்கள் கருத்தாகும். 'வேத3த்தைக் காட்டிலும் மேலான ஶாஸ்த்ரமில்லை" என்னும் பொருளும் இப்பொருளில் அடங்கியிருக்கிறதாகையால். அப்படிப் பொருள்கூறுவதிலும் தவறொன்றுமில்லை. ஆகையால் இதில் வீண் விவாத3ம் வேண்டாம் என்பதே அடியேனது அபி4ப்ராயம்.

நமது சமாதான முயற்சியும்
மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் போர்முரசுக் கடிதமும்

நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத3ர்ஶனம் விஶிஷ்டாத்3வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்3தா4ந்தத்தை ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காக சுமார் 24 வருடங்களுக்கு முன் எந்தையாரால் தொடங்கப் பெற்றது. "ப4க்தாநுக்3ராஹகம் புண்யம் ப்ரதிபக்ஷநிராஸகம், ஜீயாதா3சந்த்3ர நக்ஷத்ரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத3ர்ஶநம்" என்னும் ஶ்லோகம் இப்பத்திரிகையின் கொள்கையை விளக்கும் மங்க3ளாஶாஸந ஶ்லோகமாக அன்று முதல் இன்று வரை விளங்கிவருகிறது. எம்பெருமானுடைய அழகிய திருக்கண்களும் திருவாழியாழ்வானும், விஷ்ணுவைப் பரம பொருளாகக்கொண்ட அழகிய மதமுமாகிற ஸுத3ர்ஶனங்களைப்போலே, இப்பத்திரிகையாகிற ஸுத3ர்ஶனமும்

பக்தர்களை அநுக்ரஹிப்பதாகவும், எதிரிகளை நிரஸிப்ப தாகவும் விளங்கி வருகிறது; அவனடியார்களுக்கு அருளார் திருச்சக்கரமாகவும், அவனுக்கும் அவனுடைய அடியார் களுக்கும், அவனுடைய தர்ஶனத்திற்கும் விரோதிகளுக் குக் கருதுமிடம் பொருது கைநின்ற சக்கரமாகவுமே பிரகாசித்து வருகின்றது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு விவாதம் செய்வதில் நமது ஸுதர்ஶனத்திற்கு என்றுமே ருசி கிடை யாது. பகவானையோ, பூர்வாசார்யர்களையோ எவராவது குறைவுபடுத்தி எழுதினாலோ, பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி களுக்கு அவப்பொருள் உரைத்தாலோதான் நமது ஸுதர் ஶனம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு விவாதத்தில் இறங்கும். அந்த விவாதங்களும் நீண்டநாள் நீடிக்கமாட்டா. விவாதம் நடக்கும் சில நாட்களிலும் 'நாம் விவாதம் நடத்துவது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு' என்று நினைவிற்கொண்டு, பண்பு தவறிய வார்த்தைகள் எதுவும் வராமல் பார்த்துக்கொள் ளும் இது ஸுதர்ஶனத்தின் பண்பு.

உள்ளதான ஸம்ப்ரதாயபேதத்தை அழித்துப் பல பல பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு மதுராந்தகம் ஸ்வாமி யால் ஸம்ப்ரதாயஸுதையிலும், ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தி லும் அவப்பொருள் உரைக்கப்பட்டதாலேயே ஸம்ப்ரதாய பேதவிஷயத்தில் உண்மையை நிலைநாட்டுவதற்காகப் ப்ரக்ருதமான நிஷ்கர்ஷநிகஷ விவாதத்திற்கு ஸுதர்ஶனம் இடம் அளித்தது. இந்த விவாதம் நடந்துகொண்டிருக்கும் போது சில முறை நாம் மதுராந்தகம் ஸ்வாமியை சந்திக்க நேரிட்டது. அப்போது அவர் "ஸம்ப்ரதாயபேதம் 18 விஷயங்களில் மாத்திரமல்ல, 81 விஷயங்களில் இருந்தாலும் இருக்கட்டும். அதுபற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. தேஶிகன் அஸாரேதயாதிஶ்லோகத்திற்குக் கூறிய பொருள் அநுசிதம் என்று வரதாசார்ய ஸ்வாமி கூறியதும், அதை நீர் வெளி யிட்டதும்தான் என் நெஞ்சை மிகவும் புண்படுத்துகிறது' என்று கூறிவந்தார். அப்போதெல்லாம், "ஒரு பூர்வா

சார்யர் ஒரு ஶ்லோகத்திற்கு எழுதிய பொருள் அநுசிதம் என்று எழுதியதற்கும், வெளியிட்டதற்கும் இவ்வளவு புண்படும் தே₃வரீர், தே₃வரீருடைய ஸம்ப்ரதா₃யத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நடத்திவரும் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ பத்திரிகை பல பூர்வாசார்யர்களைக் கலிபுருஷனின் அவதாரம் என்று ஒருவர் எழுதியதை வெளியிட்டதற்குச் சிறிதாவது மனம் புண்பட்டதாகவோ, அதைக் கண்டித்ததாகவோ தெரிய வில்லையே! அதைக் கண்டிக்காததோடன்றியில், அதைக் கண்டித்த அடியேனைக் கண்டபடி தூற்றியும் அப்படி எழுதியவருக்குப் பரிந்துகொண்டும் அடியேனுக்கே கடிதங் கள் எழுதினீரே! இது நியாயமா?'' என்று சொல்லத் தோன்றிற்று. ஆயினும் பண்புகருதி அப்படிச் சொல்லா மலே இருந்து வந்தேன். (உலகிற்கு உண்மையைத் தெளிவுபடுத்தவேண்டி இப்போது இதை வெளியிடு கிறேன்.) நிற்க.

பிறர் எப்படி நடந்தாலும், நாம் நேர்மையாக நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்னும் கொள்கையுடையோமாகை யால், ஸ்ரீதே₃ஶிகருக்கு ஸ்வல்பம் குறை விளங்கும் கட்டுரையை வெளியிட்டதற்கு ஏதாவது பரிஹாரம் செய்ய முடியுமா என்றும் ஆலோசித்து வந்தேன். நன்கு ஆலோ சித்தபோது, முக்தியில் ப₂லபே₄த₃ம் இல்லை என்னும் உறுதியான அபி₄ப்ராயம் காரணமாகவே ஸ்ரீவேதா₃ந்த தே₃ஶிகர் ''அஸார'' ஶப்₃த₃த்திற்கு பா₃ஹ்யகுத்₃ருஷ்டி ஶாஸ்த்ரங்கள் என்னும் கௌ₃ணார்த₂த்தைக் கொண்டாரே யொழிய, ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸா பா₄ஷ்யகாரர் ஸாதித் ததுபோல அந்வாருஹ்யவாத₃மாக அதைக் கூறவில்லை என்று தெளிவாக அடியேனுக்குப் புலப்பட்டபடியால், அதைக் கீழே கண்டவாறு அச்சிட்டு அதில் ஒவ்வொரு காபியை வரதாசார்ய ஸ்வாமிக்கும், ''தென்னாசார்யர்கள் முக்தியில் ப₂லபே₄த₃த்தைத் திருவுள்ளம் பற்றினார்கள்'' என்று அடியேன் எழுதியிருந்ததை விளக்குமாறு கேட்டிருந்த

ஸ்ரீ உ. வே. திருமலைநல்லான ராமகிருஷ்ணய்யங்கார் ஸ்வாமிக்கும் தபால்மூலம் அனுப்பினேன்.

நிக்ஷேப நிகஷம வெளியாகத் தொடங்கியபிறகு ஸம்ப்ரதாயஸாரத்திலும், ஸாரதம நிக்ஷேபத்திலும் தாம்கொண்டிருந்த 'ஸம்ப்ரதாயபேதமே கிடையாது' என்னும் நிலையைக் கைவிட்டு "18 என்ன, 81 விஷயங்களில் ஸம்ப்ரதாயபேதம் இருந்தாலும் ஆக்ஷேபமில்லை' என்று மதுராந்தகம் ஸ்வாமி பேசத்தொடங்கியிருந்தபடியாலும், உள்ளதான ஸம்ப்ரதாயபேதத்தை முறகூறிய இருநூல்களிலும் அழித்துப் பேசியிதே நமக்கு முக்கியமான ஆக்ஷேபவிஷயமாயிருந்ததாகையாலும், நேரில் சென்று நம கருத்தை விளக்கினால் மதுராந்தகம் ஸ்வாமி நாம காட்டிய வழியில ஸமாதானத்திறகு இசைவார் என்று தோனறியபடியால ஸ்ரீ உ. வே. ஸதாபிஷேகம ஸ்வாமியையும அழைததுககொண்டு, ஸ்ரீ உ. வே. மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின திருமாளிகைககு 18—8—71 இரவு 7-30 மணிககுச் சென்று, லேசநவிவாதநிகமனம என்னும் இவ் வெளியீட்டில் அதுவரை அச்சாகியிருந்த பகுதியின சில பிரதிகளை அவரிடம் அளிதது, அதில "ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியின ஸ்ரீமுகம" என்று தொடங்கியுள்ள பகுதியை நேரிலேயே வாசிததுகாட்டி அடியேன கருத்தை விளககினேன. அபபோது அங்கு இருநதவரும், மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் சிஷ்யரும, திருச்சி நாஷனல கலலூரி விரிவுரையாளராயிருப்பவருமான ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீநிவாஸராகவன் ஸ்வாமியும் அடியேன காட்டியுள்ள ஸமாதானவழி நியாயமானதென்றும, அதன்படி ஸமாதானமாவதே நலலது என்றும் கூறினார், அடியேனுக்கும், மதுராநதகம ஸ்வாமிககும ஒருபுறமும், ஸதாபிஷேகம ஸ்வாமிக்கும, மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின ஜாமாதாவான வரதாசார்ய ஸ்வாமிக்கும் ஒருபுறமும் நீணடநேர சாச்சை நடந்தது. 'நீர் முன்னுரையில என்னுடைய

ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்தைப பித்தளேயென று குறிபபிட்டதை வாபஸபெறவேணடும.' என்ருர மது₄ராந்தகம ஸ்வாமி. "தேவரீர பர-த்த்யுபாயதவததையும, ஸ்வார்த்த₂ கைஙகாயததையும் தென்ஞசாாயாகள ஆதரிததாாகள் என று அதில எழுதியதாலேயே அடியேன அபபடி எழுதினேன' என று அடியேன விணணப்பிததேன. இதே ரீதியில, தம் கெள₃ரவததைக காபபாற்றிக கொள்வதறகாக விவாத₃த்தைத தொடரவேணடும என னும திருவுள்ளத தோடு வாாததை சொலலிககொணடிருந்தார். "இககாலததி லுள்ள நமககெலலாம எததனை கெள₃ரவம இருககிற தெனபது நமககே தெரியும, உலகிறகும் தெரியும, ஆசையால் நம கெள₃ரவததைபபறறிக கவலைபபடாமல பூாவாசார்யாகளில எவர்ககும கெள₃ரவக்குறைவு ஏற படாதபடி அடியேன காட்டிய வழியில ஸமாத₄ானமடை வதே நம அனைவர்க்கும் கெள₃ரவம; இதற்கிசையாமல சாச்சையை எழுத்துமூலமாகவோ, ஸத₃ஸ் நடத்தியோ தொடாநதால நம அனைவாககும இகழசசி ஏற்படுமே யொழிய கெள₃ரவம அதி₄சரிககாது' என்று அடியேன் எடுததுககாட்டியபின்பு ஸமாத₄ானததிறகு ஒருவாறு இசைநதாா. இசைவுக கடிததததை மறுநாள் தபாலில அனுப்பும்படி பிரார்ததிததுவிட்டு அடியேன திரும்பினேன.

சமாதானக கடிதத்தை 20—8—71 அன்று ஆவலுடன எதிாபார்ததிருந்த அடியேனுககு மது₄ராந்தகம ஸ்வாமி யிடமிருநது போர்முரசுககடிதம கிடைததது. அதில அவர் அடியேனைப் பொய்யன என்றும வஞ்சகன என்றும் பலவாறு தூறறியிருநதாா "குறறஞசெயதவாகள் பககல பொறையும, கருணையும சிரிபபும, உகப்பும், உபகாரஸம்ருதியும் நடககவேணும" என்னும் ஸ்ரீஸூகதிரததைதை அனுஸந்திதது, பொஙகிய நெஞசததை அமைதிப்படுததிக கொண்டேன்.

இனி, இக்கடிததததில ஸாரமாயுள்ள பகுதிகளை ஆராய்ந்து நம கருத்தைத் தெரிவித்துவிட்டு லேக₂ந விவாத₃த்தை நிறைவுபடுததிககொள்வோம.

எதையும் திரித்துக்கூறும் தர்க்கபாண்டித்ய பரகடந மாகவே மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின கடிதம அமைந்திருக கிறது. முதல் பாராவில "அடியேன குறிப்பிட்ட மத்யஸதரை தேவரீரும மத்யஸ்தராககியது" எனறு எழுதுகிறா. இது சரியலல. "உபயஸமபரதாய விதவான கள் சிலரை மத்யஸ்தராக மதுராநதகம ஸ்வாமி குறிப பிட்டிருககிறார் . அநத மதயஸத விதவானகளுககும, மறறும வ்யபதிஷட விதவானகளுக்கும அடியேனுடைய பிராாத்தனை அசசிட்டபபட்டு அவாகளுககு (6—8—71) அனறு அனுபபபபடுகிறது" எனறு அடியேன வேண்டு கோளில் அச்சிட்டிருக்கிறேன். இதிலிருந்து மதுராநதகம ஸ்வாமி குறிபபிட்டவர்களோடு மற்றும பலரையும சேர்ததே அடியேன மத்யஸதராககியுள்ளேன எனறு தெளிவாக விளஙகுகிறது. இவர் மத்யஸதரைக குறிப பிடுமுன அடியேனையோ, வரதாசாாய ஸவாமியையோ கலந்துகொள்ளவிலலே. மனனாகுடி ஸதஸஸில தமமை ஒருவாாததை கேளாமல தமமெதிரிலேயே D.T தாதாசார்ய ஸ்வாமியிடம இவர் அபிப்ராயபதரிகை கேட்டார் எனறும், அவர் 'இதெலலாம எதற்கு' என்று கூறினர் எனறும வரதாசாாய ஸ்வாமி கூறினர். இதிலிருந்தும ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸ்வாமி எழுதியிருப்பதிலிருநதும இவர் போகுமிடமெல லாம் பலரிடம அபிபராயம் கொடுககவேண்டும் எனறு கேட்டுககொண்டிருந்திருககிறார் என்றும், அவர்களில் தமக்கு ஸாதகமாகக கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டவர்களோடு, அப்படிக் கொடுபபார்கள் என்று தாம் நமபியவாகள சிலரையும் சேர்த்து மத்யஸதராகக் குறிப்பிட்டிருககிறா எனறும் விளங்குகிறது. இவர்களை நாம ஒபபுக்கொணடு விட்டதாகவும், இவாகளுக்குமேல சிலரை நாம அபிபராயம கேட்டிருபபதையும, அவர்கள் கொடுததிருககும் அபிபரா யங்களையும தாம ஒப்புககொள்ளமுடியாது என்றும இவர் வாதம்செய்வது விநதையாயிருககிறது! நமமுடைய மத யஸதரை இவா ஒபபுககொள்ளவிடில, இவா குறிப

பிட்ட மத்$_4$யஸ்த$_2$ரை மட்டும் நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று நிர்ப்பந்தம் என்ன? இதைக்கூடப் புரிந்து கொள்ளாததுபோல வாதம் செய்யும் இவரோடு சர்ச்சை செய்வதால் நற்பயன் ஏதாவது ஏற்படுமா என்பதை நடு நிலையாளர் சிந்திக்கவேண்டும்.

இரண்டாவது பாராவில்.— ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமியும், D. T. ஸ்வாமியும் இவருக்கு ஸாத$_4$கமாகத் தெரிவித்திருப்பதாகவும், ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமி இவருக்கும் தம் கடிதத்தின் காபியை அனுப்பியிருப்பதாகவும், 'ஸுதர்ஶநம் பத்ராதிபர் தேவரீருடையதை ப்ரகாசம் செய்ய மாட்டார்' என்று மறுதினமே அவருக்குத் தாம் பதில் எழுதினதாகவும். அதை அடியேன் உண்மையாகக் உள்ளதாயும், மற்றவர்களும் இவர் பக்ஷத்தை ஆமோதிக்கை யாலேயே அவற்றை அடியேன் மறைத்துவிட்டதாகவும் கண்டபடி அடியேனைத் தூற்றுகிறார். கோபம் அறிவை மறைக்கையால் உண்மையைக் காணமாட்டாமல் இவர் இப்படித் தூற்றுகிறார் என்பதை நடுநிலையாளர் ஏற்கும் படி காட்டி, இவர் எந்த ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமியின் கடிதத்தைத் தமக்கு ஸாத$_4$கமென்று கே$_4$ாஷிக்கிறாரோ, அதையும், அவர் எழுதியுள்ள மற்ற கடிதங்களையும் பிரசுரித்து அவை இவருக்கு பா$_3$த$_4$கமேயொழிய ஸாத$_4$கமன்று என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறேன்.

அடியேன் வித$_3$வான்களுக்குப் பிரார்த்தனை அனுப்பியது 6—8—71ல். அவர்கள் பதில்கள் 16—8—71க்குள் வந்தன. 17—8—71ல் அடியேன் லேக$_2$நவிவாத$_3$ நிக$_3$மனத்தை எழுதி அச்சிடத்தொடங்கினேன் என்பதை அதன் முதல் பக்கத்திலேயே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அதில் ஒரு பகுதியை மாத்திரம் ஒரே நாளில் அச்சிட்டு ஸமாதானத்திற்கு ஒரு வழி காட்டி அதை எடுத்துக்கொண்டு 18—8—71 அன்று இவர் திருமாளிகைக்கே சென்றிருக்கிறேன். இப்பிரசுரம் ஸஷேஷம் என்பது 212ம் பக்கத்திலேயே தெளிவாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியிருக்கும்போது இவர் அடியேன் அபிப்ராய பத்திரிகைகளை மறைத்து

விட்டேன் என்று குற்றஞ்சாட்டுவதற்கு ஆத்திரம் தவிர வேறு காரணம் இருக்கமுடியுமா? நிற்க; இவர் தமக்கு ஸாத₄கமாக முழங்கும் ஆழ்வார்திருநகரி திருமலைநல்லான் ஸ்வாமியிடமிருந்து வந்திருக்கும் மூன்று கடிதங்களையும் ஒவ்வொன்றாக ஒருவரிவிடாமல் அச்சிட்டு இவர்க்கு அவை பா₃த₄கமாகவே இருக்கின்றன என்பதைக் காட்டுகிறேன்.

முதல் கடிதம்

ஸ்ரீமதித்யாதிப்படி எழுந்தருளியிருக்கும் ஸுதர்சனம் பத்ராதிப ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் தண்டம் ஸமர்ப்பித்த விண்ணப்பம் ஸ்ரீமுகமும் அச்சிட்ட வேண்டுகோளும் கிடைத்தன

ஸ்வாமி ஸ்ரீமுகப்படி உடனே பதிலெழுதவியலவில்லை. காரைப்பைங்காட்டு ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்ததால் நேர்ந்த வேதனை ஒன்றுமே தோன்றாதவாறு செய்துவிட்டது "ஒரொருவருண்டாகில்" என்ற நிலையிலுள்ள நம் ஸம்ப்ரதாயம் "ஆளற்றப் பட்டு" ஏங்குகிறதே என்கிற ஏக்கம் தாமஸிப்பதற்குக் காரணமாயிற்று. மன்னித்தருளவேணும்.

நிஷ்கர்ஷநிகஷ விஷயங்கள் ஸ்வாமி நியமநத்தால் யத₂மதி பரிசீலிக்கப்பட்டன. *முன்னுரையில் தேவரீர் எழுதியவற்றை அடியேன் ஏற்கிறேன். "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேணும் என்று நிஷ்காஷிகும் ஆழ்வாரையும் அவரடிபணிந்தாரையும் ஸாத₄நஸமாபன்ன நிஷ்ட₂ராக ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்திலேயே அருளிச்செய்திருப்பதாக* (மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமி) *வருணிப்பதுவிநதையே' இது ஆக்₃ரஹக்₃ருஹீதம்.*

ஆயின் "நிகஷகாரர்" தத்த்வஶேக₂ர ஸ்ரீஸூக்திக்குப் பதில் சொல்லக்கடமைப்பட்டிருக்கிறார். ந்யாஸம் வேறு. ஶரணாக₃தி வேறு என்னும் ஸித்₃தா₄ந்தத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் நிகஷகாரர் ஶரணாக₃திபர்யாயமாக "ந்யாஸம், நிக்ஷேபம்" என்னும் சொற்கள் வழங்கப்பட்டிருப்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். இதுபோல் பூர்வாசார்யர்கள் பல இடங்களில் பாயாயமாக வழங்கியுள்ளனர் ஆக்₂யாபே₄த₃ம் (பெயரில் வேறுபாட்டை) இங்கே காணோம். மதுராந்தகம் ஸ்வாமி கூறும் ஸ்வகதஸ்வீகார ப்ரபத்தி என்னவுமொண்ணாது. சரணாகதி சப்தமுமுள்ளது கவனிக்கவும்.

இதுபோல் இன்னும் விஷயங்களும் கவனிக்கத்தக்கன. "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னும் பரக₃தஸ்வீகாரம் ஶரணவரணததின் ப₂லமாக ஸ்ரீவசநபூஷண மீமாம்ஸையிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

(ஸூத 135பக்கம்) ஆனால் மோக்ஷயிஷ்யாமி என்கிற ப₄க₃வத₃நு க்₃ரஹத்துக்கு விஷயமாக ஸ்வக₃தஸ்வீகார நிஷ்ட₂னை ஸ்ரீவசந பூ₄ஷண (266) வியாக்யாநத்தில் மணவாளமாமுனிகள் அருளி யுள்ளார் சரணாகதிவிதிபரமாக "ஶரணம் வ்ரஜ" என்பதை எடுத்துக்காட்டி "ओमित्यात्मानं युञ्जीत" என்பது ந்யாஸத்தை விதிப்பதால் இரண்டும் வேறுபட்டவை (ஸூதர் 140) என்று நிரூபிக்கும் மீமாம்ஸை மணவாளமாமுனிகள் ஸ்ரீஸூக்தியோடு முரண்படுவதைக் காண்க.

மாமுனிகள் கண்ட ஸாரதம நிஷ்கர்ஷம் வேறு அது ஆசார்யஹ்ருதயகாரர் காட்டக்கண்டது. அதனை மீமாம்ஸையிற் கண்டதோடு பொருந்தவிட அயோத்தி ஜீயா அரும்பாடுபடுகிறார் கட்டுரை "மீமாம்ஸாகாரர் கண்ட வேத₃ாந்தஸாரம்" என்னும் தலைப்பு புனைவது நலம்.

முடிவில் ஒரு வார்த்தை ப₄க்திநிஷ்ட₂னுக்கு அநுப₄வமே ப₂லன், ப₄க₃வத்கைங்கர்யமவனுக்கு இல்லை என்ற ப₂ல பே₄த₃த் தைப் பொறுத்து 'அஸாரம்" என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்துக்கு இங்ஙனம் வியாக்கியானம் செய்திருப்பதாக வேண்டுகோளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. பக்தனுக்குக் கைங்கர்யமில்லையா? உபபாதித்து அருளல் வேண்டும். "உபாயாந்தர நிஷ்ட₂ருக்கு உபேயம் ப₄க₃வத₃நுப₄வம்" என்று ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணத்தில் (265) கூறப்பட்டிருப்பினும் பல இடங்களில் இவ்வாசார்யராலேயே கைங்கர்யம் ப₂லமாகக் கூறப்பட்டிருப்பதைக காண்கிறோம். இவ்விஷயத்தில் அடியேனுக்கு நல்ல தெளிவைப் பிறப்பித்தருள்க.

க்ஷந்தவ்யோயம் த₃ாஸ

ராமகிருஷ்ணன.

இககடிதததில, முன னுரையில அடியேன் எழுதிய வற்றை ஏறபதாக ஸ்வாமி எழுதியிருப்பது மது₄ராநதகம ஸ்வாமிககு ஸாத₄கமா ப₃ாத₄கமா எனபதையும, ஆழ்வாரை யும, அவரடிபணிநத எமபெருமானார் முதலானோரையும ஸாத₄ந ஸமாபபண நிஷட₂ராக மது₄ராந்தகம ஸ்வாமி வருணிபபது விநதையே எனறும, அது ஆக்₃ரஹக₃ருஹீதம் (பிடிவாததகதினால பற்றிககொளளபபடடது) என்றும எழுதியிருபபது இவருககு ஸாத₄கமா ப₃ாத₄கமா எனபதை யும நிஷ்கர்ஷிக்க ஒரு வாத₃ஸத₃ஸ் தேவையிலலை !

இதற்குமேல் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணமீமாம்ஸா பா₄ஷ்யத்தின் மீதும், அயோத்தி ஜீயர் ஸ்வாமியின் மீதும் நிஷ்கர்ஷ நிகஷகாரரின் மீதும் சில குறைகளை ஸ்வாமி வருணித்துள்ளார். (விநதையே, ஆக்₃ரஹக்₃ருஹீதம் முதலான அழுத்தத்தைக்காட்டும் சொற்கள் இப்பகுதியில் இல்லை என்பதைக் காணவேணும்.) இவற்றுக்கு நிஷ்கர்ஷநிகஷ கர்த்தா பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டவர் என்பதை அடியேனும் இசைகிறேன்.

அடியேன் முக்தியில் ப₂லபே₄த₃ம் உண்டு என்று வேண்டுகோளில் எழுதியதை விளக்கவேண்டும் என்று இக் கடிதத்தின் கடைசியில் அடியேனை ஸ்வாமி நியமித்துள்ளார். இவ்விஷயத்தை லேக₂நவிவாத₃நிக₃மனத்தின் ஸஶேஷமான பகுதியில் அச்சிட்டிருக்கும் D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியின் முதல் ஸ்ரீமுகத்தின் பதிலில் அடியேன் விளக்கியிருக்கிறேனாகையால் அதை இவருக்கும் 18—8—71 அன்றே அனுப்பினேன். அதைக் கண்டதும் 19—8—71 அன்று இவர் எழுதிய பதிலும் அதற்குப்பின், 20—8—71ல் மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமி தம் போர்முரசுக் கடிதத்தில் இவருடைய கடிதத்தை ஆதா₄ரமாகக்கொண்டு அடியேனைப் பொய்யன் என்றும், வஞ்சகன் என்றும் தூற்றியிருப்பதை விளக்கி எழுதிய அடியேன் கடிதத்திற்கு 21—8—71ல் இவர் எழுதிய பதில் கடிதமும் அடுத்தடுத்துக் கொடுக்கப்படுகின்றன.

இரண்டாவது கடிதம்

ஸ்ரீமதித்யாதி ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் தண்டம் ஸமர்ப்பித்த விண்ணப்பம். விவாத ப்ரசுரம் கிடைத்தது. விவாதத்தை வளர்க்காமல் இவ்வளவோடு நிறுத்திவிடுவது நல்லது. இந்தச் செய்தி ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகிறது

ஸ்ரீமுகத்தில் ப₂ல பே₄த₃ம் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறது. ஸ்வாமி மஹான்களிடம் கேட்டிருப்பதால் அடியேன் தெளிவு பெறமுடியுமென்று நம்புகிறேன். ஒரு விஷயத்தை நடு நிலையில் இருந்து ஆராய்வது நல்லது, அடியேன் நிலையதுவே.

ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்யான ஸ்ரீஸூக்தியை அடியேனே காண்பித்திருக்கிறேன். ஆசார்யஹ்ருத₃யம் இடமின்மையால்

காண்பிக்கப்படவில்லை. ப₄ல பே₄த₃த்துக்கு வேறு ப்ரமாணங்களையும் காண்பித்துத தெளிவிக்கவேணும்.

இனி, பிள்ளைலோகாசார்யரே உபாயாந்தர நிஷ்ட்ட₂னுக்கும் கைங்கர்யம் உண்டு என்பதைத் தெளிவாகத் தத்தவ சேகரததில் ' இப்படி அவ்யவஹிதமாயும் வ்யவஹிதமாயும் பரமாதமப்ரபத₃நமும் (கைங்கர்ய) ப்ரதிப₃ந்த₄க நிவாத்தகம்'' என்று அருளியுள்ளதைக் கவனிக்கவேண்டும்

மணவாளமாமுனிகளும் தத்த்வத்ரய வியாக்யாநத்தில் (44) முக்தலக்ஷணம் கூறும்போது ''ப₄க்திமூலமாக வரும் பகவத் ப்ரஸாத₃த்தாலேயாதல், . . . ப்ரபத₃நமூலமான ப₄கவத் ப்ரஸாத₃த தாலேயாதல் ஸாமஸாரிக ஸகல து₃க்கங்களும் கழிந்து ஆவிர்பூ₄த ஸ்வரூபராய் ப₄க₃வத₄நுப₄வ கைங்கர்யயைக பே₄க₃ரானவாகள்'' என்று அருளியிருப்பதால் உபாயாந்தரநிஷ்ட்ட₂னுக்கும் கைங்காயமுண்டு என்பது தெளிவு.

இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸ்ரீவசநபூ₄ஷண ஆசார்யஹ்ருத₃ய வியாக்₂யாந ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அநுகு₃ணமாக நயநம் செயது விளக்கியருளவேணும். இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அநுகு₃ணமாக அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை நயநம் செய்யக்கூடாதா?

பூர்வாசார்யர்கள், கைங்கர்யம் ஸாத₄நாந்தரநிஷ்ட்ட₂னுக்குமுண்டு எனறு ஒப்பமிட்டிருக்கின்றனர், உதாஹரணமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை 'அதுக்கு (கைங்கர்யத்துக்கு) உபாயம் ப₄க்திப்ரபததிகளென்று இரண்டாய்'' என்று ஸ்தோத்ரரதந வியாக்யாநத்தின் அவதாரிகையில் அருளியிருப்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. விரிப்பிற் பெருகும். இவ்வளவோடே நிற்கிறேன்.

ஸ்வாமிக்கு ஶ்ரமம் கொடுப்பதற்கு க்ஷமித்தருளவேணும்

தாஸன்
ராமகிருஷ்ணன.

மூனருவது கடிதம

ஸ்ரீமதி₃த்யாதி₃ ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் தண்டம் ஸமர்ப்பித்த விண்ணப்பம். ஸ்ரீமுகம் (20—8—71) கிடைத்தது. அடியேன் நெஞ்சிற்பட்டதைத் தேவரீருக்கு ஏற்கனவே எழுதிவிட்டேன். அன்றே மதுராந்தகம் ஸ்வாமிக்கும் '' ஆழ்வார்கள் பறறித தேவரீர் எழுதியது ஆக்₃ரஹக்₃ருஹீதம் '' என்று எழுதியதுக்கு க்ஷமிததருளவேணும் என்று க்ஷமாபணபத்ரமொன்று எழுதினேன. எந்த ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவருடைய நெஞ்சும் புண்படலாகாது

என்பது கருதி அது அவருக்கு எழுதப்பட்டது. பத்ரிகையில் ப்ரசுரித்திருக்கக் கண்டால் வருந்தலாகாது என்று எழுதியிருக்கிறேன் *இதில் தேவரீரைத தூற்றுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? அதற்கு அடியேனுடைய கடிதம் ஆதாரமாககப்படுவது வருந்தத் தக்கதே. தேவரீருடைய நோமைபறறிச சிறிதளவு மடியேனுக்கு ஸந்தேஹமில்லை.*

மதுராந்தகம் ஸ்வாமி "ஆக்ரஹக்ருஹீதம் என்று ஸஹஸா எழுதலாமா?" என்று 'ஜிஜ்ஞாஸாதகம்" என்னும் தலைப்பில் நீண்டதொரு ஸ்ரீமுகம் பதில் ஸாதித்திருக்கிறார். 'க்ஷமித்தருளவேணும்' என்று பதில் மீண்டும் நேற்று எழுதினேன்

ஸ்வாமியினுடைய ஸ்ரீ முகத்தைப் பார்த்ததுமுடனே பதில் எழுதிவிட்டேன் பலபேதம்பற்றி அதில் அடியேனுக்குப் பட்டதை எழுதியனுப்பினேன். ஸ்ரீ வசநபூஷண ஆசார்ய ஹ்ருதயங்களில் ப்ரதிபத்தி பேதம் கூறப்பட்டபடியே என்று கொள்ளவேண்டும், மற்றவிடங்களில் உபாஸகனுக்கும் கைங்கர்யம் பலமாகக் கூறப்பட்டிருப்பதற்கு முரண்பாடு தோன்ற வழியே யில்லை என்பது அடியேன் கிரஹித்த விஷயம். இவ்விஷயத்தில் தெளிவுகேட்டுத் தேவரீருக்கு எழுதியிருக்கிறேன். தெளிவு பிறப்பித்தருளவேணும்

விவாத விஷயங்களில் அடியேன் தலையிடுவதே இல்லை நியமநத்துக்காகத் தெரிந்ததை மனஸ்ஸாக்ஷிப்படி எழுதினேன். அடியேனுக்குத் தெரியாமல் ஏதேனுமபசாரம் நேர்ந்திருந்தால் க்ஷமித்தருளவேணும.

தாஸன்.

ராமகிருஷ்ணன.

இக்கடிதங்களில் பிள்ளைலோகாசார்யர், மாமுனிகள், பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யாகள பக்தி நிஷ்டனுக்குக கைங்கர்யம உண்டு என்று உணர்த்தி யிருப்பதைக காட்டி, இவற்றுககு அநுகுணமாக ஸ்ரீவசநபூஷண ஆசார்யஹ்ருதய வ்யாக்யானங்களில பக்திநிஷ்டருடைய ப்ரதிபத்தி மாத்ரம் கூறப்பட்டுள்ளது (முக்தியில பலபேதம கூறப்படவில்லை) என்று நிர வஹிக்கவேண்டும என்று ஸ்வாமி திருவுள்ளம பற்றுகிறார். ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானத்தில, 'ஸோऽஶ்நுதே' இத்யாதி

ஶ்ருதியையும், 'நிரஸ்தாதிஶய இத்யாதி$_3$ ருஷி வாக்யத்தை
யும் காட்டி, அவற்றால் சொல்லப்படும் ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்தியே
(பகவதநுபவமே) இவர்களுக்கு உபேயம் என்று ஸாதித்
திருப்பதிலிருந்து, பரமபத$_3$த்தில் கிடைக்கும் உபேயத்
தைப் பற்றியே தாம் குறிப்பிடுவதைத் தெளிவாகக் காட்டி
யிருக்கிறார் மாமுனிகள். ஆகையால், இதையும் மற்ற
வாக்யங்களையும் பின்வருமாறு பொருந்தவிடுவதே நியாயம்.
அதாவது:— ப$_4$க்திநிஷ்ட$_2$ர்க்குப் பரமபத$_3$த்தில் அநுப$_4$வத்
தில் ஊற்றம், கைங்கர்யமும் சிறிது உண்டு. ப்ரபந்நர்க்
குக் கைங்கர்யத்தில் ஊற்றம், அநுப$_4$வம் அதற்கு வாத$_4$க்
மாயிருப்பதனாலும் உறுப்பாயிருக்கும் என்று பொருந்த
விடுவதே ஸகல ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் ஒட்டியதாயிருக்கும்.
இதிஹாஸ புராணங்களில் ஸாத$_4$நாந்தரபரர்களான ருஷி
களுடைய சரித்திரத்தைப் பார்த்தால், அவர்கள் பெரும்
பாலும் ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வபரர்களாகவேயிருப்பதையும், ப$_4$க$_3$
வத் கைங்கர்யம் மிக அபூர்வமாகவே அவர்களிடம் காணப்
படுவதையும் காண்கிறோம். ஆழ்வார்களிடம் "ஒழிவில்
காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமைசெய்ய
வேண்டும்" என்று கைங்கர்யத்தில் அதிமாத்ரப்ராவண்ய
மிருப்பதையும், அநுப$_4$வம் அதற்கு உறுப்பாகவே அமை
வதையும் காண்கிறோம். இப்படி யாவத$_3$ாயுஷம் இவ்விரு
வகையினார்க்கும் ப்ரதிபத்திபே$_4$த$_3$மிருக்கையால், அதற்
கனுகு$_3$ணமாக முக்தியில் ப$_2$லபே$_4$த$_3$த்தையும் (கைவல்ய
நிஷ்ட$_2$னுக்குப்போலே) எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்று
கிறான், "வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்" என்று நித்ய
ஸூரிகளில் கு$_3$ணநிஷ்ட$_2$ரும், கைங்கர்ய நிஷ்ட$_2$ருமிருப்பது
போலே, முக்தர்களிலும் இப்படி இருவகை இருக்கக்
குறையில்லை என்று மாமுனிகள் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்
கிறார் என்பது ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷண வ்யாக$_2$யானத்தில்
'ஸோஶ்நுதே' இத்யாதி$_3$ ப்ரமாணங்களில் சொல்லப்பட்ட
ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தை உபேயமாகக் காட்டியிருப்பதிலிருந்து
தெளிவாக விளங்குகிறது. ப$_4$க்திநிஷ்ட$_2$ர்க்கு ப$_4$க$_3$வத$_3$நு
ப$_4$வ வர்த$_4$கமான 'ஹா வு ஹா வு ஹா வு' என்னும்
ஸாமகா$_3$நம் முதலான சில வாசிக கைங்கர்யங்களை ஒப்புக்

கொண்டே தீரவேண்டுமாகையால. ப4க3வத3நுப4வமாத்ரம் பலம என்றது ஊற்றத்தைப்பற்ற என்று கொண்டுவிட லாமாகையால ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கிடையே எவ்வித விரோதமு மில்லை என்று நிர்வஹித்துவிடலாம. நிற்க.

ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமியின மூன்றாவது கடிதத்தி லிருந்து 'ஜிஜ்ஞாஸாத3ஶகம்' என்னும தலைப்பில நீண்ட தொரு கடிதம எழுதி மது4ராந்தகம ஸ்வாமி அவரோடு வாதம்செய்ய முற்பட்டுவிட்டார் என விளங்குகிறது. இத்தகைய இவர் நமக்கெழுதிய கடிதத்தின முதல பாரா வில, "வாதிகள என்றமுறையில மத்யஸ்தா அபிப்ராயத் தின பேரில வாதப்ரதிவாதம கூடாது. இது லோகசாஸ்த்ர நியதி. ஜட்ஜியுடன் வாதி வாதிக்கமாட்டான. ஸ்ரீ D T ஸ்வாமியுடன நம் வாதப்ரதிவாதத்தைத் திருப்பியுள்ளது' என்று அடியேனுக்கு உபதே3ஶம செய்கிறார். இவர் ஜட்ஜாக நியமித்த ஆழ்வார் திருநகரி ஸ்வாமியுடன் இவர் வாத3ப்ரதிவாத3ம செய்யலாமாம! நம்மால் ஜட்ஜாக நியமிக்கப்படாத D. T. ஸ்வாமியுடன் நாம் ப்ரதிவாத3ம செய்யக்கூடாதாம. இவருடைய நியாயம் எப்படியிருக் கிறது பாருங்கள்! விவாதம தொடங்குமுன நம்மை ஜட்ஜாக நியமித்து. நாம இவருக்கு விரோத4மாகக் கருத்தைத் தெரிவித்தவுடன நம்மைத்தூற்றிக்கடிதம எழுதினார் இவர் என்பதும நினைவிற்கொள்ளத்தக்கது. இவர் இயல்வு இதுவே என விளங்குகிறது!

உண்மையில. ஸ்ரீ D. T. ஸ்வாமியைத் தென்னாசார்யர் களின ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்த2நிர்ணயம் செய்வதற்கு நாம ஜட்ஜாக இசையவில்லை; அப்படி இசைய நமக்கு அதி4காரமுமில்லை. ஓர் குறிப்பிட்ட ஆசார்யரின ஸ்ரீஸூக் திக்கு அர்த்த2நிர்ணயம் செய்பவர்களுக்கு அந்த ஆசார்ய ரிடம விஶேஷமான ப4க்திவேண்டும், அவருடைய க்ரந்தங் களை அவர் கு3ருமுக2மாகக் கேட்டிருக்க வேண்டும்; ஸ்ரீ D. T. ஸ்வாமி தென்னாசார்யக்3ரந்தங்களை கு3ருமுக2மாகக் கேட்டவரல்லா; தே3ஶிகஸம்ப்ரதா3யஸ்த2ரான அவருக்கு

அவற்றை கு$_3$ருமுக$_2$மாகக் கேட்கவேண்டிய அவசியமும் கிடையாது. தென்னாசார்யர்களிடம் அவருக்கு ப$_4$க்தி கிடையாது என்பது அனைவரும் அறிந்தது. சென்ற வ்ருஷங்கூட ரங்க$_3$நாத$_2$பாது$_3$காப்த்திரிகையில் மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியைக் கண்டித்து வ்யாஸமெழுதியுள்ளார் அவர். இத்தனைக்கும்வரை மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்த$_2$நிர்ணயம் செய்ய நாம் ஜட்ஜாக நியமித்தோம் என்று இவர் எதுகொண்டு நிர்ணயித்தாரோ தெரியவில்லை. ஸ்ரீதே$_3$சிகஸூக்திகளுக்கு அர்த்த$_2$நிர்ணயம் செய்ய ஸ்ரீகாஞ்சீ மஹாவித்$_3$வான் ஸ்வாமியை இவர் ஜட்ஜாக நியமிப்பாரா?

பின் எதற்காக ஸ்ரீ D T. ஸ்வாமியை மத்$_4$யஸ்த$_2$ராக அடியேன் நியமித்ததற்கு இசைந்து அவருக்குக் கடிதம் எழுதினீர்?' என்று மது$_4$ராந்தகம் ஸ்வாமி கேட்பா கூறுகிறோம் குறிக்கொண்டு கேண்மின். இந்த விவாத$_3$த்தில் ஸ்ரீதே$_3$சிக ஸூக்திகளுக்கும், தென்னாசார்ய ஸூக்திகளுக்கும் அர்த்த$_2$நிர்ணயம் செய்யவேண்டியுள்ளது. அந்தந்த ஆசார்யரின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்த$_2$நிர்ணயம் செய்ய அந்தந்த ஸம்ப்ரதா$_3$யஸ்த$_2$ரான வ்யபதி$_3$ஷ்ட வித்$_3$வான்களுக்கே அதி$_4$காரமுண்டு. அந்த முறையில் தே$_3$சிக ஸூக்திகளுக்கு அர்த்த$_2$நிர்ணயம் செய்ய உதவுவர் என்னும் எண்ணத்தாலே ஸ்ரீ D. T ஸ்வாமியை மத்$_4$யஸ்த$_2$ராக இசைந்தேனேயொழிய தென்னாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அவரை அர்த்த$_2$நிர்ணயம் செய்ய ஜட்ஜாகக் கருத்ப்ரஸக்தியேயில்லை. இப்படி இரு ஸம்ப்ரதா$_3$ய ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் அர்த்த$_2$நிர்ணயம் செய்யவேண்டியிருக்கையாலேயே, அடியேன் இவர் நியமித்த மத்$_4$யஸ்த$_2$ர்களோடு உப$_4$யஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த மற்றும் பல வித்$_3$வான்களையும் மத்$_4$யஸ்த$_2$ர்களாக நியமித்துக் கடிதம் எழுதினேன், அவர்களில் தே$_3$சிகஸம்ப்ரதா$_3$யஸ்த$_3$ர்களான ஸ்ரீ உ. வே. வில்லிவலம் நாராயணாசார்ய ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ. வே. திருக்கள்ளம் நரஸிம்ஹராக$_4$வாசார்ய ஸ்வாமியும் தாம் கு$_3$ருமுக$_2$மாகக் கேளாத தென்னாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி

களுக்கு அர்த்த2நிர்ணயம் செய்ய இழிவதில் தமக்கு அதி4காரமில்லை என உணர்ந்து. விவாத3ஸ்த3ல நடத்துவதால் எப்பயனும் ஏற்படாது முதலானவற்றைத் தெரிவிப்பதோடு நிறுத்திக்கொண்டார்கள். தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3யத்தைச்சேர்ந்த குருகுலசிஷ்டவ்யபதி3ஷ்ட வித்3வான்களில் மூவர் தென்னாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை நன்கு ஆராய்ந்து நிஷ்கர்ஷநிக்ஷகர்த்தாவுக்குப் பரிபூர்ண ஸாத4கமாக அபி4ப்ராயம் தெரிவித்துள்ளனர். தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3யத்தைச் சேர்ந்த குருகுலசிஷ்ட வ்யபதி3ஷ்ட வித்3வானான ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமி சில அம்சங்களில் நிஷ்கர்ஷநிக்ஷகர்த்தாவுக்கு ஸாத4கமாகவும், சில அம்சங்களில் ஸந்தே3ஹத்தைத் தெரிவித்தும் அபி4ப்ராயம் தெரிவித்துள்ளார். அப்படியிருக்கும்போது அடியேன் குறிப்பிட்ட மூவருடைய அபி4ப்ராயத்தை ஏற்கமாட்டேன் என்று மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி எழுதுவதும், தாம் குறிப்பிட்டவர் தமக்கு பா3த4கமாகக் குறிப்பிட்ட அம்சத்துக்கு அவரோடு எதிரம்புகோப்பதும் அவர் ஸந்தே3ஹப்படும் அம்சங்களைத் தமக்கு ஸாத4கம்போலே திரித்து எழுதுவதும் இவர் எந்த ந்யாயத்திற்கும் கட்டுப்படாதவர் என்று விளக்குகிறது. இவரால் ஜட்ஜாக நியமிக்கப்பட்ட ஆழ்வார்திருநகரி திருமலைநல்லான் ஸ்வாமி கீழே அச்சிட்டிருக்கும் தம் இரண்டாவது ஸ்ரீமுகத்தில். 'விவாத3த்தை வளர்க்காமல் இவ்வளவோடு நிறுத்திவிடுவது நல்லது. இந்தச் செய்தி ஸந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணுகிறது' என்று எழுதியிருப்பதற்கு இவர் கட்டுப்படுகிறாரா? அல்லது அதையும் உதறிவிடப்போகிறாரா? இவர் கடிதத்தின் ஆறாவது பாராவில் "அடியேனுக்கு ஸாத4கமாக அபிப்ராயம் தெரிவிக்குமவர் D. T. ஒருவரே என்பது பரலோகத்துக்கு தேவர் அஞ்சாது எழுதியபடி திருநகரி ஸ்வாமியும் அடியேனுக்கு ஸாதகமாக ஸ்பஷ்டமாய் தெரிவித்துள்ளாரே. அவர் மாத்ருகை அனுப்பியுள்ளார் வஞ்சனை பொய் அசூயை இவை எல்லாம் சேர்ந்து தேவரீரை இவ்வாறு பேசுவிக்கின்றது என்று திருநகரி ஸ்வாமியின் கடிதத்தைத் ஆதா4ரமாகக்கொண்டு அடியேன் பேரில் நிந்தாவிஷத்தைக்

க்கருகிறார். அடியேனைத் தூற்றுவதற்குத் தம் கடிதத்தில் ஒன்றுமேயில்லையென்றும், அடியேனுடைய நேர்மையில் சிறிதும் தமக்கு ஸந்தேஹமில்லை என்றும் ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமியே தம் ஸ்ரீமுகத்தில் எழுதியிருப்பதைக் கண்ட பின்பாவது இந்த நிந்தைகளை வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ளு கிறாரா? இவற்றையெல்லாம் உலகறிய அறிவிப்பதற்கு இவர் கடமைப்பட்டவர் என்பதை உணர்த்திநிற்கிறோம்.

ஒரே நாளில் அச்சிடப்பெற்ற ஸம்க்ஷேபமான ஒரு பிரசுரத்தில், அப்பிரசுரம் முழுவதும் வெளிவரும் வரையில் பொறுக்காமல் 'நீர் உமக்கு ப$_3$ாத$_4$கமானவற்றை அச்சிடா மல் விட்டுவிட்டீர்' என்று நம்மீது குற்றஞ்சாட்டுமிவர், "ராமகிருஷ்ணையங்கார் ஸ்வாமி 14—8—71 ஸ்ரீமுகத்தின் சரியான மொழிபெயர்ப்பு என்று மகுடமிட்டு நமக்கு அனுப்பியுள்ள கடிதத்தின் நகலை " . ....." என்று குறி யிட்டுத் தொடங்கி அக்கடிதத்தில் தமக்கு ஸாத$_4$கமாயுள்ள ஒரு பகுதியையே கொடுக்கிறார். தமக்கு ப$_3$ாத$_4$கமான பகுதியை " .. . . " என்று குறியிட்டு மறைத்திருக்கிறார் என்பது தெளிவு. ஆக, நம்மேல் ஏற்பட்ட தோ$_3$ஷங்கள் இவரையேசார்ந்து நிற்கிறது என்று விளங்குகிறது.

தம் கடிதத்தின் 3-வது பாராவில் 'மத$_4$யஸ்தா குறிப் பிட்டவரிடத்தில் நாம் சென்று வாதம் நடத்தவேணும். அவர்களை இங்கு வரவழைப்பதில் சில அசௌகாயங் களேற்படும். ஸ்ரீஉத்தமூர் ஸ்வாமி, D. T. ஸ்வாமி, ஸ்ரீஅழகிய சிங்கர், ஆண்டவன், திருநகரி ஸ்வாமி முதலானவரை மத்$_4$யஸ்த$_2$ம் வஹிக்கும்படி அடியேன் செய்யமுடியும்" என்று எழுதுகிறார். இவரால் மத$_4$யஸ்த$_2$ராகக் குறிப்பிடப் பட்டவர்களில் திருநாங்கூர் பர. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி ப்$_3$ருந்த$_3$ாவனத்தில் வாழ்கிறார். அங்கு சென்று வாதம் நடத்த முடியுமா? எல்லா மத$_4$யஸ்த$_2$ர்களையும் ஓரிடத்தில் கூட்டி வாதம் நடத்துவது முறையேயொழிய, ஊரூராகத்திரிந்து ஒவ்வொரு மத்யஸ்தரிடமும் வாக்கு மூலம் வாங்குவது முறையல்ல, ஸாத$_4$யமுமல்ல. நிற்க. வாதி$_3$யான இவரும், மற்றும் பல வித$_3$்வான்களும், அடி

யேனுமிருக்கும் ஸ்ரீரங்கத்திலோ. பிரதிவாதி3யான வரதா3சார்ய ஸ்வாமியும் மற்றும் பல வித்3வான்களுமிருக்கும் சென்னையிலோ ஓர் பொது இடத்தில் வாத3ஸத3ஸ நடக்க வேண்டும். இவர் எத்தனை வ்யபதி3ஷ்ட வித்3வான்களை மத்4யஸ்த2ராயிருக்கப் பிரார்த்தித்து இசைய வைக்கிறாரோ மேலும் அத்தனை வ்யபதி3ஷ்ட வித்3வான்களை நாமும் மத்4யஸ்த2ராயிருக்கப் பிரார்த்தித்து இசைய வைப்போம். நாம் குறிப்பிட்டவர்களும் இவர் குறிப்பிட்டவர்களுமான மத்4யஸ்த2ர்கள் அனைவரும் வாத3ஸத3ஸ நடக்குமிடத்திற்கு தினந்தோறும் வந்து மாத்4யஸ்த்2யம் வகிக்கவேண்டும். எவராவது சில பல நாட்கள் வரவில்லையெனில் அதற்காக வாத3ஸத3ஸ தடைபடக்கூடாது. இருப்பவர்களைக்கொண்டு ஸத3ஸ நடக்கவேண்டும். நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி— 'தென்னாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்த2நிர்ணயம் செய்ய அந்த கிரந்தங்களை கு3ருமுக2மாகக்கேட்ட அந்த ஸம்பரதா3ய நிஷ்ட2ர்களுக்கே அதி4காரமுண்டு; தே3ஶிக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்த2நிர்ணயம் செய்ய அவருடைய கிரந்தங்களை கு3ருமுக2மாகக் கேட்ட தே3ஶிகஸம்பரதா3ய நிஷ்ட2ர்களுக்கே அதி4காரமுண்டு. மற்ற விஷயங்களில் அனைவர்க்கும் அதி4காரமுண்டு" என்னும் நியமம் முக்கியமானது. இந்த நியமம் இல்லாவிடில் வாத3ஸத3ஸ யுத்3த4 களமாகமுடியும். அடியேனும், வரதா3சார்ய ஸ்வாமியும் அத்தகைய வாத3ஸத3ஸ்ஸுக்கு வரமாட்டோம். இவர் தம் இஷ்டப்படி ஸத3ஸ்ஸை நடத்தி எதைவேண்டுமானாலும் முடிவுகட்டிக்கொள்ளட்டும். இந்த நியமங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு இவர் வாத3ஸத3ஸ நடத்துவதானால் அதில் கலந்துகொள்ளத் தடையில்லை. நிற்க.

வாத3ஸத3ஸ நடக்காவிடில் நிகஷ ஶததூ3ஷணீ எழுதப் போவதாக பயமுறுத்துகிறார். ஶததூ3ஷணீயோ ஸஹஸ்ர தூ3ஷணீயோ எதுவேண்டுமானாலும் எழுதிக்கொள்ளட்டும். ஸாரதம் நிஷ்கர்ஷமும், இவருடைய பிரகிருதமான சடிதமும் அமைந்திருக்கும் முறையிலேயே அதுவும் அமைந்திருக்கும் என்பதை நடுநிலையாளர்கள் புரிந்து கொள்வார்

கள். அதற்கும் இடம்கொடுத்து ஸுதர்சனத்தை மேலும் கறைப்படுத்த அடியேன் ஸித்தமாயில்லை. விவாதத்தை வெறுக்கும் வரதாசார்ய ஸ்வாமியிடம் தம் கைவரிசையைக் காட்டுவதைவிட அதை வரவேற்கும் ஸ்ரீகாஞ்சீ மஹாவித்வானிடம் காட்டினால் நன்றாயிருக்கும்.

பதின்மூன்றாவது பாராவில், "ஸத்யத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு மத்யஸ்தர்கள் அபிப்ராயம் அனுப்பியதை இம் மாஸத்து ஸுதர்சனத்தில் ப்ரசுரிக்கவும். விஷயங்களை மறைப்பது சேர்ப்பதாகிய கபடமாக்கம் வேண்டா. இருவரும் சேர்ந்து ஸம்மதியாத மத்யஸ்தர் அபிப்ராயமும் நமக்கு வேண்டா தேவரீர் ப்ரசுரியாது என்று அடியேன் திருநகரிஸ்வாமிக்கு எழுதியுள்ளேன். ப்ரசுரிப்பர் என்று அவர் எழுதியுள்ளார். பார்ப்போம்" என்றும், இரண்டாவது பாராவில், "சாஸ்த்ரீய விவாதங்களில் சூதும் வாதும் கூடாது. ஒவ்வொன்றையும் ஸுதர்சனத்தில் ஏககாலத்தில் ப்ரசுரம் செய்யவேணும். இல்லையேல் அடியேனுக்கு அனுப்பினால் ப்ரசுரிக்கிறேன். நிகஷச்சதுராஷ்ணியில் காணலாம்' என்றும் எழுதுகிறார் இவர் குறிப்பிட்ட சிலரை மாத்திரம் அடியேன் மத்யஸ்தராக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதை முன்னமே காட்டினேன். இவரும் நாமும் குறிப்பிட்டு பதில் எழுதிய ஒன்பது மத்யஸ்தர்களில் ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸ்வாமி, D T. ஸ்வாமி, ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்வாமி ஆகிய மூவரின் அபிப்ராயங்களை ஒரு வரிவிடாமல் ப்ரசுரித்து விட்டேன். இவர் குறிப்பிட்டவர்களில் திருநாங்கூர் ஸ்வாமி ஸுதர்சனம் காபிகளில் ஒன்று தமக்குத் தவறி விட்டதென்றும், அதுவும் கிடைத்தபின் அபிப்ராயம் எழுதுவதாகவும் எழுதியுள்ளார். அடியேன் குறிப்பிட்டவர்களின் அபிப்ராயத்தை இவர் ஏற்க மறுக்கிறார். அவர்களில் சிலரை நடக்கப்போகும் வாதஸதஸ்ஸில் அடியேன் மத்யஸ்தராகக் குறிப்பிடக்கூடும். ஆகையால் அவர்களுடைய அபிப்ராயங்களை முன்கூட்டி வெளியிட அடியேனும் விரும்பவில்லை. ஆகையால் அவற்றை இப்போது வெளியிடவில்லை. பின்னால் அவச்யமானால் மற்றும் பல அபிப்ரா

யங்களோடு சேர்த்து வெளியிடுவேன். வாதஸ்தஸ நடத்துவது சிறிதும் பயனற்றதாகவேயிருக்கும் என்பதை — தற்சமயம் காசியில் வசிப்பவரும், அஹோபில மடாஸ்தான வித்வானுமான வேதாந்தவாவதூக ஸ்ரீ உ வே. வில்லிவலம் நாராயணாசார்யஸ்வாமி தம் கடிதத்தில் மிக அழகாக விளக்கியுள்ளார், அப்பகுதியை மாத்திரம் கீழே அச்சிட்டுவிட்டு லேகநவிவாதத்தை ஸ்தாபனத்தில் இத்துடன் நிறைவுபடுத்திக்கொள்கிறேன். தாம் மத்யஸ்தராகக் குறிப்பிட்ட வித்வான்களிடமிருந்து அடியேனுக்கு வந்திருக்கும் கடிதங்களில் எதைவேண்டுமானாலும் நேரிலோ, ஆளனுப்பியோ அடியேனிடமிருந்து மத்யஸ்தராகக ஸ்வாமி நகல் எடுத்துச்செல்லலாம். விவாதஸ்தஸ நடந்தால் அதன் விபரங்கள் ஸ்தாபனத்தில் வெளியிடப்படும்.

(வில்லிவலம்) நாராயணாசார்ய ஸ்வாமியின் நல்லுரை

வாதஸபை-உதவாத ஸபையாகவே முடியும் "அஸாரம்" என்று உபக்ரமிக்கும் வாதம்-அஸாரம் என்றே உபஸம்ஹாரத்திலும் தேறும்

வாதம் எக்காலத்திலுமே செய்ய அநுமதிக்கப்படாத ஒன்று ஏதோ வீதராகர் கூடினால் கொஞ்சம் நடைபெற இயையுண்டு. அல்லது—ஸம்பந்தமற்ற ஒருவர்—ஒரு விஷயத்தில் உண்மையறிய ஆவலும் அதிகாரமும் உடையவராக இருந்தால்—அவர், நடுவர் ஒருவரையோ, மூவரையோ முன்னிறுத்தி—ஸம்புந்தப்பட்டவரை வாதிக்கச் செய்யலாகும். அதிலும் ஒரு ப்ரமம் உண்டு. நடுவில் நிற்பவர் நாலும் தெரிந்தவராக இருக்கவேணும் வித்யாரண்யாக்ஷோப்யமுனிவிஷய வேங்கடநாதஸூரியைப்போல இவ (வித்யாரண்யர், அக்ஷோப்யமுனிகளுக்கிடையே மத்யஸ்தம் செய்த ஸ்ரீதேசிகர் போலே) இல்லாவிடில் சொல்பவர் கண்டம் கோஷிக்கவே செய்யும். அதிலும் பலமில்லை யாரும் எதையும் பற்றினது விடுவாரில்லை.

ஆகையால் இங்கு கோபநீயமான தத்வார்த்தங்களை அம்பலத்தில் அவலபொதிபோலாக்கவேண்டாம் தத்வநிர்ணயம் இதனால் ஏற்படாது ஜயாபஜய உணர்ச்சி ஏற்பட்டே தீரும் அந்தோ! ஸ்ரீவைஷ்ணவரில் ஒருவர் வருந்த மற்றொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரே காரணமாக அமையவோ? ஐயோ! இதனினும் கொடியதுண்டோ? பிறர் அநாதரவு காண்கிலே ஸ்ரீவைஷ்ணவன் பொறுமை. இது என்ன எண்ணம்? நம்மைத் தோற்றித்தான் தத்வங்கள் தோன்றினவோ?

எனறே ஸமப்ரதாய விஶேஷஙகள் ஏறபட்டு, தமது வழிவழியே ஒழுகிவர-ஒருவரின ஸமபரதாயததை மறறவா ஏன தூறறவேணடும? அவறறுள தாரதமயம இருககட்டும நமமை அணடிககேட்டவருககு அதைச சொலலுவோம சொலலுமபோதும உணமையைமட்டும எடுததோதுவோம. அஸமபரதாயஸதா முனபே அதன அஸார ததையை அறிவிபபது எககாலததிறகும ஏறறதனறு குறிபபாக இக காலததிறகு, ஸமபரதாயச சுடாகள மெலிநது காணபபடும இந நாளில-எநத ஸமபரதாயததினமேலும எநத வாதவாதமும வீச லாகாது. "பகதயா தததத பஜமாநாந பரதி நாஸதிகயமிவாஸ மாபிருபதிஷடம ஸயாத ததகணடநே! மஹத தத தேஷாம அஸ மாகம ச பாதகம பவதி' (பகதியுடன் ஒவவொரு கொளகையை ஏறறு ஒழுகுகிறவாகளிடம சென்று கணடிககப் புகுந்தால நாம் அவா களுககு நாஸதிகயததை உபதேஶிபபதோடொககும். அது அவா களுககும நமககும பெரும பாவமாய்த தலைககட்டும) என்ற யாருடைய வரிகளோ நினைவிறகு வருகினறன இஙகே. ஆகையால் வேணடாம வாதம். பேதம பொறுபபோம கேதம (வருததம) தொலையடடும.

இதீததம நாராயணசாரியர் (விலலிவலம)
11—8—71 வாராணஸி.

'ஸுதர்ஶனம்' ஆசிரியரின் நிறைவுரை

வில்லிவலம் ஸ்வாமியின் கடிததத்தில் உள்ள கருத்துக்களே நம் நெஞ்சில் எப்போதும் நிறைந்திருப்பவையாகையால்தான், நாம் வாதஸதஸ் வேண்டாம் என்றெழுதி சமாதான முயற்சியை மேற்கொண்டோம் மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் பிடிவாதத்தினால் வாதஸதஸ் நடந்தால், வில்லிவலம் ஸ்வாமி காட்டிய சிரமங்களைத் தவிர்ப்பதறகாகவே அந்தந்த ஆசார்யாகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்தத நிர்ணயம் செய்ய அந்தந்த ஸம்ப்ரதாயஸ்தரான மத்ய ஸ்தர்களுக்கே அதிகாரமுண்டு என்னும் முக்கியமான நியமத்தை வெளியிட்டுள்ளோம் மதுராந்தகம் ஸ்வாமி நியாயமான இந்த நியமததிற்குக் கட்டுப்பட்டு வாதஸதஸ் நடத்தவாவது இசைகிறரா என்பதைப் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.

லேகநவிவாதநிகமநம் நிறைவுபெறறது.

—●—

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

சோதி-24] [ஒளி-11

வரவரமுநி ஸித்தாந்தம்

வரவரமுநி எனப்படும் மணவாள மாமுனிகள் அவதரித்து 601 வருடங்கள் நிறைவடையும் இம்மாதத்தில்,- ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களிலும், மற்ற ஸகல பூர்வாசார்ய க்3ரந்த2ங்களிலும் தேடிக்கண்டுபிடிக்கவேண்டும்படி அதி ரஹஸ்யமாக மறைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதாய், விஶத3 வாக்ஶிகா2மணியான இவருடைய க்ரந்தங்களிலேயே தெளிவாகக் காணலாயிருக்கையாலே வரவரமுநி ஸித்3தா4ந்தம் என்றே வழங்கத்தக்கதாயிருக்கிற பரமவைதி3க ஸித்3தா4ந்தத்தைச் சுருக்கமாக அநுப4விக்க இழிகின்றோம்

ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஒருவனே அநாதி3காலமாக ஸகல சேதனர்க்கும் ஸர்வவித4ப3ந்து4வாயிருப்பவன். தனக்கு வைஷம்ய நைர்க்4ருண்யங்கள் (பக்ஷபாதமும் கருணையின்மையும்) ஏற்படாமைக்காக அநாதி3காலமாக அவர்களுக்கு ஓரளவுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யபு3த்3தி4யை அளித்து, அநாதி3காலமாக அவர்கள் செய்யும் புண்ய பாபங்களுக்கு அநுகு3ணமாகப் பலனளிப்பவனாயினும், சேதநலாப4த்தைத் தன் பேறாக நினைத்திருப்பவனாகையாலே, ஒவ்வொரு சேதனனும் தன்னையடையவேண்டுமென்று அநாதி3காலமாக ஒன்றி ஒன்றி உலகம் படைப்பது, இசை கொள் வேதநூல் அருளுவது, எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறப்பது முதலான எண்ணிறந்த முயற்சிகளைச் சேதனர்களுடைய கர்மத்தைக் கணிசியாமல் தன் நிர்ஹேதுக

கிருபையினாலே ஓயாமல் செய்துகொண்டேயிருக்கிறான். இம்முயற்சிகளின் பயனாகவே ஒவ்வொரு சேதனர்க்குச் சில நன்மைகள் விளைந்து அவர்கள் தன்னை அடையப் பெறுகிறார்கள். இவற்றையெல்லாம் நடுநிலைநின்று ஆராயும் போது — ஸ்வரூபாநுகு₃ணமான பரமபுருஷார்த்த₂லக்ஷண மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ப₄க₃வான் செய்யும் ஸங்கல்பம் நிர்ஹேதுக க்ருபாகார்யம் என்றே அறுதியிடத்தக்கதாயுள்ளது; ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாத இதரபுருஷார்த்த₂ங்களின் பொருட்டு ப₄க₃வான் செய்யும் ஸங்கல்பம் ப்ரபந்நர்க்கு நிர்ஹேதுகமாகவும், மற்றையோர்க்கு ஸஹேதுகமாகவும் அமைகிறது—என்று தெளிவுறக் காட்டியவர் நமது விஶத₃ வாக்ஶிக₂ாமணிகளேயாவர்.

இனி இப்படி ஸகல சேதனர்களும் தன்னையடைய நிர்ஹேதுககிருபையாலே எம்பெருமான் விடாமுயற்சியைச் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, பெரும்பாலான சேதனர்கள் அவனை அடையாமலேயிருக்கக் காரணமென்ன என்று ஆராய்ந்தால், தனக்கு வைஷயிக கைங்க₄ர்யம் வாராமைக்காக அநாதி₃காலமாக எம்பெருமான் அளித்திருக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யபு₃த்₃தி₄யைக்கொண்டு, தமக்கு நன்மையைத் தாம் தேடநினைத்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் சேதனர் ஈடுபட்டு வருவதே அவர்கள் அவனை அடையாமலிருப்பதற்குக் காரணம்; இந்த ஸ்வார்த்த₂பரதையையும், அதனால் ஏற்படும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியையும் எம்பெருமானைக் காலகட்டித் தவிர்த்துக்கொண்டாலாகில் எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுககிருபை ஸப₂லமாகி, பரமபுருஷார்த்த₂ம் ஸித்₃தி₄க்கிறது என்றும் தெளிவுறக் காட்டியவர் மாமுனிகள். இதைச் சிறிது விவரிப்போம்.

"அநாத்மந்யாத்மபு₃த்₃தி₄ர் யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி |
அவித்₃யாதருஸம்பூ₄திபீ₃ஜமேதத் த்₃விதா₄ ஸ்தி₂தம் ||"

[ஆத்மாவல்லாத தே₃ஹத்தைத் தானாக எண்ணும் அஹங்காரமும், தன்னதல்லாத பொருள்களைத் தன்னுடையதாக எண்ணும் மமகாரமும் அஜ்ஞானமாகிற (விஷ)வ்ருக்ஷத்தின் வளர்ச்சிக்குக் காரணமான இருபகுதியாக உள்ள விதை

யாகும்] என்கிறபடியே ஈச்வரன் கொடுத்த ஸ்வாதந்த்ர்ய பு3த்3தி4யின் பயனாகவும், விசித்ரமான கர்மப்ரவாஹத்தின் பயனாகவும் விளைந்த அஹங்கார மமகாரங்களாலே ஒவ்வொரு சேதனனுக்கும் அதி4கமாகவோ குறைவாகவோ ஸ்வார்த்த2பரதையும் (தனக்குத்தான் நன்மையை விரும்புகையும்) அதை நிறைவேற்றிக்கொள்வதற்காகத் தான் முயலுகையாகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் ஏற்பட்டுள்ளது. அஹங்காரமும் மமகாரமும் ஒன்றிருந்தால் மற்றொன்றும் இருந்தே தீரும் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே கீழே எடுத்த ச்லோகத்தில் அவற்றை ஒரு விதையின் இருபருப்புகளாக உருவகப்படுத்தினார் ரிஷி. இதுபோலவே, அஹங்கார காரியமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும், மமகார காரியமான ஸ்வார்த்த2பரதையும் ஒன்றிருந்தால் மற்றொன்றும் இருந்தே தீரும். இவையிரண்டும் சிலர்க்கு மிக அதி4கமாகவும் சிலர்க்குப் படிப்படியாகக் குறைந்தும் இருப்பதாலேயே சேதனர் அடையும் புருஷார்த்த2ங்களிலும், அதை அடைய அவர்கள் கைக்கொள்ளும் ஸாத4னங்களிலும் ஏராளமான ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. இந்த ஸ்வார்த்த2பரதையிலும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலும் அநாதி3காலமாக ஊறிக்கிடக்கும் சேதனர்க்கு அவற்றைப் படிப்படியாகக் குறைப்பதற்கே ஸர்வேச்வரன் பல பல புருஷார்த்த2ங்களையும், அவற்றுக்குப் பல பல ஸாத4னங்களையும் சாஸ்திரங்களிலே காட்டியிருக்கிறான்.

மஹாபாபிகளாய், அத்யந்ததாமஸப்ரக்ருதிகளாயிருக்கும் பலர் 'கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் உண்டதே போகம்' எனும் ஸ்வார்த்த2பரதையின் எல்லைநிலத்திலே நின்று, அதற்காகக் கொலை, கொள்ளை முதலான எத்தகைய ஸ்வப்ரவ்ருத்தியையும் செய்யத் துணிந்த பரமநாஸ்திகர்களாயிருக்கின்றனர். ஒரேயடியாகத் திருத்த முடியாத இவர்களைப் படிப்படியாகத் திருத்தவே எம்பெருமான் பல புருஷார்த்த2ங்களையும், அவற்றையடையப் பல ஸாத4னங்களையும் காட்டுகிறான். முதலில் விரோதி4நிரஸனத்தை ஸாதி4த்துக் கொடுக்கும் க்ரூரமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாயிருக்

கும் ஆபி4சாரிகயாக3ம் முதலானவற்றைக் காட்டி ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸத்தைப் பிறப்பிக்கிறான். பிறகு க்ரௌர்யமற்ற ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாயிருக்கும் ஐஹிகபுருஷார்த்த2 ஸாத4னங்களைக் காட்டுகிறான். பிறகு ஐஹிகத்தைக்காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டமான ஸ்வர்க்க3தி3 புருஷார்த்த2ங்களையும், அவற்றின் ஸாத4னங்களையும் காட்டி ஆத்மா தே3ஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது என்னும் அறிவை விளக்கிறான். இவ்வண்ணமாக தே3ஹாத்மாபி4மானம் படிப்படியாக நீங்கப்பெற்றபோதிலும் கர்மவாஸநாருசிப3லத்தாலே ஸ்வப்ரவ்ருத்திஸஹித ஸ்வார்த்த2பரதை அடியோடு நீங்கப்பெறாத சிலர்க்கு ஆத்மப்ராப்தியாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தையும் அதற்கு ஸாத4னங்களையும் காட்டுகிறான். இவர்களிலும் மேம்பட்டு ஆத்மப்ராப்தியின் தாழ்வையும் அறிந்து ஸ்வார்த்த2பரதை பெரும்பாலும் நீங்கியபோதிலும் அஹங்கார க3ர்ப்ப4மான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நீங்காத சிலர்க்கு ஸ்வார்த்த2தை கலந்த பரமாத்மாநுப4வத்தையும், அதற்கு ஸாத4னமான ஸாத4நாந்தரங்களையும் காட்டுகிறான். இவர்களைக் காட்டிலும் மேற்படியில் ஏறி ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் பெரும்பாலும் நீங்கப்பெற்ற சிலர்க்கு, ப4க3வத3நுப4வபரீவாஹமான ஸ்வார்த்த2 கைங்கர்யத்தையும், அதற்கு ஸாத4னமாக உபாயபு3த்3தி4யோடு செய்யப்படும் ப்ரபத்தியாகிற ஸ்வக3தஸ்வீகாரத்தையும் காட்டுகிறான். முற்கூறிய அனைவரிலும் மேம்பட்டவர்களாய், ஸ்வார்த்த2பரதையும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் அடியோடு நீங்கப்பெற்றவர்களாய், 'நான் பற்றும் பற்று உபாயமன்று; அவன் பற்றும் பற்றே உபாயம்' என்னும் நினைவோடு ஶரணவரணம் செய்கையாலே பரக3தஸ்வீகார நிஷ்ட2ர்கள் எனப்படும் உத்தமோத்தமர்களான பரம்நாதி4காரிகளுக்குப் பரார்த்த2 கைங்கர்யத்தையும், அதற்கு ஸாத4நமான ஸித்4தே4பாயமான தன்னையும் காட்டிக் கொடுக்கிறான். இத்தகைய மிகவுயர்ந்த அதி4காரியாகத் தன்னை ஆக்கிக்கொள்வதற்காக எம்பெருமானைக் காலகட்டி ஸ்வார்த்த2பரதையையும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தியையும் அடியோடு கழித்துக்கொள்ளவேணும் — என்னுமிதுவே மாமுனிகள் காட்டிய பரமஸாரமான ஸித்3த4ாந்தமாகும்.

முற்கூறிய அதி$_4$காரிகளில் கைவல்யநிஷ்ட$_2$ன், ஸ்வார்த்த$_2$ பரமாத்மாநுப$_4$வநிஷ்ட$_2$ன் ஸ்வார்த்த$_2$ பரமாத்ம கைங்கர்ய நிஷ்ட$_2$ன் ஆகிய மூவர்க்கும் மோக்ஷத்திலேயே குறை வுடைய புருஷார்த்த$_2$ங்கள் நித்யமாக ஏற்பட்டுவிடுமளவுக்கு ஸ்வார்த்த$_2$பரதையும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் காரணமானவை என்பதையும் குறிக்கொள்ளவேண்டும். இதனாலேயே மதி$_3$ராபி$_3$ந்து$_3$ மிஶ்ரமான—(கள் துளி கலந்த)—ஶாதகும்ப$_4$ மயகும்ப$_4$க$_3$த தீர்த்த$_2$ஸலிலம் போலே — (பொற்குடத் தீர்த்தம்போலே)—அஹங்கார மிஶ்ரமான உபாயாந்தரம் என்று பிள்ளான் அருளினார்.

ஸர்வகர்மங்களும் கழிந்த பின்பு இப்படிக் குறை வுடைய புருஷார்த்த$_2$ங்கள் ஏற்படக் காரணம் என்ன? என்னும் கேள்வி எழுகிறது. கைவல்யநிஷ்ட$_2$ன் விஷயத் தில் "பிறவித்துயரற" [திருவாய் 1-7-1] ஈட்டில் காட்டிய பின்வரும் பரிஹாரம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது:— "ஆத்ம ப்ராப்திகாமனுக்கும், ப$_4$க$_3$வத் ப்ராப்திகாமனுக்கும் ஒக்குமாயிற்று ஸர்வேஶ்வரனை உபாஸிக்கையும், அந்திம ஸ்ம்ருதியும், இனிப் பேற்றில் தாரதம்யம் வருகிறபடியென்? என்னில்: உபாஸநஸமயத்தில் சிறுக்கக்கோலுகையாலே. அதாவது—அவனளவும் செல்லாதே நடுவே வரம்பிட்டுக் கொள்ளுகை. அத்தையிறே 'வரம்பொழிவந்து' என்கிறது. அதுதனக்கு அடி அவர்கள் ஸுக்ருததாரதம்யம். 'சதுர்விதா$_4$ ப$_4$ஜந்தே மாம் ஜநா: ஸுக்ருதிநோऽர்ஜுந' என்று அருளிச்செய்தானிறே. ஸுக்ருதத்துக்கு அநுரூபமாக வாயிற்று புருஷார்த்த$_2$ங்களில் ருசி பிறப்பது; ருச்யநுகு$_3$ணமாகவாயிற்று உபாஸிப்பது, உபாஸநாநுகு$_3$ண மாக இருக்கக்கடவது ப$_2$லம்' என்கிற ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி களின்படி ஸர்வகர்மங்களும் கழிந்தபின்பும் ஸுக்ருததார தம்யத்தால் ஏற்படும் ருச்யநுகு$_3$ணமாக முக்தியில் பே$_4$த$_3$த் தைத் தென்னாசார்யர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது விளங்குகிறது. ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணம் 265-வது ஸூத்ரத்தில் பிள்ளைலோகாசார்யரும் "உபாயாந்தரநிஷ்ட$_2$ர்க்கு உபேயம் ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வம், ஸ்வபரயோஜநபரர்க்கு உபேயம்

ஸ்வார்த்த₂ கைங்கர்யம்" என்று உபாயாந்தரநிஷ்டர்களுக்கும் ஸ்வகீய ஸ்வீகாரநிஷ்டர்களுக்கும் முக்தியில பலபேதமுண்டு என்று மிகத்தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறார். மாமுனிகள் இவ்விடத்தில் மிகத் தெளிவாக வியாக்கியானமும் அருளியிருக்கிறார். அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியும் தமது அரும்பதவுரையில் ஆக்ஷேபஸமாதாந பூர்வகமாக இவ்விஷயத்தை நிலைநாட்டியிருக்கிறார் ஆசார்யஹ்ருதயத்திலும், அதன் வியாக்கியானத்திலும் இவ்விஷயம் வலியுறுத்தப் பட்டுள்ளது. பரமௌதார்யகுணமுடைய எம்பெருமான் முக்தியிற்கூட சில விஷயங்களை நிர்பந்தப் படுத்துவதில்லை, தம்மை அநுபவிக்க விரும்புவார்க்கு அவ்வாத்மாநுபவத்தையே அளிக்கிறான். தன்னை ஸ்வார்த்த₂மாக அனுபவிக்க விரும்புவார்க்கும், தனக்கு ஸ்வார்த்த₂ கைங்கர்யம் செய்ய விரும்புவார்க்கும், அவர்கள் விருப்பத்தை அநுஸரித்து முக்தியிலும் விஷய வைலக்ஷண்யத்தினால் ஏற்படும் ஸ்வார்த்த₂தையை அவர்களுக்கு அனுமதித்து அவர்கள் விரும்பும் பலனை அளிக்கிறான், ஸ்வார்த்த₂தையின் நாற்றத்தையும் ஸஹியாத பரக₃தஸ்வீகாரநிஷ்டர்களுக்கே அவர்களுடைய விருப்பத்தையொட்டிய பரார்த்த₂ கைங்கர்யத்தை அளிக்கிறான்—என்பதே தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளம் என்று இவற்றிலிருந்து தெளிவாக விளங்குகிறது.

இப்படியிருக்கும்போது—தென்னாசார்யர்களின் சிற்சில வாக்யங்களைக் காட்டி அவர்களை ஸ்வக₃தஸ்வீகாரநிஷ்டை₂யையும் ஸ்வார்த்த₂ கைங்கர்யத்தையும் ஆதரிப்பவர்கள் என்று அப்ராமாணிகமாக எழுதி, பரக₃தஸ்வீகாரநிஷ்டை₂யையும், பரார்த்த₂ கைங்கர்யத்தையுமே அவர்கள் ஆதரித்துள்ளார்கள் என்பதைக் காட்டும் ஏராளமான தென்னாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸூத₃ர்ஶனம் எடுத்துக் காட்டிய பின்பும் அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஒன்றுக்குக்கூடப் பொருள் கூறாமல் நிற்கும் ஸாரதமநிஷ்கர்ஷகர்த்தா—இன்று (22—10—71) வந்த ந்ருஸிம்ஹப்ரியாவில் ஓர் வ்யாஸம் எழுதி, அதில் இவ்விவாதத்தைக் கிளப்பி, அதிலும் அந்த

ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஒன்றுக்குக்கூடப் பொருள் உரைக்காமல், பிள்ளைலோகாசார்யருடைய சில ஸ்ரீஸூக்திகளை மாத்திரம் காட்டி, முக்தியில் புருஷார்த்தம் இல்லையென்பதே அவ ருக்கும் அபிமதம் என்று எழுதி முடித்திருக்கிறார்.

இப்படி எழுதுவதையே இயல்வாகக்கொண்ட இவர் இப்படி எழுதியதைப் பற்றி நாம் ஆச்சரியப்படவில்லை. ஓர் தனிச்சுவடியெழுதி இவர் இதை வெளியிட்டிருந்தால்— நாம் இதைப் பொருட்படுத்தியிருக்கமாட்டோம். பலவாயிரக்கணக்கான வாசகர்கள் படிக்கும் நருஸிம்ஹ ப்ரியாவில் இவ்விவாதவிஷயம் வெளிவந்ததாலேயே நாம் இவ்விஷயத்தை மறுபடி எழுதநேரிட்டது. இப்பத்திரிகை நிர்வாகிகளுக்கு (குறிப்பாகத் திருக்கள்ளம் ஸ்வாமிக்கு) இவ்விஷயம் நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் சில மாதங்களாகச் சர்ச்சையிலிருந்து இப்போதே விவாதம் ஓய்ந்திருக்கிறது என்று தெரியும். இது தெரிந்தும் அவர்கள் இவ்விஷ யத்தைக் கிளப்பியிருப்பதனால் நாம் அவர்களைச் சில கேள்விகள் கேட்க விரும்புகிறோம். (1) ஸாரதம நிஷ்கர்ஷ கர்த்தா "பக்தியும் முக்தியும்" என்னும் வியாஸத்தில் நமது பக்ஷத்தின் மேல் எழுப்பியிருக்கும் ஆக்ஷேபங்களுக்கு நாம் ஸமாதானம் எழுதி அனுப்பினால் அப்பத்திரிகையில் அந்த வியாஸம் வெளியிடப்படுமா? (2) "இயம் கேவல லக்ஷ்மீசோபாயத்வ பரத்யயாத்மிகா। ஸ்வஹேதுத்வதியம் ருந்தே கிமுத ஸஹகாரிணம்॥" ['லக்ஷ்மீநாதனே உபாயம்' என்னும் அறிவாயிருக்கும் இப்ரபத்தி தான் உபாயம் என்னும் அறிவைத் தடுக்கிறது. தன் அங்கங்கள் உபாயம்— என்னும் அறிவைத் தடுக்கிறது என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?] என்னும் ஸ்ரீதேசிககாரிகை ப்ரபத்த்யுபாயத்வவாதத்தையும், லக்ஷ்ம்யுபாயத்வவாதத் தையும் நிரஸிக்கிறது என்று ஒருவர் வ்யாஸம் எழுதினால் அதைப் பிரசுரிக்குமா? 'முனியே! நான்முகனே! முக் கண்ணப்பா' முதலானவிடங்களில் ஆழ்வார் த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யவாதம் செய்கிறார் என்று ஒருவர் எழுதினால் அதை ப்ரசுரிக்குமா? இத்தகைய வியாஸங்களுக்கும் பிரகிருதமான

'பக்தியும் முக்தியும்' என்ற வியாஸத்திற்கும் வாசி அதிகமில்லையே! இக்கேள்விகளுக்கு நாம் ந்ருஸிம்ஹப்ரியா நிர்வாகிகளிடமிருந்து—(குறிப்பாகத் திருக்கள்ளம் ஸ்வாமியிடமிருந்து)—பதில் எதிர்பார்த்து நிற்கிறோம். நிற்க.

"விகல்போऽவிஶிஷ்டப2லத்வாத்" என்னும் ஸூத்ரத்திலும், அங்கு பா4ஷ்யம் முதலானவற்றிலும் முக்தியில் ப2லதாரதம்யம் இல்லையென்று நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது என்று முற்கூறிய வியாஸத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அந்த ஸூத்ரத்தில் ஸத2ாபிக்கப்பட்டது ஆநந்த3தாரதம்யமில்லை என்னுமளவேயொழிய, ப2லத்தின் ஆகாரத்தில் பே4தமில்லை என்பதன்று என்று நிஷ்காஷநிகஷத்திலேயே நிலைநிறுத்தப்பட்டது. அதற்கு யாதொரு பதிலையும் கூறாமல் திருப்பித் திருப்பி இதையே எழுதுகிறார். இங்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டி விளக்குகிறோம். ஒரு மனிதனுக்கு மூன்று மனைவிகள். ஒருத்தி புருஷனுடைய உகப்புக்காக அவனுக்குப் பணி புரிந்து ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறாள். இரண்டாமவள் தன் உகப்புக்காக அவனுக்குப் பணி புரிந்து ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறாள், மூன்றாமவள் அவனுக்குப் பணிபுரிவதில் ஈடுபாடில்லாமல் அழகு குணங்கள் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டு அநுப4வித்துத் தன் உகப்புக்காக ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறாள். இவர்கள் அனைவர்க்கும் ஸம்ஶ்லேஷாநந்த3ம் ஒன்றாயிருப்பதில் தட்டில்லையன்றோ, அதுபோலே ஸித்3தோ4பாயநிஷ்ட2ர், ஸ்வக3தஸ்வீகாரநிஷ்ட2ர், உபாயாந்தரநிஷ்ட2ர் ஆகிய மூவர்க்கும் ப2லத்தின் ஆகாரத்தில் பே4த3மிருந்தாலும் ஆநந்த3த்தின் அளவில் பே4த3மில்லை என்பது லோகாசார்ய வரவரமுனிகளின் திருவுள்ளம்.

இது இவ்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளமல்ல என்று ந்ருஸிம்ஹப்ரியா ஸாதி4க்க முன் வருமானால் அவ்விஷயமான சர்ச்சையைப் பரமஸாத்விகமான முறையில் ஸதஸ்3ஸில் நடத்த நாமும் ஸித்3த4மாயிருக்கிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

விரோதி4க்ருத் ஐப்பசித் திருமூலத்தன்று (24-10-71) கோயில் மணவாள மாமுனிகள் சாத்துமுறை கோஷ்டியில் இக்கட்டுரையின் பிரதிகள் விநியோகிக்கப்பட்டன. நிஷ்காஷ நிகஷத்திலும் இது அநுபந்தமாக இணைக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

சோதி-24] [ஒளி-12

நிகஷ விஜய பூர்த்தி

['ஸுத3ர்ஶனம்' ஆசிரியர்]

ஸ்ரீ நருஸிம்ஹப்ரியாவில் மது4ராந்தகம ஸ்வாமியெழுதியிருநத கட்டுரைக்கு பதிலாக "வரவரமுனி ஸித்தாந்தம" என்னும தலைப்பில ஸுத3ர்ஶனத்தில வெளிவந்த கட்டுரையைக் கணடபின், ஸ்ரீ நருஸிம்ஹப்ரியாவின காரியங்களை கவனிதது வரும ஸ்ரீ உ வே. திருக்கள்ளம் நரஸிம்ஹராக4வாசாரியஸ்வாமி நம கட்டுரையில ப்ரார்த்தனைக கிணங்க பமபாயிலிருந்து ஸ்ரீமுகம ஸாதிததுளளார். ஸ்ரீ நருஸிம்ஹப்ரியாவில விவாத3ககட்டுரைகளை வெளியிடும உத்3தே3ஶமிலலை யென்று அதில அந்த ஸ்வாமி தெளிவுபடுததியுள்ளபடியால் அக கடிததத்தை வெளியிட்டு, அவருடைய நியமனத்தின்படி ஸுத3ர்ஶனத்தில இவவிதழுடன நாமும இவவிவாதம்பற்றிய கட்டுரைகளை நிறுததிக கொள்கிறோம மது4ராந்தகம ஸ்வாமியால மத்4யஸ்த2ராக நியமிககப பெறறவரும், உப4யவேதா3ந்தங்களிலும் ஒபபறற ஜ்ஞானமுள்ளவரும, பரமஸாத்விகரும, பா4ரததே3ஶத்தில் விஶிஷ்டாத்3வைதகலாஶாலைகள் பலவற்றில் சிறநத பதவிகள் வகிததவருமான திருநாங்கூர் ஸ்ரீ உ வே. ப்ர. ப அண்ணங்கராசாரியஸ்வாமியின அபி4ப்ராய ஸ்ரீமுகம சென்ற மாதமே நமககுக கிடைத்தது. அது இவ்விவாததில நடுநிலைநிற்கும தீரப்பாக அமைந்திருப்பதால் அதை அடுததபடி கொடுககிறோம. இவ் விவாதத்தில நிலைநாட்டப்பெற்ற நிர்ஹேதுககருபா ப்ரப4ாவததை விளக கும நமது கட்டுரையொன்றுடன் இநநூலை நிறைவடைவிககிறோம. இனி பததிரிகை எதிலாவது இவவிவாதம கிளப்பப்பட்டாலொழிய அல்லது நாம காட்டிய நியாயமான நியமங்களுடன வாத3ஸபை4 நடநதாலொழிய இவவிவாத3மபற்றி ஸுதர்ஶனத்தில எதுவும வெளியிடபபடமாட்டாது. நிஷ்காஷநிகஷத்தின் விஜயம் இவ்வாறு நிறைவுபெறுகின்றது

ஸ்ரீ உ. வே. திருக்கள்ளம் நரஸிம்ஹராகவாசார்ய ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம்

28—10—71. செம்பூர், பம்பாய்-71

க்ஷேமம் ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்வாமி ஸன்னிதியில தாஸன தண்டம் ஸமர்ப்பிதது விஜ்ஞாபநம். உபயகுசலோபரி ஸ்வாமி 24—10—71 அநுக்ரஹித்த ஸ்ரீமுகத்தை இன்று ஸேவிக்கப்பெற்றேன் அடியேன 1½மாத காலமாக சென்னையில் இல்லை. டெல்லியில் உபன்யாஸத்திற்காகச் சென்றிருந்தேன் தற்சமயம் பம்பாயில் இருக்கிறேன். மறுபடியும் டெல்லி செல்லப்போகிறேன். டிஸம்பர் 4-ஆம் தேதிதான் சென்னைக்குத் திரும்புவேன். ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியாவில் ஐப்பசி மாதம் ப்ரசுரங்களான விஷயங்களை தேவரீர்களைப் போலவே அடியேனும் இப்பொழுதுதான ஸேவித்தேன் ஸம்ப்ரதாய விரோததை ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா ஒருநாளும் கிளப்பிவிடாது யார் மனதும் புண்படாதவாறு எழுத வேண்டும் என்பதே அடியேனுடைய ப்ரார்த்தனை. அப்படி யாராவது எழுதினாலும் அந்த பாகங்களை யதாசகதி விலக்கி வருகிறோம். சில ஸமயங்களில் மாற்றியும் அமைக்கிறோம். அவரவர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் அவரவருக்கு ஊற்றம் இருக்கவேண்டும். ஆனால் பிற ஸம்ப்ரதாயத்தை தூஷிக்கக்கூடாது இவ்விதமே ஆசார்யாகள் விஷயத்திலும், தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தாகள், ஸ்ரீ தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் சொல்லும் சில விஷயங்களை ஒருநாளும் ஏற்கப்போவதில்லை. இவ்விதமே அவர்கள் சொல்லும் சில விஷயங்களை இவர்கள் அங்கீகரிக்கப்போவதில்லை. ஆகையால் திரும்பத் திரும்ப நாம் எழுதிக்கொண்டிருப்பது மிகவும் வ்யர்த்தமான கார்யம் இனி ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியாவில இந்தமாதிரியான விஷயங்கள் ப்ரசுரமாகாதவாறு தடுக்க முயலுகின்றேன் ஸ்ரீ புரிசை க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியும் இம்மாதிரியான விஷயங்களை அனுமதிக்கமாட்டார். தேவரீர்களும், விவாதத்தை வீணாக வளர்க்காமல் விட்டுவிடுவது நல்லது ஸ்ரீ மதுராந்தகம் ஸ்வாமி எழுதுவதற்கு ஒருமுறை பதில் கூறாமல் விட்டுவிட்டால் அந்த ஸ்வாமி தானாகவே நிறுத்திக்கொள்கிறார் பாகவத தாஸ்யத்தில் நிலைநின்ற தேவரீகள் இதைக் கடைப்பிடிப்பது உசிதமென்று தோன்றுகிறது. க்ஷமிக்கவும் ஸ்ரீ மதுராந்தகம் ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுடைய ப்ரார்த்தனையைத் தெரிவித்திருக்கிறேன்.

தி. ச. நரஸிம்ஹராகவதாஸன.

திருநாங்கூர் ஸ்ரீ உ. வே.
ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் தீர்ப்பு

ஶாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதா3ய க்3ரந்த2ங்களில் பூர்ணப்ரஜ்ஞராக ளான இரு மஹநீயர்களின் நூல்களை ஆராய்ந்து ஒரு முடிவு கூற அடியேன் அஶக்தன். ஆகிலும் பெரியோரின் நியமனத்தால் ஸாரதம நிஷ்கர்ஷ, நிஷ்காஷ நிகஷங்களைப் பராமர்ஶித்ததில் அடியேன் மனதில் பட்டதை விண்ணப்பித்துக்கொள்ளு கிறேன். குற்றங்குறைகளைப் பொறுத்தருளவும்.

1. நிஷ்காஷத்தில் கண்ட விஷயங்களுக்கு யதா2ஸம்ப்ரதா3யம் நிகஷத்தில் விடையளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சில விஷயங்களுக்கு எல்லோரும் எளிதில் தெளிந்துகொள்ளும்படி விரிவான விளக்கம் தேவையாகவிருக்கிறது.

2. நிஷ்காஷத்தில் ஸ்வபக்ஷஸாத4கமாக உதா3ஹரிக்கப் பட்ட ஸ்ரீலோகதே3சிக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்குத் ததீ3ய ஸ்ரீஸூக்த்யந்தரங்களுக்கு அவிருத்3த4மாக ஸமந்வயம் காட்டவேணும்

3. முமுக்ஷுப்படியிலும் ஸ்ரீவசனபூ4ஷணத்திலும் அதி4காரி விஶேஷணமாய். ப2லபூ4தமான ப்ரபத்தியைத்தான் நிருபித்தருளினர்—சரமஶ்லோகார்த்த2மாக. சரமஶ்லோகத்திற்கு ஸாத4நப்ரபத்திபரமாக மற்றொரு யோஜனை ஸ்ரீஸ்வாமி தே3சிகனால் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. யோஜநாபே4த3ம் ப்ரஸித்3த4மானது. आर्तेषु आशुफला என்கிற ந்யாஸதிலக ஶ்லோகத்தில் ப்ரார்த்தி2தமான ப்ரபத்தி ப2லப்ரபத்தியே என்பது ஸ்வரஸமாகும். யதா2ஸம்ப்ரதா3யம் அவரவர்கள் தெளிந்திருக்கப் ப்ராப்தம்.

4. நிஷ்கர்ஷத்தில் ஆழ்வார்களை ஸாத4நப்ரபத்தி நிஷ்ட2ராகச் சொல்லுவது ஸ்ரீமல்லோகதே3சிகனின் திருவுள்ளத்துக்குச் சேராதது. ப4க்திபூ4மாவினால் கண்ணுஞ்சுழலையிட்டுப் பண்ணும் ப்ரவ்ருத்திகள் ஸித்3தோ4பாயகருஷிப2லமாய் உபேயாங்கர்பூ4தங்களே தவிர ஸாத4னகோடியில் அந்வயிக்க மாட்டா என்பதே ஸ்ரீவசநபூ4ஷண ஶாஸ்த்ர ஸித்3தா4ந்தம்.

5. ஸாத₄ந பரபத்திநிஷ்ட₂ராக நிஷ்கர்ஷத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட பரமாசாரியரும் "पितामहं नाथमुनिं विलोक्य प्रसीद मद्वृत्तमचिन्तयित्वा" என்றருளிச்செய்தார். ஆகையால் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தையே இவர் தமது உஜ்ஜீவநஹேதுவாகக் கொண்டார் என்று தேறுகிறது. எம்பெருமானாரும் மாறனடி பணிந்துய்ந்தவர். இவர்கள் ஸாத₄நபரபத்தியை அனுஷ்டி₂த்தார்கள் என்பது ஸந்தி₃க₃த₄ஸித்₃த₄ம்.

6. உபாயாந்தரத்தைக் காட்டிலும் பரபத்தியே சிறந்ததாகையால் தத்ப்ரதிபாத₃கமான ரஹஸ்யத்ரயமே ஸாரதம ஶாஸ்த்ரம். தத்ப்ரதிபாத்₃யமான ஸித₃த்₄தோபாய நிஷ்டை₂யே சிறந்தது. அந்த ஸித்தோபாயத்திலும் ப்ரத₂மபாவத்தைவிட சரமபாவமே சாலச்சிறந்தது—என்பது ஸ்ரீமல்லோக தே₃சிக ஸித்தாந்தம்.

7 மாமுனிகள் கண்ட வேதா₃ந்த ஸார நிஷ்கர்ஷத்தில் ஸித்தோபாயத்தின் ப்ரத₂மசரமபர்வங்களை விளக்கியிருக்க வேண்டும்.

8. வேற்றுமையில் ஒற்றுமையைக் காணபோம் என்கிற நிகஷகாரரின் நன்மொழி பொன்மொழியாகும்.

திருநாங்கூர் ப்ர. அ. தாஸன்.
ப்ருந்தாவன் 1—10—71

ஸுதர்சனம் ஆசிரியரின் குறிப்பு

ஸாரதமநிஷ்காஷகாத்தாவாலேயே நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்ட ஸ்வாமி மத₄யஸ்த₂த்₃ருஷ்டியோடு, பரமஸாத்விகமான முறையில் இவ்வண்ணம் வழங்கியிருக்கும் தீர்ப்பு நிஷ்காஷநிகஷத்தின் விஜயமாய்த் திகழ்கின்றது "*அபந்த₂ாநம் து க₃ச்ச₂ந்தம் ஸோத₃ரோऽபி விமுஞ்சதி*" [அல்வழியில் செல்பவனை ஸஹோத₃ரனும் கைவிட்டுவிடுவான்] என்னும் ரீதியில் அனைவராலும் கைவிடப்பட்ட தம் தோல்வியை மறைப்பதற்காக, பதில் என்ற பெயரில் ஏதோ ஓர் சுவடியை அச்சிட்டு ஸாரதமநிஷ்காஷகாத்தா ஸ்வகோ₃ஷ்டி₂களில் ப்ரசாரம்செய்துவருவதாகத் தெரிகிறது, நாம் காட்டிய நியாயமான நியமங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு வாத₃ஸத₃ஸ்ஸை நடத்த இசையாமல், இத்தகைய காரியங்களைச் செய்து பதில் வெளிவந்துவிட்டதாகப் பெயர்பண்ணுவதே நி[illegible]கஷவிஜயத்தின் பூர்த்தியாகும், அடுத்தபடியாக இவ்வாத₃த்தில் நிலைநாட்டப்பெற்ற ப₄க₃வந் நிர்ஹேதுககிருபையின் பரபாவத்தை விளக்கும் கட்டுரையோடு நிஷ்காஷநிகஷத்தின் அநுபந்தங்கள் நிறைவடைகின்றன.

நிர்ஹேதுக கிருபையும் ஸஹேதுகப் படிக்கட்டுகளும்

“நாட்டினான் தெய்வமெங்கும் நல்லதோர் அருள் தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம் உய்பவர்க்கு உய்யும் வண்ணம்” [திருமாலை 10] என்ற திருமாலைப் பாசுரத்தில் தொண்டரடிப்பொடிகள் திருவரங்கம் காட்டுகையை நல்லதோர் அருளின் காரியமாகப் பேசுகிறார். இதுவே நிர்ஹேதுக கிருபையாகும். ஒன்றியொன்றி உலகம் படைக்கை, மறையருளுகை, எங்ஙின்ற யோனியுமாய்ப் பிறக்கை, திருவரங்கம் (முதலிய அர்ச்சாவதாரங்களைக்) காட்டுகை, ஆழ்வார்களையும், ஆசார்யர்களையும் அவதரிப்பிக்கை முதலான சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமான எண்ணிறந்த செயல்கள் இந்த நிர்ஹேதுக கிருபையினால் செய்யப்படுமவையேயாகும். இதை “நல்லதோர் அருள்” என்கையாலே, இதற்குக் கீழ்ப்பட்ட அருளும், ஓரருளும் எம்பெருமானுக்கு உண்டு என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இவை ஸஹேதுக கிருபைகளாகும். அதில், ‘அருள்’ என்பது மற்ற தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து எம்பெருமான் செய்வது, ‘ஓரருள்’ என்பது தானே சேதனர் அனுஷ்டிக்கும் உபாயாந்தரங்களுக்குப் பலனளிப்பது. சேதனரின் பக்குவத்திற்குத் தக்கபடி தேவதாந்தர ஸமாஶ்ரயணமும் உபாயாந்தராநுஷ்டானமும் திருவரங்கம் தொழுகைக்குப் படிப்படியாகக் காரணங்களாக ஆகின்றபடியால் தெய்வங்களை நாட்டுகைக்குக் காரணமான அருளும், உபாயாந்தரங்களைக் காட்டுகைக்குக் காரணமான ஓரருளும் திருவரங்கம் காட்டுகைக்குக் காரணமான நல்லதோரருளை அடையும் படிக்கட்டுகளாய் அமைகின்றன. இதை ஓர் த்ருஷ்டாந்தத்தின் மூலம் எளிதில் உணரலாம்.

உத்தமனான தந்தை தன் பிள்ளை நல்லவனாவதற்காகப் படும்பாடுகள் எல்லாமே நிர்ஹேதுககிருபையினால் விளைந்தவையாகும். ஆயினும், பிள்ளையின் பக்குவத்திற்குத் தக்கவாறு சில ஸஹேதுககிருபைகளையும் அவன் பிற

மூலமும் நேரேயும் காட்டவேண்டியுள்ளது. பிள்ளை கோபித்துக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு வெளியேறினால், இராமடம் ஊட்டுவதுபோன்ற செயல்களாலே பிறரைக்கொண்டு அவனை ரக்ஷிப்பது. தக்க பள்ளிக்கு அனுப்பி அவனுக்குக் கல்வி கற்பிப்பது முதலான செயல்களில் பிறர்மூலம் அவன் சில அருள்களைச் செய்கிறானன்றோ. அந்த ஸ்தானத்திலேயே எம்பெருமான் மற்ற தெய்வங்கள் மூலம் செய்யும் அருள் அமைகின்றது. அத்தகப்பன் பிள்ளையைப் படிப்படியாக முன்னேறுவதற்காக, 'நீ இவ்வருடம் முதல் வகுப்பில் தேறினால் உனக்குப் பட்டுச்சட்டை வாங்கித் தருவேன், கைக்கடிகாரம் வாங்கித் தருவேன்' என்பது போன்ற பரிசளித்தலைச்செய்து முன்னேறுவதுபோலே எம்பெருமானும் சில ஸாதநாந்தரங்களைக் காட்டி அவற்றை அநுஷ்டித்தால் ஒவ்வொரு பலனை அளித்து இவனைப் படிப்படியாக நிர்ஹேதுக கிருபைக்குப் பாத்திரனாக்குகிறான். இது பிறர்மூலம் காட்டும் அருளைவிடச் சிறந்ததாகையாலே 'ஓரருள்' எனத்தக்கது. பிள்ளை கற்கவேண்டியதனைத்தையும் கற்றுப் பக்குவமடைந்துவிட்டால் இராமடமூட்டுதல், பள்ளியனுப்புதல், பரிசளித்தல் முதலானவை அவனுக்குத் தேவையில்லாமற் போகின்றன. இந்நிலையில் தனயன் தந்தையின் நிர்ஹேதுக கிருபையை முழுவதும் உணர்ந்து 'தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை' என்னும் முதுமொழியின்படி வாழ்கிறான். இதுபோலவே ஸஹேதுககிருபைகளாலே படிப்படியாக அறிவுவிளக்கம்பெற்ற சேதனனும் எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கிருபையை உணர்ந்து அதையே தஞ்சமாகக்கொண்டு வாழ்கிறான் என்று கண்டுகொள்ளலாம்.

ஆக, சேதனர்களை உய்விக்கும் விஷயத்தில் எம்பெருமான் நிர்ஹேதுக கிருபையை உடையவன் என்றும், அவனுடைய ஸஹேதுக கிருபைகள் அவர்களைத் தன் நிர்ஹேதுக கிருபைக்குப் பாத்திரராக்கும் படிக்கட்டுகளாய் அமைகின்றன என்றும் நிலைநாட்டப்பட்டதாயிற்று.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷம்

வாத3ஸத3ஸ் நியமங்கள்

(ஸுதர்சனம் இதழ் 289)

நமது ஸுத3ர்ஶனத்திற்கும் இவ்விதழிலிருந்து வெள்ளி விழா வருடம் தொடங்குகிறது. மோக்ஷார்த்த2மான ப4க3வத் க்ருபை நிர்ஹேதுகமானது என்பது நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்3தா4ந்தத்தின் (குறிப்பாகத் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3யத்தின்) தலைசிறந்த கொள்கைகளில் ஒன்று. இதை உணராமல் 'மோக்ஷத்தில் கிடைக்கும் ப2லன் நம்முடையதாகையால் அதற்கு நாமும் முயற்சி செய்யவேண்டும்' என்று கலங்கி தாம் செய்யும் சில காரியங்களில் உபாயபு3த்3தி4 வைப்பவர்களுக்கு, மோக்ஷத்திலும் கோதற்ற புருஷார்த்த2மான பரார்த்த2 கைங்கர்யம் கிடைப்பதில்லை, அவர்கள் விருப்பப்படி ஸ்வார்த்த2 ப2லனே கிடைக்கிறது — என்று ஆசார்யாக்3ரேஸரர்களான பிள்ளையுலகாசிரியரும், மணவாள மாமுனிகளும் வெளிப்படுத்தியருளினார்கள். இதைப் பொறுக்கமாட்டாமல், 'தர்க்கரத்னம்' என்னும் விருது பெற்றிருப்பதாலே தர்க்கத்தாலே எதையும் சாதித்துவிடலாம் என்று இறுமாந்திருக்கும் மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி—பிள்ளையுலகாசிரியரும், மாமுனிகளும் ஸஹேதுககிருபா வாதிகளே என்று சென்ற வருடத்திலிருந்து துணிந்து எழுதத் தொடங்கினார். நிஷ்கர்ஷ நிகஷத்தின் மூலம் ஸுத3ர்ஶனம் இவ்வாதத்தின் பொய்ம்மையை வெளிப்படுத்திய பின்பும் 'ஶாந்தியடையாமல், ந்யாயமான நியமங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு வாத3ஸத3ஸ் நடத்தி நிஷ்கர்ஷம் பெறவும் இசையாமல் 'நிகஷஶ்ருத தூ3ஷணீ'' என்னும் பெயரில் நிரர்த்த2கவாக்3 ஜாலங்கள் நிரம்பியதொரு சுவடியை எழுதி ரஹஸ்யமாகச் சில நாட்கள் உலவவிட்டு ஸ்ரீ காஞ்சீ மஹாவித்3வான் ஸ்வாமியிடமிருந்து ஸ்ரீராமாநுஜனில் தக்க பதிலைப்பெற்ற பின்பு நமக்கு அச்சுவடியை அனுப்பினார். தொடக்கத்தில் பூ4மிகையென்று ஒன்று எழுதி, அதில் மத்4யஸ்த2வித்3வத்3பி4ப்ராயங்களைக் கொடுப்பதாகத் தொடங்கி, கடிதங்களின் இடையிடையே '' ....' என்று குறியிடுகிறார். தமக்கு வேண்டாத பகுதிகளை மறைக்கிறார் என்று தெளிவாக

விளங்குகிறது. திருநாராங்கூர பர. ப. ஸ்ரீ உ. வே. அணணங்கராசாரயஸ்வாமியின அபி4ப்ராயததைக கொடுப்ப தாகத தொடஙகி. அவர் சென்ற வருஷத்தில வெளியிட்ட வாதஸலய விமர்ஶம எனனும வியாஸததில தமககு மிகவும் பா3த4கமான வாக்யஙகளைத் தமககு ஸாத4கமாக மயங்கி அசசிட்டிருககிறார். அந்த ஸ்வாமி சென்ற ஸுத3ர்ஶனததில் இவ்விவாததில் தீாப்பு எழுதி இவருடைய பக்ஷத்தின நோமைமினமையை நிலைநாட்டியிருபபதை உலகமே அறிந் துள்ளது. திருமலை நலலான் ராமகிருஷ்ணய்யஙகார் ஸ்வாமி இவா எழுதியிருககும பல விஷயங்களுககு விரோதமாகத் தீாபபு வழஙகியிருபபதும ஸுத3ர்ஶனததின மூலம உலகம பரவியுள்ளது. அப்படியிருகக, இவாகளெலலாம தமககு ஸாத4கம்போலே எழுதி உலகை மயககபபாாககிறார். நிறக.

‘நிகஷ ஶததூ3ஷணி’ எனனும சுவடி எவ்வளவு அஸம்ப3த்3த4மானது எனபதை அதில நமககு பதில எழுதி யிருககும் பகுதியைக கொண்டே ஸத2ாலீபுலாக (ஒரு பானை சோற்றுககு ஒரு சோறு பதம் எனனும்) நியாயத் தாலே காணலாம. ‘வரவரமுனி ஸித்3த4ாநதம்’ எனனும் நமது கட்டுரையில— (பிள்ளையுலகாசிரியரின திருவுளளத் துககு முரணாக—முகதியில ப2லபே4த3மினமையை அவா திரு வுள்ளம பற்றியதாக இவர் கட்டுரைஎழுதியிருப்பதுபோலே) ஆழவாா் தரிமூர்த்தி ஸாம்யவாத3ம செய்கிறாா என்று ஒருவர் எழுதினால அககட்டுரையை (வைஷ்ணவ பத்ரிகையான) நருஸிமஹப்ரியா பதரிகை ப்ரசுரிககுமா எனறும, தே2ஶிகன லக்ஷ்ம்யுபாய வாத3ததையும. பரபதயுபாய வாததைதையும நிரஸிக்கிறாா எனறு ஒருவா வியாஸம எழுதி னால (தேசிக ஸமப்ரத3ாய பதரிகையான) நருஸிம்ஹபரியா பதரிகை அதைப் பிரசுரிககுமா எனறும் நாம நருஸிமஹ பரியா பத்திரிகை நிாவாகிகளை (குறிபபாகத் திருககள்ளம ஸவாமியை) கேள்வி கேட்டிருநதோம. திருககள்ளம ஸ்வாமி நாஙகள அததகைய கட்டுரைகளை பரசுரிகக மாட்டோம, இவருடைய கடடுரையும தாம சென்னையி விலலாமலிருநதகாலேயே பரசுரிககபபடடுவிடடது எனறு எழுதிவிட்டார். சென்ற ஸுத3ர்ஶனததில அநத ஸ்வாமி யின் கடிதமும் பிரசுரிக்கப்படடுள்ளது. இநத நமது கேள்வியைக கூடப புரிநதுகொள்ளமாட்டாமல, இவர்

தமது ஶததூ₃ஷணி 103 104, 105-வது தூஷணங்களில, "தேசிகன லக்ஷ்மிககு உபாயதவததை சொலலியிருக்கிறூர் ஆழவாா தரிமூர்த்திஸாமயததைக கூறவிலலை; சரீரசரீர பாவேந அபேதம்" இத்யாதி₃களை நமககு உபதேசம செய் கிறூா! "ஸ்வயமபி லிகி₂தம ஸ்வயம ந வாசயதி என்னும் ரீதி யில இவர் எழுதும இததகைய பதிலகளை நாம் ஸுத₃ர்ஶனத தில வெளியிடவேணடும் எனறு தூ₃ஷணி102ல் பேராசைப் படுகிறூர். எவர்ககும எதுவும புரியாத ரீதியில் மனமபோன படியெலலாம எழுதும் இவருடைய எழுததுககளைச் சீாதிருத தம செய்து வெளியிட ஏதாவது ஒரு பததிரிகை முன வந்தால அதறகு பதில உரைப்போமேயொழிய, இவா தலைகால தெரியாமல எழுதி வெளியிடும தனிசசுவடிகளை வெளியிட்டு ஸுத₃ர்ஶனததைக கறைபபடுத்தமாட்டோம எனறு முனனமே நாம் தெரிவித்துவிட்டோம் நிற்க.

ஐடபசியிதழில இவர் கட்டுரையை வெளியிடட ந்ருஸிமஹப்ரியா பத்ரிகையும, இவரால மத்₄யஸத₂ராக நியமிககபபெறற திருநாஙகூர் ஸ்வாமியும இவரைக கைவிட்டு விட்டதை நிகஷவிஜய பூர்த்தியில எடுததுக காட்டி "அலவழியில செலபவனை ஸஹோத₃ரனும கைவிடடுவிடுவான" எனனும ரீதியில அனைவராலும் இவர் கைவிடப்பட்டுவிட்டார் எனறு எழுதினேும நாம. இதறகு மேல், இவர் நமககு எழுதியுள்ள கடிததததில், தமககு ஸஹோத₃ரர் கிடையாது எனறு விதண்டாவாதம் செய் கிறூர். நமக்கு ஸஹாயமாயிருப்பவர்கள் திர்யககுகளே (விலங்குகளே) எனறு நம்மோடன்றியில் நமக்கு ஸஹாய மாயிருப்பவர்கள் மீதும் வசவுமாரி பொழிகினறூா. தம் தோலவியை மறைபபதற்காக மனமபோனபடியெலலாம் எழுதுகிறூா. இதறகு ஓர் முறறுப்புள்ளி வைப்பதறகாக, நாம 4—12—71ல ஸ்ரீ உ. வே ஶதாபி₄ஷேகம் ஸ்வாமியின மூலம கீழககண்ட வாத₃ஸ்த₃ஸ் நியமங்களைக குறிததனுபபி, இதற்குட்படடு வாத₃ஸ்த₃ஸ நடதத இசைகிறீரா எனறு கேட்டு அனுபபினேும். அந்த ஸ்வாமியும் உப₄யவேதா₃ந்த பரசார சபையின உபந்யாஸத்தின்போது இநநியமஙகளைப் பலரறிய வாசிததுககாட்டி இவரிடம கொடுததார். அது பினவருமாறு.—

வாத ஸதஸ் நியமங்கள் 1.

1. மதுராந்தகம் ஸ்வாமி சில ஸ்வாமிகளை மத்$_4$யஸத$_2$ ராகக குறிககவேண்டியது.

2. அடியேன அதே எண்ணிககையுள்ள ஸவாமிகளை மத்யஸதராகக குறிப்பேன்.

3. ஒருவரால குறிககப்படடவரை மற்றவர் ஏற்க மறுககககூடாது, மத$_4$யஸத$_2$ராககக்குறிககபபட்டவா தம் ஸம ப்ரத$_3$ாய க்$_3$ரந்த$_2$ங்களை குருமுகமாகக கேட்ட வ்யபதி$_3$ஷ்ட வித்வானு எனபதொனறையே குறிககொள்ளவேண்டியது

4. தென்னுசாாய கரந்தங்களை குருமுகமாகக்கேட்ட தெனனுசார்ய ஸம்ப்ரதாய விதவான்களே அந்த க்ரந்தங் களுககு அர்த்த நிஷ்காஷம செய்யலாம. தேசிக க்ரநதங களை குருமுகமாககேட்ட தேசிக ஸமபரதாய விதவான களே தேசிக கரந்தங்களுககு அர்தத நிஷகர்ஷம செய்யலாம்.

5 மதயஸத விதவானகள், வாதி பரதிவாதிகளான மதுராந்தகம வேளுககுடி ஸ்வாமிகள், ஸுதர்ஶனம ஆசிரிய னுகிற அடியேன ஆகிய இவர்கள் தவிர வேறு எவரும வாதம நடககுமிடததுக்கு வரககூடாது.

இந்த நியமங்களுககுட்பட்டு வாதஸதஸ் நடததுவதில அடியேனுககு ஆக்ஷேபமிலலை.

இப்படி வாதஸதஸ நடநது அதில ஏறபடும் தீரமானத் தில எலலா விதவான்களும கையெழுத்திடவேண்டும. அதை ஸுதர்சனததில வெளியிட விததமாயிருககிறேன.

4—12—71. S. கிருஷ்ணஸவாமி அயயஙகார்.

இதைப் பெற்றபின், இநநியமங்களை ஏறறுக்கொணடு, மது$_4$ராந்தகம் ஸ்வாமி ஒரு கடிததத்தை 6—12—71ல எழுதி அடியேனுககு அனுபபினர். அது பினவருமாறு —

மதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் கடிதம்

(1) 4—12—1971ல் எழுதியனுப்பிய வாதஸதஸ்ஸு நிய மங்கள் ஐந்தும் அடியேனுக்கு ஸம்மதமே. வாதத்திற்கு இடம் காலம் இவற்றை உடனடியாக தேவரீர் திருவுள்ளம்போல் நிர்ண யிக்கலாம். சென்னையில் ஸபை நடத்துவதில் மத்யஸ்தர், வாதி எல்லோருக்கும் சௌகர்யமென்று தோன்றுகிறது.

(2) "விவாத விஷயம் பற்றிய முக்கியமான குறிப்பின் கீழ் முக்தியில் பல பேதத்தில் இருவகை ஆசார்யர்களுக்கும் அபிப்ராய பேதமுண்டா இல்லையா? என்கிற விஷயம் முக்யமாகவும், அஸார பத்யார்த்த விஷயம் அமுக்யமாகவும் (199–200 பக்கம்) தேவரீர் குறிப்பிட்ட விஷயங்களிலே விவாதம் நடத்தவும் சம்மதமே

(3) பரஸ்பரம் வாதி ப்ரதிவாதிகள் ஸாதக பாதகங்களை மத்யஸ்தர் முன்பு வாதிக்கும் உரிமையை தேவரீருமிசையும்.

(4) நிகஷ முன்னுரை முடிவுரைகளில் விவாதாஸ்பதமான விஷயத்தில் நம்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களுடையவும் தேசிகனுடையவும் திருவுள்ளங்களை நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டியது என்று முன்னுரை 7ம் பக்கம் முடிவுரை 192லும் உள்ளது. இரண்டாவது பாராவில் காட்டிய முக்யாமுக்ய விஷயங்களும் விவாத விஷயங்களென்று தேவரீரே நிஷ்கர்ஷித்துள்ளது அவ்வாறே ஸம்மதிக்கின்றேன்

(5) ஸபை இடம் காலம் எப்படி அமைக்கலாமென்பதை நேரில் நாம் கலந்து, கிளர்ச்சியிராமலும் ஜயாபஜயங்களில் நோக்கில்லாமலும் கோர்ட்டு வ்யவஹாரமுறையில் லேகப்ரதிலேகமுகமாக வாதவிஷயத்தை ஊர்ஜிதம்செய்து தெளிவு பெறுவோம். மத்யஸ்தர் தீர்ப்பின்படி அத்தெளிவு.

153, N C. Street, Srirangam. } **தி. ஈ. வீரராகவதாஸன்.**
6—12—71. } **ஸ்ரீ மதுராந்தகம்.**

இக்கடிதத்தைப் பெற்றவுடன், வாதவிஷயங்கள், இடம் முதலியவைபற்றி மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமியின் விருப்பப் படியே இசைவுகாட்டிப் பின்வரும் கடிதத்தை 6—12—71ல எழுதினேன.

வாத ஸதஸ் நியமங்கள் 2.

1. வாத விஷயங்கள்

1. முக்தியில் பலபேதம் உண்டா இல்லையா?

2. மோக்ஷார்த்த₂மான பகவத்க்ருபை, நிர்ஹேதுகமா ஸஹேதுகமா?

3. பரபக்திக்கு வ்யாஜோபாயத்வம் உண்டா இல்லையா?

4. "அஸார" ஶ்லோகார்த்தவிசாரம்.

2. வாதம நடக்கவேண்டிய இடம முதலியன

சென்னையிலேயே தை மாதத்தில் நடத்தலாம. குறிப பாக எநத தேதிகளில எநத கருஹூத்தில என்பதை வரதா சார்ய ஸவாமியையும கலந்துகொண்டு தெரிவிக்கிறேன.

3. மத்யஸ்தாகள

மதுராநதகம ஸவாமி முதலில தமது மத்யஸ்தர்களைக குறிததனுபபவேண்டியது. உடனே அடியேன குறித தனுபபுகிறேன. ஸ்வாமி காட்டிய மறற அமசங்களையும ஒப்புகக்கொள்ளுகிறேன.

6—12—71 S. கிருஷ்ணஸவாமி அயயஙகார்.

இதைப் பெறறவுடன மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமி தாம 6—12—71 கடிததத்தில இசைநததறகு மாறாக. இருவரும கலநது மத₄யஸ்த₂ர்களை நியமிககவேண்டுமென்றும், மத்₄யஸ்த₂ாகளுககுத் தலைவா வேண்டும எனறும எழுதி. அடியேனைககுறித்து வசவுமாரியையும் தொடஙகிவிட்டாா. அதைப பெறறவுடன 9—12—71ல அடியேன் எழுதிய கடிதம பின்வருமாறு —

மூ னறுவது கடிதம்

த₃ாஸஸ்ய விஜ்ஞாபனம. முநதிய கடிததத்தில் நியமங களை ஒபபுகக்கொண்டுவிட்டு இபபோது ஏறகமறுபபது சரியலல. "அஸார" ஶ்லோகார்த்தத்தையே முதலில வைபபதுபற்றி அடியேனுககு ஆக்ஷேபமிலலை. மார்கழி மாதத்தில வரதாசாாய ஸவாமியும, அடியேன் நியமிககக கூடிய மதயஸதர்களும வெளியூா போகிறுர்கள். அதனு லேயே தை மாதத்தில ஸதஸ நடத்தலாம எனறேன. இருவரும கலநது நியமிபபது இயலாது. அடியேன சொலலுகிறவர்களை தேவரீா ஒப்புகக்கொள்ளாவிட்டால தேவரீர் சொல்லுகிறவர்களை அடியேன ஒப்புகக்கொள்ள மாட்டேன. ஆகையால முதல் கடிதத்தில அடியேன் எழுதி தேவரீா ஒபபுகக்கொண்டபடி தேவரீா ஸமமாகவோ விஷமமாகவோ மத்யஸதர்களை நியமித்தபின் அடியேனும அப்படியே (அதே எணணிக்கையில) நியமிபபேன். இது தவிர வேறுவழி நடககாத வழியேயாகும.

9—12—71. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யஙகாா.

இதைக் கணடவுடன் மேலும் வசவுகளையே பொழிந்து மனமபோனபடி ஓர் கடிதம எழுதினார் மது₄ராநதகம ஸவாமி. இதற்கு பதிலாக 13—12—71ல கீழககண்ட கடிததததை நாம் எழுதினோம்.

நானகாவது கடிதம

ஸ்ரீ உ வே. மதுராநதகம ஸ்வாமிககு விஜ்ஞாபனம். நேறறு தேவரீா அனுப்பிய கடிதம தேவரீருடைய முதல கடிததததிறகு முறறிலும மாறுபட்டிருககிறது.

4—12—71ல அடியேன எழுதிய முதல கடிதத்தில் முதல் நியமம 'மதுராநதகம ஸவாமி சில ஸவாமிகளை மதயஸதராகக குறிககவேணடியது' எனபது. இரணடாவது நியமம "அடியேன அதே எணணிககையுள்ள ஸவாமிகளை மதயஸதராகக குறிபபேன" எனபது. மேலே மூன்று நியமங்களையும குறிததுள்ளேன. இதற்கு பதிலாக தேவரீர் எழுதிய கடிததததில.— "4—12—71 எழுதியனுபபிய வாதஸதஸஸு நியமங்கள் ஐந்தும் அடியேனுககு ஸமமதமே" என்று தொடங்கியிருககிறீா. இப்போது அதற்கு முரணாக நாம இருவரும் கலநது நியமிககவேண்டும் எனறும, உமககு வேண்டிய சிலரைக குறிப்பிட்டு, அவர்களையே நியமிகக வேண்டும எனறும். தலைவர் வேண்டும எனறும் ஏதேதோ எழுதுகிறீர். முதலில ஒப்புககொண்ட நியாயமான நியமஙகளுக்கு உட்படடு வாதஸதஸ் நடததினால உமககுத் தோலவி நிச்சயம் எனறு உணர்ந்து இப்படி வாககு மாறுகிறீா. இதை அடியேன் எப்படி ஏறபது?

நமது முதல கடிதங்களில நாம இருவரும் ஏற்றுக் கொண்ட நியமங்களின ஸாரமாவது:— (1) மத்₄யஸ்த₂ாகளை நியமிபபதில் தேவரீருக்கும் அடியேனுககும் ஸமப்ராத₄ாந்யம அவஶ்யம். (2) எலலா மத₄யஸத₂ாகளுக்குள்ளும் பரஸபரம ஸமப்ராத₄ாந்யம் அவஶ்யம. தலைவா நியமிபபது வித்₃வான்களிடையே ஏற்றததாழவைக காட்டுமாகையால் இதை ஏறக இயலாது (3) மத்யஸ்தாகளுககுள் அவரவர் ஸமப்ரத₃ாய கரந்த₂ார்தத₂ நிஷ்காஷததில் அவரவர்ககே அதி₄காரமுணடு. முதலில ஒபபுக்கொண்ட இந்நியமங்களை மறுததால வாத₃ஸத₂ஸ நடககாது.

ஆகையால், அடியேனால் காட்டப்பட்டு, தேவரீரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஐந்து நியமங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு சென்னையில் தை மாதத்தில் விவாதஸதஸ் நடத்துவதா யிருந்தால் நடத்தலாம். விவாதவிஷயங்களை ஸபையில் நியமிக்கப்படும் மத்யஸ்தர்களே தீர்மானித்துக் கொள்ள லாம். ஆகையால், 4—12—71ல் அடியேன் கடிதத்தில் முதல் நியமப்படி தேவரீர் உம் இஷ்டப்படி சில ஸ்வாமிகளை (குருகுலகலிஷ்ட வ்யபதிஷ்ட வித்வான்களை) மத்யஸ்த ராகக் குறிக்கவேண்டியதே இப்போது நீர் செய்யவேண்டி யது. இதைச் செய்யாமல், மனம்போன போக்கில் எதையா வது எழுதினீரானால், உமது தோல்வியை மறைப்பதற்காக இப்படிச் செய்கிறீர் என்று முடிவுகட்டப்படும். அத்தகைய உமது கடிதங்களுக்கு இனி பதில் எழுதப்படமாட்டாது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாஸ:

13—12—71. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

இதைக் கண்டபின் மதுராந்தகம் ஸ்வாமி எழுதிய கடிதத்தில் மறுபடியும் முதலில் இசைந்த நியமங்களுக்கு இசைவு கூறியிருந்தார். ஆயினும் தமது மத்யஸ்த வித்வான்களைக் குறிப்பிடவில்லை. நிந்தாபரிஹாரஸோக்தி களையிட்டே கடிதத்தை நிரப்பியிருந்தார். அதற்கு நாம், "முதலில் இசைந்தபடி தேவரீருடைய மத்யஸ்தர்களை இக்கடிதத்திலும் குறிக்காமல் நிந்தாபரிஹாரஸோக்திகளை யிட்டே நிரப்பியிருக்கிறீர். மறுதபாலில் தேவரீருடைய மத்யஸ்தர்களைக் குறித்தனுப்பப் பிரார்த்திக்கிறேன். அக் கடிதம் வந்தபின் அடியேன் மத்யஸ்தர்களைக் குறிக்கி றேன்." என்று 18—12—71ல் எழுதினோம். நேரிலும் திருநாங்கூர் ப்ர. ப. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி மூலம் மத்யஸ்தர்களைக் குறித்தனுப்பும்படி கேட்டனுப்பினோம். குறித்தனுப்ப மாட்டேன் என்று கூறிவிட்டார் இதி லிருந்து, தாம் இசைந்த நியாயமான நியமங்களுக்குக் கட்டுப் பட்டு வாதஸதஸ் நடத்தினாலும் தமக்குப் படுதோல்வியே ஸித்திக்குமென்று இவரே உணர்ந்துவிட்டார் என்று விளங்கு கிறது. இத்தகையவரோடு வாதம் நடத்தினாலும் விதண்டா வாதம் செய்வாரேயொழிய நேர்மையாக வாதம் செய்யமாட் டார் என்பது இவரது கடிதங்களிலிருந்தே விளங்குகிறது.

நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விஜயம்

['ஸுத3ர்ஶனம்' ஆசிரியர்]

வரவரமுநிவரமநக4ம் லோகாசார்யம் கு3ருத்தமம் நத்வா ।
நிஷ்கர்ஷநிகஷ விஜயம் கரோமி ஸுமனோ மனோ விநோதா3ய ॥

[(ஜ்ஞாநப4க்திவைராக்3யாநுஷ்டா2னங்களில்) குற்றமற்றவரான மணவாளமாமுனிகளையும், ஆசார்யஶ்ரேஷ்ட2ரான பிள்ளைலோகாசார்யரையும் வணங்கி, நன்னெஞ்சினரின் திருவுள்ளத்தை உகப்பிப்பதற்காக நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விஜயம் என்னும் நூலை இயற்றுகிறேன்.]

அவதாரிகை

1. நமது ஸுத3ர்ஶனத்தில் ஸாதா4ரண ஐப்பசி மலரில் வெளிவந்த மாமுனிகள் கண்ட வேதா3ந்த ஸார நிஷ்கர்ஷத்தையும், அதன்மேல் மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி எழுதிய ஸாரதம நிஷ்கர்ஷத்திற்கு பதிலாக வரதா3சார்யஸ்வாமி எழுதிய நிஷ்கர்ஷ நிகஷத்தையும், அதன் முன்னுரையாகவும், பின்னுரையாகவும் நாம் எழுதியவற்றையும் மீமாம்ஸார்ணவ வேத யாதி3பி3ருதா3லங்க்ருதரான ஸ்ரீ. உ. வே D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமி மறுக்க முற்பட்டு "யதா2ர்த்த2 ராமானுஜன்-2" என்னும் புத்தகத்தை அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்.

2. ஸ்வாமிக்கு ஸுத3ர்ஶனத்தோடு இருபது வருடங்களுக்கு முன்பே தொடர்புண்டு. அப்போது பெரியவாச்சான்பிள்ளையின்மேல் பல தோ3ஷங்களை ஏற்றிட்டு இவர் எழுதிய 'ஸஜ்ஜநாராத4நம்' என்னும் நூலை மறுத்து, 'தூ3ஷண நிராஸம்' என்னும் நூலையும், பல கட்டுரைகளையும் ஸுத3ர்ஶனம் வெளியிட்டது. 'அப4யப்ரத3ராஜவிஜயம்' என்னும் தலைப்புடன் அவை தனி கிரந்தமாகவும் வெளியிடப்பட்டது. அதிலுள்ள நிரூபணங்கள் அசைக்க முடியாதவையாயிருந்தமையாலே, ப்ராமாணிகரான ஸ்வாமி இன்றளவும் அதற்கு மறுப்பு எழுதவில்லை. ஒரு முக்கியமான அம்ஶத்தை இசையவும் செய்தார். இப்போது

நிஷகாஷநிகஷம் முதலானவற்றில தமக்குத் தோனறிய பல அநுபபத்திகளை 'யதா₂ர்த்த₂ராமாநுஜன-2'ல் ஸாத்விக ரீதியில, கோபதாபங்களோ வசைமொழிகளோ இலலாமல வெளியிட்டுள்ளார். அதே ரீதியில் நாமும பூர்வாசாரயா களின அடிச்சுவட்டைப் பின்பறறி இவருககுத் தோன றும அநுபபததிகளுககு பதில உரைப்போம்.

3. தாதாசாரய ஸ்வாமி நம்மைக் காட்டிலும சிறந்த ஶாஸத்ரஜ்ஞர். வரத₃ாசாரய ஸ்வாமியைப் போன்ற பலருககு ஸாமாந்ய ஶாஸதரங்களைக கறபிததவர். அத தகையவரை எதிர்தது நாம நூல எழுதினுல அது சிறக்குமா என்று பலர் ஸநதே₃ஹபபடககூடும். நாம் ஸ்வதநதரமாக நூல் எழுதினுல அது சிறககாதுதான். நாமோ, பூாவா சார்யர்களின அடிச்சுவட்டைப பினபற்றி, அவர்களுடைய ஸ்ரீ ஸூகதிகளினமேல ஸ்வாமி ஏறிடும் தூ₃ஷணங்களைக களைகிறேமேயொழிய ஸ்வதந்தரமாக யாதொன்றும் எழுதவிலலை. இங்கு, உண்மையில் தாதாசார்ய ஸ்வாமிக்கு பரதிபக்ஷிகளாக நிறபவாகள், நமபிள்ளை, பெரியவாச்சான பிள்ளை, பிள்ளையுலகாசிரியர், அழகியமணவாளபபெருமாள் நாயனுர், மாமுனிகள் முதலான பூர்வாசாரயர்களேயொழிய அல்பஜ்ஞனான அடியேனனறு. முற்கூறிய பூாவாசாரயாக ளுடைய மேத₄ாவிலாஸததிற்கு ஒபபிடுமபோது, "மஹாாண வாந்த: கோ மஜ்ஜதோரணுகுலாசலயோா விஶேஷ.' [கடலிலே முழுகும் விஷயததில அணுவுககும குலபாவ தத்திறகும வாசி என்ன இருககிறது?] எனறு ஆளவநதாா ஸ்தோதரரதனத்தில அருளிச்செய்த ரீதியிலே, இககாலததி லுள்ள தலைசிறந்த வித₃வானகளும பூாவாசார்யர்களுடைய மேதை₄யிலே பலலாயிரத்தில ஒரு பங்குகூட அறிவு பெறறவர்களாகக காணப்படவிலலை. ப₃லமறறவனும முறைப்படி கடலிலே குளித்து முத்துககளையும் ரத்தினங களையும் எடுபபதையும, ப₃லிஷ்ட₂னும் முறைதவறிக கட லோடு எதிரிட்டு முழுகிபபோவதையும காண்கிறேம

அந்த ரீதியிலே அல்பஶக்திகனான அடியேன் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திஸாக₃ரத்திலே குளித்துச் சில முத்துக்களையும் ரத்தினங்களையும் வழங்க முயல்கின்றேன.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

முதல் அத்தியாயம்

ப்ரத₄ாநத்₃ருஷ்டாந்த நிரூபணம்.

4 ஸித்₃தோ₄பாய விஷயத்தில் ஓர் ப்ரத₄ாநத்₃ருஷ்டாந்தம் உள்ளது. அதை நன்கு உணர்ந்தால் அதிக₃ஹநமான ஶாஸ்த்ரார்த்த₂ங்களை ஸாமாந்ய ஜனங்களும் புத்தியிற் கொள்வது எளிதாகுமாகையால், அதை முதலில் விரிவாக விளக்கிவிட்டு மேலே செல்வோம். நற்குணங்களெல்லாம் நிரம்பிய தந்தையொருவன் ஒரு குடும்பத் தலைவனாயிருக்கிறான். அவனுக்குப் பல பிள்ளைகள் உண்டு. அவர்களில் ஒருவன் மிகவும் துறுதுறுக்கைத்தனமும் சுயநல மனப்பான்மையும் உள்ளவன். இவனைப் பள்ளியில் தந்தை சேர்க்கப் போகும்போது அடம்பிடித்து அழுகிறான் பிள்ளை. பள்ளியில் சிறிது நேரமும் உட்கார மறுக்கிறான். பிள்ளையின் ஸ்வபா₄வத்தை அறிந்த தந்தை அக்குழந்தை மிட்டாய் தின்பதில் பெருவிருப்பம் கொண்டது என்று அறிந்தவனாகையாலே, 'நீ பள்ளி சென்றால் தினந்தோறும் உனக்கு ஒரு மிட்டாய் கொடுக்கிறேன்' என்று பேரம் பேசி இசையச் செய்து, அது இவனுடைய ஆரோக்கியத்திற்குத் தீங்கு விளைப்பதாயினும், கல்வியூட்டுவதில் உள்ள நன்மையைக் கருதி, தினந்தோறும் மிட்டாய் கொடுத்துப் பள்ளிக்கு அனுப்பி வருகிறான். சிலகாலம் சென்றபிறகு மிட்டாயில் பையனுக்கு அலுப்புத்தட்டவே, அதை அவனே கைவிடுகிறான், பழக்கத்தாலே ஒழுங்காகப் பள்ளி செல்லத் தொடங்கிவிடுகிறான். அடுத்தபடி, பட்டுச் சட்டையிலே அப்பையனுக்குப் பெருவிருப்பம் ஏற்படுகிறது. 'வகுப்பில் நீ முதல் மார்க் வாங்கினையென்றால் உனக்குப் பட்டுச்சட்டை

தைத்துப்போடுகிறேன்' என்று பேரம் பேசுகிறான் தந்தை. பையனும் குறிக்கொண்டு படித்துப் பட்டுச்சட்டையைப் பரிசாகப் பெறுகிறான். மேன்மேலே இதே ரீதியில் பேரம் பேசும் தந்தையிடமிருந்து ஒவ்வொன்றைப் பரிசாகப் பெற நன்றாகப் படித்து ஒவ்வொரு வருடமும் வகுப்பில் முதல் மாணவனாகவே நின்று கலாசாலையில் புகுகிறான். படிப்பு பெரிதானாற்போலே ஆசையும் பெரிதாகின்றது. மோட்டார் ஸைகிள் வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறான் பையன். மாகாணத்திலேயே முதல்வனாக வந்தாயென்றால் மோட்டார் ஸைகிள் வாங்கித் தருகிறேன் என்கிறான் தந்தை. மிக முயன்று படித்து மாகாணத்திலேயே முதல்வனாகி மோட்டார் ஸைக்கிளையும் தந்தையிடம் பரிசாகப் பெறுகிறான். இப்படி முயன்று படித்துத் தந்தையிடம் பரிசுபெற முடியாத தன் ஸஹோத$_3$ரர்களிடம் இப்பரிசுகளைத் தன் முயற்சியாலே பெற்றுவிட்டதாகப் பெருமை பேசிக்கொள்ளவும் செய்கிறான். கடைசியாக பி. எச். டி. என்னும் மிகவுயர்ந்த படிப்பைப் படிக்கிறான். 'அதில் நீ தேறிவிட்டால் உனக்கு என் ஸர்வஸ்வத்தையும் தருகிறேன்' என்று பேரம் பேசுகிறான் தந்தை. அதிலும் தேறுகிறான் தனயன். இவ்வளவு படித்தமையாலே அறிவு பெருமலர்ச்சி பெறுகின்றது. மிட்டாயிலிருந்து தொடங்கி, சொத்துக்கள் வரையிலும் உள்ள பொருள்களைப் பரிசாகக் காட்டிக் காட்டித் தன்னைப் படிப் படியாக முன்னேற்றவைத்திருக்கிறார் தந்தை என்று உணர்கின்றான். இப்பரிசுகளுக்குத் தன் படிப்பை ஸாத$_4$னமாக்கத் தான் எண்ணியது மயக்கமே என்றும், உண்மையில் தன்னை இந்த அளவு படிக்கவைப்பதற்காகத் தந்தை தான் விரும்பும் இப்பரிசுகளைக் காட்டித் தன்னை முன்னேற்றியிருக்கிறார் என்றும், பரிசுகளைப் பெற்றுத் தான் அனுப$_4$விப்பது தன் தந்தைக்கு உத$_3$தே$_3$ச்யமன்று. தான் படித்துத் தேறி பு$_3$த்$_3$தி$_4$விகாஸமடைவதே தந்தைக்கு உத$_3$தே$_3$ச்யம் என்றும், தான் இப்போது பெற்றிருக்கும் கல்விக்கு ஒப்பிடும்போது இப்பரிசுகளெல்லாம் மிக அற்ப

மானவை இவற்றைத் தந்தையோடு ப்ரேமபேசித் தான் பெற்றது மிகவும் தகாதசெயல் என்றும் உணர்ந்து அநு தபிக்கிறான். தந்தையின் பரமகருணையையும் சாதுர்யத்தை யும் நினைந்து நினைந்து உருகுகிறான் அவன் திருவடிகளிலே வீழ்ந்து. "எந்தையே! என் மயக்கத்தாலே ப்ரேமபேசி தேவரீரிடம் பல பரிசுகளைப் பெற்றுவிட்டேன். இப்போது மயக்கம் நீங்கப்பெற்றேன். நான் பி. எச் டி. தேறிய தற்குப் பரிசாக தேவரீருடைய ஸர்வஸ்வம் எனக்குத் தேவையில்லை. உடைமையான அடியேனுக்கு உடையவ ரான தேவரீருடைய உகப்பிற்காகவே செய்யும் நித்ய கைங்கர்யமே வேண்டியது. இதுவே அடியேனுக்கு ஸ்வ ரூபப்ராப்தமானது. இந்தப் பெறுவிப்பதற்காகவே பரம க்ருபையாலே அடியேனைப் படிப்படியாக தேவரீர் முன் னேற்றியுள்ளது என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன். இப் போது இப்பயனையும் அந்தக் கிருபையினாலேயே அருள வேண்டியது' என்று ப்ரார்த்திக்கிறான். 'தன் பிள்ளை இப்படி ஆகவேணும், அவன் வாயிலிருந்து வரும் இவ் வார்த்தையைக் கேட்கவேணும்' என்று நீண்ட நாளாகப் பாரித்துப் பெருமுயற்சிசெய்துவந்த தந்தை மிகமகிழ்ந்து அவனுக்குத் தன்னையே அளிக்கிறான்.

5. மேலே காட்டிய த்ருஷ்டாந்தத்தில் பித்ருவிஷயத் தில் செய்யும் பரார்த்த கைங்கர்யமே பிள்ளைக்குப் பரம ப்ராப்யமாகும். நிர்ஹேதுகமாக இதைப் பிள்ளைக்கு அளிக் கத் தந்தை என்றும் ஸித்தனாயிருக்கிறான். சிறு வயதிலோ, அறிவு நிரம்பாத காலத்திலோ இதைச் சொன்னால், நன்மை தீமைகள் ஒன்றும் அறியாத பையனுக்கு இது ஏறாது, மிட்டாய், மோட்டார் ஸைக்கிள் முதலானவற்றில் ருசி யுடைய அவனுக்கு இது ருசிக்கவும் செய்யாது. ஆகை யால் சதுரனான தந்தை அவனுக்கு அவை ஹிதத்தைச் செய்யமாட்டா என்று தான் அறிந்தபோதிலும்—மிட்டாய், மோட்டார் ஸைக்கிள் முதலியவற்றைப் பரிசாகக் காட்டிக்

கொடுத்து அவனை மேனமேலே படிக்கவைதது. பு$_3$த$_3$தி$_4$ விகாஸத்தை ஏறபடுததி உணமை நிலையை உணரவைக கிறுன. பித்ருவிஷய பரார்தத$_2$கைஙகாயம் தனயனுககு பராப்யம. இதை நிரஹேதுகமாக அவனுககுக கொடுககத தநதை எனறும துடிததுககொண்டிருககிறுன. "தநதை நிருபாதி$_4$கரக்ஷகன், நாம ரக்ஷ்யம, அவன ஶேஷி நாம ஶேஷபொருள். தநதைககேயான கைஙகாயம செயவதே நமககுப பரமபராபயம" எனறு உணராமையாலே, மிட்டாய், மோட்டார் ஸைககிள் முதலானவறறை பராப்ய மாக நினைத்து, தநதையைவிட்டு விலக முயலகினறுன தனயன அந்த ருசிகளையே பற்றுசாகக்கொணடு அரும் பாடுபட்டுச் சிறிது சிறிதாக இவனுககு பு$_3$த$_3$தி$_4$விகாஸததை விளைத்து, இவனுககும தனககும் உள்ள ஶேஷஶேஷி ப$_4$ாவ ரக்ஷ்ய ரக்ஷகப$_4$ாவங்களை உணரவைதது தனனை விட்டு விலகாமல் செயது தனனையே அளிககிறுன தந்தை. இங்கு பிதருவிஷய பரார்த்த$_2$ கைங்கர்யம தனயனுககு பராபயமாகிறது. அதை நிரஹேதுகமாக அளிப்பவன தந்தையேயாகிறுன். நீண்ட காலமாகப் பிளளை அதைப் பெறுமைககுக் காரணம, ஸவஸ்வரூபஜ்ஞானம ஏற்படாமை யும், அதடியாகத தனககுத தான நனமை தேடுவதாக நினைத்து அப்ராப்தமானவறறை விருமபித தநதை செய் யும் ரக்ஷணததை விலககி, தந்தையைவிட்டு விலகிச சென்றமையுமேயாகும சதுரனை தநதை இவன் வழி யிலேயே சென்று இவனுககு பு$_3$த$_3$தி$_4$விகாஸததை விளைதது, ஸ்வஸவரூபஜ்ஞானத்தையும் விலககாமையையும் ஏற படுததி, இவனுக்கு நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னையே அளிக கிறுன. இவ்விடததில பிதருவிஷய பரார்தத$_2$ கைங்காயம ப்ராப்யம. அதைத தனயனுக்கு ருசிககச செய்யும பு$_3$த$_3$தி$_4$ விகாஸமும் அதனுல ஏற்படும ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் அதி$_4$ காரி விஶேஷணம. இது தனயன ஸவரூபததில சேரநத தாகையாலும தான ஏறபடுததிக கொண்டதலலவாகை யாலும உபாயமாகாது. இவன விருமபும் பரிசுகளைக்

காட்டிக் காட்டி, இவனைக் கடுமையாகப் படிக்கவைத்து விலக்ஷ்யனற இவனை மீட்டு ப்ரக்ருதிவிகாஸத்தையும், ஸ்வஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தையும் ஏற்படுத்தி இவனுக்குத் தன்னையே அளிக்கும் தந்தையே உபாயமாவான்.

6. இனி த்ருஷ்டாந்தத்துக்கு வருவோம். ஸகல கல்யாணகுணங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருப்பவன் ஜகத்குடும்பியான ஸர்வேஶ்வரன். இவனுக்கு எண்ணிலடங்காத பிள்ளைகள் உண்டு. அவர்களில் பலர் ஸ்வார்த்தமையாகிற சுயநலமனப்பான்மையும், அதற்கேற்ப ஸ்வபரவ்ருத்தியும் உடையவர்கள் இவர்களில் ஒரு சேதனனை எடுத்துக் கொள்வோம். பரமநாஸ்திகனுன அவன் அண்டை வீட்டுக்காரன் வாழ்வைப் பொருதவன். அண்டை வீட்டுக்காரனைத் தொலைப்பதே அவனுக்குப் பரமபுருஷார்த்தம். நேரில் சென்று அண்டை வீட்டுக்காரனைக் கொல்லுவதற்கு ஶக்தியற்றவன், ஶக்தியுள்ளவர்களைத் துணைகொண்டு கொன்றாலும் ராஜதண்டனை ஏற்படும். இதற்காக இவனைத் தான் கொன்றது தெரியாமல் அழிக்க ஏதாவது வழியிருக்கிறதா என்று ஆராய்கிறான். வேதம் படித்தவர் ஒருவர் 'வேதத்தில் ஶ்யேநயாகம் என்று ஓர் யாகம் கூறப்பட்டிருக்கிறது; அதை முறைப்படி செய்தாயானால் அம்புபட்ட கழுகுபோலே அடுத்தவீட்டுக்காரன் அழிந்தொழிவான்'' என்று உபதேஶிக்கிறார். இதுவரையில் ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸமில்லாதவனுயிருந்தபோதிலும், 'இதைச் செய்துதான் பார்ப்போமே' என்று செய்கின்றான். அடுத்தவீட்டுக்காரன் அழிந்தொழிகிறான். இவனுக்கும் ஶாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கை பிறக்கிறது. ஶாஸ்த்ரமாகிற பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கமாட்டேன் என்று அடம்பிடித்துவந்த இவனுக்கு, அடுத்தவீட்டுக்காரனின் அழிவாகிற மிட்டாயைக் காட்டி, ஶ்யேநயாகமாகிற முதல் வகுப்பிலே படிக்கவைத்துவிட்டான ஸர்வேஶ்வரனுகிற தந்தை. ஸ்ருஷ்டி காலத்திலேயே ஶாஸ்த்ரங்களை அளித்தவன் ஸர்வேஶ்வரனேயாகையால்,

ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி விதி$_4$களையெல்லாம் அவனுடைய நியமனங்களாகவே கொள்ளவேண்டும். 'ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா' என்று அவனே கூறினானன்றோ? மிட்டாயைத் தின்ற குழந்தை அதனால் ஆரோக$_3$யம் நலிவுற்று, தந்தை கொடுக்கும் கசப்பு மருந்தைச் சாப்பிட்டு ஆரோக$_3$யத்தை மீட்டுக்கொண்டு மிட்டாயில் ஆசைநீங்கப்பெறுவதுபோலே, இவனும் ஶ்யேநயாக$_3$த்தாலே அடுத்தவீட்டுக்காரனை அழித்ததினால் நரகம் ஏற்படும் என அறிந்து, அது ஏற்படாமைக்கு ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி$_4$க்கப்பட்ட ப்ராயஶ்சித்தங்களை அனுஷ்டி$_2$த்துவிட்டு, இத்தகைய க்ரூரகார்யங்களிலும், அவற்றுக்கு ஸாத$_4$நமாக ஶாஸ்த்ரம் விதி$_4$க்கும் ஶ்யேந யாக$_3$ம் முதலானவற்றிலும் ஆசையை விட்டொழிக்கிறான். ஆனால், ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸமாகிற பள்ளிப்படிப்பு முன்னேறுகிறது. மழையில்லாமல் தன் வயலிலுள்ள பயிர் வாடுவதைப் பார்த்து வேத$_3$த்தில் மழைக்கு ஸாத$_4$நமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள காரீரியாக$_3$த்தைச் செய்து மழையைப் பெறுகிறான். ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸம் மேலும் உறுதியாகிறது. இப்படி இம்மைப் பலன்களைக் கண்கூடாகப் பெற்றமையாலே அவற்றிலும் சிறப்புற்ற ஸ்வர்க$_3$த்தை மறுமையில் பெற ஆசை உண்டாகிறது. அதற்காக வேத$_3$த்தில் விதி$_4$க்கப்பெற்ற ஜ்யோதிஷ்டோம யாக$_3$த்தைச் செய்து ஸ்வர்க$_3$த்தைப் பெறுகிறான். அதுவும் அஸ்தி$_2$ரமாகையாலே, மறுபடியும் ஒரு காலத்தில் இக்காமபூ$_4$மியில் பிறக்கிறான். பூர்வஜந்ம ஸம்ஸ்காரவஶத்தாலே ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸம் இவனுக்கு உறுதியாயிருக்கிறது. ஒருமுறை ஸ்வர்க$_3$த்தை அநுப$_4$வித்தவனாகையாலே அதினுடைய அல்பாஸ்தி$_2$ரத்வங்களையிட்டு அதிலும் சலிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அநந்தஸ்தி$_2$ரப$_2$லம் ஶாஸ்த்ரங்களில் உள்ளதா என்று பார்க்கிறான். அப்போது தன் ஆத்மாவை அநுப$_4$விப்பதாகிற கைவல்யமோக்ஷத்தையும், அதற்கு ஸாத$_4$னமாக விதி$_4$க்கப்பட்டிருக்கும் கர்மஜ்ஞாநயோக$_3$ங்களையும், பரமபுருஷனையடைவதாகிற பரமமோக்ஷத்தையும், அதற்கு

ஸாத$_4$னமாக விதி$_4$க்கப்பட்டிருக்கும் ப$_4$க்திப்ரபத்திகளையும் காண்கிறான். பூர்வபுண்ய ஸம்ஸ்காரவஶத்தால ஸ்வார்தத$_3$தையில (சுயநல மனப்பான்மையில) உள்ள ஏற்றத்தாழ்வு காரணமாக கைவல்ய ப$_4$க$_3$வத் ப்ராப்திகளில் ஒவ்வொரு சேதனனுக்கு ஒவ்வொன்றில் ருசி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வார்தத$_2$தை அதி$_4$கமாக உள்ள சேதனன் கைவல்ய மோக்ஷத்தில் தன் ஆத்மாவை நித்யமாக அநுப$_4$வித்துக் கொண்டிருப்பதே போதும் என்று நினைக்கிறான். கல்லூரிப் படிப்பு சிறந்தது என்று அறிந்தும், தந்தை அதையும் படிக்க வைக்க ஸித்$_3$த$_4$னாயிருந்தும் உயர்நிலைப்பள்ளிப் படிப்பே போதும் என்று கருதி அத்துடன் நிறுத்திவிடும் சில பையன்களைப்போலே, ப$_4$க$_3$வத் ப்ராப்தி இதைவிடச் சிறந்ததென்று அறிந்தும், ருசியின்மையாலே ஸ்வாத்மாநுப$_4$வமாகிற கைவல்யமோக்ஷத்திலேயே திருப்தி பெற்று, அதற்கு ஸாத$_4$னமாக கர்மஜ்ஞானயோக$_3$ங்களை அநுஷ்டிக்கின்றனர் சிலர். பையன்களுக்கு அவரவர்கள் ருச்யநுகு$_3$ணமாகப் படிப்பை அளிக்கும் தந்தையைப்போலே ஸர்வேஶ்வரனும், இவர்களுடைய ருச்யநுகு$_3$ணமாக — ஸர்வகர்மங்களையும் கழித்து ஸூக்ஷ்மஶரீரத்தையும் கழித்து, பரமபத$_3$த்தில் ஒரு மூலையில் ஶரீரமற்றவராய்த் தம் ஆத்மாவையே எப்போதும் அநுப$_4$வித்துக்கொண்டிருக்கும் கைவல்ய மோக்ஷத்தை இவர்களுக்கு அளித்துவிடுகிறான். இந்த ருசி நித்யமாயிருக்கையாலே இவர்களுக்கு இந்த மோக்ஷமும் நித்யமாயிருக்கிறது. முற்கூறியவர்களிலும் அதி$_4$கமான புண்யஶாலிகள் சிலர்க்கு அவர்களைக் காட்டிலும் ஸ்வார்த்த$_2$தை குறைவாயிருக்கிறது. அதனால் இவர்களுக்குப் பரமபத$_3$த்தில் சென்று தங்கள் இன்பத்திற்காக எம்பெருமானை அனுப$_4$விப்பதில் ருசி அதி$_4$கமாயிருக்கிறது. கல்லூரியில் பி. ஏ., பி. எஸ்ஸி. போன்ற படிப்புகளோடு படிப்பை நிறுத்துவதில் ருசியுள்ள பையன்களைப் போன்றவர்கள் இவர்கள். இவர்களுக்கும் ப$_4$க்தியோக$_3$த்தை

ஸாத₄னமாக விதி₄த்து, இவர்களுடைய ருசிககு அநுகு₃ண மாக ஸவார்த்த₂மான ப₃ரஹமாநுப₄வத்தை அளிககிருன. முற்கூறியவாகளிலும் அதி₄கமான புணயமாலிகள் சிலாககு, அவர்களைககாட்டிலும ஸவார்த்த₂தை குறைவாயிருககிறது. அதனுல இவர்களுககுப் பரமபத₃த்தில சென்று தங்கள் இனபத்திறகாக எமபெருமானை அநுப₄விபபதோடு கைங கர்யமும விஶேஷமாகச் செய்யவேணடும எனபதில் ஆசை அதி₄கமாயிருக்கிறது. கலலூரியில எம்.ஏ., எம்.எஸ்ஸி. போனற படிப்புகளோடு படிபபை நிறுததுவதில ருசியுள்ள பையன்களைப் போன்றவர்கள இவாகள். இவர்களுக்கும் ஸ்வக₃தஸ்வீகாரமாகிற ஶரணாக₃தியை உபாயமாக விதி₄தது இவர்களுடைய ருச்யநுகு₃ணமான ஸவார்த்த₂ாநுப₄வ கைங கர்யங்களை அளிககிருன, 'யமேவைஷ வ்ருணுதே 'பரஜா பதிஸ தவம் வேத₃ [எம்பெருமான தானே எவனை வரிக கிருனோ,அவனே அவ்வெமபெருமானைபபெறும ப₄ாக₃யசாலி] 'அமலங்களாக விழிககும்' 'உனறன்னைபபிறவி பெறுந்தனைப புண்ணியம் யாமுடையோம்' 'மயர்வற மதிநலம அருளினன்' எனகிறபடியே அவனுடைய விஶேஷகடாக்ஷம் பெற்றமை யாலோ, பரமஸாத்விகர்களின் உபதே₃ஶததாலோ ஶாஸதர பாயாலோசனையினுலோ, உபாயபு₃த்₃தி₄யோடுளள ஸ்வப்ர வ்ருததி ஸாமாந்யமும் நீங்கபபெறறு, அதனுலேயே முற கூறிய அனைவரிலும் சிறபபுற்ற சில அதி₄காரிகளுககு ஸ்வார்த்த₂தை அடியோடு கழிகையாலே, பரமபத₃ததில பரார்தத₂கைங்கர்யம செய்வதில ருசியுண்டாகிறது. தநதை யின் நியமனததையும், ஸுஹ்ருததுககளின உபதே₃ஶததை யும் அநுஸரித்து பி.எச்டி. படிப்பையும் படித்துத தேறும பையனகளைபபோன றவாகள் இவர்கள். இவர்களுடைய அறிவு பரிபூர்ணமலர்ச்சி பெறறிருககிறது. அவனைபபெறுவ தற்கு அவனைபொழிய வேறு உபாயமிலலை, அப்படியுளள தாக நினைததெதலலாம மயககம என்று உணரபபெறுகிருா கள் இவர்கள். முநதியவர்களெலலாம இவ்வுணர்வைப் பெருமையால, ஒவ்வோரளவுக்கு ஸவார்த்த₂தையும் ஸ்வப்ர

வ்ருத்தியும் நீங்கப்பெறாதவர்களாய், அதனால் ஏற்பட்ட ருசி பேதத்தாலே குறைவுபட்ட புருஷார்த்தங்களையே ஸ்வபர வ்ருத்தி ஸாத்யமான ஸாதனங்களுக்குப் பலனாகப் பெற்றுப் போகிறார்கள். இவர்கள் இவ்வுணர்வைப் பெற்றமையால் தம் ஆனந்தத்துக்காக எம்பெருமான் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்க வந்தாலும், "எம்மா வீட்டுத் திறமும் செப்பம்" என்று நிஷேதித்து, "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே எனக்கே கண்ணனை யான் கொள் சிறப்பே" "உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்" என்று அவனுக்கும் உபதேசிக்கும் பெருமை பெறுகிறார்கள். நிரதிசயபுருஷார்த்தமான பரார்த்தகைங்கர்யத்தை நிர்ஹேதுகமாக அவன் கொடுக்கப் பெற்று வாழ்ச்சி பெறுகிறார்கள். ஆக, சுருங்கக்கூறின், ஸ்வார்த்தத்தை அடியோடு கழியப்பெறாமல், தமக்கு ஹிதம் என்னும் மயக்கத்தினால் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு, அவரவர்களுடைய ஸ்வார்த்தத்தையின் கனத்துக்குத் தக்கவாறு ருசிபேதம் ஏற்பட்டுக் குறைவுபட்ட புருஷார்த்தங்களையே அவர்கள் விரும்புகையாலே, ஒவ்வொரு ஸாதனத்திற்குப் பலனாக ஸர்வேஶ்வரன் அவற்றை அளிக்கிறான்; ஸ்வார்த்தத்தை அடியோடு கழியப்பெற்று மோக்ஷார்த்தமாக ஸ்வபரவ்ருத்திலேசத்தையும் ஸஹியாதவர்களுக்கே மோக்ஷத்தில் பரார்த்தகைங்கர்யரூப பரமபுருஷார்த்தம் ருசிக்குமாகையால், அதை அவர்களுக்கு பகவான் நிர்ஹேதுகமாக அருளுகிறான். இவர்களே ஸித்தோபாய நிஷ்டர்கள் என்றும், பரகதஸ்வீகாரநிஷ்டர்கள் என்றும் கூறப்படும் மிகச்சிறந்த ப்ரபன்னர்கள்.

7. தனயனைத் திருத்த முயலும் தந்தைக்குப்போலே சேதனரை அநாதிகாலமாகத் திருத்தமுயலும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கும், ஒவ்வொருவர் விஷயத்தில் ஒவ்வொரு விதமான அநுபவம் ஏற்படுகிறது. ஸ்வார்த்தத்தையின் வலிமையால் மோட்டார் ஸைகிளைப்பெற்று, அதைக்கொண்டு ஊர்சுற்றுவதில் விருப்பமுண்டாகித் தந்தையைவிட்டு விலகிய

சென்றுவிடும் சில பிள்ளைகளைப்போலே, சில சேதனா ஸ்வர்கக$_3$ாதி$_3$ புருஷார்த்த$_2$ங்களில் ஒன்றைப்பெற்று விலகியே சென்றுவிடுகிறார்கள். புத்$_3$தி$_4$க் குறைவாலே. தந்தை எதை ஆசைகாட்டினாலும் படிக்க இயலாத சில பிள்ளைகளைப் போலே சில சேதனர் இப்படிப் படிப்படியாக முன்னேற்றம் போவதும் உண்டு. தனயனைத் திருத்தமுடியாத தந்தை கண்ணீரோடே கைவாங்கிப் பிறிதொரு காலத்தில் திருத்தும் முயற்சியைத் தொடர்வதுபோலே. இவர்கள் விஷயத்தில் எம்பெருமானும் கண்ணீரோடே கைவாங்கி. ஜன்மாந்தரத்தில் அம்முயற்சியைத் தொடர்கிறான். ஸம்ஸாரம் நீங்கும் வரையில் ஒவ்வொரு சேதனர் விஷயத்திலும் இம்முயற்சியைக் கைவிடுவதில்லை. ஸுக்ருததாரதம்யத்தாலே ஏற்பட்ட ருசியாலே. ஸம்ஸாரம் நீங்கிக் கைவல்யத்தையோ ஸ்வப்ராப்தியையோ பெற்றபின்பு. அவை மோக்ஷமாகையால் முயற்சி செய்வதில்லை. பு$_3$த$_3$தி$_4$ஶக்திக் குறைவால் படிப்பைக்கண்டு பயந்தோடும் முற்கூறிய பிள்ளைகளில் சிலர் லோகாநுப$_4$வத்தாலும். ஸுஹ்ருத்துக்களின் உபதே$_3$ஶத்தாலும் ஸ்வரூபம் உணரப்பெற்று. "எந்தையே! எவ்வளவு முயன்றாலும் எனக்குப் படிப்பு ஏறமாட்டேன் என்கிறது. நான் படித்து எந்த அறிவைப் பெறவேண்டுமென்று தேவரீர் விரும்புகிறதோ. அதை இப்போதே பெற்றுவிட்டேன். என்னைப் பூர்ணமாக ரக்ஷிப்பதற்காகவே சிறுவயஸ்ஸிலிருந்தே படிக்கவைப்பது முதலான காரியங்களைச் செய்து தேவரீர் பாடுபட்டு வருகிறதென்று எனக்குத் தெரிகின்றது. இனி அடியேன் நாய்போலே தேவரீர் திருவடிகளிலேயே விழுந்து கிடக்கிறேன், தேவரீர் என்ன சொன்னாலும் கேட்கிறேன். உம் உகப்புக்கான கைங்கர்யத்தைத் தவிர வேறு எப்பரிசும் எனக்கு வேண்டாம். அதை ஸாதி$_4$க்கும் படிப்பும் வேண்டாம். என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டியது தே$_3$வரீருடைய ப$_4$ரம்" என்று கூறித் தந்தையையே எல்லாமாகப்பற்றுவது போலே, ஸாத$_4$நாந்தரங்களில் அஜ்ஞாநாஶக்திகளாலே வித$_3$

தே4ாபாயநிஷ்ட2ராகும் சேதனரும உணடு. பி.எச்டி. தேறி பு3த்3தி4விகாஸமபெறறு ஸ்வரூபததை உணர்ந்து, பரிசுபெறு வதறகாகப் படிதது வநதது தகாது எனறு அறிந்து தநதை யைபபறறும பிளளைகளைப்போலே ஜ்ஞாநச்சிறபபாலே உபாயாநதரங்கள் ஸவரூபவிருத்3த4ஙகள் எனறு உணர்ந்து ஸித்3தே4ாபாயநிஷ்ட2ராகும சேதனரும உண்டு.

8. மிட்டாயோ, மோட்டார் ஸைககிளோ பராடய மாகமாட்டா; பள்ளிசெலவதும முதல வனுகத் தேறுவதும அவறறுககு நேரான ஸாத4னமாகமாட்டா. கடுமையான படிபபை மேற்கொள்வதனமூலம பு3த்3தி4விகாஸததைக காலகரமததில இவன அடைநது ஸ்வரூபம் உணரவேணடும எனபதறகாக அவறறுககு ஸாத்4யஸாத4னத்வம தநதை யால ஏற்படுத்தபபட்டது. இவறறை ஸாத்4யஸாதந4ஙக ளாகக கற்பித்து இவனைத திருததிய தநதையே நேரான உபேயமும, உபாயமுமாவான. அதுபோலவே, யோகயாக3ம முதலாக, ஸ்வக3தஸவீகாரமீருக உளள ஸாத4னங்கள — கடுமையான நியமங்களை உள்ளடககியவையாகையாலே, ஜ்ஞானவைராக்3யஙகளை உண்டாககிப் படிப்படியாக இவனைத் திருததி, ஸவரூபததை உணரவைக்கும எனனும் எண்ணததுடன அந்தந்த ப2லங்களுககு ஸாத4னமாக எம் பெருமானால ஏறபடுத்தப்பட்டவையேயாகும். இவறறை ஸாத்4யஸாத4னஙகளாகக் கற்பித்து இவனைத் திருததிய ஸர்வேஸ்வரனே நேரான உபேயமும் உபாயமுமாவான. ஸ்வாரத்த2தைத காரணமாக இவ்வுண்மையை உணராமல அபராபத விஷயஙகளை ப்ராப்யஙகளாகவும, ப4கதி ப்ரபததி முதலானவறறை அவறறுககு நேரான ஸாத4னஙகளாகவும மயஙகி, ப்ரவ்ருத்தி செய்பவர்களுககுக குறைவுறற ப2லங் களே கிடைக்கினறன. ஸ்வரூபஜ்ஞாநததாலே ஸவாரத் த2தைத கழிகையாலே, பரார்த்த2 கைஙகர்யமே பராப்யம என்றும், ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞானம ஏறபடுவதற்கு இவ்வளவு பாடுபட்ட எம்பெருமானே உபாயம எனறும உணர்நத அதி4

காரிககு உபாயபு$_3$த்$_3$தி$_4$யோடுகூடிய ஸ்வப்ரவ்ருததி ஸாமாந்யமும நீங்குகையாலே நிரதிஶயபுருஷார்தத$_2$ம் கிடைககிறது. இவ்வண்ணமாக "ப$_4$க$_3$வத் பரவ்ருததி விரோதி$_4$ ஸவபரவ்ருததி நிவருததியே பரபததியாகும்" எனற பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூகதிககு இந்த த்$_3$ருஷடாநதத்தை விவரணமாகக கொள்ளலாம்.

பரத$_4$ாந த்$_3$ருஷடாநத நிரூபணபரமான முதல் அததியாயம நிறைவுபெறறது.

இரணடாம் அததியாயம்

உண்மையுரைத்தல்

9. ஸவக$_3$தஸ்வீகாரநிஷடை$_2$ எனறும, பரக$_3$தஸ்வீகாரநிஷடை$_2$ எனறும பரபததி இருவகைப்பட்டதெனறும, முந்தியதறகு ஸவார்தத$_2$ கைஙகர்யம ப$_2$லமென்றும, பிந்தியதறகுப் பரார்தத$_2$ கைங்கர்யம ப$_2$லமெனறும, ஸாத$_4$நாநதரமான ப$_4$க்திக்கு ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வபரத்வம் ப$_2$லம என்றும இவ்வாதத$_2$ஙகள் ஸ்ரீப$_4$ாஷயகாரர் தொடககமாகப் பெரிய வாச்சானபிள்ளையீறாகவுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய க$_3$ரந்த$_2$ஙகளிலும்,பிள்ளைலோகாசாரயருடைய இதரக$_3$ரந்த$_2$ங்களிலும் காணப்படவில்லையே; பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிய ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணத்திலும, அதை நிலைநிறுத்தவந்த ஆசாரயஹ்ருத$_3$யததிலும் தானே இவை முதன்முதலாக வெளியிடப்பட்டிருககின்றன. இது ஏன? என்னும் ஐயம பலர்ககு எழக்கூடும. இதற்கு உணமையான காரணததை முதலில விளககுவோம்.

10. முன அத்தியாயததில் கூறிய த்$_3$ருஷடாந்தத்திறகுச் செலவோம. அங்கு, பேரம பேசித் தனயனைத் தந்தை படிப்படியாக முனனேறறி வருமபோது, இதன் ஸூக்ஷ்மம் அறியாத ஒருவர் பிள்ளையிடம வந்து, "உன் தந்தைக்கு நீ விரும்பும பரிசுகளைக் கொடுபபதில நோக்கிலலை. உனனைப் படிக்க வைப்பதற்கு இப்படி பேரம்

பேசிக் கார்யம் செய்கிறா” என்று உண்மையைக் கூறி விடுகிறார் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது என்ன ஆகும்? பரிசு பெறுவதற்காக அதிதீவிரமாகப் படித்து வந்த பையனுக்குப் படிப்பில ஶ்ரத்₃தை₄ குறையும். அது காரணமாக பு₃த்₃தி₄விகாஸம் ஏற்படாமல தந்தையின இஷ்டம் ஸித்₃தி₄க்காமல போய்விடும். இதே ரீதியில பர வ்ருத்திபரர்களுக்கு அஶ்ரத்₃தை₄ ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்பதற்காகவே, ஶாஸ்த்ரங்களிலும், பெரியவாச்சான பிள்ளையிருக்கவுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய க்₃ரந்த₂ங்களிலும் இவை ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்படவில்லை. “யமே வைஷ வ்ருணுதே” “ப்ரஜாபதிஸ் தவம வேத₃” “அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:” முதலானவிடங்களிலும், ரஹஸ்ய த்ரயத்திலும ஶாஸ்த்ரம் இவற்றின ஸூசன மாத்ரத்தைச் செய்தது பூர்வாசார்யாகள் இவவர்த்த₂ங்களை க்₃ரந்த₂ ஸ்த₂மாக்காமல, தக்க அதி₄காரிகளைத தேர்ந்தெடுத்து, ரஹஸ்யத்ரயார்த்த₂ உபதே₃ஶத்தினபோது வெளிப்படுத்தி வந்தார்கள். காலக்ரமத்திலே இவ்வரும்பெரும அர்த்த₂ங்கள் க்₃ரந்த₂ஸ்த₂மாக்கப்படாமலேயிருந்தால லோபமடைந்து விடுமோ என்னும அதிஶங்கையாலே, பிள்ளைலோகாசார்யர் ஶ்ரீ வசநபூ₄ஷணத்திலே இவற்றைப பரமகருணையாலே வெளிப்படுத்தினர். ஶ்ரீ வசநபூ₄ஷணத்தை நிலைநிறுத்த வென்றே அருளிச்செய்யப்பட்ட ஆசார்யஹ்ருத₃யத்தில அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனாரும் இவற்றை விரிவு படுத்தினா என்பதே உண்மை.

11. இவ்வர்த்த₂த்தை மாமுனிகளே ஶ்ரீ வசநபூ₄ஷண வ்யாக்₂யான அவதாரிகையில பினவருமாறு தெளிவு படுத்தியிருக்கிறார்.— “அப்படியே ஸம்ஸாரிசேதனர் இழவு ஸஹிக்கமாட்டாத பரமகருபையாலே, தது₃ஜ்ஜீவநார்த்த₂ மாகத் தாமும் பல ப்ரப₃ந்த₄ங்கள் அருளிசசெய்த பிளளை லோகாசார்யர், ஆசார்யபரம்பராபராப்தமான அர்த்த₂ங் களில அவர்கள்தாங்கள் கௌ₃ரவாதிஶயத்தாலே ரஹஸ்ய

மாக உபதே$_3$ஶித்துப் போந்தவையாய், அருமை பெருமை களைப் பற்ற இதுக்கு முன்பு தாமும் ப்ரகாஶிப்பியாமல் அடக்கிக்கொண்டு போந்தவையுமான அர்த்த$_2$விஶேஷங்கள் எல்லாவற்றையும் பின்புள்ளாரும் இழக்கவொண்ணா தென்கிற தம்முடைய க்ருபாதிஶயத்துக்குமேலே, பெருமாளும் ஸ்வப்நத்திலே திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, ஸ்ரீவசந பூ$_4$ஷணமாகிற இப்ரப$_3$ந்த$_4$முகே$_2$ந வெளியிட்டருளுகிறார்" என்று மாமுனிகள் அருளிச்செய்திருப்பதைக் காணலாம். இதிலிருந்து இப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தில் மாத்திரம் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் முற்கூறிய ஆத்த$_2$ங்கள் ப்ரவ்ருத்திபரர்களாகிற அநதி$_4$காரிகளின் பார்வையில் பட்டால் அவர்களுக்குத் தாம் இழிந்தஸாத$_4$னத்தில் அஶ்ரத்$_3$தை$_4$ ஏற்படும் என்று பூர்வ க்$_3$ரந்த$_2$ங்களில் வெளியிடப்படாமல் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன என்று விளங்குகிறது.

12. இந்த மனப்பான்மை பூர்வாசார்யர்களுக்கு உண்டு என்பதை கீ$_3$தாபா$_4$ஷ்யத்திலேயே காணலாம். கீ$_3$தாசரமஶ்லோகபா$_4$ஷ்யத்தில், சரமஶ்லோகத்தை ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திபரமாக வ்யாக்$_2$யானம் செய்யாமல் வேறுவகையில் இரண்டுவித$_4$மாக பா$_4$ஷ்யமிட்டிருப்பது இந்த மனப்பான்மையாலேயேயாகும். சில அதி$_4$காரிகளுக்குக் கர்மங்களில் அஶ்ரத்$_3$தை$_4$யைத் தடுக்க ஜைமிநிமஹர்ஷி ப்$_3$ரஹ்ம காண்ட$_3$த்தைக் கர்மகாண்ட$_3$ஶேஷமாக வர்ணித்ததும் இந்த மனப்பான்மையினாலேதான். இதையே அநவாருஹ்ய வாத$_3$ம் என்பது இது ஒருவகை அருளினால் ஏற்படுவது. தே$_3$ஶிகனும் இவ்வருளினாலே—ப்ரவ்ருத்திபரர்களுக்கு ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் அஶ்ரத்$_3$தை$_4$யை உண்டாக்கிவிடக்கூடாது என்பதற்காகவே 'ஸாத$_4$நாந்தரங்களுக்கு உண்மையான மோக்ஷோபாயத்வம் உண்டு. அவை ஸ்வரூபவிருத்$_3$த$_4$ங்களல்ல, அவற்றால் பெறும் ப$_2$லனில் வாசியில்லை'' என்று உபபாதி$_3$த்தார் என்று ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷண மீமாம்ஸாபா$_4$ஷ்யகாரர் எழுதியது தே$_3$ஶிகனுக்கு தூ$_3$ஷணமாகாது.

'தேசிகன் மயங்கிப பரமார்த்தங்களை அறியவில்லை' என்று எழுதுவதுதான தூஷணமாகும்.

13. இனி மற்ருெரு கேள்வி இங்கு எழும். முற கூறிய அருளினுலே மற்ற ப்ரபந்தங்களில் இவ்வாத்தங் களை மறைத்துப் போந்த பிள்ளைலோகாசாரியர் ஸ்ரீ வசந பூஷணத்தில் மாத்திரம் இதை வெளியிடுவானேன ? பர வ்ருத்திபராகளுக்கு அஸ்ரத்தை இதனுல விளைந்துவிடாதா? எனபதே அககேள்வி. இதறகு பதில் பினவருமாறு — பெரியவாச்சானபிள்ளை வடககுத்திருவீதிப்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய விஸதாரமான வியாககியானங்களில ஆங்காங்கு காணப்படும ஸமபரதாய பரதிதநதரார்த்தங் களை ஒனருகத் திரட்டிப் பிள்ளைலோகாசாரியா பல ரஹஸ்ய கரந்தங்களை அருளிசசெய்யத் தொடஙகியபின், சிலா அந்த ப்ரதிதந்தரார்த்தஙகளில ஆக்ஷேபங்களைச் செய்ய முற பட்டனா. 'இப்படி ஆக்ஷேபம் எழுந்த பின்பும், முற்கூறிய பரமார்த்தங்களை நாம கரநதஸ்தமாககாமல விட்டிருந்தோ மானுல, இவ்வர்த்தங்களுககு லோபமே வந்துவிடும' என்னும அதிசஙகையாலே, இவ்வர்த்தங்களை அதிகாரி கள் பலர் அறிவதால் உணடாகும் சேதநோஜ்ஜீவநதைக் கருததில கொள்ளுமபோது, ப்ரவ்ருததிபரரான சிலர்கரு அஸ்ரத்தை விளைநதாலும பாதகமில்லை என்று கருதி, அதிகாரிகளான பல சேதனர் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டும் என் னும் பேரருளாலே ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில பிள்ளைலோகா சார்யர் இப்பரமார்த்தங்களை பசவந்நியமனம்பெற்று க்ரநதஸ்தமாக்கினுர் எனறு கண்டுகொள்வது. பிற் காலத்தில் எமபெருமான் ஸம்ப்ரதாயபேதத்தை உண் டாககி ப்ரவ்ருத்திபரர்களை இவ்வர்த்தங்களை ஏற்றுக் கொள்ளாமறசெய்து, அவர்களுககு ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில அஸ்ரத்தை விளையாமல பாதுகாத்து வருவதையும் ப்ரத் யக்ஷமாகக காணகிறோம்.

14. அர்ஜுனனைப் போர்புரியச் செய்யவேண்டும் என னும பதறறததாலே பரமகு3ஹ்யமான ஸித்3தோ4பாய நிஷ்டை2யைக காட்டும் சரமஶ்லோகததை நீசர் நடுவே வெளியிட்டுவிட்டு. "இத3ம் தே நாதபஸ்காய" என்று தொடங்கி, "(நான் இபபடி வெளியிட்டதுபோலே) நீ கண்டவர்களுக்கு வெளியிடடுவிடாதே" என்று எசசரிககை செய்தான கீ3தாசாரியன. அவ்வெச்சரிககையைப் பின பறறியே, எமபெருமானுருககு முன்புள்ள திருக்கோஷ்டியூர் நமபிகள் முதலான ஆசாரியாகள், அதி4காரிகளைக் கடுமை யாகப் பரீக்ஷிததபின்பே ரஹஸ்யத்ரயார்தத2ங்களை உப தே3ஶித்து வநதார்கள். இந்நிலை நீடிததால நம் த3ர்ஶனம் ப்ரசாரமடையாது என்று உணாந்த எதிராசா, "ஆசை யுடையோர்க்கெல்லாம ஆரியர்காள்! கூறும்" என்று தம் இன்னருளால் நியமித்து வரமபறுத்தார். அவரும் அவர்க குப பினபும சிலகாலம ரஹஸ்யார்த்த2ங்களை ஆசையுடை யார்ககு ஆசார்யாகள் உபதே3ஶித்து வந்தார்களேயொழிய க்3ரந்த2ஸ்த2மாககாமலிருந்தார்கள். இதனாலேயே எம் பெருமானார் கீ3தாபா4ஷ்யத்தில சரமஶ்லோகததின் முக2 யார்த்த2ததைத் தெரிவிககவிலலை. இப்படியேயிருநதால ரஹஸ்யார்தத2ங்கள் காலகரமததில லோபமடைந்துவிடும என னும் அதிஶங்கையாலே பரமகாருணிகரான பெரிய வாச்சான்பிள்ளை ரஹஸ்யக3ரநத2ங்களை அருளிச்செய்வதைத தொடங்கி வைத்தார். பிள்ளைலோகாசார்யர் அவருடைய அடிச்சுவட்டைப் பினபற்றி விரிவாகப் பல ரஹஸ்யக3ரந் த2ங்களை அருளிச்செய்தார். இந்த க்3ரநத2ங்களிலும இவ் வததியாயத்தின தொடககததில காட்டப்பட்ட பரம ரஹஸ்யாாத்த2ங்களை அவறறின் அருமைபெருமைகளை நோககி வெளிப்படுத்தாமலேயிருந்தார்கள். அவ்வர்த்த2ங் களுக்கு ஆக்ஷேபம் விளைந்து லோபமடையுமோ எனனும அதிஶங்கை ஏற்பட்டவுடன. பிள்ளைலோகாசாாயர் தம அபாரகருணையால ஸ்ரீ வசநபூ4ஷணததில அவற்றை வெளி

யிட்டருளினுர் என்பது தென்னுசார்ய ஸம்ப்ரதாயததில் உபதேசபரம்பராப்ராப்தமாக வந்துகொணடிருககும பரம ரஹஸ்யார்த்தமாகும்.

15. "சொனனுல் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேணமினே' எனகிற ரீதியில. மறறுமோா உண்மையை யும் நாம இஙகு சொலலவேணடியுளளது இவ்வததியா யததில சென்ற ஆறு பாராககளில நாம விளக்கிய உணமை ஸ்ரீ வசநபூஷணததைத தகக அதிகாரிகளிடம் காலக்ஷேபம கேட்டவாகளுககுததான விளஙகும. ஸம்பரதாய க்ரநதங களைத் தம புத்திபலத்தாலே ஏடுபார்ததுப படிபபவா களுககும. அந்த கிரந்தங்களைக கணடிககவேண்டும, அலலது தம ஸமபரதாயாநுகுணமாக நயனம செய்ய வேண்டும் என னும் அபிருசியுடன படிப்பவர்களுக்கும் விளஙகாது. ஒவ்வொரு மதத்திலும, ஸமப்ரதாயததிலும் இவ்வண்ணமாக குருமுகமாகக கேடடே அறியவேணடிய அாததஙகள் பல உண்டு. அப்படி கேட்டு அறிந்தவர்க ளாலதான அநத மத ஸமபரதாயார்த்தங்களைப் புரிநது கொள்ள முடியும. ஒரு மதம அலலது ஸம்ப்ரதாயததைக கண்டிக்கவேண்டும, அல்லது அதைத் தம் மதஸமப்ர தாயாநுகுணமாக நயனம செய்யவேண்டும் என்று விருமபு கிறவர்களும், அந்த மத ஸமப்ரதாயாாத்தஙகளைப புரிநது கொண்டு கணடநம் அலலது நயனம் செய்தாலதான் அது சிறககும. அதைப் புரிந்துகொள்ள முற்கூறிய ரீதி யில குருமுகமாகக் கேட்பதொனறே வழியாகும. ஆக, ஒரு மதம் அலலது ஸமபரதாயத்தைக் கணடிககவோ, தம மதம் அலலது ஸமப்ரதாயததுககு அநுகுணமாக நயனம செய்யவோ விருமபுகிறவர்களும், அந்த மதம் அலலது ஸம்ப்ரதாயததிலுள்ள முக்கியமான க்ரந்தங் களைத தக்க அதிகாரிகளிடமிருந்து அதிகரித்தால்தான அவாகளுக்கு அந்த மதம் அலலது ஸம்ப்ரதாயததைக கண்டிக்கவோ நயனம் செய்யவோ தகுதி உண்டு எனபதை

எவரும் மறுகக முடியாது. இககாரணத்தாலதான் ஜக3த3ா
சாாயரான எமபெருமானுா் அத3வைதியான யாத3வபரகாஶ
ரிடம பல வருடஙகள் கு3ருகுலவாஸம செய்து அத3வைத
மததைதக் கறறபினபே, அதைக க2ண்டி3ககும க3ரந்த2ங
களை எழுதுவதில ஈடுபட்டார். தம ஸித3தா4நதத்தைப்
பினபறறுகிறவர்கள் அனைவருககும இந்த வாயபபு கிடைக
காது எனறு உணாந்து, ஸ்ரீ பா4ஷ்யததின் தொடககததில
ஜிஜ்ஞாஸாதி4கரண பா4ஷ்யததில, லகு4பூர்வபக்ஷததிலும,
மஹாபூர்வபக்ஷததிலும, அத3வைதிகளே வியககுமபடி
அத3வைதமததத்தை விரிவாக விளககியபினபே அதைக்
க2ண்டி3த்ததன மூலம, தம் சிஷ்யப்ரஶிஷ்யாகளுககு ஸ்ரீபா4ஷ
யததைக் காலக்ஷேபமாகக கேட்குமபோது அத3வைதமதக
கொள்கைகளையும் கு3ருமுக2மாகக கேட்டாக வேண்டிய
நிர்ப்ப3ந்த4ததை உண்டாககினா இந்த ரீதியில தெனனு
சாாய க்3ரந்த2ங்களில் தே3ஶிகஸம்ப்ரத3ாயார்தத2ஙகளோ,
தே3ஶிகக3ரந்த2ங்களில் தென்னுசார்ய ஸம்ப்ரத3ாயார்தத2ங்
களோ பூாவபக்ஷமாக விரிவாக விளக்கப்படவிலலை. ஆகை
யால, இரண்டு ஸம்பரத3ாயஸ்த2ர்களும, அவர்கள் சது
ஶாஸ்தரங்களையும் கரைகண்டவாகளானுலும மறற ஸமப்ர
த3ாய க3ரந்த2ங்களைக க2ண்டி3ககவோ நயனம செய்யவோ
விருமபிலை அவறறை கு3ருமுக2மாக அதி4கரிபபது தவிர
வேறு வழியிலலை.

16. அந்நாள் தொடங்கி இநநாள் வரையில தென்னு
சார்ய ஸமபரத3ாயஸத2 பண்டி3தோத்தமாகள் தே3ஶிக
க3ரந்த2ங்களை ஸவாசார்யனிடம் காலக்ஷேபமாகக கேட்டே
வருகிறாா்கள். தே3ஶிக க்3ரந்த2ங்களுக்கு ப்ராசீந வ்யாக்2
யானஙகள் எழுதியவர்கள் பலர் தெனனுசார்ய ஸமபர
த3ாயஸ்த2ர்களே எனனும தததுவததைக் காணும்போது
இவவுணமை எளிதில் விளஙகும. பிரகிருததில 'மாமுனி
கள் கண்ட வேத3ாந்த ஸார நிஷ்காஷ'மும, 'நிஷ்கர்ஷ
நிகஷ'மும் எழுதிய ஸ்ரீ உ. வே. வேஞுககுடி வரத3ாசார்ய

ஸ்வாமி தம் ஆசார்யரான காரபங்காடு ஸ்வாமியிடம் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் முதலான பல தேஶிக க்₃ரந்த₂ங்களை அதி₄கரித்தவர். தே₃ஶிகஸம்ப்ரதா₃யஸ்த₂ வித்₃வான்களோ வெனில நெடுங்காலமாகத் தென்னாசார்ய க்₃ரந்த₂ங்களில உபேக்ஷை பாராட்டி வருகிறார்களாகையாலே, அவற்றை அதி₄கரிக்க முயலவில்லை. இதனாலேயே அவர்கள் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா₃ய பரிதந்த்ரார்த்த₂ங்களைப் புரிந்துகொள் வதேயில்லை. ஆகையால், அவர்கள் எழுதும் க₂ண்ட₃னங் களும் சிறப்பாக அமைவதில்லை. ஸமீபகாலத்தில தென்னா சார்ய க்₃ரந்த₂ங்களில ப்ரவேஶம்பெற்ற வாத்தமான ஆண்டவன ஸ்வாமி அவருடைய ஸ்ரீகார்யமான ஸ்ரீ உ. வே. சித்ரகூடம் விஜயராக₄வாசார்ய ஸ்வாமி போன்ற ஒருசில தே₃ஶிக ஸம்ப்ரதா₃யஸ்த₂ வித்₃வான்கள் அந்த க்₃ரந்த₂ங் களின சுவையில ஈடுபட்டு க₂ண்ட₃ன ப்ரவ்ருத்தியில ஈடு படுவதில்லை.

17. ப்ரக்ருதத்தில், தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா₃யத்தை நயனம் செய்யவும், க₂ண்டி₃க்கவும் எழுந்த ஸ்ரீ உ. வே. மது₄ராந்தகம் வீரராக₄வாசார்ய ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியும் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா₃ய க்₃ரந்த₂ங்களை அதி₄கரித்தவர்களல்லர். விவாத₃ம் ஏற்பட்ட வுடன தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா₃ய க்₃ரந்த₂ங்களில தேடி, தமக்கு ஸாத₄கம்போலே மேலெழத்தோன்றும் சில வசனங் களை இட்டு நிரப்பி மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமி ஸாரதமநிஷ் கர்ஷத்தை வெளியிட்டிருப்பதை அச்சிட்டே காட்டியிருக் கிறோம். மேலெழத்தோன்றும் அர்த்த₂ங்கள் அபார்த்த₂ங் கள், உண்மையான அர்த்த₂ங்கள் இவையிவை என்று நிஷ்கர்ஷ நிகஷத்தில வரத₃ாசார்ய ஸ்வாமி விஸ்தாரமாக நிரூபித்திருப்பதையும் அச்சிட்டிருக்கிறோம். இப்போது க₂ண்டி₃க்க வந்திருக்கும் ஸ்ரீ உ. வே. D. T தாதாசார்ய ஸ்வாமி, பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான தென்னாசார்யர் களிடமும், அவர்களுடைய கிரந்தங்களிலும் உபேக்ஷை

மாத்திரமல்லாமல் கடுமையான த்வேஷமுமுடையவர். இருபது வருடங்களுக்கு முன்பே இந்த த்வேஷத்தைக் காட்டி ஸுத3ர்ஶனத்திடம் தக்க பதிலைப் பெற்றவர். அதற்குப் பின்பும் த்வேஷ மனப்பான்மை இன்றளவும் குறையாமலேயிருப்பவர். ஆகையால் இவருக்குத் தென்னாசார்ய க்3ரந்த2ங்களின் உண்மையான அர்த்த2ங்கள் புலப்பட வழியில்லை. த்வேஷமுள்ளவர்களுக்கு கிரந்தங்களின் அர்த்த2ங்கள் விளங்காது என்று இவரே தம் கையால் எழுதியிருக்கிறார் "யதா2ர்த்த2 ராமானுஜன்-2" அட்டையின் இரண்டாம் பக்கத்தின் கடைசியில் 'யதா2ர்த்த2 ராமானுஜன்-1' விளம்பரத்தில். "பிறருக்கு விளங்காத, அதனால் அவர்களால் தூற்றப்படுகிற தே3ஶிகன் ஸ்ரீஸூக்திகளில் பலவற்றுக்கு விளக்கம் செய்வது" என்று எழுதியிருக்கிறார் இவர். இங்கு 'பிறர்' என்று இவர் குறிப்பது காஞ்சீ மஹாவித்3வான் ஸ்ரீ உ. வே. ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியை. ஸ்வாமியின் கூடஸ்த2ரான ப்ரதிவாதி3 ப4யங்கரம் அண்ணா "வேதா3ந்த தே3ஶிக கடாக்ஷவிவ்ருத்3த4 போ3த4ம்" [ஸ்ரீ வேதா3ந்த தே3ஶிகருடைய கடாக்ஷத்தால் அறிவுவளரப் பெற்றவர்] என்று தனியனிடப்பெற்றவர். ஸ்ரீபா4ஷ்யாதி3 க்3ரந்த2ங்களை ஸ்ரீவேதா3ந்ததே3ஶிக குமாரரிடமிருந்து அதி4கரித்தவர் அந்தப் பரம்பரையில் இன்றளவும் தே3ஶிக க்3ரந்த2ங்கள் அதி4கரிக்கப்படுகின்றன. அந்த ஸ்வாமி தே3ஶிக க்3ரந்த2ங்கள் முழுவதையும் முதன் முதலாக வெகுவிரைவில் அச்சிட்டு வெளியிடும் அருங் காரியத்தை ஸாதி4த்தவர். அறுபது வருடங்களுக்கு மேலாகத் தம் நூற்றுக்கணக்கான நூல்களில் ஆயிரக்கணக்கான தே3ஶிக ஸ்ரீஸூக்திகளை மேற்கோள்களாகக் காட்டி வருகிறார். ஆயிரக்கணக்கான உபந்யாஸங்களிலே தே3ஶிக ஸ்ரீஸூக்திகளை க3ங்கா3ப்ரவாஹம்போலே பொழிந்து வருகிறார். 'மஹாவித்3வான்' என்றும், 'மஹாமஹிமோபாத்4யாயா' என்றும் பா4ரததே3ஶத்திலிருக்கும் ஆஸ்திகர் அனைவராலும் கொண்டாடப்படுகிறார். இந்த ஸ்வாமிக்கு தே3ஶிக

ஸ்ரீஸூக்திகள் விளங்கவில்லை என்கிறார் தாதாசார்யஸ்வாமி, தே3சிகனிடமும். அவருடைய ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் முதலானவற்றில் தென்னாசார்ய ஸித்3தா4ந்த க2ண்ட3நமாயிருக்கும் பல ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலும் த்வேஷத்தாலே அவருக்கு, அந்த ஸ்ரீஸூக்திகள் விளங்கவில்லை என்றே இவருக்குக் கருத்தாயிருக்கவேண்டும். அறுபது வருடங்களுக்கு மேலாக தே3சிக க்3ரந்த2ங்களில் பரிசயமுள்ள காஞ்சீ ஸ்வாமிக்கே த்3வேஷத்தினால் தே3சிக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்த2ம் விளங்காதெனில், தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3ய க்3ரந்த2ங்களில் பரிசயமேயில்லாத இவருக்கு த்3வேஷத்தினால் அவற்றின் அர்த்த2ம் விளங்காது என்பதை விளக்கவும் வேண்டுமோ? ஆக இவருக்குத் தென்னாசார்ய க்3ரந்த2ங்களில் அர்த்த2ம் விளங்காது என்பது இவர் எழுதியிருப்பதிலிருந்தே ஸித்3தி4க்கிறது. இதுவே நாம் இவ்வத்தியாயத்தில் வெளியிட விரும்பிய இரண்டாவது உண்மை.

18. ஆக, ஸ்ரீ உ. வே. மது4ராந்தகம் ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ. வே. D T. தாதாசார்யஸ்வாமியும் இனியும் தென்னாசார்யஸம்ப்ரதா3யக்3ரந்த2ங்களை நயனம் செய்யவோ, க2ண்டி3க்கவோ விரும்பினால், ப4க3வத்3விஷயம் ஸ்ரீவசநபூ4ஷண வ்யாக்2யானம் (மீமாம்ஸை அரும்பத3வுரைகளுடன்) ஆசார்ய ஹ்ருத3ய வ்யாக்2யானம் ஆகியவற்றையாவது, தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3யக்3ரந்த2ங்களை கு3ருமுக2மாக அதி4கரித்த அதி4காரிகளிடமிருந்து அதி4கரித்த பின்புதான் நயனம் செய்வதிலோ அல்லது க2ண்ட3நம் செய்வதிலோ கைவைக்க வேண்டும். அப்படி அதி4கரியாமையால், தத்ஸம்ப்ரதா3ய பரிதந்த்ரார்த்த2ங்களைப் புரிந்துகொள்ளாமலே இப்போது எழுதுவதுபோலே மேன்மேலும் எதையாவது எழுதிக் கொண்டுபோனால் அதனால் ஒரு பயனும் ஏற்படாது. இவற்றை அதி4கரிக்கத்தக்க அதி4காரிகள் எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்று இவர்கள் கூறுவார்களாகில், அதற்கு ஸுலப4மான வழியொன்று சொல்லுகிறோம்.

ஸ்ரீ உ. வே. வேளுக்குடி வரத₃ாசார்யஸ்வாமியும் ஸ்ரீ உ. வே D T. தாதாசார்யஸ்வாமியும் சென்னையிலேயே வாழ்ந்து வருகிறார்கள். வேளுக்குடி ஸ்வாமி தாதாசார்ய ஸ்வாமிக்கு மிகவும் பூ₄ஜ்யமானவர். அடியேன் வார்த்தையையும் தட்டமாட்டார். தாதாசார்ய ஸ்வாமிக்கு ஓழிந்த நேரங்களில் அவருடைய திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளி, அவரை அநுவர்த்தித்து வாக்₃ம்ருதவர்ஷி ஸ்வாமியை முறகூறிய க்₃ரந்த₂ங்களின் அர்த்த₂ங்களைச் சொல்லச் செய்கிறேன். இதே ரீதியில் ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ உ. வே. மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமிக்கு அங்கேயே எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ உ. வே. ஸுதாபி₄ஷேகம் ஸ்வாமியை முறகூறிய க்ரந்த₂ங்களின் அர்த்த₂ங்களை சொல்லச் செய்கிறேன். இப்ரவசனங்களை—நஞ்சீயர் நியமனத்தாலே, நம்பிள்ளை செய்ததாகப் பிரஸித்தி பெற்றதோர் பிரவசனத்தை அடியொற்றியிருப்பதாக அந்த ஸ்வாமிகள் செய்வார்கள். ஸ்ரீ உ. வே. D T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ உ. வே. மது₄ராந்தகம் ஸ்வாமியும் பொறுமையோடு கேட்டு அவ்வர்த்த₂ங்களைப் புரிந்துகொண்டார்களானால், அவற்றை நயனம் செய்யவோ, க₂ண்டி₃க்கவோ முறபடமாட்டார்கள் என்பது அடியேனுடைய உறுதியான அபி₄ப்ராயம். இப்படிச் செய்யாமல், பழைய ரீதியிலேயே பதில் எழுதி வந்தார்களானால் அவற்றை உபேக்ஷிப்பது தவிர வேறு வழியில்லை. பரதந்த்ரார்த்த₂ங்களையே புரிந்துகொள்ளாமல் க₂ண்ட₃நம் எழுதுகிறவர்களுக்கு, அவற்றைப் புரியவைத்து பதில் எழுதவேண்டிய வீண் வேலையில் இனியும் நாம் ஈடுபடமாட்டோம். ஆனால், ஒரு காரியத்தை நம் ஆயுளுள்ள வரையில் விடாமல் செய்துவருவோம். அதாவது—ஸம்ப்ரதா₃யஸாம்ப்ரதை₄யிலுள்ள வாத₃ங்களுக்கு, பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னமே பல மஹநீயர்களால் பதில் உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று எடுத்துக்காட்டும் 'அருளிச்செயல் ரஹஸ்ய பூ₄ஷணம்' என்னும் வாக்₃ம்ருதவர்ஷிவ்யாக்₂யானத்துடன் கூடிய அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தை

ஸூத3ர்ஶனம் வெள்ளிவிழாக் கொண்டாட்டத்தில் வெளியிடப்போவதுபோலே பல க3ரந்த2ங்களை வெளியிட்டு வருவோம். ஸ்ரீவசநபூ4ஷண வ்யாக்2யானத்தை—இவர்களுடைய எல்லா வாத3ங்களுக்கும் பதில் உரைக்கும் அரும் பதவுரைகளோடு முதல் 22-ஸூத்ரங்களை முதல் பா4க3மாக வெளியிட்டிருப்பதுபோலே, எஞ்சிய எல்லா பா4க3ங்களையும் (இரண்டாயிரம் பக்கங்களுக்குமேல் வரக்கூடியவை) அச்சிட்டு வெளியிடுவோம். அவற்றையெல்லாம், நாம் முன் சொன்ன ரீதியில் தக்க அதி4காரிகளிடம் அதி4கரித்துக் க2ண்ட3னம் எழுதுவதில் தம் திறமையை இவர்கள் காட்டட்டும்.

19. 'சொன்னால் விரோதமிது' என்னும் ரீதியில் மற்றுமோர் உண்மையையும் நாம் இங்கு எடுத்துக்காட்ட வேண்டியுள்ளது. பொதுவாக நூல்கள் எழுதும்போதும், குறிப்பாக விவாத3நூல்கள் எழுதும் போதும் எழுதுகின்றவர் அபி4நிவேஶமில்லாமலும், நேர்மையோடும் எழுத வேண்டும். ஸ்ரீ உ. வே. D T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியும் தம் நூலின் தொடக்கத்திலுள்ள மூன்றாவது ஶ்லோகத்தில், ஸ்வஸம்ப்ரதா3யத்தில் அபி4நிவேஶத்தாலோ, இதர ஸம்ப்ரதா3யத்தில் த்3வேஷத்தாலோ எதுவும் எழுதுவதில்லை என்று தாம் உறுதிகொண்டுள்ளதாக எழுதியுள்ளார். நாலாவது ஶ்லோகத்தில் நேர்மை தவறி இந்நூலில் எதுவுமே எழுதப்படவில்லை என்று அறிவாளிகள் முதன் முதலில் பரிசீலிக்கட்டும்; அதன் பிறகு எல்லா விஷயங்களையும் நேர்மையோடு பரிசீலிக்கட்டும்'' என்று நியமித்துள்ளார். இந்த நியமனத்தைப்பின்பற்றி இவர் இந்நூலில் அபி4நிவேஶமில்லாமலோ, நேர்மைதவறாமலோ விஷயங்களை எழுதியுள்ளாரா என்பதை முதலில் பரிசீலித்து விட்டே, மேலே விஷயங்களை நேர்மையோடு பரிசீலிக்க இழிவோம்

20. முதலில ப்ரஸங்காத் வாசகர்களுக்கு ஒரு ப்ரார்த்தனை. 'யதார்த்த ராமாநுஜன்-2' [விலை ரூ 2] எனனும நூலும், 'திருவரங்கம' [விலை ரூ 1-50] என்னும் நூலும இங்கு பரிசீலிக்கபபடுகின்றன. அவற்றில உள்ள விஷயங்களை முழுவதும அச்சிட்டு பதிலுரைக்கத தொடங்கினல, நமது கிரந்தம மிகவும் விரிவடையும. இதற்கு அவகாசமிலலாதபடி இவரே இநத கிரநதங்கள் தம்மிடம விறபனைக்காகக கீழ்க்கணட விலாசததில கிடைக்கும என்று வெளியிட்டிருப்பதால, இந்த கிரநதஙகளின விலையான ரூ 3-50ஒடு தபாற்கூலிக்காக 50 பைசை சேர்த்து ரூ 4-00 ஐ M. O. மூலம 'ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமி, 113-G. தெறகு மாடவீதி, திருபபதி' எனனும விலாசததிறகு அனுப்பி இநநூல்களைப் பெறறு அவறறைப பக்கததில வைததுக கொண்டு, இனி நாம எழுதும விஷயஙகளைப் படிக்குமபடி கேட்டுககொளளுகிறோம "திருவரங்கம்" என்னும் நூலைக குறிக்குமபோது நாம பெயரிட்டுக்குறிப்பிடுவோம. மறறபடி, "இவரது நூல' என்று நமயால் குறிக்கப்படுவது "யதார்த்த ராமாநுஜன்-2' எனனும் நூலே எனகொளக.

21. இவரது நூலில பக்கம் 10முதல 15வரை—ஸுதர்ஶனம 285ல (நிஷ்கர்ஷ நிகஷ விவாதமும பக்கம 205-212ல) அச்சிடப்பட்டுள்ள (அடியேனுக்கும இவருக்கும நடநத) கடிதப்போக்குவரத்தை அச்சிட்டுள்ளார் அதறகுபின 12-9-71ல இவர் நமக்கு ஒரு கடிதம எழுதினார். அதையும், அதற்கு நாம எழுதின பதில கடிததததையும் பக்கம 15-முதல 19-வரையில இவரது நூலில வெளியிட்டிருக்கிறார். அதில், இவரது கடிததததில பல பதங்களை மாறறி அச்சிட்டிருக்கிறார். முக்கியமாக, "இது அர்த்தாநதரம சொல்லுவதறகு போதகப்ரமாணம' என்ற வரியை, 'இது மாமுனிகள் ஸாதித்த அர்த்தத்தை அநயதாநயனம பணணுவதறகு பாதகப்ரமாணம' என்று மாறறி (பக்கம 16ல) அச்சிட்டிருக்கிறார அடியேனது கடிததததில ஒரு பாரா

வையே எடுத்து விட்டு அச்சிட்டிருககிறுர். "மாமுனிகள் கண்ட வேதா₃ந்த ஸார நிஷகர்ஷம' என்னும் கட்டுரை யிலிருந்தே விவாத₃ம் தொடங்கிறது எனறும், "அஸார' ஸலோகார்த்த₂மே முககிய விவாத₃ விஷயம எனறும இவர் தமது கடிதஙகளில விடாமல எழுதிவந்தபடியால இந்த விஷ யததில உண்மையை உணர்ததுவதறகாகவும, மது₄ராந்தகம ஸ்வாமி செய்துவந்த தகாத காரியஙகளைத் தெளிவு படுதது வதறகாகவும நாம் அந்தப்பாராவை எழுதியிருநதோம. இதை எடுதது விடடு. அஙகு சில விஷயங்கள எடுககப பட்டு விட்டன என்பதைக் குறியிட்டும காட்டாமல இவர் அச்சிட்டது நேர்மையாகுமா. மது₄ராந்தகம ஸ்வாமியிடம பக்ஷபாததகை வெளியிடவிலலையா எனபதை நடுநிலையாளர் சிநதிககவேணடும. இவரது கடிததகை முதலில் அச்சிடடு விட்டு. நமது கடிததகை அடுததபடி அச்சிட்டுககாடடு கிறுரம காண்மின. இவற்றில, இவரால மாறறப்பட்ட அலலது சேர்க்கப்பட்ட பத₃ங்களையும். விடப்பட்ட ஒரு பாராவையும். ஒரு வரியையும தடித்த எழுததில அசசிட்டிருககிறேன்.

தாதாசார்ய ஸ்வாமியின கடிதம

திருப்பதி 12—9—71.

விஜ்ஞாபநம. உபயகுசலோபரி. அடியேனுடைய இந்த விணணபபத்தை ஸாவதானமாகப படித்து அடியேனுடைய அபி பராயததை உளளபடி கரஹிககவேணுமெனறு பரார்ததிககிறேன். இபபடி அடியேன செய்யும விணணப்பம் அபசாரகோடியில சேரலாம் ஆகிலும அடியேனுககுளள அபிபராயத்திற்கு மாறுத லாக தேவரீரகள ஸமீபததில வெளிவநத ஸஞ்சிகையில் ஸாதித திருப்பதால் அதை உளளபடி எடுத்துக்காட்டவேண்டியது அவச்ய மாகினறது.

1. தேவா மோக்ஷத்தில் பலபேதம் உணடு என்று ஏறிட்டுச் சொலலிற்று எனறு அடியேன கருதவே இலலை. ஆகையால அது ஆததாநுவாதம கூட அன்று. ஸ்ரீ K. வரதாசாரயரே மோக்ஷபல பேதததை விஸதரேண நிருபிததிருக்கிறா. அபபடியிருகக தேவா

இபபோது ஏறிடடுச் சொல்லுகிறது என்று நான சொல்ல பரஸகதி ஏது அடியேனுடைய முதல கடிததததில "தேவரீா இபபோது சொலலுகிறபடி" எனபதறகு மேலே "அபிபராயபபட்டிருநதால" எனபதோடு அந்வயம 'மோக்ஷததில பலபேதம உணடு' எனற தோடு அநவயம இலலை "மோக்ஷததில பலபேதமுணடு என பதை அநுஸரித்து அாததம சொலலுவதாக இவா (Sri K V) இவரை ரக்ஷிபபதறகாக தேவரீா இபபோது சொலலுகிறபடி, அபிபராயபபடடிருநதால தேசிகா அவா ஸிததாநதபபடி அாததம சொனனா என்ன வேணடுமேயனறி அநவாருஹய வாதம எனக் கூடாது" எனபது நான கருதின அநவயமும பொருளும. ஆகவே வரதாசாாய ஸவாமியை ரக்ஷிபபதறகாக இலலாத பலபேதபக்ஷததை அடியேன சொனனதாக தாதாசாாய ஸ்வாமி கூறினா எனற தேவரீருடைய உகதி யதாாததமனறு

2. மீமாமஸாபாஷயகாரா ஸிததாநததளை அநுஸரிதது சலோகார்தததளைச் சொலலி, தேசிகன ஸாதிததது அநவாருஹய வாதம எனறூா வரதாசாாயா. தேசிகன ஸாதிதத அாததம சலோகாததமனறு எனறுதான அவா அபிபராயம "இபபடிச் சொனனது நயாயமனறு தேசிகன தம ஸிததாநததளையநு ஸரிதது ஸாதிதத அாததம அநத ஸிததாநததததில நயாயமதான்" எனறு கொணடு இநத விவாதததிறகு ஒரு முடிவு காணலாம (ஆவணி ஸஞசிகை பககம 211) எனறு தேவரீா ஸாதிககினறது. ஆனல அடியேன விஜஞாபநததை நனகு பராமாசிககவேணும அடியேன முதல கடிதததில எழுதியபடி சலோகததின அாததத திலதான விவாதம "மாமுனிகள கணட ஸாரநிஷகாஷம" எனற சீாஷகததில வரதாசாாயா பாஷயகாரா சொனன அாத ததளைச சொனனுர். இதை மதுராநதகம ஸவாமி ஆக்ஷேபிததாா. தேசிகன ஸாதிததது போலவே மாமுனிகள ஸாதிததிருபபதால அது மாமுனிகளின ஸாரநிஷகாஷமனறு என்றூா இஙகு பரதான மாக சிநதிககவேண்டிய விஷயம எனனவெனறுல "அஸாரம பாஹயகுதருஷடி சாஸதரஙகள" எனறு மாமுனிகள ஸாதித திருபபதை அபபடியே கொளளாமல வேறு அாததம ஏன சொலல வேணடும எனபதுதான இநத அாததததிறகு விருததமாக எஙகும எதையும மாமுனிகள ஸாதிககாதபடியால இதனபடியே தான அவருககு ஸமமதமான ச்லோகாாததம எனறு கொளள வேணடியது நயாயயம. அவருடைய ஸமபரதாயததில முகதியில பலபேதம் உண்டாகையால அதறகுததககபடி அாததாநதரம

சொலலவேணடியது அவச்யமாகிறது எனபதிலலே. பலததில் பல படிகள இருநதாலும அவற்றையெலலாம இஙகேகொணடு வநது அடைதது வேறு அாததம சொலலவேணடுமெனபதறகு ஒரு பரமாணமில்லே பாதக பரமாணம உணடு அஸாரம எனப தறகு ஸாரமே இலலாதது சிறிதளவு ஸாரஙகூட இலலாதது. அதயந்தாஸாரம எனபது பொருள. மேல அலபஸாரம எடுக கபபடடிருபபதால. வேததநில எநத பாகமும இவவிதமான தனறு வேதே₃ாSகி₂லோ த₄ர்மமூலம। வே த₃ ா க்ஷ ர ா ணி யாவநதி। வேதை₃ஶ்ச ஸாவைரஹமேவ வேத₃ய:। ஸ்ரீபாஷ யததில ஐ பா தி₃ நா ஸவரூபேணபி ததஸாத₄நதவாசச। சருதபரகாசிகையில ததஸாத₄நதவம த்₃விவித₄ம। ஐபாதி₃நா த₄ரியமாணேந ஸவரூபேண ச। இநயாதிகளால வேததநில அபிசாராதி போதகபாகமகூட ஐபாதிகளால தாமஸாதநமாகை யால அஸாரமனறு இது பூாவாசார்யாகள எலலோருககும ஸம மதமான விஷயம இது அாததாநதரம சொலலுவதறகு பாதக பரமாணம ஆகையால முகதியில அஙகீகரிககபபடட பலபேதத திறகும இநத சலோகததின அாத்த நிஷகாஷததிறகும சிறிதும ஸமபநதமிலலே. ரஹஸயதரயம ஸாரதமம எனபதோடு இநத சலோகம முடிகிறது முகதியில உளள பலபேததையநுஸரிதது இநத ச்லோகததிறகுத தாம வேறு அாததம திருவுளளமபறறி யிருப்பதாக எவவிடததிலும எவவிதததிலும மாமுனிகள ஜஞா பிததிருககவிலலே ஸபஷடமாக ஸாதிதத அாததததைவிடடு ஸாதிககாத ஒரு அாததததை அவருக்கு அபிமதமாகச சொலவது பராமாணிகமாகாது. பலபேதததை இங்கு அநுஸந்திததே ஆக வேணடும எனறு எணணுகிறவாகள "ஸாரதமமான ரஹஸயதர யததால விவேகமுணடாகபபெறறவர்களுககுள ஸ்வகதஸவீகார நிஷ்டா தாழ்ந்தவா. இவருககு ஸவாாதத கைஙகாயமே பலம பரகதஸவீகாரநிஷடா எனகிற ஸிததோபாயநிஷடா உயாநதவா் இவருககு பராாததகைஙகாயம பலம" எனறு பூரணம பணணிக் கொளளலாம. இதுவனறி சலோகாாததததைத தலேகீழாகக கொணடுபோய் வேததின ஒருபாகம அஸாரம எனகிறா மாமுனிகள எனபது அதயநதம அபராமாணிகம அவா திரு வுளளததிறகு நோ விருததமானது

3. தேவருடைய ஸமபரதாயததில முகதியில பலபேதம உணடு எனபதை அஙகீகரிததேதான முதல கடிதம முதல எழுதுகிறேன. ஆனல தேவரீாகள பலபேதததிறகு பரமாணமாகக காடடிய

இரண்டாவது இடத்தில நித்யஸூரிகளுக்கும அநயதாபரதிபததி உண்டாகலாமென்று ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதேயன்றி பலபேத ஜஞாபகம அங்கு ஒன்றுமில்லை. என்று ப்ரமாணாநுஸார சரத்தை உள்ள தேவரீரிடத்தில ஜ்ஞாபிப்பது உசிதமென்று எண்ணி ஜஞாபித்தேன. அந்த ப்ரஸங்கத்தில மற்றவிடங்களிலும ஸ்ரீபாஷ்யானுஸாரியான நயநம ஸாதயமா என்று பாரக்கவேண்டு மென்று எண்ணி அது உசிதம என்று எழுதினேன. 209ம பக்கத்தில தேவரீா எழுதுகிறது. ப்ரஹமஸூதர தத்பாஷ்யங்கள முக்தியில ஆநந்ததாரதமயம கிடையாது என்பதில நோக்குடையவையாகையாலே அவற்றுக்கும லோகாசாாய வரவரமுனிகள திருவுள்ளமபற்றிய பலபேத(?)விரோதலேசமும கிடையாது என்று மஹானகள் நிருபித்திருக்கிறாகள என்று இங்கு தேவரீா கீழக் கண்ட விஷயங்களை நன்கு ஆலோசிக்கவேண்டுமென்று ஸவிநயம ப்ராாத்திக்கிறேன ப்ராாதத கைங்காயநிஷ்டன உத்தமாதிகாரி. இவனுக்கு இந்த கைங்காயத்தினால உண்டாகும ஆநந்தம கேவல அநுபவநிஷ்டனுக்கு இல்லாமையால இருவருடைய அநந்தமும எப்படி ஸமமாகும. இப்படியே ஸ்வாாதத கைங்கர்ய நிஷ்டனுடைய ஆநந்தம எப்படி மற்றவனுடைய ஆநந்தத்திறகு ஸமமாகும. பலபேதம இருந்தால ஆநந்தபேதம அவாஜநீயம. இந்தக் கேள்விகளை நான எழுப்புவது அநாவசயகமென்று தோன்றினால முற்றிலும உபேக்ஷிப்பது

ஸாராம்சங்கள்

1. தேவரீா பலபேதத்தை ஏற்பட்டுச் சொல்கிறது என்று நான கனவிலும கருதவில்லை.

2. அஸார பதத்திறகு மாமுனிகள தேசிகனபோலவே அர்த்தம ஸாதித்திருப்பதால பலபேதத்தை அநுஸரித்து சலோகார்த்தம ஸாதிக்க அவா கருதவே இல்லை.

3. அஸாரம என்பதறகு வேதத்தின எந்த பாகமும பொருளில்லை என்ற காரணத்தினாலதான தேசிகன மாமுனிகள இருவரும 'பாஹ்யகுத்ருஷ்டி சாஸ்தரங்கள" என்று அாத்தம ஸாதித்தனா.

4 சாஸ்தரத்தில ரஹஸ்யத்ரயம ஸாரதமம என்பது இரண்டு ஆசாாயாகளுக்கும ஸம்மதம.

5 ரஹஸ்யத்ரயம போதிக்கும் உபாயத்திலும் பலத்திலும பேதம உண்டு இல்லை என்றவிடத்தில் ஸம்ப்ரதாயம வேறுபடுகிறது.

6. ஆகவே வேதத்தின ஓருபாகத்தை அஸாரமாக வைத்துச செய்யப்படும நிஷ்காஷம மாமுனி கணட ஸார நிஷகாஷமாகாது இதனுல ஸ்ரீ வரதாசாரயா பக்ஷம ஸரியனறு. ஸ்ரீ மதுராநதகம ஸவாமியின ஆக்ஷேபம ஸரி எனபது ஸபஷடம

7. ச்லோகத்திலுாளா அஸாரபதத்திறகு வேதைகதேசததை யும மாமுனிகளா அர்த்தமாக ஸாதிககினுரா எனறு நிருபணம பணணும வரையில இநத நிஷகாஷம முடிவானது நிஷகமபம.

வே. வி. திருமலைதாதம.

இதற்கு ஸுதர்ஶனம் ஆசிரியரின பதில

ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்வாமி திருவடிகளில் தண்டம் ஸமர்ப்பிததுச் செய்யும் விண்ணப்பம், 12—9—71 ஸ்ரீமுகத்தை நியமனப்படியே ஸாவதானமாகப் படித்துப்பார்த்து பதில் எழுதுகிறேன் ஸ்ரீ உ. வே மதுராந்தகம் ஸ்வாமியைப்போல் ஸம்ப்ரதாய பேதத்தை இல்லை செய்யாமல்—வெளிப்படையாக ஒப்புக கொண்டிருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன்.

உணமையில இவவிவாதம சென்ற ஐபபசியில தோனறியதனறு· சில வருஷஙகளுககு முன ரஙகநாதபாதுகையில கலிபுருஷ வ்யாஸம வெளிவந்தபோதே தொடங்கிவிட்டது அநத வியாஸததை அடியேன மறுத்து எழுதிய அனறிலிருநது மதுராநதகம ஸவாமி (தேசிக ஸமபரதாயமேயான எலலா ஆசாரயாகளுககும) ஸமபரதாயபேதமே இலலையெனறு விதணடாவாதம செயயும கடிதஙகளை அடியேனுககு எழுதத தொடஙகிவிட்டார் ஸமபரதாயஸுதையில இப்படி அசசிட்டு மிருககிறுா. அடியேனுடைய பிராாததனைககிணஙகி இநத விதணடா வாதததிறகு பதில் எழுதவே ஸ்ரீ உ வே. காரப்பஙகாடு ஸவாமியிட மிருநது விஷயங்களைககேட்டு வரதாசாரய ஸவாமி "மாமுனிகள் கண்ட வேதாநத ஸார நிஷ்கர்ஷம்" எனனும கட்டுரையை எழுதி, அதில ஸமபரதாயபேதம அடிபபடையானதாகையாலே அழிகக முடியாதது எனறு நிலைநாட்டினுா. இதில அஸாரஶலோகாாததம பரஸகதாநுபரஸகதமாக வநததேயொழிய, முககிய விவாதவிஷய மாகாது.

அஸார ஶ்லோகத்திற்கு நாயனுரும் மாமுனிகளும் ஸாதித்த அாத்தம் வேறு, ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகன் ஸாதித்த அர்த்தம்

வேறு என்பதிலிருந்தே அது பல பொருள்களில் ஸம்ப₃ந்த₄ப் படுததக்கூடிய பொதுப்படையான ஶ்லோகம் என விளங்குகிறது. அஸார ஶப்₃த₃ம் ஒன்றுக்கு மாத்திரம் இருவரும் ஒரே பொருளை அருளியிருப்பதைக்கொண்டு இந்தப் பொருளைத் தவிர வேறு பொருளை அதற்குச் சொல்லக்கூடாது என்று ஹட₂ாத்காரம் செய்வது முறையன்று. அஸார ஶ்லோகத்துக்கு அவரவர் ஸம் ப்ரத₃ாயதத்துக்குச் சேரவும், அந்தந்த ப்ரகரணத்திற்குச் சேரவும், மாமுனிகள், தே₃ஶிகர், மீமாம்ஸா ப₄ாஷ்யகாரர் ஆகிய மூவரும் காட்டிய மூவகைப் பொருளகளும் பொருத்தமே என்று நிஷ் கர்ஷிப்பதே நடுநிலையான நிர்ணயம்.

இனி "அவரை (வரத₃ாசார்யரை) ரக்ஷிப்பதற்காக தேவரீர் இப்போது சொல்லுகிறபடி மோக்ஷத்தில் ப₂லபே₄த₃முண்டு என் பதை அனுஸரிதது இவர் அர்த்த₂ததைச் சொல்லுவதாக அபி₄ ப்ராயப்பட்டிருந்தால்.." என்பதறகு தேவரீர் சொல்லும் பொருள் அடியேன் கருத்தையும், வரதாசார்ய ஸ்வாமி கருத்தையும் புரிந்து கொள்ளாமல் சொல்லும் பொருள என்பதை ஸவினயம் விண்ணப் பிககிறேன "மோக்ஷததில் ப₂லபே₄த₃ததை ஒப்புக்கொள்ளும் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரத₃ாயத்தில் ஸ்ரீ வசனபூ₄ஷண மீமாம்ஸா ப₄ாஷ்யகாரர் ஸாதித்த பொருளே *பொருத்தம்; அதை ஒப்புக் கொள்ளாத தே₃ஶிகா ஸம்பரத₃ாயத்தில தே₃ஶிகா ஸாதித்த பொருளே பொருத்தம*" என்னும் ஸமாத₄ான வழியை அடியேன் காட்டினேனேயொழிய வரத₃ாசார்ய ஸ்வாமி அதை எப்போதும் அபி₄ப்பிராயப்படவே இலலை, இன்றளவும் இசையவுமில்லை அவா அப்படி அபி₄ப்ராயப்பட்டதாக அடியேன் சொல்லவுமில்லை. அப்படியிருக்கும்போது தேவரீர் "தேவரீர் இப்போது சொல்லு கிறபடி இவா அபிப்ராயப்பட்டிருந்தால்" என்று அன்வயித்துப் பொருள் கொள்வது பொருந்தாது.

இனி ஆநந்த₃ தாரதம்யவிஷயம்,—ஒரு மனிதனுக்கு மூன்று மனைவிகள். ஒருத்தி புருஷனுடைய உகப்புக்காக அவனுக்குப் பணிபுரிந்து ஸம்ஶ்லேஷிக்கிருள் இரண்டாமவள் தன் உகப்புக் காக அவனுக்குப் பணிபுரிந்து ஸம்ஶ்லேஷிக்கிருள், மூன்றுமவள் அவனுக்கு பணிபுரிவதில் ஈடுபாடில்லாமல் அவனுடைய அழகு.

கு₃ணங்கள் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டு அனுப₄வித்துத் தன் உகப்புக்காக ஸம்ச்லேஷிக்கிருள். இவர்கள் அனைவருக்கும் ஸம்ச்லேஷானந்த₃ம் ஒன்ருயிருப்பதில் தட்டில்லையன்ரே ? அதுபோல ஸித்₃தோ₄பாயநிஷ்டர், ஸ்வக₃த ஸ்வீகாரநிஷ்டர், உபாயாந்தரநிஷ்டர் ஆகிய மூவருக்கும் ப₂லததின் ஆகாரத்தில் பே₄த₃மிருந்தாலும் ஆநந்த₃ததின் அளவில் பே₄த₃மில்லை என்பது தென்ஞசார்யர்களின் திருவுள்ளம். இது ஸம்ப்ரதா₃ய விஷயமாகையாலே இது பற்றிய சர்ச்சையைத தொடர வேண்டா. ஸாத₃ர்மனத்தில் விவாத₃ம் ஒரு வித₄மாக முடிந்துவிட்டதால் இது விஷயமாக மேலும் அடியேன் கடிதப் போக்குவரத்து வைததுக் கொளளவும் விரும்பவில்லை. அவகாமுமில்லை க்ஷமிததருளவும்.

தா₃ஸ :

எஸ். கிருஷ்ணஸவாமி அயயங்கார.

நீண்ட நாளாகிவிட்டபடியால, தம கடிதமும், அடியேன கடிததகின நகலும நமமிடமிருககாது எனனும நினைவில தம கடிததில பல பத₃ஙகளை மாற்றியும அடியேனது கடிததில ஒரு பாராவையே எடுதது விட்டும அச்சிட்டிருககிருா என்ற அடியேன் முடிவுகட்டவேண்டியுள்ளது. இப்படி இவர் செயதது, "அநாஜவம கிஞ்சித₃ஹாஸ்தி ந" *[இநநூலில நேர்மை தவறி எப்பகுதியும் இல்லை] எனறு நூலின தொடககததில எழுதியதோடு பொருந்துமா எனறு நடுநிலையாளாகளே முடிவுகட்ட வேணடும.*

22. இவரது நூலின பின் அட்டை இரண்டு பககங்களிலும், "*திருவரங்கம்*" *எனனும் புததகததின விளமபரமும, அதனமேல் ஸ்ரீ காஞ்சீ மஹாவித்₃வான ஸவாமியின் சில ஆக்ஷேபஙகளும, அவறறுககு ஸ்ரீ* D. T. *தாதாசாாய ஸவாமியின பதில்களும காணபபடுகினறன. அபரஸித்₃த₄ரான யாரோவொருவா, ஆழ்வாாகளுடைய பல திருவரஙகப பாசுரஙகளைத் திருககோவலூருககு மேறகே பெணணைககரையிலுள்ள திருவரங்கம எனும ஊரிலுள்ள*

கோயிலைப்பற்றியவை என்று ஓர் புத்தகம் எழுதியிருந்த தாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தோம். "பிள்ளான் நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர் களுடைய வ்யாக$_{2}$யானங்களுக்கு முரணாக எவரோவொருவர் இப்படி எழுதியிருப்பது எடுத்துக்கழிக்கவும் தகுதியுடைய தன்று; இதைப் பெரிதுபடுத்தி எழுதி அவருக்கு ஓர் ப்ர ஸித$_{3}$தி$_{4}$யை ஏற்படுத்தக்கூடாது" என்று நாம் இதுபற்றி இதுவரையில் உபேக்ஷையுடனிருந்தோம். இவரது நூலின் பின் அட்டையில் அபி$_{4}$நிவேசத்துடன் இதுபற்றி இவர் எழுதியிருப்பதைப் பார்த்தவுடன் 'திருவரங்கம் என்னும் இவ்வூரைச் சேர்ந்தவரான இவருக்கும் இதில் ஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$ முண்டென்று உணர்ந்து "திருவரங்கம்' என்னும் நூலை இவரிடமிருந்து வரவழைத்துப் பார்த்தோம் அதன் அட்டையில் "ஆசிரியர் ஆசார்ய புருஷர் வித்வான் தே. வராஹதாததாசாரியர், திருவரங்கம்' என்று ஆசிரியர் பெயர் குறிப்பிட்டிருந்தது. விசாரித்ததில் இவர் நமது தாதாசார்ய ஸ்வாமியின் ஸஹோத$_{3}$ரர் என்று சொன்னார் கள். 'யதா$_{2}$ர்த்த$_{2}$ ராமாநுஜன்-2" அட்டையிலிருந்து ப்ரஸித$_{3}$த$_{4}$ரான இவர் இந்நூலை அபி$_{4}$நிவேசத்துடன் ஆத$_{3}$ ரிப்பது விளங்கிறது. இனியும் உபேக்ஷித்திருப்பது சிலர்க்கு ப்$_{4}$ரமத்தை விளைக்குமாகையால், 'பிறந்த ஊர்' என னும் அபி$_{4}$மானத்தாலே, அதை ஆழ்வார்கள் மங்க$_{3}$ளா சாஸனம் பெற்ற தி$_{3}$வ்யதே$_{3}$சமாக்குவதற்காக — பிள்ளான் முதலான பூர்வாசார்யர்களையும் ப$_{4}$ரமித்தவர்களாக்கும் அபாரமான அபி$_{4}$நிவேசத்தையுடைய இவர், தம் ஸம்ப்ர தா$_{3}$யத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக எத்தனை அபி$_{4}$நிவேசத்தைக் காட்டுவார் என்பதை வாசகர்கள் உணர்ந்து கொள்வதற் காக இவ்வாராய்ச்சியில் இழிகின்றோம். பெரியபெருமா ளிடமும், பூர்வாசார்யர்களிடமும் இவர் அபசாரப்படுகை யாலே, இவ்விஷயத்தில் நாம் கடுமையாக எழுத நேரிட்ட தற்கு முதலில் இவரிடம் க்ஷமையை ப்ரார்த்தி$_{2}$க்கிறோம்.

திருவரங்கமாராய்ச்சி மறுப்பு

23. திருமங்கையாழ்வாரின "வெருவாதாள்" [5-5] திருமொழியிலும, 'ஏழை ஏதலன" [5-8] திருமொழியிலும மற்ற திருமொழிகளிற்போல 'அரஙகம' 'தென னரங்கம' என்று நிர்தே₃ஶிக்காமல் 'திருவரங்கம' என்றே நிர்தே₃ஶித்திருப்பதாலும, காவிரியின பரஸ்தாவம இல்லாமையாலும இது வேறு தி₃வ்யதே₃ஶம என விளங்குகிறது. இது 'திருவரங்கம' என்று பெயர் பெற்ற எங்களுடைய ஊராகவேயிருக்கவேண்டும். இவ்விரண்டு திருமொழிகளும் நடுநாட்டுத்திருப்பதிகளான திருக்கோவலூருக்கும், திருவயிந்திரபுரத்துக்கும இடையே மூன்றும பத்தின முதலிரண்டு திருமொழிகளாக இருந்தது பிறகாலத்தில அறிவிலிகளால ஐந்தாம பத்தில ஸ்ரீரங்கப் பாசுரங்களோடு சேர்க்கப்பட்டு இன்றுவரை அப்படியே அநுஸந்தி₄க்கப்படடுவருகின்றன நம்மாழ்வாரின "கங்குலும் பகலும" திருவாய்மொழியிலும "திருவரங்கம" என்றே வருகையால இதுவும எங்கள் ஊர்த்திருவாய்மொழியே, முதலாழ்வார்களும பெரும்பாலும் திருவரங்கம் என்றே பாடுகையாலே அவர்களும எங்கள் ஊரையே பாடினார்கள்— என்று வாத₃ம செய்கிறது "திருவரங்கம" என்னும் நூல். இதை ஆராயவோமினி.

24. முதலில பெரிய திருமொழியின அமைப்பில ஓர முக்கியமான விஷயத்தை நாம குறிக்கொள்ளவேண்டும். அதாவது,— எந்த தி₃வ்யதே₃ஶத்திறகுப் பல திருமொழிகளைப பாடவேண்டும என்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றுகிறாரோ, அந்த தி₃வ்யதே₃ஶத்தின திருமொழிகளை யெல்லாம ஒன்றையடுத்து ஒன்றாகவே அமைத்திருக்கிறார் இடையில வேறு எந்த தி₃வ்யதே₃ஶத்தையும கொண்டுவருவதில்லை. திருவேங்கடத் திருமொழிகள் [1-8, 9 10, (2-1)] திருக்கடன மலைத்தலசயனத் திருப்பதிகள [2-5 6] திருச்சித்திர

கூடத்திருமொழிகள் [3-2, 3] திருவாலித்திருமொழிகள் [3-5, 6 7] திருவரங்கத் திருமொழிகள் [5-4, 5 6 7 8] திருவிண்ணகர்த்திருமொழிகள் [6-1, 2, 3] திருநறையூர்த் திருமொழிகள் [6-4 முதல 7-3 முடிய] திருவழுந்தூர்த்திருமொழிகள் [7-5, 6 7, 8] திருக்கண்ணபுரத்திருமொழிகள் [எட்டாம்பத்து முழுவதும்] திருப்புல்லாணித்திருமொழிகள் [9-3 4] திருக்குறுங்குடித்திருமொழிகள் [9-5, 6] திருமாலிருஞ்சோலைத்திருமொழிகள் [9-8,9] என்று பல திருமொழிகள் பெற்றிருக்கும் தி3வ்யதே3ஶங்கள் அனைத்திலும் இந்த நியமத்தைக் காணலாம் இவற்றில் ஒவ்வொரு தி3வ்யதே3ஶத்தை ஒவ்வொரு திருமொழியில் அல்லது சிற்சில பாசுரங்களில் 'திரு' 'அணி' 'தென்' முதலான அடைமொழிகளைச் சேர்த்துக் குறித்திருப்பதையும், ஒவ்வொரு திருமொழியில் அல்லது பலபல பாசுரங்களில் அவ்வடைமொழிகளில்லாமல் குறித்திருப்பதையும் காண்கிறோம். இப்படி ஆழ்வாருடைய திருமொழிகளின் அமைப்பு இருக்கும்போது திருவரங்கத்திருமொழிகளில் மாத்திரம் 'திருவரங்கம்" என்றே சில திருமொழிகளிலும், வேறுவிதமாகச் சில திருமொழிகளிலும் இருப்பதுகொண்டு தி3வ்யதே3ஶங்களை வேறுபடுத்தப்பார்த்தால், பெரியதிருமொழி ஆறாம்பத்து முதல்திருமொழியில் "விண்ணகர்" என்றேயிருப்பதையும், இரண்டாவது மூன்றாவது திருமொழிகளில் 'திருவிண்ணகர்' என்றே இருப்பதையும் கொண்டு 'விண்ணகர் வேறு 'திருவிண்ணகர்' வேறு என்றுரைக்கவேண்டிவரும். (ஆறாம்பத்து) நாலாவது ஐந்தாவது, ஏழாவது, எட்டாவது, பத்தாவது, (ஏழாம்பத்து) முதல், இரண்டாவது, மூன்றாவது திருமொழிகளில் 'நறையூர்' என்றேயிருப்பதையும் ஆறாம்பத்து ஆறாம் திருமொழி, ஒன்பதாம்திருமொழிகளில் திருநறையூர் என்றேயிருப்பதையுங்கொண்டு 'நறையூர் வேறு 'திருநறையூர்' வேறு என்னவேண்டிவரும். காவிரியின் ஸம்ப3ந்த4மில்லாமையைக்கொண்டு தி3வ்யதே3ஶம் வேறுபடுகிறது என்று திருவரங்கத்துக்குச்

சொல்வதுபோலே "வாவித்தடம் சூழ் மணிமுத்தாறு நறையூர்" [6-10-6] என்று நறையூர்ப் பதிகத்தில் காணப்படும் மணிமுத்தாற்றின் ஸம்பந்தம் திருநறையூர்க்கு இல்லாமையாலும், "வியன் பொன்னித் திருநறையூர்" [6-9-5, 6] "செழும் பொன்னி வளங்கொடுக்கும் திருநறையூர்" [6-6-2] என்று திருநறையூர்ப் பதிகங்களில் காணப்படும் காவேரியின் ஸம்பந்தம் நறையூர்க்கு இல்லாமையாலும் நறையூரும் திருநறையூரும் வேறுபட்டவையே என்று கோஷிக்கவேண்டிவரும். எட்டாம்பத்தில் மூன்றாம் திருமொழியில் 'திருக்கண்ணபுரம்' என்றே அருளியிருப்பதையும், மற்ற எல்லாத் திருமொழிகளிலும் 'கண்ணபுரம்' என்றே அருளியிருப்பதையுங்கொண்டு 'திருக்கண்ணபுரம்' வேறு 'கண்ணபுரம்' வேறு என்று சொல்லவேண்டிவரும். ஒன்பதாம்பத்து எட்டாம் திருமொழியில் 'மாலிருஞ்சோலை' என்றே அருளியிருப்பதையும், ஒன்பதாம் திருமொழியில் 'திருமாலிருஞ்சோலை' என்றே அருளியிருப்பதையுங்கொண்டு 'மாலிருஞ்சோலை வேறு' 'திருமாலிருஞ்சோலை வேறு' என்று கூறவேண்டிவரும். திருவரங்கத்திற்கு இவர் செய்ததுபோலே திருவுள்ள திருமொழிகள் எல்லாவற்றையும் அந்தந்த இடங்களிலிருந்து தூக்கியெறிந்து அவற்றுக்குத் தனித்தனி திவ்யதேசங்களைத் தேடவேண்டிவரும். பெரியதிருமொழியையே சின்னபின்னப்படுத்தவேண்டிவரும். இவ்வனர்த்தங்களெல்லாம் வாராதிருக்கவேணுமெனில், "திருவைச் சேர்த்தும் விட்டும் திவ்யதேசங்களை ஒவ்வொரு திருமொழியில் நிர்தேசிப்பது திருமங்கையாழ்வார் வழக்கம், 'திருவரங்கம்' 'அரங்கம்' 'தென்னரங்கம்' என்று பல பெயர்களில் திருமங்கையாழ்வார் திருவரங்கம் பெரியகோயில் ஒன்றையே குறித்தார்' என்னும் திருவுள்ளத்துடன் ஏகதிவ்யதேசபரமாக உரையிட்ட பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்தை இவர் ஒப்புக்கொண்டே தீரவேண்டும். 'திருவரங்கம்'' "திருவரங்கர்'' என்று மற்ற பல ஆழ்வார்கள்

பெரியகோயிலையும், பெரியபெருமாளையுமே குறித்திருப்பதை எவரும் மறுக்கவொண்ணாது. "திருவரங்கத்தமிழ் மாலை" [4-8-10] "என்னுடைய திருவரங்கற்கு" [4-9-2] "தென்னாடும் வடநாடும் தொழநின்ற திருவரங்கம் திருப்பதி" [4-9-10] என்று பெரியாழ்வாரும், "நாகணை மேல் சேரும் திருவரங்கர்" [11-1] "செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனார்" [11-3] "காவிரிநீர் செய்புரள வோடும் திருவரங்கச் செல்வனார்" [11-6] "திண்ணார் மதிள்சூழ் திருவரங்கச் செல்வனார்" [11-7] "தேசுடைய தேவர் திருவரங்கச் செல்வனார்" [11-8] "செம்மையுடைய திருவரங்கர்" [11-10] என்று ஆண்டாளும், "திருவரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையால் அடிவருட" [1-1] "திருவரங்கத்தரவணையில்" [1-8,9,11] என்று குலசேகராழ்வாரும், "காட்டினான் திருவரங்கம்" [10] "மதிள் திருவரங்கம் [11] "அணி திருவரங்கம்" [17, 32] "பொன்னணிசூழ் திருவரங்கா" [30] "திருவரங்கத்துள்ளோங்கும் ஒளியுளார் [37] "மதிள் திருவரங்கத்தானே" [42] என்று பெரியபெருமாளைப் பதின்மர்பாடும் பெருமாளாகிய ஐகாந்த்யமுடைய தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் பெரியகோயிலைத் திருவரங்கம் என்றும், பெரியபெருமாளைத் திருவரங்கர் என்றும் பல பாசுரங்களில் பாடியிருக்கும்போது மற்ற ஆழ்வார்கள் 'திருவரங்கம்' என்றும், 'திருவரங்கா' என்றும் சொன்னது எங்கள் ஊரையும், அதில் உள்ள பெருமாளையுமே என்று கூறுவதற்கு அபி$_4$மானம் தவிர வேறு காரணம் இல்லையே! 'திருவரங்கம்' என்னும் ப்ரஸித்$_3$தி$_4$ பெரியகோயில் ஒன்றுக்கே யிருந்ததனாலன்றோ ஸ்ரீவேதா$_3$ந்ததே$_3$ஶிகனும் "திருவரங்கம் எனத் திகழும் கோயில்" [ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்-ஸ்தா$_2$ந விஶேஷாதி$_4$காரம்] என்று கோ$_4$ஷித்தார். இப்படி ஆழ்வார்கள் காலத்தோடு ஆசார்யர்கள் காலத்தோடு வாசியறத் திருவரங்கம் என்னும் ப்ரஸித்$_3$தி$_4$ பெரியகோயிலுக்கே இருக்கும்போது, ஆழ்வார்களில் ஒருவராவது ஒரு பாசுரத்தி

லாவது பெண்ணைக்கரையில் ஒரு திருவரங்கம் இருப்ப
தாகக் காட்டாமலிருக்கையில், எல்லா ஆழ்வார்களும்,
தேசிகனுள்ளிட்ட எல்லாப் பூர்வாசார்யர்களும்
ஸ்ரீரங்கத்திலேயே மண்டினார்கள் என்று பற்பல ப்ராசீந
க்ரந்தங்கள் முழங்குகையில், பெண்ணைக்கரைத் திருவ
ரங்கத்தைப்பற்றி ஒரு ப்ராசீநநூலிலும் ஒரு குறிப்புமில்லாம
லிருக்கையில், தென்னாடும் வடநாடும் தொழநின்ற திருவ
ரங்கனின் சில பாசுரங்களைப் பெண்ணைக்கரைக் கோயிலுக்கு
எடுத்துக்கொடுக்க யாருக்கு அதிகாரமுண்டு? காவிரியின்
ப்ரஸ்தாவத்தை ஒவ்வொரு திருமொழியிலும், அல்லது ஒவ்
வொரு பாசுரத்திலும் செய்யவேண்டும் என்னும் நிர்ப
ந்தமும் இல்லாமையால், மற்ற ஆழ்வார்களும் காவிரியின்
ப்ரஸ்தாவத்தைச் சில திருமொழிகளில் அல்லது பாசுரங்க
ளில் செய்வதையும், பல திருமொழிகளில் அல்லது பாசு
ரங்களில் செய்யாமலிருப்பதையும் காண்கிறோம். காவிரிக்
கரையிலேயே வாழ்ந்து அரங்கனைப் பாடிவந்த திருப்பா
ணாழ்வார் தம் பத்துப் பாசுரங்களிலும்—மதிளையும் பொழிலை
யும், வண்டையும், மயிலையும் பாடியதுபோல் ஒரு பாசு
ரத்திலாவது காவிரியைப் பாடவில்லை. இதுகொண்டு இப்
பாசுரங்கள் பெரியபெருமாளைப் பற்றியவையல்ல என்று
நெஞ்சாலும் நினைக்கலாமோ? காவிரியைப் பற்றிய ப்ரஸ
தாவமில்லாமையால், இரு திருமொழிகளில் ஸ்ரீரங்கம்
கருதப்படவில்லை என்று கூறும் இவரிடம் "பெண்ணைத்
தென்பால் [2-10] என்று கலியன் திருக்கோவலூருக்குப்
பெண்ணையின் ஸம்பந்தத்தைப் பாடியதுபோல், நீர் உம்
ஊரைச் சொல்லுவதாக அபிமானிக்கும் பாசுரங்களில் ஒன்றி
லாவது ஒரு ஆழ்வாராவது ஏன் பெண்ணையின் ஸம்பந்த
த்தைப் பாடவில்லை?' என்று ஒருவர் கேட்டால் திசை
தொறும் விழிப்பது தவிர இவரால் என்ன செய்யமுடியும்?

25 பெண்ணைக்கரைத் திருவரங்கத்தைத் திருமங்கை
யாழ்வார் கருதினார் என்பதற்கு ஒரு விசித்திரமான

காரணம சொலலுகிறா! "வெருவாதாள்" திருமொழியில "சநதோகன் பௌழியன ஐந்தழலோமபு தைததிரியன சாமவேதி" (5—5—9) எனறு ஆழவார் 'சநதோகன' 'சாம வேதி' எனனும பத$_3$ஙகளைப பிரயோகிபபதறகுப் புநருகதி வாராமைககாக, 'சந்தோகன' எனபதற்கு 'சந்தோமய விமானததிலிருபபவன' என்று பொருள்கொள்ள வேண்டுமாம. இவருடைய ஊாககோவிலில் அநத விமானம இருககிறதாம. அபபோது ச$_2$ந்தே$_3$ாமயச$_3$ன எனனவேணடுமே என்னும ஆக்ஷேபம எழுமாகையாலே, அவவாக்ஷேபததை "ஆனநதமயததை ஆனநதம எனபதுபோல சநதோமயததைச் சந்தஸ் எனனலாம்' எனறு பரிஹரிததுக கொள்ளவேணடுமாம. இபபடி விசித்திரமாக வாத$_3$ம புரிகிறா இவா. இபபடியானால, "சந்தோகா! பௌழியா! தைததிரியா! சாமவேதியனே! நெடுமாலே! .. அழுநதூா மேலதிசை நினற அமமானே! (7—7—2) எனற அழுந்தூர்ப் பாசுரததிலும இபபடிப் பாடியிருப்பதால, அவவூாபபெருமானையும சநதோமயவிமானததிலிருப்பவன எனறு கொள்ளவேணடிவருமே! அவ்வூர் விமானததிறகு வேறு பெயரனறோ சொலலுகிறார்கள்" என்னும வலிதான ஆக்ஷேபம ஏறபடும. இவ்வாக்ஷேபததிறகு இவா எபபரிஹாரமும சொலலவுமிலலை, சொலலவும இயலாது. மேலும எநத ஆழவாரும் எநத ஊரிலும விமானததைப் பாடியதாக நாம காணவிலலை. தெனனாடும வடநாடும தொழநினற திருவரஙகததின ப்ரணவாகார விமானததையே பதினமரில எவரும பாடியதிலலை. அப்படியிருகக ச$_2$ந்தே$_3$ாமய விமானத்தை ஆழவாா பாடினார் எனபது சிரிககததககதாயிருககிறது. மேலும 'சந்தோகன' எனனும இபபத$_3$ம திருமங்கையாழவாரால (5-5-9), (7-7-2), (11-8-9) ஆகிய மூனறு இடஙகளில பிரயோகிககப்பட்டிருககிறது. இவையனைத்துககும பொருந்துமபடியான பொருளையே சொலல வேணடும. இதறகு நாம ஶ்ரமப்படவேண்டாதபடி, "(சந்தோகன) எனகிறவிது ச$_2$ந்தே$_3$ாக$_3$ஸாமததைப்பிரித்துச்

சொல்லுகிறதாகவுமாம்; அன்றிக்கே, இத்தால் வேதைக3க ஸமதி4க3மயன என றபடியாய், மேல் வேதா3ந்தவித்தமன எனகிறதாகவுமாம" என்று இரணடுவிதமாகப் பொருள் அருளியுள்ளார பெரியவாச்சான்பிள்ளை. ''ஸாமஸூரகைத2களில் ப்ரத4ானமான சந்தே3ாக3ஸாமத்தைச 'சந்தோகன்' என் னும் பத3ததிலும மற்ற ஸாமஸூரகை2களை 'சாமவேதி' எனனும பத3ததிலும குறிபபதாக முதறபொருளில புநருகதிபரிஹாரம. 'சந்த3ஸி க3மயதே இதி சந தே3ாக3 ' எனனும வயுதபததியாலே. 'சநத3ஸ எனப படும வேத3ததில அறியப்படுபவன' என்று சநதே3ாக3 ஶப3த3ததுககும, 'வேத3ங்களை அறிந்தவன்'என்று மறற பத3ங் களுககும பொருள் கொண்டு இரண்டாவது பொருளில புநருகதிபரிஹாரம. இபபடிச சந்தே3ாக3ஶப3த3ததிறகு அதிஸ்வரஸமாக மூனறிடங்களுககும பொருநதும பொருள களைப பெரியவாச்சானபிள்ளை அருளியிருககும்போது விரஸ மான விமானப் பொருளை ப்ராமாணிகாகள் செவியேறகவும மாட்டாாகள். இவருடைய க3ராமபி4மானம இபபடியெல லாம இவரை எழுதவைககிறது

26. இவையெலலாவறறுககும மேல்—பெரியகோயிலைத தவிர வேறொரு திருவரங்கத்தை ஆழவார்கள் நெஞ்சாலும நினைததிலலை எனபதற்குப் பிள்ளான, நஞ்ஜீயா நமபிள்ளை, பெரியவாச்சானபிள்ளை முதலான பூர்வாசாரயர்கள் "கங்கு லும பகலும்" திருவாய்மொழியையும், திருவிருததம 28ம பாசுரததையும, பெரியதிருமொழி ஐந்தாமபத்து நாலு முதல எட்டுவரையுள்ள திருமொழிகளையும, திருநெடுந தாணடகத் திருவந்தாதிததிருவரஙகப் பாசுரங்களையும தம தம வ்யாக2யானங்களில கோயிலில எழுந்தருளியிருககும பெரியபெருமாள் விஷயமாகவே வ்யாக2யானம செய்திருபப தொனறே போதுமானது இவ்வாசார்யாகள் ஆழவாரிட மிருநது நாத2முனிகள்மூலம் வந்த பரமபராப்ராப்தமான அாதத2ததை வெளியிட்டார்களேயொழிய, ஸவகபோலகல

பிதமாக ஓர் அர்த2த்தையும் எழுதியவர்களல்லர். தே3ஶிகனும் 'அபி4யுக்தர்' என்று கொண்டாடப்பட்ட பெரிய வாச்சான்பிள்ளை, முன் திருமொழிக்குப் பின் திருமொழியோடும், முன் பாசுரத்திற்குப் பின் பாசுரத்தோடும் ஸங்க3தி காட்டி ஆஶ்சர்யமாகப் பெரிய திருமொழிக்கு வ்யாக்2யானம் அருளியிருக்கிறார். இவற்றுக்கெல்லாம் ஏகக்கண்ணழிவும் சொல்லமாட்டாமல், தம் மனம்போனபடி வர்க்கம் பிரிப்பதற்கு இவர்க்கு அதி4காரம் ஏது? ப4க3வத்3 விஷயத்தையும், தி3வ்யப்ரப3ந்த4வ்யாக்2யானங்களையும் கு3ருமுக2மாக அதி4கரியாமையினாலும் 'தம் ஊர்' என்னும் அபி4நிவேஶத்தாலும் இவர் இத்தகைய ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்தியில் இழிகின்றார் என விளங்குகிறது. எம்பெருமானாருடைய நேர் ஶிஷ்யரும், அவருடைய நியமனத்தாலே ஆறாயிரப்படி அருளியவரும், தே3ஶிகனுடைய பரமாசார்யருமான பிள்ளான் 'கங்குலும் பகலும்' திருவாய்மொழியைக் கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெரியபெருமாள் விஷயமாகவே நிர்வஹித்திருக்க, சில யுக்த்யாப4ாஸங்களாலே அதை மாற்றிச்சொல்ல இவர்க்கு அதி4காரம் ஏது? பிள்ளானே ப்4ரமித்தார் எனில் அவருக்கு உபதே3ஶித்த எம்பெருமானாரும் ப்4ரமித்தார் என்றும், அவர் பரம்பரையில் வந்த தே3ஶிகனும் ப்4ரமித்தார் என்றும் ஆகுமே? இதையெல்லாம் இவர் இசைகின்றாரா? நேர்மையிருந்தால், அபி4நிவேஶமில்லாமலிருந்தால், இதையெல்லாம் ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகிற்கு விளக்க இவர் கடமைப்பட்டவர். ஆக, தம்முடைய ஊராகையாலே "திருவரங்கம் திருமலை தாதாசார்யர்' என்று தம் பெயரோடே ஊரை இணைத்து அச்சிட்டுக்கொண்டிருக்கும் அபி4மானத்தாலே, அதை தி3வ்யதே3ஶமாக்குவதற்காக, பதின்மர்பாடும் பெருமாளான பெரியபெருமாளுடைய பல பாசுரங்களை அவரிடமிருந்து அபஹரித்து, அவரை அறுவரே பாடிய பெருமாளாக்கும் அஸஹ்யாபசாரத்தையும் செய்யத்துணிகின்றவர் இவர்.

பிள்ளான் முதலான பூர்வாசார்யர்களையும் அறிவிலிகளாகத் துணிகின்றவர் இவர் என்பது முற்கூறிய நிரூபணங்களி லிருந்து தெளிவாக விளங்குகிறது. இத்தகையவர் தம் ஸம்ப்ரதா₃யத்தை ரக்ஷிக்க எதையும் செய்யத் துணிவார் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். ஆக, விவாத₃நூல் எழுதுகின்றவர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய அபி₄நிவேஶ மின்மையும், நேர்மையும் இவருக்கு இல்லை என்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. இதுவே நாம் இவ்வத்தியாயத்தில் உரைக்க விரும்பிய மூன்றாவது உண்மை. ப்ராமாணிகத்வம் இருந்தால், பல வருடங்களுக்கு முன் ஸ்ரீஸூக்தபா₄ஷ்ய கர்த்ருவிஷயத்தில் ஸு₃ர்ஶனம் காட்டிய நிர்ணயத்தை இசைந்ததுபோல் இந்நிரூபணங்களைக் கண்டபின்பாவது 'திருவரங்கமாராய்ச்சியில் நான் தவறிவிட்டேன்' என்று இவர் இசையவேண்டும். ஸம்ப்ரதா₃யபே₄த₃விஷயமல்லாத தான இதிலாவது ப்ராமாணிகத்வத்தைக் காட்டுகிறாரா என்று பொறுத்துப் பார்ப்போம்.

உண்மையுரைத்தல் எனும்
இரண்டாம் அத்தியாயம் நிறைவு பெற்றது.

மூன்றும் அத்தியாயம்

முன்னுரை விமர்ஶ பரிஶீலனம்

27 இனி, மேல் அத்தியாயங்களில் நிஷ்கர்ஷ நிகஷத்திற்கு முன்னும் பின்னும் நாம் எழுதிய விஷயங்களுக்கு இவர் எழுதும் மறுப்புரைகளைப் பரிஶீலிப்போம் அவற்றில் முன்னுரை விமர்ஶத்தைப் பரிஶீலிப்பது இவ்வத்தியாயம்.

28. முன்னுரை 6, 7 பக்கங்களில் "இவ்விவாத₃ம் இரு ஸஹோத₃ரர்களிடையே" என்று தொடங்கி, நாம் எழுதியிருக்கும் ஒரு பாராவைக் குறித்துப் பின்வருமாறு சில கேள்விகளை எழுப்புகிறார். (இவருடைய கேள்விகளைச் சிறிய எழுத்தில் அடுத்த பாராவில் அச்சிட்டு, அதற்கடுத்த பாராவில் அக்கேள்விகளுக்கு பதில்களை அச்சிடுகிறோம்.)

29. இஙகே மறறொருு ஸஹோதரன இக்கேளவிகளைக கேடகிருன:—

1. எதறகாக நம தநதை நமமை சரணுகதராககிறுர?

2 தநதையாயிருபபதாலேயே ரக்ஷிககிறவர் சரணுகதராககாமலே நமமை ஏன ரக்ஷிககக கூடாது? இதுவரை ஏன ரக்ஷிககாமல இருநதார?

3 நம்மை மடடும ரக்ஷிககிருரே, மறற நம ஸகோதராகளை ரக்ஷிககாமலே விட்டு வைததிருககிருரே, ஏன?

4 நாம செய்யும கைஙகாயததால தநதை இன்புறுகிருரா? இலலையா? இல்லையெனருல எதறகாக நாம அதைச செயவது? நாம இனபுறுவதறகாக அவருககு அநபேக்ஷிதமானதைச செய தால அது அபசார மலலவா?

5. நாம செய்யும கைஙகாயததால அவா முகம மலர்நதால அதைக கொணடு நாம இனபுற மாடடோமோ நாம சேதநாதானே.

இககேளவிகளுககெலலாம சாஸ்தரஙகளிலிருநதும ஆழவாராசார்யாகள ஸ்ரீ ஸூகதிகளிலிருநதும ஸமாதானம கிடைககுமா கிடைக் காதா? சிநதிததுப பாரகக வேணடும.

30. (1) நம தந்தையான ஸாவேஶ்வரன தன விஷய மான பரார்த்த$_2$ கைஙகாயம நமககு ருசிககைககாக நமமை ஶரணுக$_3$தராக (ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயநிஷ்ட$_2$ராக) ஆககிருர்— எனபது முதல கேள்விககு பதில. (2) ஶரணுக$_3$தர் (ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயநிஷ்ட$_2$ர்) ஆககாவிடில பரமாதம விஷய மான பராாத்த$_2$ கைஙகாயம சேதனனுககு ருசிககாது. அதனுல நமமை ஶரணுக$_3$தராககியே ரக்ஷிககவேணடி யுள்ளது. இதுவரை பராாதத$_2$ கைங்காயம நமககு ருசிக காமையால ரக்ஷிககாமலிருந்தாா. ப்ரத$_4$ாநத$_3$ருஷ்டாநதத் தில காட்டப்பட்ட தநதையைப்போலே அபராப்தமான ஒவ்வொரு ஸாத$_4$யத்தையும், அதறகு ஒவ்வொரு ஸாத$_4$ னததையும் விதி$_4$தது, படிபபடியாக நமமுடைய ஸவாாதத$_2$ தையையும, ஸவபரவ்ருததியையும குறைத்து கடைசியில ஸ்வார்த்த$_2$தையும் (உபாயபு$_3$த$_3$தி$_4$ஸஹித) ஸவபருவ்ருததி யும அடியோடு குலைந்தபிறகே நமககுப் பரார்தத$_2$ கைங

கர்யம் ருசிககுமாகையாலே இப்போது நம்மை ரக்ஷிககிறார்— எனபது இரண்டாவது கேள்விககு பதில. (3) ஸவாாத தத்தையும. அதறகுறுபபான ஸ்வப்ருவ்ருததியும குலையாமை யாலே மற்ற சேதனரை (ஸஹோதராகளை) ரக்ஷிககாமலே விட்டுவைததிருககிறார். இவர்கள விஷயததிலும ஸவாாத தத்தையும ஸவப்ரவ்ருததியும குலைவதறகுப் பாடுபட்டே வருகிறார் — எனபது மூனறாவது கேள்விககு பதில. (4) முகதியில ஸவார்ததத கைஙகாயம் ஸ்வகததஸ்வீகார நிஷடாருககுப் பலம எனனும தென்னுசார்ய ஸமபரதாயக கொளகையின கருத்தைப் புரிநதுகொள்ளாமல இககேள்வி யும, அடுத்த கேள்வியும எழுப்பபபட்டுள்ளன தன் ஆனநதத்தைச் சிறிதும கருதாமல எமபெருமானுடைய ஆனநததத்தை உதததேஶிததே செய்யபபடும் கைஙகாயம பரார்த்த கைஙகாயமாகும. இது ஸவார்ததத்தையும், அதறகுறுப்பான ஸ்வபரவ்ருத்தியும அடியோடு குலைநத பரகததஸவீகாரநிஷ்டாகளுககே ருசிககும. ஸவகததஸவீ காரநிஷடாகளுககு (உபாயபுததிதியோடு கூடிய) ஸவபர வ்ருததி அடியோடு குலையாமையாலே, எமபெருமானுககு ஆனநத்ததை விளைபபதோடு, நமககும ஆனநதமாயிருககும' எனனும எண்ணமிருககையாலே, முகதியில பரார்த்தமா யிருபபதோடு ஸ்வாாத்தமாகவுமிருககும கைஙகர்யம ருசிக கிறது. இருவிதமான கைங்கர்யத்திலும ஸாவேஶவரன (தநதை) இனபுறுகிறார் என்பதை எவரும ஆக்ஷேபிகக விலலை. அவருககு அநபேக்ஷிதமானதை ஸவகததஸவீகார நிஷடா செயகிறார் என்றும சொலலவிலலை ஸர்வேஶவர னுடைய ஆனநதத்தோடு தன ஆனநததததையும உதத தேஶிததுக கைஙகாயம செய்கிறார ஸவகததஸ்வீகார நிஷடார். பரமாதமாவின ஆனந்தததைதையே உதததேஶிததுக கைஙகாயம செய்கிறார பரகததஸவீகாரநிஷ்டார எனறே வாசி சொலலுகிறோம. பரமாத்மாவுககு அநபேக்ஷிதமான தைச செயயவிலலையாகையால் ஸ்வகததஸவீகாரநிஷ்டாக குமை அபசார பரஸகதி இலலை — எனபது நாலாவது

கேள்விககு பதில. இவ்விஷயம் "உனககே நாம் ஆட்செயவோம" [29] எனனும திருப்பாவைப பாசுரத்துககும, 'தனககேயாக எனனைககொளளுமீதே எனககே கணணனையான கொள சிறபபே" [திருவாய் 2-9-4] "உனறன திருவுளளம இடாகெடுநதோறும நாஙகள வியகக இனபுறுதும' [திருவாய் 10-3-9] எனற திருவாயமொழிப பாசுரஙகளுக்கும பூாவாசாாய வயாக$_2$யானஙகளை அதி$_4$கரித்தால் நனகு விளஙகும. (5) நாம இனபுறமாட்டோம என்று யாா சொனனாகள் ? நம இனபததை உத$_3$தே$_3$ஶிததுக கைங்காயததில இழிவதிலலை எனறலலவோ சொலலுகிறோம. இவ்விடததிலும ஒரு லோகத$_3$ருஷ்டாநததைதக காணவேணும. உததம பதிவ்ரதையான ஒரு ஸ்தரீ கணவனின ஆனநத$_3$த்தோடு இது நமககும ஆனந்த$_3$மாயிருககிறது' எனனும எண்ணததோடு ப$_4$ர்தருஸமஶலேஷததில இழியக கூடாது. அதறகாக ஆனந்த$_3$பபடாமலேயிருககவேணடுமெனறும பொருளலல, ஆனநத$_3$ப்படாமலேயிருநதால் ஸாலப$_4$ஞ்ஜிகாபரிஷ்வங்க$_3$ம் (மரபொமமையை அணைபபது) போலே ப$_4$ர்த்தாவுககு விரஸமாகிவிடுமே. ஆகையால ப$_4$ாத்தாவுககு ஸரஸமாயிருப்பதறகுறுப்பாக ஆனநத$_3$ப்படவும வேணும; ஆனால அவ்வானந்த$_3$ததை உத$_3$தே$_3$ஶிதது ஸமஶலேஷத்தில இழியவும கூடாது. இவ்வுததம பதிவ்ரதையின நிலையைப்போனறதே பராாதத$_2$ கைங்காய நிஷட$_2$னின் நிலை—எனபது ஐநதாவது கேள்விககு பதில.

31. இனி வரத$_3$ாசார்ய ஸ்வாமியின நிஷ்கர்ஷ நிகஷத்திறகு ஸ்ரீ உ. வே. D. T. தாதாசார்ய ஸவாமி எழுதியிருககும மறுப்புக்கு அநத (வாக$_3$மருதவாஷி) ஸ்வாமியின "ஶிஷ்ய விஜ்ஞாபநம' எனனும பதிலுரையை அடுத்த அததியாயததில கொடுததது. அதற்கு அடுதத அததியாயததில் தாதாசார்ய ஸ்வாமி நமது கட்டுரைககு எழுதியிருககும மறுபபை நாமே ஆராய்வோம.

முனனுரை விமாஶ பரிஶீலனம எனும
மூனறும அததியாயம நிறைவு பெறறது

நானகாம அததியாயம

(த்ருதீய பரிச்சே2த3பர்யந்த பரிஶீலநம்)

"ஶிஷ்ய விஜ்ஞாபநம்"

[ஸ்ரீ உ. வே. வாக3மருதவர்ஷி வரத3ாசாரய ஸவாமி]

அவதாரிகை

32 'யத2ார்தத2ராமாநுஜன 2'' என்ற நூலைக கணட வாறே 'விலலாப ஸபா4மத்4யே ஜக3ாமஹ ச புரோஹிதம' (பரதன சபைநடுவே அழுதான, புரோஹிதரான வஸிஷ்ட2ரை நிநதி3ககவும செய்தான) என்ற ஸ்ரீராமாயண ஶலோகமே ஸ்மருதிவிஷயமாயிற்று.

33. பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளியபிறகு ஸ்ரீப4ரதாழ்வானை ராஜ்யபட்டாபி4ஷேகம செய்துகொள்ள வஸிஷ்ட2ாசார்யர் நியமித்தபோது ஸ்ரீப4ரதாழ்வான பட்டபாட்டையும செய்த செயலையும கூறுகிறது இந்த ஶலோகம். ஸ்ரீராமனுககு அதயந்தபரதந்தரனை அடியேனை ஸ்வதந்த்ரனாகக முயலுகிறீரே ஆசார்யன. நாம செய்யவடுபபது என? என்று பாரதது ஸ்ரீப4ரதாழவான அழுதானிறே. "த3ஸ்யுபி4 முஷிதேநேவ யுகதமாகரந்தி3தும ப4ருஶம [(பாரதநதாயம் பறிககப்பட்டால) திருடர்களிடம த4னத்தைப் பறி கொடுததவனைபபோலே அழுவது தகும்.) என்றுரினறதிறே. ப்ராகருதமான ஸொததுகள்ளர்களாலே திருடப்பட்ட போது. ஸொததுககுடையவனான அஶகதன எவ்வாறு அழுவனோ, அவ்வாறு அழுதான ஸ்ரீப4ரதாழ்வான. அஙகு திருடபபட்டது பராக்ருதமான த4நம இஙகே திருடபபட்டது ஜீவாதமாவின நிலைநினற ஐஶவாயமான ப4க3வத3ந்யநத பாரதந்தர்யம். "அத ஏவ சாநந்யாதி4பதி' [ஆகையாலேயே (ஜீவன) வேறுஎவரையும் தலைவராகக்கொணடவனலலன] என்று ஸ்ரீவேதவ்யாஸா "அநந்யாதி4பதி' ஶப்3த3பரயோக3ததாலே மோக்ஷலோகததிலும பாரதநதாயததை யாவத3ாத்மப4ாவிதர்மமாக நிலைநாட்டினாரிறே. இதிறே ப4ரதாழவானிடததிலிருந்து டறிககபபடுகிறது.

அங்கு அவிவேகி திருடினான். இங்கு ஸரஸ்வதீவல்லப4னான ப்3ரஹ்மாவின் புத்ரனான மஹாவித்3வானிறே திருடுகிறான். இதற்கென்செய்வதென்று தோன்றாமல் அழுதானிறே ஸ்ரீப4ரதாழ்வான். "நியமாதிக்ரமம் ரஹஸி போ3த4யேத்" (கு3ரு வரம்பு மீறினால், அதை சிஷ்யன் ரஹஸ்யத்தில் உணர்த்தவேண்டும்) என்ற நியமத்தையும் கடந்து, சபை நடுவே புரோஹிதரை க3ர்ஹித்தானிறே. இந்தக்குலத்தின் க்ஷேமத்தை நன்றாகக்கணிசித்தீர் நீர்! என்று நிந்தி3த்தான். இப்படிச்செய்யக் காரணம் என் என்னில், ஸ்வபாரதந்த்ர்ய ஹாநிஜநிதது3:கா2திஶயமே. அவ்வண்ணமேயாயிருக்கிறது அடியேனுடைய நிலையும் என்பதனை இவ்வளவாக விண்ணப்பித்தேன்.

34 ஸகலவேத3 ஸங்க்3ரஹமான திருமந்த்ரத்தில் முதற்பத3த்தாலே ப4க3வச்சே2ஷத்வமும் மத்4யமபத3த்தாலே ப4க3வத3த்யந்த பாரதந்த்ர்யமும் த்ருதீயபத3த்தாலே அந்தப் பாரதந்த்ர்யம் ஶரீரத்வப்ரயுக்தம் என்றும் நிரூபிதம். நாராயணஶப்3தோ3க்தமிறே ஜீவாத்மாவினுடைய பரமாத்மநிரூபிதஶரீரத்வம். இந்த ப4க3வத3த்யந்தபாரதந்த்ர்யம்—ஸ்வரூபத்திலும், உபாயத்திலும், ப2லத்திலும் ஜீவாத்மா ஸ்வாத்மநா எம்பெருமானிட்ட வழக்காயிருக்கயிருக்கும் என்பதனை நிரூபிக்கும். ஆகவே, ஸ்வரூப உபாய ப2லங்களில் ஜீவன் பரமாத்மாவுக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரன். ஸ்வாதந்த்ர்ய லேஶக3ந்த4 ப்ரஸங்க3முமில்லாதவன் என்றபடி. இவ்விஷயத்தை ஒருவன் நிரூபிக்கப்புக்கவாறே, அதனை மஹாவித்3வான்களாக வ்யபதி3ஷ்டர்கள் ப3த்3த4கச்ச2ராகளாக எதிர்ப்பது, நிந்தி3ப்பது, தூ3ஷிப்பது நிரஸிப்பது விந்தையிலும் விந்தை! இதற்கு அழாமல் நாம் என்செய்வது? அழுவதோடு நில்லாமல் ஸ்ரீப4ரதாழ்வானைப் போலே அடியேனும் சில கூறுகிறேன்.

அவதாரிகை நிறைவுற்றது.

க்3ரந்த2 பரிசயம்

35. "யத2ார்த்த2 ராமானுஜன்-2"—உபோத்3க4ாதத்தில கூறுகிறது "அநார்ஜவம கிஞ்சித் இஹாஸ்தி நேதி புத3க4ா புரஸதாத பரிஶீலயநது" [இங்கு நேரமையற்றது எதுவுமிலலை (அலலது நேர்மையறறது சிறிதும் உள்ளதா இலலையா) என்பதை அறிவாளிகள் முதலில பரிசீலிக கட்டும.] எனறு. இவ்விஷயததைச் சற்று பரிஶீலிபபோம். "ய. ரா-2" எனனும நூல் மறுபபு நூலாகும. இந்நூல எவருடைய நூலுககு மறுப்பாக உதி3ததேதா அவர்களுக கன்றோ இம்மறுப்பு நூல் முதல முன்னமே அனுபபப்பட வேண்டியது. இநநூலை அடியேன பெறுவதற்குப் பட்ட பாடு இவ்வளவவ்வளவல்ல. இப்படி ஸாமாந்ய த4ர்மாநுஷ்ட2ாநததிலேயே இவ்வளவு ஆாஜவம காட்ட இயலாதவர்கள் விஶேஷ த4ர்மததில ஆர்ஜவம காட்டவருவதாக அவதாரிகையிடுவது நாவலம பெரிய தீவினில் இதோர் அறபுதமே! இவாகள் எழுதும நூலகளெலலாமே இவர்களிடததில சென்று ஸேவித்துக காலக்ஷேபம செய்து கேட்டாலும் ஒனறும விளங்காதோ எனற ஐயததை விளைககினறன. அனேகவிடங்களில பரதிஜ்ஞா மாதரமேயுள்ளது. ஹேதுநிரூபணம் இலலை. அநேகவிடங்களில அநந்வித வாகயங்கள். அநேகவிடங்களில, ப்ரப3ந்த4ாவின் வாகயங்கள் எவை. பூர்வர்கள் வாகயஙகள எவை என்பதே விளங்கவில்லை. அனேகவிடங்களில, நூலை எழுதுமவர்ககே புரியாதநிலையில வாகயங்கள். எலலாம ரஹஸய மாகவே உள்ளது. எலலாவறறுககும் ஶிக2ரமாக அமைந்துள்ளது அச்சுபபிழை. ஸமஸாரிதே3ாஷங்களையும ப4க3வத3 கு3ணஙகளையும விளாக்குலைகொள்ளும அச்சுப்பிழை இந நூலில அமைந்துளது. இவ்வளவு பிழையுடன அச்சிட்ட வேக3ம, ஸமப3ந்த4பபட்டவாகளுககு நூலை விநியோகி3பபதில அமையாததேனோ? ஆக இவ்வளவால "ய. ரா-2" நூலின அநாாஜவம் பரகாஶிதம.

36. "ய. ரா-2" நூல் ஸ்ரீவசநபூ4ஷணமீமாம்ஸாபா4ஷ்ய விமர்சத்தில் இறங்கியது எவ்வளவு ஸாஹஸம் என்பதற்கு ஸத2ாலீபுலாக ந்யாயேந ஓர் விஷயத்தைக் காட்டுகிறேன். "ய. ரா-2" (ப. 23) "மீமாம்ஸாகாரர் தன் க3ரந்த2த்திற்கு மீமாம்ஸை என்று பெயரிட்டு பூர்வோத்தர மீமாம்ஸா ரீதியில் .." என்று கூறுகிறது. இந்நூலாசிரியர்க்கு இஸ்ஸம்ப்ரதா3ய க3ரந்த2ங்களில் பரிசயலேசமும் இல்லை என்பதற்கு இது ஒன்றுமே பர்யாப்தமாகும். ஜைமிநி வேத3விசாரம் செய்தார். அவர் ஸூத்ரகாரர். அவர் இயற்றிய ஸூத்ர க3ரந்த2த்திற்குப் பூர்வமீமாம்ஸை அல்லது கர்மமீமாம்ஸை என்று பெயர். ஸ்ரீ வேத3வ்யாஸர் வேதா3ந்த விசாரம் செய்தார். அவரும் ஸூத்ரகாரரே. அவர் அருளிய ஸூத்ர க3ரந்த2த்திற்கு உத்தரமீமாம்ஸை அல்லது ப்3ரஹ்ம மீமாம்ஸை என்று பெயர். இதுவே சாரீரகமீமாம்ஸை எனப்படுகிறது. சாரீரகமே மீமாம்ஸையிறே. பிள்ளை உலகாரியன் ரஹஸ்யத்ரய விசாரம் செய்தருளினார். அவரும் ஸூத்ரகாரரே. அவர் அருளிச்செய்த க3ரந்த2ரத்நங்களுக்கு ரஹஸ்யத்ரயமீமாம்ஸை ஸ்ரீவசநபூ4ஷணமீமாம்ஸை என்று பெயர். ஆகையால் மீமாம்ஸாகாரர் பிள்ளை உலகாரியன் என்று உணர்க. மீமாம்ஸாகாரர் எவர் பா4ஷ்யகாரர் எவர் என்ற விஷயத்திலேயே இந்நூலாசிரியர்க்கு மருள் என்பதனைக் கண்டவர்கள் இம்மறுப்புநூலின் தரத்தை அறியக்கூடும். பிள்ளை உலகாரியன் முமுக்ஷுப்படி க3ரந்த2த்தை ரஹஸ்யத்ரய விசாரரூபமாயும், ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்தை த்3வய விசாரரூபமாயும் அருளிச்செய்தார். இவற்றுக்கு மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த வ்யாக2்யை வ்ருத்தியேயல்லது பா4ஷ்யமல்ல. இதனை வலியுறுத்தும் ரஹஸ்யத்ரயமீமாம்ஸா பா4ஷ்யஸ்த2 ஶ்லோகங்களை வெளியிடுகிறேன்.

"லோகாசார்ய க்ருதாம் ரஹஸ்ய விவ்ருதிம்
மீமாம்ஸயா ஶோபி4தாம்
ஸ்ரீமாந் ஸௌம்யவரோ முநிஸ்ஸுவிஶத3ம்
வ்ருத்த்யாத்மநா வ்யாகரோத் |

ஸ்ரீமத்கௌசிக ஸாத்$_3$த$_4$ஸத்வ கு$_3$ருதோ
லப்$_3$த$_4$ா தமஜநமதரயோ
தா$_3$ஸோ லக்ஷ்மண நாமகோ விவ்ருணுதே
ப$_4$ாஷ்யாத்மநா தநமுதே$_3$ ॥

[பிள்ளைலோகாசார்யரால் அருளிச்செய்யப்பட்டதும, ரஹஸ்யதரய விவரணரூபமாயிருப்பதும. (ரஹஸ்யதரயாாதத$_2$) மீமாமஸா (விசார) ஸூதரஙகளாலே விளஙகாநிற்பதுமான முமுக்ஷுப்படியை, மணவாள மாமுனிகள் மிகத தெளிவாக வருததிருபமான வயாக$_2$யானததால விவரித்தார். சிறபபுறற கௌசிககோ$_3$தரததிலுதி$_3$தத ஸாத$_3$த$_4$ஸதவ கு$_3$ருவிடமிருநது (ஸரீரஜந்மம், உபநயனஜந்மம, ப்$_3$ரஹ்ம விதி$_3$யாஜநமம எனும்) மூவகைப பிறபபுகளையும பெறற ராமாநுஜனெனகிற அடியேன அவ்வாசாாயர்களின உகபபின பொருட்டு, அநத ரஹஸயதரயமீமாம்ஸா ஸாஸ்தரமான முமுக்ஷுபபடியை ப$_4$ாஷ்யரூபமாக விவரிக்கிறேன.]

''ஸ்ரீமலலோககு$_3$ருத்$_3$பூ$_4$தம ரஹஸ்யதரய கோ$_3$சரம ।
மீமாமஸா ஸாஸதர மதரேத$_3$ம ஆத்$_3$யாதி$_4$கரணம் மதம ॥'

[ரஹஸ்யதரய விஷயமான இநத முமுக்ஷுப்படி ஸ்ரீலோகாசாாயர் அருளிய மீமாமஸாஸாஸ்தரமாகும், அதில, இவ்வதி$_4$கரணம முதலாவதாகும.] என்கிற ஸ்லோகஙகளை ஸேவித்தால் பிள்ளை உலகாரியன மீமாமஸாகாரர் எனபது விளங்கும. ரஹஸ்யத்ரயமீமாம்ஸை முமுக்ஷுப்படி என்ற க$_3$ரநத$_2$ம. ஸ்ரீ வசநபூ$_4$ஷணமே த்$_3$வயமீமாமஸா ஸாஸதரமாகும. ரஹஸ்யதரயமீமாம்ஸாப$_4$ாஷ்யகாரர் ஸாத$_3$த$_4$ஸத்வம ராமாநுஜாசாாய ஸ்வாமியாவா. ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷண மீமாம்ஸையாகிற ஸ்ரீவசநபூ$_4$ஷணததிறகு ப$_4$ாஷயகாரர் ஸ்ரீமத$_3$நநதாசாாய ஸவாமியாவர். ஸ்வாமி எமபெருமானுரை ப$_4$ாஷ்யகாரர் என்பரலலது மீமாமஸாகாரர் எனறு சொலலார். அவ்வண்ணமே மீமாம்ஸாப$_4$ாஷ்யகாரரை மீமாமஸா காரர் எனறு எழுதுவதும், '' மீமாம்ஸை எனறு பெயரிட்டு ...'' இதயாதி$_3$யை எழுதிப் பரிஹஸிபபதுபோல

அமைப்பதும் வித்3வன்மனோரஞ்ஜகமன்று. இது அநவதா4ந க்ருதம் என்று சொல்லக்கூடிய விஷயமா? பண்டி3தர்கள் காண்க. அஜ்ஞர்கள் பெரிதளவு தவறினாலும் பெரிய குற்றமாகாது. அஜ்ஞாநக்ருதம் என்று கொண்டு வித்3வான்கள் பொறுப்பர்கள். மஹாவித்3வான்கள் சிறிதளவு தவறிழைத்தாலும் பெருங்குற்றமல்லவா? வித்3வத் க்ருதமல்லவா? மீமாம்ஸாகார மீமாம்ஸாபா4ஷ்யகார பே4த3த்தையே அறியாமல் விமர்ஶம் செய்யப்புகுந்தது மிகவும் ஶோசநீயமே. "ந தே நிரஸநீயா:| அபிது ஶோசநீயா:||" [அவர்கள் நிரஸிக்கத்தக்கவர்களல்லர், ஆனால் இரங்கத் தக்கவர்களே.] என்ற கோடியில் சேர்க்கப்படுவர் இவர்.

ப்ரக்ருதவிசாரம்

37. "அஸாரம் அல்பஸாரம் ச" என்ற ஶ்லோகத்துக்கு வ்யாக்2யாநம் செய்வதில் தே3ஶிகனும் மாமுனிகளும் ஏகாபி4ப்ராயர்களா அன்றா என்ற விசாரம் ப்ரக்ருதமன்று ஸ்ரீ. வ. பூ4. மீ. பா4ஷ்யகாரர் செய்திருக்கும் வ்யாக்2யாநம் மாமுனிகள் திருவுள்ளத்துக்கு அநுரூபமா அநநுரூபமா என்பதே ப்ரக்ருதம். இங்கே விமர்ஶிக்கவேண்டியவற்றை விண்ணப்பிக்கிறேன். "அஸாரம்" என்ற ஶ்லோகத்திற்கு தே3ஶிகனும் மாமுனிகளும் ஸ்ரீ. வ. பூ4. மீ. பா4ஷ்யகாரரும் வ்யாக்2யாநம் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது அபலபிக்கமுடியாததொரு உண்மை. ஆயினும் இங்கே உற்றுநோக்க வேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு. கேண்மின். ஸாரநிஷ்கர்ஷாதி4காரத்தில் தே3ஶிகனும், ஸ்ரீ. வ. பூ4. மீ. பா4ஷ்யத்தில ஸ்ரீமத்3நந்தாசார்யரும் அஸாராதி3சதுஷ்டயத்தை த்யாஜ்யமாக அறுதியிட்டு, ஸாரதமமான பஞ்சமம் உபாதே3யம் என்றறுதியிட்டுள்ளார்கள். அஸாராதி3ஶப்3தா3ர்த்த2 நிரூபணத்திலே இவர்களுக்கு அபி4ப்ராயபே4த3ம் இருப்பினும், பூர்வோக்தசதுஷ்டயம் த்யாஜ்யம் அந்த்யம் பஞ்சமம் உபாதே3யம் என்று நிரூபிப்பதில் இவர்கள் ஏககண்ட2ர்களே யாவர். ஆக இவ்விருவரும் இந்த ஶ்லோகத்தில உள்ள

"த்யஜேத்" "ப4ஜேத" என்ற பத3ங்களை முக்2யமாகக் கொண்டு வ்யாக2யானித்துள்ளனர். இவ்விருவரும் இந்த ஶ்லோகத்தை ஸ்வதந்த்ரமாக வ்யாக2யானித்தார்கள். மாமுனிகள் தாம், இந்த ஶ்லோக வ்யாக2யானத்திலே ஸ்வதந்த்ரமாக ப்ரவர்த்தித்தருளினாரல்லர். அவர் அருளிச் செய்திருப்பது ஆசார்ய ஹ்ருத3ய வ்யாக2யானமிறே. மாமுனிகள் அருளிச்செய்த வ்யாக2யானத்துக்கு வ்யாக2யேயம் ஆசார்யஹ்ருத3யமிறே. ஆசார்யஹ்ருத3யகாரர் ப்ரமாண ப்ரஸித்3த4மான சந்தைகளைக்கொண்டே க3ரந்த2ம் அருளிச் செய்யவேண்டும் என நிர்ப3ந்த4ம் கொண்டிருக்கிறாராகை யால், 'வேத3 ஸாரோபநிஷத் ஸாரதரானுவாக ஸாரதம கா3யத்ரி' என்ற பா4கத்தை ஏதோ ஒரு ப்ரமாணங்கொண்டு அருளிச்செய்திருக்கிறார் என்பது வ்யக்தம். ஸார ஸாரதர ஸாரதம ஶப்3த3ங்களைக்கொண்டு தத்பரத்யபி4ஜ்ஞாபகமாக உள்ள "அஸாரம் அல்பஸாரம்" என்ற ஶ்லோகத்தை உத்3த4ரணம் செய்து வ்யாக2யானம் செய்தருளினார் மாமுனிகள். ஆக, இது சொல்நயத்தைக்கொண்டு அருளிச்செய்யப்பட்ட வ்யாக்2யானமேயல்லது. த்யாஜ்யோபாதே3ய விவேகத்துக் கநுகு3ணமாக மாமுனிகளால் அருளப்பட்ட வ்யாக2யான மன்று. ஸாரமான உபநிஷத்தையும் ஸாரதரமான நாரா யணாநுவாகத்தையும் த்யஜித்து. ஸாரதமமான விஷ்ணு கா3யத்ரியைப் பற்றவேணும் என்று மாமுனிகள் வ்யாக2 யானம் அருளிச்செய்திலர். ஐஶ்வர்யகைவல்ய ப்ரதிபாத3க பா4கங்களை த்யஜிக்க ஹேது உண்டு நாராயணா நுவாகத்தை த்யஜிக்க ஹேதுவென்? என்பதனையும் வித்3 வான்கள் தெரிவிக்கவேணும்.

38. கிஞ்ச, "கைவல்யம் நித்யம் அநித்யம்—போ4க3ம் மோக்ஷம் என்று அபி4ப்ராய பே4த3ம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதா3யத்தில் இருக்கிறது, ஆயினும், "கைவல்யம் த்யாஜ்யம் உத்தமர்களுக்கு" என்ற விஷயத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவா சார்யர்களனைவரும் ஏககண்ட2ர்களே. அப்படியிருக்க தே3ஶிக

னும் ஸ்ரீ. வ. பூ₄. மீ. பா₄ஷ்யகாரரும் த்யாஜ்யமாகக் காட்டின கைவல்யத்தை மாமுனிகள் எடுத்துக் காட்டாமல் போகக் காரணம் என்ன? தே₃ஶிகன் ஆத்ம தத்ப்ராப்திஸாத₄ந மாத்ரத்தை பரதிபாதி₃க்கும் அம்ஶம் ஸாரதரம் என்று வைத்து அநுபாதே₃யம் என்றார். ஸ்ரீ. வ. பூ₄. மீ. பா₄ஷ்ய காரர் அதனை அல்பஸாரமாக வைத்து த்யாஜ்யம் என்றார். இவ்வளவே வாசி. கைவல்யத்யாஜ்யதவே அபி₄ப்ராயபே₄த₃ மில்லை. இவ்விஷயத்தை அறவே விட்டிட்டார் மாமுனிகள் இதற்கென்ன காரணம் என்பதனை வித்₃வான்கள் விமர்ஶிக்க வேண்டாமா? விமர்ஶநப₂லம் கிடைக்கும்படி இதுவே. அதாவது த்யாஜ்யோபாதே₃ய விவேசநபரமாகவே ஶ்லோ கத்தை இருவர் வ்யாக₂யானித்துள்ளார்கள். மாமுனிகள் அப்படி வ்யாக்₂யானித்திலர். அவரது வ்யாக்₂யாநத்தில் "அநுபாதே₃யம்" என்ற பத₃மே இல்லை. ஆகையால் ப்ரக்ருத விசாரத்தில் மாமுனிகளை ஸம்ப₃ந்தி₄யாக்குவது தகாது. ஏதத்₃விசாரஸம்ப₃ந்தி₄கள் தே₃ஶிகனும் ஸ்ரீ. வ. பூ₄. மீ. பா₄ஷ்யகாரருமேயாவர். ஆகையால் இஶ்லோகார்த்த₂ நிரூபணத்தில் தே₃ஶிகனும் மாமுனிகளும் ஏகாபி₄ப்ராயர்கள் என்பது யுக்தமன்று. அப்ரக்ருதத்தை ப்ரக்ருதமாகக் கொண்டு விபரீதார்த்த₂வர்ணநம் செய்வது ஶோசநீயம்.

39. இனி ப்ரக்ருதவிசாரம்—ஸ்ரீ. வ. பூ₄. மீ. பா₄ஷ்யத்தில் செய்யப்பட்ட வ்யாக்₂யானம் மாமுனிகள் திருவுள்ளத்துக்கு அநுரூபமா அநநுரூபமா என்பதே. இவ்விசாரத்தில் ஸ்ரீ. வ. பூ₄. மீ. பா₄ஷ்யத்தில் நிர்வாஹம் மாமுனிகள் திருவுள்ளத்துக்குச் சாலப்பொருந்துவது என்பதனை நிலை நாட்டுகிறேன்.

விஷய விசாரம்

40. 'உபாயமாகத்தான் ஆழ்வார்கள் ப்ரபத்திபண்ணினார்கள்" என்று ய. ரா. 2 (ப 33) கூறுகிறது. இதற்கு ப்ரமாணமாகச் சில பாசுரங்களை உதா₃ஹரிக்கிறது. இப்பாசுரங்களுக்

கும் இவர்கள் கூறும் கூற்றுக்கும் என்ன ஸம்ப3ந்த4ம் என்பது தெய்வத்துக்கே விளங்காது. "ஸ்வக்ருதப்ரபத்தி அவர்களால் உபாயபு3த்3த்4யா அநுஷ்டி2க்கப்பட்டதல்ல, அதை அவ்வாழ்வார்களே பல பாசுரங்களில் காட்டியிருக்கிறார்கள்" என்பதல்லவோ எங்கள் வாத3ம். ப்ரபத்த்யநுஷ்டா2நம் என்பதே கிடையாது என்று கூறுகிறவர்கட்கல்லவோ உங்கள் ப்ரத்யவஸ்தா2நம் அமையும். சிலர் தாம் செய்யும் ஸ்வீகாரத்தை உபாயமாகக் கருதுவார்கள். சிலர் தாம் செய்யும் ஸ்வீகாரத்தை உபாயமாகக்கருதாமல் அவனையே உபாயமாக நினைப்பர் என்றிறே பே4த3ம். "உபாயமாகத்தான" என்று "தான்' என்கிற பத3த்தை அசிட்டதனாலேயே, ஆழ்வார் ப்ரபத்தி உபாயப்ரபத்தியாகிவிடுமா? "உபாயமாகவே" என்றும் "உபாயமாகவே தான" "உபாயமாகத்தானே' "உபாயமாகவேதானே" என்றும் எவ்வளவு எழுதியச்சிட்டாலும் ஆழ்வார் ப்ரபத்தி உபாயப்ரபத்தியாகாது ஆழ்வாரும் உபாயப்ரபத்தி நிஷ்டா2ராகார் என்பது திண்ணம். "என்று கொண்டு உபாயமாகத்தான ஆழ்வார்கள் ப்ரபத்தி பண்ணினார்கள்" (ய. ரா. 2. ப. 33) என்ற வாக்யத்துக்குக் கருத்து என்ன? "என்று கொண்டு" என்றால் என்ன? 'வாசிக ப்ரபத்தியே' எனில், வாசிகப்ரபத்தியிருப்பதாலமாத்திரம் அப்ரபத்தியில் உபாயத்வபு3த்3தி4யுண்டென்று தேறிவிடுமா? ஆழ்வார்கள் ப்ரபத்தி பண்ணினார்கள் என்பதற்குச் சில பாசுரங்களை உதா3ஹரிக்கிறார் இங்கே. அடியேன் நிகஷத்தில் நூறு பாசுரங்களை உதா3ஹரித்திருக்கிறேனே (ப. 60) காணலாமே. 'ப்ரபத்தியை உபாயமாக அபி4மானித்ததுண்டா' என்று அங்கேயே கேட்டிருக்கிறேனே! அதற்கு என்ன பதில்கூறமுடியும்? பாசுரங்காட்டியதனாலமாத்திரம் ஆழ்வார் ப்ரபத்தி உபாயப்ரபத்தியாகிவிடுமா? "ப2லத்தைப்பெற விரும்பியே ஶரணாக3தி அநுஷ்டி2த்தார்" (ய. ரா. 2. ப.33) என்றதாலே ப்ரபத்தி உபாயம் என்று ஆகாது. ப்ரபத்தி ஸ்த2லத்தில் ப2லகரணத்வம (உபாயத்வம) ப்ரபத்திக்கா

ப₄க₃வானுக்கா என்று விமர்ஶிக்க ஓர் வித்₃வான இல்லையா இவ்வகலஞாலத்தில ?

41. "இதற்கெல்லாம் வேறுவிதமாக நயநம்பண்ணுவது அத்₃வைதிகள உபநிஷத்துக்களுக்கு நயநம்பண்ணுவது போன்றது" (ய. ரா. 2. ப. 33) என்கிற வாக்யம் அஸங்க₃தம். பரஜிஜ்ஞாஸாதரத்தாலே இப்படி ஸித்₃தி₄க்குமானால் எம்பெருமானார் போன்ற மஹாசார்யர்கள் பல வாக்யங்களுக்கு நயநம் செய்கிறதெல்லாங்கூட இவ்வகையிலே சேர்ந்துவிடவேண்டிவரும். உண்மையிதுவே. ப்ரமாண க₃தியை அநுஸரித்து நயநம் செய்வது வித்₃வத்க்ருத்யம். ப்ரமாண விபரீதமாக நயநம்பண்ணுவது விபரீதம் என்பதுவே உண்மை. ப்ரபத்தி த₄ர்மிக₃ராஹக ப்ரமாணமே அது அநுபாயம் என்பதனைக் காட்டுகிறது. அப்படியிருக்க அத்₃வைதிஸாம்யம் கூறுவது ஏலாது.

42. ப்ரஸங்க₃த யாம் வந்த காரியம்" பாட்டின் வ்யாக்₂யாநத்தைக் க₂ண்டி₃ப்பது அநாதி₃வாஸநாமூலமாயிருத்தலே. * குலிங்க₃ஶகுநி வருத்தாந்த வைதே₃ஶிகர்களாகத் திகழவேண்டியவர்கள் — தத்₃தே₃ஶிகர்களாகத் திகழுவது ஶோசநீயமே. "உபாயத்வபு₃த்₃தி₄ பரித்யாக₃த்தை" (ய. ரா. 2 ப. 33) என்கிறது—"ஶக்திகையிலே ரஜதபு₃த்₃தி₄பண்ணுவாரைப்போலேயும், விபரீதநி₃ஶ்சய₃மநம் பண்ணுவாரைப் போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபு₃த்₃தி₄பண்ணினோம்—என்கிற பு₃த்₃தி₄விஶேஷத்தோடே த்யஜிக்கை' என்கிற முமுக்ஷுப்படி ஸூத்ரத்தையும், "ப₄க₃வத ப்ராப்த்யுபாயாபேக்ஷரான நாம உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபு₃த்₃தி₄ பண்ணினோம்' என்கிற பு₃த்₃தி₄விஶேஷத்தோடே விடுகை—

* 'ஸாஹஸத்தைச் செய்யாதே' என்று பிறர்க்கு உபதே₃ஶிக்கும் குலிங்க₃ப்பறவை, தான—கொட்டாவிவிடும் சிங்கத்தின் வாயிலிருக்கும் மாம்ஸத்துண்டை எடுக்கும் ஸாஹஸத்தைச் செய்வதுபோல 'பூர்வாசார்ய தூ₃ஷணத்தைச் செய்யாதே' என்று பிறர்க்கு உபதே₃ஶிக்குமிவர் தான அதையே செய்வது வருந்தத்தக்கது என்று கருத்து.

என்றபடி" என்கிற மாமுனிகள் வ்யாக்₂யானத்தையும், "இவற்றில உபாயத்வபு₃த்₃தி₄ ப்₄ராந்த்யாதமபு₃த்₃தி₄ எனனுமிடம தோற்றுகிறது" என்கிற அரும்பத உரையையும ஸேவித்து உணாக. 'பராபகாந்தரங்களுககுச் சொன்னது ப₄க₃வச்சரணவரணத்திலும் சொன்னபடி என கிற விஷயம மேல ஸூத்ரதத்₃வ்யாக₂யாநங்களில வ்யகதம.

43. "நான் ஒருவனே உபாயம என்று சொல்லவில்லை. என்னை ஒருவனையே உபாயமாகபபற்று எனகிறது. ஆகையால மற்றவைகளுககு உபாயதவநிஷேத₄மிலலை" (ய. ரா. 2. ப. 33) எனகிறது—இதற்கு நாம உரைககவேண்டியவை பல உள. ஆயினும நமபிள்ளைஈட்டு தி₃வ்யஸூகதியை மட்டும் உத₃ாஹரிககிறேன. "'இல்லை கண்டீர் துணையே (9-1-1)—ஆபத்துககு வேறொரு அபாஸ்ரயம உண்டாயிருகக, இவனைப்பற்றச் சொலலுகிறதலல இது. அவனைப பற்றி ஸவரூபம் பெறுதல் இலலையாகில இலலையாமிததனை" எனறு நமபிளளை அருளிச்செய்துள்ளாரிறே. "அஹம மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை ஸாக்ஷாத லக்ஷ்மீபதி: ஸ்வயம" [லக்ஷ்மீநாத₂னை நான்தானே எனனையடைய உபாயமாவேன] என்றிறே ப₄க₃வத்₃வாக்யம். "மத ப்ராபத்யுபாய அஹம" "மத்ப்ராபதயுபாய ஸாக்ஷாத அஹம்" "மத்ப்ராப்த்யுபாய ஸாக்ஷாத் ஸ்வயம் அஹம என்று ப₄க₃வான தன உபாயத்வததையும மற்றவற்றின அநுபாயத்வத்தையும ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தானிறே. "'ஸாக்ஷாத்' என்று உபாயாந்தரவ்யாவ்ருததியும், 'ஸ்வயம' எனறு லக்ஷ்மீவ்யாவ்ருததியும ஸித்₃த₄ம்" எனற ஸ்ரீ. வ. பூ₄. அருமபதவிளககமும அநுஸநதே₄யம. இபபடி ப்ரமாணஙகள் அமைந்திருகக 'மற்றவைகளுககு உபாயதவ நிஷேத₄மில்லை" எனபது அநுசிதம.

44. "ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி₃க் குறைவினுல் அவற்றை அநுஷ்டி₂கக முடியவிலலையாகுல" இத்யாதி₃ (ய. ரா. 2.

ப. 34) இது அநுவாத₃பக்ஷம். இது அஸங்க₃தம. மாமுனி களே ஸ்பஷ்டமாக " பு₄க்த்வா சாந்த்₃ராயணம் சரேத் — [(புசிக்கத்தகாதனதைப்) புசித்தால சாந்த்₃ராயணவ்ரதத்தை அநுஷ்டி₂க்கவேணடும.] எனனுமாபோலன்றிககே. 'ஸ்நாத்வா பு₄ஞ்ஜீத' என்கிற விதி₄ 'பு₄ஜிக்குமளவில ஸ்நாநம பண்ணியே பு₄ஜிக்கவேண்டும" என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுமாபோலே ஸித்₃தே₄ாபாயத்தைப் பரிக₃ரஹிக்கு மளவில த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை தயஜித்தே பரிக₃ரஹிக்கவேணுமென்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது." (முமுக்ஷுப்படி 202 வ்யா) என்று அருளிச்செய்துள்ளார் இது ஸமப்ரதா₃யபே₄த₃ நிப₃ந்த₄நமாம. ப₄க₃வச்சரண வரணம உபாயஸ்வீகாரம. "ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாய கார்யத்வமொழிய உபாயத்வம இலலை" (முமுக்ஷுப்படி வ்யா 223) என்று மாமுனிகள் ப்ரபத்த்யுபாயத்வத்தை ஸ்பஷ்டமாக நிரஸித்தருளினுரிறே. "இவவநுமதிககு அதி₄காரி விஶேஷணத்வமொழிய ப₂லஸாத₄நத்வமிலலாமை காட்டப்பட்டது' (ஸ்ரீ. வ. பூ₄. வ்யா 64 ஸூ). என்று மாமுனிகளும, ஈட்டில பலவிடங்களில் நமபிள்ளையும மற்றும பூர்வாசார்யர்களும் ப்ரபத்தி அதி₄காரி விஶேஷணம என றருளிச்செய்துள்ளார்கள் ஸாத₄யத்துககும அதி₄காரி விஶேஷணத்வம் கூடும ஸித்₃தே₄ாபாயமஹிமையால என்று நிகஷத்தில (ப 70-72) கூறப்பட்டது. "ஶப்₃தை₃க ப்ரமாணகத்வேந ஸகலேதர வஸ்து விஸஜாதீயத்வாத₃ஸ்யார்த்த₂ஸ்ய விசித்ர ஶக்தியோக₃: ந விருத்₃த்₄யதே இதி ந ஸாமாந்யதோ த்₃ருஷ்டம ஸாத₄நம் தூ₃ஷணம வா அர்ஹதி ப்₃ரஹ்ம ' [க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்த்யதி₄கரண (2-1-37) பா₄ஷ்யம] [ஶாஸ்த்ரம ஒனறையே ப்ரமாணமாக உடைத்தாயிருக்கையால, (உலகிறகாணும்) மற்ற எலலாப்பொருளகளைககாட்டிலும ப்₃ரஹ்மம வேறுபடிபபட்டிருககையால. இதறகு விசித்ரமான ஶக்தியிருப்பது (தர்க்கத்தோடு) முரண்படாது, ஆகையால. உலகில வேறு பொருள்களைக கொள்ளுவதறகோ தள்ளுவதறகோ பயன்படும தாககம ப்₃ரஹ்ம விஷயத்தில

செல்லாது.] என்றதுபோல் இங்கும் உபாயம் ஸித்3த4மென்றும ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷம் என்றும் ப்ரமாணப3லத்தால தேறியபிறகு இந்த ப்ரபத்தி ஸாத்4யமானாலும அதி4காரி விஶேஷணமாய் நிற்கிறது. ப்ரமாணைக ஶரணர்களிறே நாம. ''அந்யமிந்த்3ரம கரிஷ்யாமி' [வேறொரு இந்திரனை ஸ்ருஷ்டிக்கிறேன] என்கிறோமன்றே. அத ஏவ பா3ஹ்யாதி3 மதப்ரவேஶமும இல்லை, அவர்கள ப்ரமாண பத3வீ ப3ஹிஷ்டர்களிறே. ஆகையால அதி4காரி விஶேஷணத்வ பக்ஷக2ண்ட3நம (ய. ரா 2. ப 34). பூர்வாசார்யக2ண்ட3நமேயாகும.

45. ரத்நபேடிகாவாக்ய உதா3ஹரணம (ய. ரா. 2. ப. 40) செய்து ப்ரதிஜ்ஞாமாத்ரத்தைச் செய்து நிரூபணம் இல்லாமல விஷய நிர்ணயம செய்திருப்பது விசித்ரமாயிருக்கிறது.

46 'வ்யாஜம ப2லகௌ3ரவாநுரூபமான லகு4தமோபாயம' என்று (ய. ரா. 2. ப. 41) கூறுகிறது. "அஹேதுத்வே ஸதி அதிப்ரஸங்க3வாரகத்வம வ்யாஜத்வம [ஹேதுவல்லாமலிருக்கையில். 'எப்போதும் காரியம உண்டாகவேண்டிவருமே என்னும அதிப்ரஸங்க3த்தைத தவிர்ப்பது வ்யாஜமாகும] என்றும ''அந்யார்த்த2த்வே ஸதி ப்ரஸங்கா3த உபகாரகத்வம'' [வேறொரு பயனுக்காக ஏற்பட்டது மற்றொன்றுக்கு ப்ராஸங்கி3கமாக உதவிபுரிந்தால் அது வ்யாஜமாகும] என்றும் வ்யாஜலக்ஷணமாகையால் வ்யாஜத்துக்கு உபாயத்வமில்லை. ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்தில, உபாயாந்தரங்களுக்குப் ப2ல விஸத்3ருஶத்வத்தை " ரத்னத்துக்குப பலகறைபோலேயும் ராஜ்யத்துக்கு எலுமிச்சமபழம போலேயும ப2லத்துக்கு ஸத்3ருஶமன்று" (123 ஸூ) என்றருளிச்செய்து. அதுதனக்கும யோக்3யதையில்லை என்னுமிடத்தை ''தான் த3ரித்3ரனாகையாலே தனக்குக கொடுக்கலாவதொன்றில்லை'' (124 ஸூ) ''அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம், அடைவுகெடக் கொடுக்கில

களவு வெளிப்படும்" (125 ஸூ) என்றருளிச்செய்து, உபா யாந்தரம் அவத்₃யகரம் என்னுமதத்தை "பு₄ர்த்ருபோ₄கத்₃த்தை வயிறு வளர்க்கைக்கு உறுப்பாக்குமாபோலே இருவர்க்கும் அவத்₃யம்" (126 ஸூ) என்று அருளிச்செய்துள்ளார். சொன்ன சொன்ன தூ₃ஷணமெல்லாம் உபாய ப்ரபத்திக்கும் அமையும். ஆகையால் இதுதான் அநுபாயமாய், அதிபர ஸங்க₃வாரகமாயிருக்கும் என்றபடி. ஆகையால் ப₂ல விஸத்₃ருஶ உபாயம் என்கை உசிதமல்ல.

47. "ஸித்₃த₄ாநத்தில அபு₄ாவம் பு₄ாவரூபம் பு₄ாவம அபு₄ாவரூபமன்று" (ய. ரா. 2. ப 42) என்கிறது. பு₄ாவம அபு₄ாவரூபமென்று இங்கு கருத்தில்லை. "நிவ்ருத்தி விஶிஷ்டை — நிவ்ருத்தியோடுகூடியது — ப்ரபத்தி" என் றல்லவோ இங்கு சொல்லப்பட்டுள்ளது. ப்ரதிப₃ந்த₄கா பு₄ாவத்தையும் பு₄ாவரூபமாகக்கொள்ளத் தடையில்லையே

48. "(ஏகஶப₃த₃த்தாலே) பூர்வப்ரவ்ருத்த பரமாஞ்ஞ தரங்களாலே உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டவை எவையோ அவற்றுக்குத்தான் வ்யவச்சே₂த₃ம" (ய ரா. 2. ப. 42) என்கிறது. இது அயுக்தம். ப்ரமாஞ்ஞ்தரஸித்₃த₄ கர்ம ஜ்ஞாநாதி₃களுக்கு வ்யவச்சே₂த₃ம "ஸாவத₄ாமாந பரித் யஜ்ய" என்றவிடத்தில் ஏற்பட்டது. ஆகையால் அது ஏகஶப்₃த₃ார்த்த₂மானால் புநருக்திதோ₃ஷம் வரும். "அஹ மஸ்மி அபராத₄ாநாம" இத்யாதி₃ பரமாஞ்ஞதரப்ரதி பந்நமான ப்ரபத்தியை இங்கே சரமஶ்லோகத்தில் வ்யவச் சே₂தி₃க்கத் தடையென?

49. "பு₄க்தியும் உபாயஸம்ப₃ந்த₄ரூபமாகையால் உபாய மன்று என்று வரும" (ய. ரா. 2. ப. 43) என்கிறது. இது அநுசிதம். பு₄க்திஸ்த₂லத்திலே பு₄க்தி ப₂லகரணமாகை யால உபாயம். பு₄க்திக்கு உபாயஸம்ப₃ந்த₄ரூபத்வம் இல்லை. ப்ரபத்தி ஸ்த₂லத்தில பு₄க₃வானுக்கே ப₂லகரணத்வமாகை யால ப்ரபத்தி உபாயஸம்ப₃ந்த₄ரூபையாகிறது. அத ஏவ

இது அநுபாயம் எனனப்படுகிறது. வஸ்து சஸது ப₄க்தியும் மோக்ஷவிஷயத்தில் அநுபாயமே. கீ₃தை(7-1-7) "ஏகப₄கதி" என்றவிடதது கீ₃தாப₄ஷயததிலும தாதபாயசநத₃ரிகையி லும் இது வ்யகதம். தத₃ஸ்து நாம. ப்ரகருதமநுஸராம.

50. ப₂லகரணதவம உபாயதவம். இது பராதி₄கரண ஸித₃த₄ம். ப₂லபரத₃த்வம ரக்ஷகதவம. இது ப₂லாதி₄கரண ஸித₃த₄ாநதம். ஸ்ரீராமாயணததில ராவணவத₄ாநநதரம ப₃ரஹமாதி₃கள் பெருமாளை "ஸரண்யம் ஸரணஞச தவாம ஆஹுாதி₃வயா மஹாஷய:" [சிறநத மஹாஷிகள் உமமை ப₂லபரத₃ஞகவும, ப₂லகரணமாகவும் கூறுகினறனா.] எனறு துதித்தார்களாகக காணுகினறதே. இஃது ப₄ார ததில மாாகணடே₃ய வசநததாலும் ஸித₃த₄ம. ஸரண யதவம — ரக்ஷகதவம, ஸரணதவம் — ப₂லகரணத்வரூபம் உபாயதவம எனறபடி. ஆழ்வாரும "சரணமாகும ... ... வைகுநதம கொடுககும பிரான்' எனறு ஸரணத்வரக்ஷ கதவஙகளைப பிரிய அருளிசசெய்தாரிறே அஹிாபு₃த₄ந்ய ஸம்ஹிதாவசநமும். "உபாயே க₃ருஹ ரக்ஷிதரோ ஸப₃த₃: ஸரணம இதயயம| வர்த்ததே ஸாமபரதம சைஷ உபா யாாத்த்தை₂க வாசக ||' [(1) உபாயம், (2) வீடு. (3) ரக்ஷகன ஆகிய மூனறு அர்தத₂ஙகளில ஸரணமெனனும ஸப₃த₃ம பரயோகி₃ககபபடும், இஙகு இது உபாயப் பொருள ஒனறையே குறிககும்] என்று. ஸரணஸப₃த₂த துககு ரக்ஷகதவ பரவ்ருததி நிமிததகதவத்தைதவிாதது, உபாயதவ ப்ரவ்ருததி நிமித்தகதவத்னத ஸத₂ாபிததிறே. ஆக ரக்ஷகதவபி₄ந்நம உபாயதவம எனறதாயிறறு. ப₂ல கரணத்வம ஸரணத்வம ப₂லபரத₃தவம ரக்ஷகதவம் எனறபடி. வஸதுதத்வம இபபடியிருகக (ய. ரா. 2. ப. 45, 46 50) முதலானவிடஙகளில ரக்ஷகதவ உபாயதவஙகளை அபி₄நநமாக வைததுககூறுவது அநுசிதம.

51. "புருஷகார ஸாபேக்ஷமாகையாலே பரபததி அநு பாயம எனறது கொமபு உள்ளதாகையாலே பசு பராணியனறு

என்பது போன்றது" என்று (ய. ரா. 2. ப. 45) பரிஹஸிக்கிறது. கொம்பு உள்ளதாகையாலே பசு முயல் அல்ல. குதிரையல்ல என்கிறோம். அவ்வோபாதி புருஷகார ஸாபேக்ஷத்வாத் தந்நிரபேக்ஷோபாயபி4ந்நம் என்கிறோம். அதாவது அநுபாயம் என்கிறோமேயல்லது ப்ரபத்தி ஜ்ஞாநமல்ல என்கிறோமல்லோம்.

52. "த்4யாநரூப ந்யாஸ வித்3யை ஒன்று இருக்கிறதென்று ப்ரதிபாதி3ப்பது அத்யந்தாபூர்வமான விஷயம்" (ய. ரா. 2. ப. 65) என்று கூறுகிறது. ஸ்ரீ தே3ஶிகன் ந்யாயபரிஶுத்3தி4 ப்ரமேயாத்4யாயம் த்3விதீயாஹ்நிகத்தில "த3ர்ஶந ஸமாநாகார த்4ருவாநுஸ்ம்ருதிரூபம் ப4க3வது3பாஸநம் ஹிததமம் விஹிதம்। தச்ச, ஸத3க்ஷர ந்யாஸ வைஶ்வாநர மது4 பூ4ம த3ஹராதி3 பே4தே3ந ப3ஹுவித4ம்' [நேரே காண்பது போலுள்ள நிலையான நினைவாயிருக்கும் ப4க3வது3பாஸநம் ஸாத4னங்களுக்குள்ளே மிகச்சிறந்ததாக விதி4க்கப்பட்டது. அதுவும், ஸத்3வித்3யை, அக்ஷரவித்3யை, ந்யாஸவித்3யை, வைஶ்வாநரவித்3யை, மது4வித்3யை, பூ4மவித்3யை, த3ஹரவித்3யை முதலான பே4த3த்தாலே பலவித4மாயிருப்பது.] என்று த்4யாநரூபந்யாஸவித்3யையை அருளிச்செய்துள்ளாரிறே. இது அபூர்வமேயல்ல. அத்யந்தாபூர்வமல்ல என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? இதையே தென்னாசார்யர்கள் உபாயத்வபு3த்3தி4யோடு கூடிய உபாயப்ரபத்தியாக நிர்வஹித்தார்கள். இதன் விரிவு மேலே காணலாம்.

53. "இரண்டு தே3ஶிகர்களும் ப்ரபத்த்யுபாயத்வத்தில் ஏகாபி4ப்ராயர்களே" (ய. ரா. 2 ப. 62) என்று கூறுகிறது. ப்ரபத்த்யநுபாயத்வத்தில் ஸ்ரீவசநபூ4ஷண ஸூத்ரமும் முமுக்ஷுப்படி ஸூத்ரமும் தத்3வ்யாக்2யாநமும் ப்ரமாணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது ஆயிருக்க, இரண்டு தே3ஶிகர்களும் ப்ரபத்த்யுபாயத்வத்தில் ஏகாபி4ப்ராயர்களே என்று

எழுதுவது ப்ரதாரணமாகும். *ஸவாத்மாப்யோநம் விகூா ஹதேயாமததனே ப்ரபதநி அதி₄காரி விஶேஷணமேயலலது உபாயமல்ல என்று லோகதேஶிகனும, நிக்ஷேபரக்ஷையில "ப்ரபத்தி உபாயம" என்று தேஶிகனும அருளிச்செய்கை யாலே பி₄ந்நாபி₄ப்ராயர்களாகக காணுகினறேமிறே.

54 "கைங்கர்யத்தில ஸவாாத்த₂ம் பராாதத₂ம என்ற பே₄த₃ம அப்ராமாணிகம்" (ய. ரா. 2 ப 62) என்று கூறு கிறது. உபாஸகனுககும ப்ரபந்நனுககும ப₂ல பே₄த₃த்தை தேஶிகன் அருளிச்செய்துள்ளார "ஸத₃வாரகப்ரபத்தி நிஷ்ட₂னுககு .. மோக்ஷம ப₂லம" "ப்ரபத்தியை அத₃வாரக மாகப்பறறினவனுககு . ..... பரிபூாண கைஙகாய பாயநத மோக்ஷம் ப₂லம" என்ற அதி₄காரி விப₄ாக₃ாதி₄கார ஸூக்தி களைக கண்டு தெள்க. "இதனுல ஸத₃வாரக ப்ரபத்தி (ப₄க்தி) நிஷ்ட₂னுககுச் சொன்ன ப்ராரப்₃த₄கர்மாவஸாநப₄ாவியான மோக்ஷத்தைக்காட்டிலும அத்₃வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்ட₂னுககு ... . .. கைங்கர்ய பூாவகமான மோக்ஷததிறகு பே₄த₃ம சொலலப்பட்டது" என்றிறே அவ்விடதது ஸாரபோ₃தி₄நீ யிருககுமபடி. இவவோபாதி ஸவக₃த ஸவீகார பரக₃த ஸவீகாரஸாத₄ய ப₂லஙகளுள் ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணததில்(ஸூ263) பே₄த₃ம ஸித₃த₄ம. முமுக்ஷு ஸாமாந்யததுக்கு தே₃வயா நாரமப₄ததிலேயே ஸாவகர்மக்ஷயமுண்டானாலும "ஸூக்ஷ்மம ப்ரமாணதஶ்ச தத₂ாபலப்₃தே₄." [ப்₃ர-ஸூ 4-2-9] [ஸூக்ஷ்ம ஶரீரம (விரஜாபாயந்தம தொடாகிறது). பரமாணததிலும அப்படியே காணப்படுகையால.] என்கிற படியே வித₃யாமாஹாத்மயத்தாலே விரஜாபாயநதம ஸூக்ஷ்ம ஶரீரம அநுவாததிககிருப்போலே அவ்வவாகள அநுஷ்டி₂ககிற ஸாத₄நங்களாலே உண்டான 'யத₂ாபி₄ லஷிதம ப₂லம பூ₄யாத்" [அவரவர் விருபபபடி பலம உணடாகட்டும.] என்கிற ப₄க₃வத் ஸங்கலபததாலே அப்படிபபட்ட மோக்ஷ ஸித₃தி₄ ஸமப₄ாவிதமாகையால

* தனனெஞ்சே தனனைச சுடுமததனை.

ஈத3ருஶ ஸங்கல்பம் ஶ்ருதி ப்ரஸித்3த4மான யத2ாகரது ந்யாயத்தாலே ஸித்3த4மாகிறது என்றபடி.

55. 'ப4கதி ஒரு உபாயம் ப்ரபத்தி ஒரு உபாயம், ப4க3வான் ஒரு உபாயம் என்ற உபாய விப4ாக3மும் கூடாது'' (ய. ரா 2. ப. 49) என்கிறது. ஸ்ரீவசநபூ4ஷணத்தில் 'உபாயாந்தர நிஷ்ட2ரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரரும் ப்ரதிகூலராகிறார்' (ஸூ 263) என்று லோகதே3ஶிகன் அருளிச் செய்துள்ளார். அவ்விடத்தில் ''உபாயாந்தர நிஷ்ட2ராகிறார்—ப்ராப்யஶேஷி விஷயஶேஷத்வத்தையுடையராய் வைத்தே, தத்ப்ராப்த்யுபாயம் தச்சரணாரவிந்த3 ஶரணாக3தி என்றிருக்கையன்றிக்கே, கர்மாத்3யுபாயங்களைப் பற்றிநிற்கிறவர்கள். ஸ்வப்ரயோஜநபரராகிறார் — ப்ராப்யஶேஷி சரண கமலங்களை உபாயமாகப் பற்றியிருக்கச்செய்தே, தாங்கள் பற்றின பற்றை உபாயமாக நினைத்தும், உபேயமான கைங்கர்யத்தை ஸ்வபோ4க்3யமாக நினைத்தும் இருக்குமவர்கள்'' என்ற பெரியஜீயர் வ்யாக்2யாநத்தையும் ஸேவித்தவர்கள் இவர்கள் கூற்றை ஏற்கமாட்டார்கள். கண்டு தெளிக.

56. ''அநுபாயபூ4த ப்ரபத்தி என்ற ஒரு ப்ரபத்தி கிடையாது' (ய. ரா. 2. ப. 51) என்கிறது. கீ3தா சரம ஶ்லோகமே அநுபாய ப்ரபத்திபரம் என்ற ஸம்ப்ரதா3ய நிர்ணயம் அறிந்தோர் இவ்வித4ம் ஆக்ஷேபிக்கமாட்டார்கள் என்று உணர்க.

57 ''நிக்ஷேபரக்ஷை ப்ரபத்தியின் உபாயத்வத்தை ஸ்தா2பிக்க வந்த க்3ரந்த2ம். அதில் அதன் அநுபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதி3ப்பதாகச் சொல்வது யுக்தமன்று'' (ய. ரா. 2. ப. 52) என்று கூறுகிறது. ஸ்வஸம்ப்ரதா3யத்தில் ஊற்றம் இவர்களுக்கு இருப்பது பற்றி நாம் பெருமகிழ்ச்சி கொள்கிறோம். அவ்வோபாதி ஸ்வஸ்வஸம்ப்ரதா3யத்தில் ஊற்றம் தத்தத் ஸம்ப்ரதா3ய நிஷ்ட2ர்க்கு இருக்குமல்லவா? ஸ்ரீவசநபூ4ஷணதி3வ்ய ரஹஸ்ய ப்ரப3ந்த4ங்களிலே ப்ரபத்த்யநுபாயத

வத்தை ஸதூபிதத லோகதேசிகன "ப்ரபத்தி உபாயம்" என்று அருளினுர் என்று எழுதுவது தகுமா? என்று விமர்சிக்கவேண்டும். * ஸ்வஸ்ருபிக்ஷா பரதிக்ஷேப (ஸாபகா பிக்ஷுக) ந்யாயத்தை நினைவூட்டுகிறேன். ப்ரபத்தி உபாயம் என்றவாதம் தேசிகனுடையது. ப்ரபத்தி அநுபாயம், அதிகாரி விசேஷணம் என்ற வாதம் லோகதேசிகனுடையது என்பரேல் அது யுக்தம். அப்போது "இரண்டு தேசிகர்களும் ப்ரபத்த்யுபாயத்வத்திலே ஏகாபிப்ராயர்கள்' என்றெழுதியது தகாது என்பதனை மட்டும் நினைவூட்டுகிறேன். இவர் நிக்ஷேபரக்ஷா வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்ய வர்ணநம் செய்திருப்பது (ய. ரா. 2. ப. 53) ஒன்றும் அடியேனுக்கு விளங்கவில்லை.

58. (ய. ரா. 2. ப. 62, 65) ந்யாஸ ஶரணாகதிகளுக்கு பேதம் இல்லை என்கிறது. இது அயுக்தம். தைத்திரீயத்தில ந்யாஸ வித்யாப்ரகரணத்தில் ந்யாஸவித்யைக்குப் புருஷ வித்யை அங்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையிலே ஶரணாகதிப்ரகரணத்தில் வரணீயனுக்கே ஸர்வயஜ்ஞமயத்வேந விதத்வத்தை ப்ரதிபாதித்தது. ஆக, புருஷ வித்யாங்கஸாபேக்ஷத்வ தந்நிரபேக்ஷத்வங்களாகிற இவையிரண்டாலும் ந்யாஸ ஶரணாகதிகளுக்கு பேதம் ஸித்தம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில ந்யாஸவித்யைக்குப் புருஷவித்யாங்கத்வம் தெளிவாக அருளிச்செய்யப்பட்டிறே. "புருஷ வித்யாயாமபி சேதரேஷாம் அநாம்நாநாத்" (ப்ர. ஸூ 3-3-24) என்ற ஸூத்ர வ்யாக்யாநாவஸரத்திலே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் "புருஷவித்யா ப்ரஹ்ம வித்யாங்கம் இதி கம்யதே" [புருஷவித்யை ப்ரஹ்மவித்யையான

---

* பிச்சையில்லை என்று மருமகள் பிச்சைக்காரனைப் போகவிட, அவனை அழைத்து 'பிச்சையில்லை என்று சொல்லுவதற்கும் அவளுக்கு அதிகாரமில்லை; எனக்குத்தான் அதிகாரம்' என்று கூறி மாமியார பிச்சைக்காரனைப் போகவிட்ட ந்யாயம்.

ந்யாஸவித்3யைக்கு அங்க3ம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது] என்றருளிச்செய்தருளினரிறே. நிக்ஷேபரக்ஷையில தேஶிகன் "தஸ்யைவம் வித்3ஷ.' இத்யாதி3க்குக் கேவலார்த்த2வாத3த்வத்தை ஸ்த2ாபித்தது சிந்த்யம். ஆக உபாயபூ4த ஸாங்க3ந்யாஸ பி4ந்நா அநுபாயபூ4த ஶரணாக3தி என்றபடி.

59. "வ்யாஜமும் உபாயமதான" என்கிறது (ய. ரா. 2. ப. 52) "பொருமாநீள்படை' திருவாய்மொழி ப்ரமேயத்தை தேஶிகன் "அவ்யாஜோத3ாரபு4ரவாத" என்றும், மாமுனிகள் "தருமாறு ஓர் ஏதுவற" என்றும் அருளிச்செய்தார்களிறே. இதுகொண்டு ப4க3வானுடைய விஷயீகாரம் நிர்ஹேதுகம் என்ற விஷயத்தில் இரு மஹாசார்யர்களும் ஏகாபி4ப்ராயர்களே என்றால் இவர் அங்கீ3கரிப்பாரா என்பதனை விமர்ஶிக்கவேணும்.

60. யார் எவ்வளவு பேசினாலும் எழுதினாலும் ஸ்வஸ்வ ஸம்ப்ரதா3யத்தை விட்டு ஸம்ப்ரதா3யாந்தரத்தை அவலம்பி3ப்பார் யாரும் இல்லை. வஸ்துஸ்தி2தி இவ்வாறு இருக்க, சிலவிடங்களில் லோகதேஶிக வாத3ங்களைக் க2ண்டி3ப்பது, சிலவிடங்களில் இரு தேஶிகர்களும் ஏகாபி4ப்ராயர்கள் என்றெழுதுவது இவற்றால் ப்ரயோஜநலேஶம் ஸித்3தி4யில்லை. இவர் எழுத்து லோகதேஶிக தூ3ஷணமா பூ4ஷணமா என்றே விளங்கவில்லை. இருவரும் பி4ந்நாபி4ப்ராயர்கள் என்பதே உண்மை. இது ஸித்3தே4பாய ஸாத்4யோபாய ஶோத4நாதி4கார சரமஶ்லோகாதி4காராதி3களிலே வ்யக்தம்.

61 எவருடைய பக்ஷம் ப்ராமாணிகம், எவருடையது அப்ராமாணிகம் என்ற வாத3ம் இப்போது ப்ரக்ருதமல்ல. "ப4க3வதே3க்யாந்த பாரதந்த்ர்யம் ஜீவஸ்வரூப யாதா2த்ம்யம். ஜீவன் ஸ்வரக்ஷணோபாய ப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹன். அவனுக்கு ஸித்3தே4பாய பூ4தனான ப4க3வானே உபாயம். அவன் முகமலாத்திக்குறுப்பான கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்த2 லக்ஷண மோக்ஷம்" என்று ஸ்வரூபத்திலும் உபாயத்திலும் ப2லத்திலும் நம:பதா3ர்த்த2மான அத்யந்த பாரதந்த்ர்

யத்தையே கணிசித்து ஜ்ஞாதருத்வாதி₃களை ஏதத₃நுகு₃ண மாக யோஜித்து ஶாஸ்த்ரார்த்த₂ங்களை நயநம் செய்தருளினார்கள் நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்கள். ஆசார்யஹ்ருத₃யாரம்ப₄த்தில ஶாஸ்த்ரஶாஸ்த்ரஸார பே₄த₃ம் ப₃ஹுவித₄மாக நிருபித்தம் காண்க இந்த நிர்வாஹத்துக்கநுகு₃ணமாக "அஸாரம்" என்ற ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்த₂ நிருபணம் செய்தருளினார் ஸ்ரீ. வ. பூ₄. மீ. ப₄ாஷ்யகாரர். ஆகையால இதிலே விரோத₄லேஶப்ரஸங்க₃முமிலலை.

विज्ञापनं यदिदं अद्य तु मामकीनं अङ्गीकुरुष्व बुधराज नमो नमस्ते ।
सर्वज्ञलोकगुरुदेशिकसंप्रदायभेदो जयेत् जगति सुप्रथितः प्रकामम् ॥

[*பண்டி₃தராஜரே! உம்மைப் பலகால வணங்குகிறேன். அடியேனது இந்த விண்ணப்பத்தை அங்கீ₃கரித்தருள வேணும் ஸர்வஜ்ஞரான லோககு₃ரு வேத₃ாந்த தே₃ஶிகர்களின ஸம்ப்ரதா₃யங்களிடையே பே₄த₃ம ஸுப்ரஸித்₃த₄ மாக இவ்வுலகில வெற்றிபெறறே தீரும.]

श्रीवेङ्कटार्यशिष्येण वरदार्येण धीमता ।
विज्ञापनं कृतमिदं डी. टी. टी. स्वामिसन्निधौ ॥

[(காரப்பங்காடு) ஸ்ரீ உ. வே. வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின சிஷ்யனும் (அவரிடமிருந்து) அறிவு பெற்றவனுன வரத₃ாசார்யனுல ஸ்ரீ D. T. T. ஸ்வாமி ஸந்நிதி₄யில இவ்விண ணப்பம செய்யப்பட்டது.]

अज्ञानादथवा ज्ञानात् यदिदं साहसं कृतम् ।
तत् सर्वं क्षम्यतां स्वामिन् ताताचार्य नमोऽस्तु ते ॥

[தாதாசார்ய ஸ்வாமிந்! அறியாமையினுலோ, அறிந்தோ செய்யப்பட்ட இந்த ஸாஹஸத்தை க்ஷமித்தருளவேண்டும. தேவரீருக்கு நமஸ்காரம.]

வாக்₃மருதவாஷி வரத₃ாசார்ய கருதமான ஶிஷ்யவிஜ்ஞாபநம என்னும தருதீய பாயநத பரிச்சே₂த₃ பரிஶீலநம நிறைவுபெறறது.

நாலாவது அத்தியாயம நிறைவுபெறறது.

---

* இவ்வத்தியாயத்தில உளள ஸம்ஸ்கருத வாக்யங்களுக்கு ஸ்வாத₃ாஶநம ஆசிரியரால பொருள தமிழில எழுதப்பட்டது.

(இனி, "வரவரமுநி ஸித்3தா4ந்தம்" என்னும் 'ஸுத3ர்ஶனம்' ஆசிரியரின் கட்டுரையை மறுத்து "ய ரா-2" நூலின் நாலாவது பரிச்சேத3த்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதை அடுத்த அத்தியாயத்தில் ஸுத3ர்ஶனம் ஆசிரியரே பரிசீலிக்கிறார்.)

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

சதுர்த்த2 பரிச்சேத3 பரிஶீலனம்

['ஸுத3ர்ஶனம்' ஆசிரியர்]

62. ஸித்3தே4பாயவிஜயத்தின் முதல் அநுப3ந்த4மாய், ஸுத3ர்ஶனம் 287ல் வெளிவந்ததான 'வரவரமுநி ஸித்3தா4ந்தம்' *என்னும் நம் கட்டுரையை இவரது நூலின் நான்காம் பரிச்சேத3ம் மறுக்கின்றது. அதை இவ்வத்தியாயத்தில் பரிஶீலிப்போம். நாம், "ஸ்வரூபாநுகு3ணமான பரம புருஷார்த்த2 லக்ஷணமோக்ஷத்தின் பொருட்டு ப4க3வான் செய்யும் ஸங்கல்பம் நிர்ஹேதுக க்ருபாகார்யம்.. ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாத இதர புருஷார்த்த2ங்களின் பொருட்டு ப4க3வான் செய்யும் ஸங்கல்பம்* ப்ரபந்நர்க்கு நிர்ஹேதுகமாக வும், *மற்றையோர்க்கு ஸஹேதுகமாகவும் அமைகிறது" என்று எழுதியிருந்தோம். இதில் ப்ரபந்நர்க்கு நிர் ஹேதுகம் என்று எழுதியதற்கு* 'ப்ரபந்நர்க்கு நிர்ஹேதுகம் என்றால், ப்ரபத்தியே ஹேது என்று சொன்னதாகிறது. நிர்ஹேதுகமென்றது சேராது" (*ப 78) என்று ஆக்ஷேபிக்கிறார். இது ப்ரபத்திஸ்வரூபத்தை ஆராயாமல் எழுப்பப்படும் ஆக்ஷேபமாகும்.* "த்வமேவ உபாயபூ4தோ மே ப4வ இதி ப்ரார்த்த2நாமதி ஶரணாக3தி:" *[நீயே உபாயமாவாயாக என்று ப்ரார்த்திக்கும் அறிவே ஶரணாக3தியாகும்.] என்பது ப்ரபத்திலக்ஷணமாகும். ஒரு பயனைத் தன் முயற்சி யால் ஸாதி4க்க இயலாதவன்* தன் முயற்சிகள் அனைத்தையும் கைவிட்டு ஸமர்த்த2காருணிகன் ஒருவனிடம் சென்று *"இப்பயனை நான் ஆசைப்படுகிறேன். இதை ஸாதி4த்துக் கொள்ள என்னிடம் கைம்முதல் எதுவுமில்லை.* நீயே உபாய

மாயிருந்து எனக்கு இதை ஸாதி₄த்துத்தரவேணும்' என்று வேண்டிப்பெறுகிருன். இங்கு கைமமாறு கருதாமல் பூ₂லனை யளித்த அந்தப் பரமோதா₃ரனை உபாயமாகக் கூறலாமே யொழிய இவனுடைய ப்ரார்த்த₂னையை உபாயமாகக் கூற இடமுண்டோ? இனி, "இவன் ப்ரார்த்தித்தாலொழிய அப் பரமோதா₃ரன் அப்பலனைத் தருவதில்லையாகையால், இப் ப்ரார்த்த₂னைக்கும் வ்யாஜோபாயத்வம் உண்டு' என்பாரக ளாகில், 'என்னால் ஸாதி₄க்க முடியவில்லை, நீயே உபாய மாகவேணும்' என்றல்லவோ அந்த ப்ரார்த்த₂னை அமைந் திருக்கிறது. அது தன்னிடம் உபாயத்வத்தை ஸஹிக்குமோ? ஆகையால், "அஹேதுத்வே ஸதி அதிப்ரஸங்க₃வாரகத்வம் வ்யாஜத்வம்" [ஹேதுவல்லாமலிருக்கையில், 'எப்போதும் காரியமுண்டாகவேண்டி வருமே' என்னும் அதிப்ரஸங்க₃த் தைத் தவிர்ப்பது வ்யாஜமாகும்] என்னும் வ்யாஜத்வம் அதற்கு உண்டேயொழிய, உபாயத்வலேஶக₃ந்த₄ப்ரஸங்க₃ மும் கிடையாது. வ்யாஜமாயிருப்பது உபாயமாயிருக்க முடியாது என்றபடி. ப்ரபத்திக்கு ஏதோ ஒருவிஶே₄ஷமான உபாயத்வம் உண்டென்று கூறினால், முற்கூறியபடி 'த்வமேவோபாயபூ₄த' என்ற ப்ரபத்தித₄ர்மிக₃ராஹக ப்ரமாணத்தோடு முரண்படும். வேதா₃ந்த விஹித₄மான ந்யாஸவித்₃யைக்கு உபாயத்வம் கூடும் என்பது சென்ற அத்தியாயத்தில் காட்டப்பட்டது.

63 நமது கட்டுரையின் இரண்டாவது பாராவில் "வைஷம்யநைர்க₄ருண்யங்கள் ஏற்படாமைக்காக அநாதி₃ காலமாக அவர்களுக்கு (ஜீவர்களுக்கு) ஓரளவுக்கு ஸ்வா தந்த்ர்ய பு₃த்₃தி₄யை அளித்து, அநாதி₃காலமாக அவர்கள் செய்யும் புண்யபாபங்களுக்கு அநுகு₃ணமாகப் பலனளிப்ப வனுயினும்" என்று நாம் எழுதியிருக்கிறோம். அதற்குமேல், இவ்விஷயத்தின் தொடர்ச்சியாக மூன்றாவது பாராவில் நாம் எழுதியிருக்கும் வாக்யத்தை எடுத்து. அதைக் கண்டிக்கிறார் இவர். அடுத்த பாராவில் சிறிய எழுத்தில்

அதைககொடுத்து. அதற்கடுத்த இரு பாராககளில நம பதிலை எழுதுவோம.

64. " தனக்கு வைஷம்ய நைர்க்4ருண்யங்கள் வாராமைக்காக அநாதி3காலமாக எம்பெருமான் அளித்திருக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்ய பு3த்3தி4யைக் கொண்டு தமக்கு நன்மையைத் தாம் தேட நினைத்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் சேதநர் ஈடுபட்டு வருவதே அவர்கள் அவனை அடையாமல் இருப்பதற்குக் காரணம்." [வரவரமுனிஸித்3த4ாந்தம்]

எனபபடுகிறது நான ஸவதநதரன ஆகையால இதைச செயவேன என்ற புததியே ஸவாதநதரய புததி என்று இஙகே கருதபபடடது என்று தோனறுகிறது. ஸவாதநதரய மெனபதிலேயே பாயவஸாநம இதுவன்று வைஷமய நைாகருணயம வாராமறசெயவது. கர்மாநுரூபபலபரததவம அது.

65. ' வைஷம்ய நைர்க்4ருணயஙகள் ஏற்படாமைககாக ... ஸவாதந்தாயபு3த3தி4யை அளிதது . புணயபாபஙகளுககு அநுகு3ணமாகப பலனளிபபவனுயினும" என்று நாம இரணடாவது பாராவில எழுதியிருககுமபோது. " இதுவன்று வைஷமயனைர்க4ருண்யம் வாராமறசெய்வது , காமாநுரூப பலப்ரத3தவம் அது" என்று இவா எழுதுவது நியாயமா என்று தடஸத2ர்கள் ஆலோசிகக வேண்டும். உணமையில— ஸவாதநதர்யபு3த3தி4யை எமபெருமான் ஜீவனுககுக் கொடுககாவிடில, காமாநுரூபப2ல பரத3்வததினுல மாத்திரம அவனுககு வைஷமயநைாக4ருண்யஙகள் வராமற போகா எனபதை இவா புரிந்துகொள்ளவிலலையெனபதே இவர் இபபடி எழுதியிருப்பதிலிருந்து விளஙகுகிறது. இதை ஜீவனுககும எமபெருமானுககும நடந்தொரு ஸமவாத3மாக அமைத்து விளககுவோம இனி.

ஜீவன :—பிரானே ! நான மிகவும் கஷடப்படுகிறேன ; அடுததவீட்டுககாரன் மிகவும ஸுக2மாயிருககிறுன , என்னைக கஷடப்படும்படியாகவும், அவனை ஸுக2மாயிருககும்படியாகவும வைதத நீ பக்ஷபாதமுடையவனலலவா ?

என்னை இப்படிக் கஷ்டப்பட வைக்கும் உனக்குக் கருணையும் இல்லையே!

எம்பெருமான் —இது என் குற்றமல்லவப்பா! நீ பாபம் பண்ணினாய் அதனால் கஷ்டப்படுகிறாய். அவன் புண்ணியம் பண்ணினான், அதனால் ஸுகப்படுகிறான். இதற்கு நான் என்ன செய்வது? எனக்கு எப்படி வைஷம்யமும் (பக்ஷபாதமும்) நைர்க்ருண்யமும் (கருணையின்மையும்) ஏற்படும்?

ஜீவன்—என்னைப் பாபம் செய்ய வைத்ததும், அவனைப் புண்ணியம் செய்ய வைத்ததும் நீதானே! நீயே என்னைப் பாபம் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டு, நீயே என்னைக் கஷ்டப்படுத்தலாமா? இது கருணையின்மையாகாதா? நீயே அவனைப் புண்ணியம் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டு அவனுக்கு ஸுகத்தை அளிக்கலாமா? இது பக்ஷபாதமல்லவா?

ஈச்வரன் —உன்னைப் பாபம் செய்யும்படியோ, அவனைப் புண்ணியம் செய்யும்படியோ நான் தூண்டவில்லையப்பா! உங்களிருவரையும் தேஹேந்திரியங்களோடு ஸ்ருஷ்டிக்கும் போதே இஷ்டப்படி நடப்பதற்கு உறுப்பான அறிவையும் (ஸ்வாதந்த்ரிய புத்தியையும்) கொடுத்திருக்கிறேன். நன்மை தீமைகளைக் காட்டும் சாஸ்த்ரத்தையும் கொடுத்திருக்கிறேன். சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு நன்மை (புண்யம்) இன்னது, தீமை (பாபம்) இன்னது என்று அறிந்து தீமையை விலக்கி, நன்மையைச் செய்வதில் அவன் ஈடுபட்டபடியால் அவனுக்கு ஸுகத்தை அளித்தேன். சாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறியாமலும் அறிந்தும் பல பாபங்களையே செய்து புண்யம் செய்யாமையால் உனக்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுத்தேன். எனக்கு வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்கள் எப்படி வரும்?

66. இந்த ஸம்வாதத்திலிருந்து ஸ்வாதந்த்ரியபுத்தியை எம்பெருமான் ஜீவனுக்குக் கொடுத்ததினாலேயே எம்பெரு

மானுக்கு வைஷமயநைர்க்₄ருண்ய பரிஹாரம் ஏற்படுகிறது என விளஙகுகிறது. "ஆத₃ாவீஶவரத₃ததயைவ' எனனும தததவஸார ஶலோகத்திலே நடாதூரமமாள இவ்வாத்த₂தைதத தெளிவாககாட்டினார். அநத ஶலோகததிலுளள "ஸ்வாதநதாய ஶகதயா' எனனும பத₃ம, தத்வதரயம 35-வது ஸூத்ர வ்யாக₂யானத்தில "ஜ்ஞாதருதவரூபமான ஸவாதநதாயஶகதியாலே" என்று விளககபபட்டது. அதையே நாம் ஸவாதநதாயபு₃த₃தி₄ என று குறிபபிடடிருந்தோம. அதை இவா 'ஸவாதநதாயம எனபதிலேயே பாயவஸாநம' எனறு விளககுவது சரியலல. "ஸவாதநதாய பு₃த₃தி₄யாவது — தன இஷ்டப்படி நடககைககுறுப்பான அறிவு" எனறே அதை விளககவேணடும. முறகூறிய தததவதரய ஸூதர வ்யாக₂யானத்தையும. "கருதப்ரயதநாபேக்ஷஸது" [2-3-41] எனனும ஶாரீரக ஸூதர ஶ்ரீபா₄ஷய ஶருதபரகாஶிகைககளையும ஸேவிப்பவர்களுககு இவவிஷயததில தெளிவு பிறககும.

67. இனி, மோக்ஷார்த்த₂மான எமபெருமானுடைய கருணை நிர்ஹேதுகம எனபதுபறறிய இவருடைய ஆக்ஷேபததை அடுத்த பாராவில கொடுததது. அதற்கடுதத இரு பாராககளில அதைப பரிஶீலிப்போம.

68. (எம்பெருமான் செய்யும்) இம் முயற்சிகளின் பலனுகவே ஒவ்வொரு சேதநர்க்குச் சில நன்மைகள் விளைந்து அவர்கள் தன்னை அடையப் பெறுகிருன்.

எனறவிதன கருததை ஆராயவேணடும. தம் முயறசி எதுவுமில லாமலே அவன் முயறசியாலே மட்டும சில சேதநர் தமககுச சில நனமைகள உணடாகப பெறறு அவனை அடைகிருாகள எனபது கருததாகில் அவனுககு வைஷமய நைரக்ருண்யஙகளை அஙகீகரிதத தாகும எலலோரையும் ஏன் இப்படிச்செய்விககாமல அவன இருககவேண்டும

ஸ்வரூபானுகுணமான பரம புருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தின் பொருட்டு பகவான் செய்யும் ஸங்கல்பம் நிர்ஹேதுக க்ருபாகார்யம்

என்று அறுதியிடுகின்றவர்கள் அந்த நிர்ஹேதுக கிருபா கார்ய மான பகவத ஸங்கல்பத்தால ஸர்வசேதநர்களும ஸவரூபாநு குணமான பரம புருஷார்த்தத்தை முன்பே பெற்றிருக்கலாமாகை யால இப்போது இந்த லீலாவிபூதி இருப்பதே அநுபபந்நம என்ற கேளவிக்கு ஸமாதாநம சொல்லவேணடும்.

69. இதற்குத் தெளிவாக பதில சொல்லுவோமினி. சேதனனும முயற்சிகள் செய்கிறான என்பதை யாரும இல்லை செய்யவில்லை. ஆனால சேதனன் எதற்காக முயற்சி செய்கிறான என்பதை நடுநிலைநின்று ஆராயவேண்டும். பரத$_4$ர்ந த்$_3$ருஷ்டாநத்தில காட்டப்பட்ட தனயன தனக்குத தீங்கை விளைக்கக்கூடிய மிட்டாய், மோட்டார் ஸைக்கிள் முதலானவற்றைத தனக்கு நனமையாக மயங்கி அவற்றைப்பெறப பாடுபடுவதுபோலே, இச்சேதனனும் அபராபதமான சில விஷயங்களைத தனக்கு இன்பத்தைத தருபவை என்று மயங்கி அநாதி$_3$காலமாக முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறான. தன இன்பத்தைக கருதாமல பரமாதமா வின இன்பத்திற்காகவே பரமபத$_3$த்தில சென்று கைங் கர்யம செய்வதே பரமபுருஷார்த்த$_2$ம. இக்கைங்கர்யத்தை நமக்கு அளித்துத தான் இன்புறுவதற்காக ப$_4$க$_3$வான அநாதி$_3$காலமாக முயற்சி செய்துகொணடிருக்கிறான என னும உண்மையை உணராமையால, அநாதி$_3$காலமாகச் சேதனன பல பல விஷயங்களைத் தனக்கு இன்பத்தைத தருகின்றவையாகக கருதி அவற்றிற்காகத் தான முயற்சி செய்துகொண்டேயிருக்கிறான. பரமாதமாவோ ஜீவனை அடைந்து தான இன்புறவேண்டும என்று எண்ணி அநாதி$_3$ காலமாகப பாடுபட்டு வருகிறான. ஜீவனோ எதையாவது அடைந்து தான் இன்புறவேணடும் என்று அநாதி$_3$காலமாகப பாடுபடுவதன்மூலம பரமாத்மாவின முயற்சியை ஸப$_2$ல மாகாமல செய்துவருகிறான. (இதுவே ப$_4$க$_3$வதபரவ்ருததி விரோதி$_4$யான ஸவப்ரவ்ருத்தி எனப்படுகிறது) முற்கூறிய ரீதியில தனக்கு வைஷம்யநைர்க்$_4$ருண்யங்கள் வாராமைக

காக எமபெருமான ஜீவனுககு ஸ்வாதந்த்ர்யபு$_3$த$_3$தி$_4$யை அளித்திருககிருனுகையாலே, அவனால ஜீவனுடைய பு$_3$த$_3$தி$_4$யை நிர்ப$_3$ந்தி$_4$ததுத திருததமுடிவதிலலை. இதனால, படிபபடியாகப் பிள்ளையைத திருத்தும (பரத$_4$ாநத$_3$ருஷடாந்ததில காட்டப்பட்ட) தந்தையைப்போலே, ஜீவன் செலலும் வழியிலேயே சென்று, பலபல ஜன்மங்களில படிப்படியாக இவனைத திருத்தவேண்டியுள்ளது. நாஸதிகனுய, க்ரூரச்செயலகளைச் செய்துவந்த இவனுககு ஶ்யேந விதி$_4$ முதலானவற்றின்மூலம ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸததைபபிறப்பிககிருன. பிறகு ஐஹிக (இம்மைப) புருஷாரத்த$_2$ங்களுககு ஸாத$_4$னங்களான காரீரி முதலானவறறையும, ஆமுஷ்மிக (மறுமைப்) புருஷார்த்த$_2$ங்களுககு ஸாத$_4$னங்களான ஜயோதிஷடோமம முதலானவறறையும விதி$_4$தது இவனுடைய ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸத்தை உறுதிப்படுத்துகிருன. இவறருல தனககு இனபங்களைப பெறற சேதனன இவ்வினபங்கள் நிலையானவையாயிராததைப் பார்தது, தனககு நிலையான இனபததை அடைய வழி உள்ளதா எனறு ஶாஸ்தரங்களை ஆராய்கிருன. அப்போது (ஜீவன தன ஆதமாவை அநுப$_4$விப்பதாகிற) கைவலயமோக்ஷததையும், அதறகு ஸாத$_4$னமான கர்மஜ்ஞாநயோக$_3$ங்களையும, பரமபுருஷனை தன்னை அநுப$_4$விபபதாகிற உதகருஷடமோக்ஷத்தையும, அதறகு ஸாத$_4$நமான ப$_4$கதியையும காட்டுகிருன. அலபஸுகருதம செய்த சிலாககுத் தன ஆதமாவைத் தான அநுப$_4$விபபதே போதும என்று தோனறிவிடுகிறது. இவர்களையும முற கூறிய ஸ்வாதந்தர்யபு$_3$த$_3$தி$_4$யை அளிததிருபபதாலே நிரப$_3$ந்தி$_4$ததுத் திருத்த முடியவிலலை. ஆகையால 'இவவாதமாவானது தனககு ஶேஷமானது. தான் இதைவிடச் சிறந்தவன' என்பதை அறிவிக்கும் கர்மஜ்ஞாநயோக$_3$ங்களை இவாகளுக்கு உபாயமாக விதி$_4$ககிருன. (தன இனிமையில் இவர்களை ஈடுபடுத்தவேணடும எனனும கருததாலே) ஶுப$_4$ாஶ்ரயமான தன திருமேனியைச சிந்திககும்படியும் விதி$_4$க்கிருன். பெருமபாலானவாகள இவவுபா

யாநுஷ்டா2னத்தால் பரமனின் சிறப்பை அறிந்து, தம் ஆத்மாவில் ஆசையை விட்டுப் பரமாத்மாவை அடைய விரும்புகின்றனர். சிலர்க்குத் தம் ஆத்மாவை அநுப4விப்பதே போதும் என்றும் தோன்றிவிடுகிறது. எம்பெருமானும் வைஷம்யநைர்க4ருண்யம் வாராமைக்காக நிர்ப3ந்தி4க்காமல் இவர்களது விருப்பத்திற்கு அநுகு3ணமாகப் பரிபூர்ணமான ஆத்மாநுப4வத்தையே இவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. ப்ரக்ருதிப3ந்த4ம் கழிந்தபிறகே தன் ஆத்மாவைத் தான் பூர்ணமாக அநுப4விக்க முடியுமாகையால், கைவல்யமும் மோக்ஷமாய், அதை அநுப4விக்கும் ஸ்தா2நமும் விரஜைக்கு அப்பாற்பட்டதாயிருக்கிறது. ஆகையால் இவர்களுக்கும் ஸர்வகர்மங்களையும் கழித்து காம்ய காரணமாக ஏற்படும் ஸூக்ஷ்ம ஶரீரத்தையும் கழித்து, இவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு அநுகு3ணமாக ஸ்வாத்மாநுப4வத்தையே நித்யமாகக் கொடுத்து விடுகிறான். இவர்கள் விஷயத்தில் "ஸம்ஸாரமாகிற நோய் நீங்கப்பெற்ற இவ்வளவே போதும்; இதற்குமேல் பயன்பெற இவர்களுக்கு விருப்பமில்லாமையால் நாம் நிர்ப3ந்தி4த்துப் பயனில்லை' என்னும் எண்ணத்துடன் திருப்திபெற்று, மேலே முயற்சி செய்வதில்லை. முற்கூறியவர்களைக் காட்டிலும் பா4க்3யாதி4கர்கள் சிலர்க்குப் பரமாத்மாவைப்பெற்று அநுப4வித்துத் தாம் இன்பத்தை அடையவேண்டும் என்னும் அபி4ஸந்தி4 ஏற்படுகிறது. இவர்களுக்கும் அதற்கு ஸாத4னமாக ப4க்தியை விதி4க்கிறான். கர்மஜ்ஞாநயோகா3ங்கி3கையான ப4க்தியை அநுஷ்டி2க்கும்போது ஶேஷத்வஜ்ஞானத்தோடும், த்ரிவித4பரித்யாக3த்தோடும் அநுஷ்டி2க்கும்படியும், அந்தந்த யோக3த்தின் விரோதி4பாபம் கழிவதற்கு ப்ரபத்தியை அநுஷ்டி2க்கும்படியும் விதி4க்கிறான். இதனாலேயே ப4க்திநிஷ்டா2ர்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்கு 'பரமாத்மாவுக்கு உடைமையான நாம் அவனை அடைந்து அநுப4வித்து இன்புறுவதோடு நில்லாமல், ஸர்வவித4 கைங்கர்யம் செய்தும் இன்புறவேணும். அதற்கு அவனை ஶரண

மடைவதே சாலச்சிறந்தது என்று விளங்கும்படி செய்கிறான். சிலர்க்கு இது விளங்காமையாலே பரமபத$_3$த்தில் சென்று நாம் இன்புறுவதற்குறுப்பாகப் பரமாத்மாவை அநுப$_4$விப்பதே போதுமானது என்று நினைத்தார்களாகில், அவர்களுடைய விருப்பப்படி அதையே ப$_4$க்திக்குப் ப$_2$லனாகக் கொடுத்துவிடுகிறான். இவர்களைக் காட்டிலும் பா$_4$க$_3$யாதி$_4$கர்கள் சிலர்க்குப் பரமபத$_3$த்தில் சென்று பரமாத்மாவை அநுப$_4$விப்பதோடு நில்லாமல் ஸர்வ வித$_4$ கைங்கர்யங்களையும் செய்து நாம் இன்புறவேண்டும் என்னும் விருப்பம் ஏற்படுகிறது. அவர்களுக்குப் புருஷ வித்$_3$யையை அங்க$_3$மாகக்கொண்ட ந்யாஸவித்$_3$யையை "ப்$_3$ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மானம் யுஞ்ஜீத" (தை-நா-51) [பெருமையுடைய ப$_3$ரஹ்மமாகிற உன்னை அடைவதற்கு 'ஓம்' என்னும் மந்திரத்தினாலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது.] என்று விதி$_4$க்கிறான். ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதி$_3$களை அங்க$_3$மாகவும் விதி$_4$க்கிறான். இதில் சரணமந்த்ரமான ஓங்காரத்தின் பொருளை ஆழ்ந்து அநுஸந்தி$_4$க்கவே 'நம் இன்பத்திற்காக அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது தவறு. அவனுடைய இன்பத்திற்காகவே அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்' என்னும் அறிவு இவனுக்கு ஏற்பட்டுவிடும் என்னும் எண்ணத்தாலேயே இதையும் செய்கிறான். ப்ரதா$_4$ந த$_3$ருஷ்டாந்தத்தில் பி.எச்டி. தேறிய பையனுக்குப்போலே இவ்வளவு தூரம் ஏறிவந்த பெரும்பாலானவர்களுக்கு ஸ்வார்த்த$_2$ கைங்கர்யத்திலும் அதற்கு உறுப்பான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலும் ருசி கழிந்து பரார்த்த$_2$ கைங்கர்யத்தில் ருசி ஏற்பட்டுவிடும் "கைங்கர்யத்தினாலே ஆனந்த$_3$ப்படுபவன் அவனாயிருக்க நம் இன்பத்தை உத்$_3$தே$_3$சித்துக் கைங்கர்யம் செய்வது அப்ராப்தமாயிருக்க, இப்பரார்த்த$_2$ கைங்கர்யத்தை அளிப்பதற்காக அவன் அநாதி$_3$ காலமாக முயற்சி செய்துவருகையில், நாம் அதற்கு முயற்சி செய்ய இடமேது? 'நமக்கு இன்பம் வேண்டும்' என்று நினைத்து அநாதி$_3$காலமாக நாம் பாடுபட்டு வந்ததனாலன்றோ

இப்பரமபுருஷார்த்த₂த்தில் ருசியில்லாமல் இதை இழந்து வந்தோம். இப்போது ஸ்வரூபம் உணரப்பெற்றோம். இனி உபாயபு₃த்₃தி₄யுடன் துரும்புநறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை" என்று ஸ்வார்த்த₂தா ஸ்வபரவ்ருத்திகளில் நின்றும் பரிபூர்ணமாக நிவ்ருத்தியடைகிறார்கள் இவர்கள். இவ்வண்ணமாகவும், ஆசார்யோபதே₃ஶாதி₃கள் மூலமாகவும் ஸ்வரூபம் உணரப்பெற்றவர்களுக்கு நிர்ஹேதுகமாகப் பரார்த்த₂ கைங்கர்யத்தை அருளுகிறான். பி.எச்டி. படித்தும் தேறாத பையனைப்போலே இவர்களிலும் சிலர்க்கு இந்தப் பரார்த்த₂ கைங்கர்யருசியும், ஸ்வபரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியும் ஏற்படாவிட்டால், அவர்களுக்கு அவர்கள் விருப்பப்படி ஸ்வார்த்த₂ கைங்கர்யத்தையே உபாய ப்ரபத்திக்குப் ப₂லனாக அளித்துவிடுகிறான். இவ்வண்ணமாக, எம்பெருமான் அருளியிருக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்ய பு₃த்₃தி₄க்கும் கர்மாநுரூப ப₂லப்ரத₃த்வத்துக்கும் அநுகு₃ணமாக 'தனக்கு இன்பம்' என்னும் நினைவுடன் எவனெவனுக்கு எது எதில் ருசி ஏற்படுகிறதோ அது அதை அவனவனுக்கு அந்தந்த ஸாத₄னங்களுக்குப் ப₂லனாக அளிக்கிறானாகையாலும், 'பரமனுக்கே இன்பம்' என்னும் எண்ணத்துடன் பரார்த்த₂ கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டு அதை விரும்புகிறவனுக்கு நிர்ஹேதுகமாக எம்பெருமான் அதை அருளுகிறானாகையாலும் இவர் கூறிய தோ₃ஷம் எதுவும் நம் பக்ஷத்தில் ஏற்படாது. அடுத்த பாராவில் இதை மேலும் தெளிவாக்குவோம்.

70. "தம் முயற்சி எதுவுமில்லாமலே அவன் முயற்சியாலே மட்டும் சில சேதனர் தமக்குச் சில நன்மைகள் உண்டாகப்பெற்று அவனை அடைகிறார்கள் என்பது கருத்தல்ல. அவனுக்கு வைஷம்யநைர்க்₄ருண்யங்களை அங்கீ₃கரித்ததாகும்" என்ற இவ்வாக்ஷேபத்தை முதலில் ஆராய்வோம். 'தாம் இன்பம் அடையவேணும் என்னும் அபராபத்மான எண்ணமுடைய எவர்க்கும் நிர்ஹேதுகமாக எம்பெருமான் அதைக் கொடுப்பதாக நாம் கூறுமையாலே, இந்த தோ₃ஷம்

வாராது. ஸ்வார்த்த$_2$கைங்கர்யம் உள்ளிட்ட அப்ராப்தமான எல்லாபல$_2$ன்களையும்— அவற்றைக் கொடுப்பதில் நோக்கில் லாமையால் அவற்றை ஸ்வ த$_4$யமாக ஜீவன் மயங்குவதைப் பற்றுசாகக்கொண்டு, படிப்படியாக இவனைத் திருத்து வதைப்பயனாகக் கொண்ட ஒவ்வொரு ஸாத$_4$னங்களை இவனை அநுஷ்டி$_2$க்கச்செய்து ஸர்வேஶ்வரன் ஜீவனுடைய விருப்பத்தையொட்டி ஸஹேதுகமாகவே அளிக்கிறான் என்பதில் அபி$_4$ப்ராயபே$_4$த$_3$மே இல்லை. பரமபுருஷார்த்த$_2$மான ஸ்வரூபப்ராப்த கைங்கர்யம் ஒன்றையே அவன் நிர்ஹேதுகமாக அளிக்கிறான் என்று கூறுகிறோம். இதற்கு மேல், "அப்படியானால் அது விஷயத்தில் வைஷம்ய நைர்க$_4$ருண்யங்கள் வருமே, ஸர்வசேதனர்களும் இதை முன்பே பெற்றிருக்கலாமாகையால். இப்போது இந்த லீலா விபூ$_4$தி இருப்பதே அநுபபந்நமாகுமே" என்பது இவருடைய ஆக்ஷேபம். அநாதி$_3$காலமாகத் தனக்கு வைஷம்ய நைர்க$_4$ருண்யங்கள் ஏற்படாமைக்காக எம்பெருமான் ஸ்வாதந்த்ர்ய பு$_3$த்$_3$தி$_4$யை முற்கூறிய ரீதியில் அளித்திருக்கிறானாகையால், எவனுக்கு எந்தப்புருஷார்த்த$_2$ம் ருசிக்கிறதோ அதையே அவன் அளிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அப்ராப்தமான புருஷார்த்த$_2$ங்களில் ருசியுடையவர்களுக்கு, அவை அப்ராப்த மாகையாலும் அவர்களைப் படிப்படியாகத் திருத்தி ப்ராப்த புருஷார்த்த$_2$த்தில் ருசியை உண்டாக்கவேணும் என்னும் எண்ணத்தினாலும் அவர்களுக்குக் கடுமை யான நியமங்களைக்கொண்ட ஸாத$_4$னங்களை விதி$_4$த்து, அவற்றைப் பத்தும் பத்தாக அநுஷ்டி$_2$த்த பின்பும் அவற்றில் ருசி அநுவர்த்தித்ததாகில் அவ்வப்ராப்த புருஷார்த்த$_2$ங்களையே அளிக்கிறான். பரத$_4$ந த$_3$ருஷ்டாந்தத்தில் படிப்படியாகத் தந்தையால் பு$_3$த்$_3$தி$_4$விகாஸத்தை அடைவிக்கப்பட்ட தனயனைப்போலே. எவனோ ஓர் சேதன னுக்கு "பரமாத்மாவுக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரர் நாம்" என் னும் ஆத்மஜ்ஞானமும், "பரமாத்மாவின் இன்பத்திற்கே கைங்கர்யம் செய்வதே பரமபுருஷார்த்த$_2$ம், அதை நமக்கு

ருசிக்கச்செய்து அளிக்க எம்பெருமான் அநாதி3காலமாகப் பாடுபட்டு வருகிறான். 'நாம் இளைப்புற வேணும்' என்னும் நினைவுடன் நாம் பாடுபட்டு வந்ததனாலேயே இவ்வளவு நாளாக நமக்கு இது ருசிக்கவில்லை இனி அத்தகைய ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் இழியமாட்டோம்" என்னும் ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியாகிற அப்ரதிஷேத4மும் ஏற்படுகிறது. இவனுக்கு இப்போதே பரார்த்த2 கைங்கர்யம் ருசிக்கிறது. அதை எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாக அருளுகிறான். மற்றவர்களுக்கு இப்புருஷார்த்த2ம் ருசிக்காமையாலே அருளவில்லையாகையால் வைஷம்யநைர்க்4ருண்யமோ, ஸாவமுக்திப்ரஸங்க3மோ வாராது. இவ்வாத்மஜ்ஞானத்தையும், அப்ரதிஷேத4த்தையும் பரார்த்த2 கைங்கர்ய ப்ராப்திக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லலாமே என்னில்: தனயனை பி. எச்.டி தேறவைப்பதற்குப் பட்டபாடுபட்ட தந்தையைப்போலே எல்லாச் சேதனர்க்கும் இவை விளைவதற்கே ஸர்வேஶ்வரன் அநாதி3காலமாகப் பாடுபட்டு வருகிறானாகையால் இவை சேதனனால் விளைந்தவையல்லவாகையாலும், ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்தவையாகையாலும் ஹேதுவாகமாட்டா. அதி4காரி விஶேஷணமேயாகும். ஆகையால் ஸ்வரூபப்ராப்தமான பரார்த்த2 கைங்கர்யத்தை எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகவே அருளுகிறான் என்பதை எவராலும் அசைக்கவொண்ணாது. இவ்விடத்தில் இந்த நிஷ்கர்ஷநிகஷ விஜயத்தின் நாலு முதல் எட்டு வரையில் உள்ள பாராக்களில் காட்டப்பட்ட பரத4ாந த்3ருஷ்டாந்த நிரூபணத்தை ஊன்றிப்படித்தால் நன்கு தெளிவு பிறக்கும். இவரது நூலில் நான்காம் பரிச்சே2த3த்தில் முதல் பகுதியில் எழுப்பப்பட்டுள்ள எல்லா ஸம்ஶயங்களும் நீங்கும்.

71 இனி, தென்னாசார்ய ஸித்3தா4ந்தத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்படும் கைவல்யமோக்ஷத்தை த்3ருஷ்டாந்தம் காட்டி, ஸர்வகர்மங்களும் கழிந்தபின்பும், அவரவர் விருப்பப்படி முக்தியில் ப2லபே4த3ம் ஏற்படலாம் என்று நாம

வரவரமுநிஸித்₃த₄ாந்தத்தில் எழுதியதை இபபரிச்சே₂த₃த்தின இரணடாம பகுதியில மறககிறுர் இவா இவரது மறுப்பின ஸாரமான பகுதிகளை அடுதத பாராவில கொடுததது. அதறகடுதத இரு பாராககளில அதை ஆராய்வோம்.

72 "ஆகவே கைவலயம வேறு பலம பகவதபராபதி என்ற முகதி வேறு பலம முகதியில பலபேதம இஙகு கூறபபடவிலலை . . 'பரமம ஸாமயமுபைதி' என்றபடி பகவானேடு பரமஸாமயததை அடைவதே முகதியாகையால இதை அடைநதவர்களுககுள சிலா தாழநத பலனைப பெறுகிறுாகள எனபதறகு எவவிதக காரணமுமிலலை கைவலயததில பகவதநுபவம இலலாததறகுக காரணம அநத அநுபவததிற்குத தடையான காமம கழியாததே காமம முறறிலும கழியாத நிலை முகதியாகாது

73. இவ்வாக்ஷேபததை ஆராய்வோமினி. கைவலயம முகதியா. முகதியலலவா எனபது ஸுபரஸித₃த₄மான ஸமபரத₃ாயபே₄த₃விஷயம. நமபிளளை முதலான தென்கு சார்யாகள கைவலயததை முகதியென்றே திருவுளளம பறறிஞாகள எனபதும, தே₃ஶிகன அதை முகதியலல எனறே திருவுள்ளம் பற்றிஞர் என்பதும ஸுபரஸித₃த₄மான விஷயம. 'பே₄ாக₃ாபவாகக₃" [ஸ்தோ-ர 4] எனற விடததின் வியாககியானததில பெரியவாச்சானபிள்ளை கைவலயததை அபவர்கக₃ ஶப்₃த₃த்திறகுப பொருளாக அருளியிருபபதும தே₃ஶிகன அதை மறுததுக் கைவலயததை பே₄ாக₃மாகக கூறியிருப்பதும் ஸமப்ரத₃ாய க்₃ரந்த₂ஙகளில் சிறிது பரிசயமுளளவர்களுககும தெரியும். நாமோ. கைவல்யம முக்தி எனனும திருவுள்ளமுடைய நமபிள்ளையின ஸ்ரீ ஸூகதியை த₃ருஷடாநதமாககககாட்டி. அவா திருவுள்ளபபடி, அதே நியாயஙகொணடு முகதியில வேறு பே₄த₃ஙகளும இருககககுறையிலலை எனறு காட்டியிருககிறேும. இதை இவா க₂ண்டி₃பபது கைவல்யததை முக்தியாக அருளிச்செயத கீ₃தாசார்யனையும. ஆழ்வாாகளையும. பல ஆசாாயர்களையும க₂ண்டி₃ப்பதேயாகும எனறு அடுதத பாராவில காட்டுவோம்.

74. "யஸ்த்வாத்மரதிரேவ" [3-17] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில் கைவல்யநிஷ்ட2னை எடுத்து, "தஸ்ய கார்யம் ந வித்3யதே" [அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய கர்மம் யாதொன்றுமில்லை] என்று கூறுவதன்மூலம் இவன் ஸாமாநுஷ்ட2ாநநிரபேக்ஷனை முக்தன் என்று காட்டினான் கண்ணன். அவ்விடத்து கீ3தாபா4ஷ்யத்தில் 'ஸ ஹி முக்த ஏவ' [அவன் முக்தனே] என்று அவத4ாரணமிட்டு இவன் முக்தனேயென்று எம்பெருமானார் வலியுறுத்தியிருப்பதைக் காணவேணும். [தே3ஶிகனும் தாத்பர்யசந்த்3ரிகையில் இவ்விடத்தில் மறுப்போ நயனமோ செய்யவில்லை.] "ஶாந்திம் நிர்வாண பரமாம் மத்ஸம்ஸ்த2ாமதி4க3ச்ச2தி" [6-15] என்றவிடத்தில் "ஶரீரமோக்ஷத்தின் எல்லைநிலமாயிருப்பதான ஷடூ3ர்மிஶாந்தியை இக்கைவல்யநிஷ்ட2ன் அடைகிறான்" என்று காட்டுவதன்மூலமும் "யோகோ3 ப4வதி து3க்க2ஹா" [6-17] என்றவிடத்தில், ஸகல து3க்க2ங்களும் இவனுக்குக் கழிந்து விடுகின்றன என்று காட்டுவதன்மூலமும் இவனுக்கு ஸம்ஸாரப3ந்த4ம் அடியோடு நீங்கிவிடுகிறது என்று கண்ணன் காட்டினான். இங்கு 'து3க்க2ஹா' என்பதை "ஸகல து3க்க2ஹா ப3ந்த4 நாஶந" [ஸம்ஸாரப3ந்த4த்தை நீக்குவதாய், எல்லாத் துன்பங்களையும் போக்குவதான (ஆத்மாநுப4வம் உண்டாகிறது)] என்று பா4ஷ்யகாரர் விவரித்தார். "ஜராமரண மோக்ஷாய" [7-29] என்றவிடத்திலும் இவனுக்கு ஷடூ3ர்மிஶாந்தியைக் காட்டினான் கண்ணன். இவற்றிலிருந்து, எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்து, அதுகாரணமாக ஏற்படும் ஸம்ஸார ஸம்ப3ந்த4மும், அதனால் ஏற்படும் ஷடூ3ர்மி ஷட்3பா4வவிகாரம் முதலானவையும் அற்றவனாகிறான் இவன் என்று ஏற்படுகிறது. காரணமான காமம் கழிந்தால் ஸம்ஸாரப3ந்த4ம் நீங்குகிறது; அதற்குப்பின் தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே அவரவர் விரும்பும் ப2லன் கிடைக்கிறது என்று ஒப்புக்கொண்டாலொழிய இப்ரமாணங்களும், இனிக் காட்டப்போகும் ப்ரமாணங்களும் பொருளற்றவையாகிவிடும். ஆழ்வார்கள், இக்கைவல்யம் மோக்ஷரூபமானது என்னும் திருவுள்ளத்தினாலேயே இதைப் பலவிடங்களில் 'வீடு' என்று வழங்கியிருக்கிறார்கள் இவனுக்கு இவன் விருப்பப்படி கிடைக்கும் ஜீவாத்மாநு

ப4வத்துக்குமேல் பரமாத்மாநுப4வம் என்றும் கிடைக்கா மற்போய்விடுகிறது என்றும் காட்டியிருக்கிறார்கள். அப்படி எங்கே காட்டியிருக்கிறார்கள்? எனில் (1) "ஏடு நிலத்தில் இடுவதன் முன்னம் வந்து ஒல்லை கூடுமினோ" [திருப்பல்லாண்டு4] என்னுமிடத்தில் ஸூக்ஷ்மஶரீரம் கழிவதற்கு முன்னால் இவர்கள் அநந்யப்ரயோஜநர்களாகா விடில், பின்னால் அப்படியாக இடமில்லாமற்போய்விடும் என்று பெரியாழ்வார் உணர்த்தினர். (2) "எழுவார் விடை கொள்வார்' [முதல் திருவ 26] என்னும் பாசுரத்தில், இக்கைவல்ய நிஷ்டா2ர்களை ப4க3வத்3 விஷயத்திலிருந்து விடை கொள்வாராக எடுப்பதன்மூலம் இவர்களுக்குப் பரமாத்மாநுப4வம் எக்காலத்திலும் இல்லை என்று மிகத்தெளிவாகக் காட்டினர் பொய்கையாழ்வார். (3) "அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு உயிர் அது செற்று மன்னுறில் அற்று இறை பற்றே' [திருவாய் 1-2-5] என்று, கைவல்யமோக்ஷத்தைச் செற்று, ப4க3வத்3விஷயத்தைப் பெற நினைத்தால், விஷயங்களில் பற்றை அறுத்தவுடன் ஆத்மாநுப4வத்தில் ஈடுபடாமல் உடனே பரமாத்மாவை ப்ராப்யமாகப் பற்றிவிட வேண்டும் என்று அருளுவதன் மூலம் விஷயப்பற்று அற்றவுடன் இறையைப் பற்றுவிடில் கைவல்யமோக்ஷமே ஸித்3தி4த்து ப4க3வத3நுப4வம் ஏற்படாமல் போய்விடும் என்று உணர்த்தினர் நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி முதல் பத்தில். (4) "குறுக மிக" (திருவாய் 4-1-10) என்ற பாசுரத்தில் "எல்லாம் விட்ட ஞானி' என்கையாலே, இவன் ப4க3வத்3 விஷயத்தையும் விட்டவன் என்று உணர்த்தினர் நம்மாழ்வார். (5) குறுகா நீளா இறுதிகூடா' (திருவாய் 6-9-10) என்னும் பாசுரத்தில், கைவல்யமோக்ஷம் நித்யமானது என்றும், ஆராய்ந்தால் நித்யமான அவ்வளவினைப் பழும ப4க3வத3நுப4வத்தின் சிறுகாலத்திற்கும் ஒவ்வாது என்றும் நம்மாழ்வார் கூறியிருப்பதிலிருந்து கைவல்ய நிஷ்டா2னுக்கு என்றும் ப4க3வத3நுப4வமில்லை என்று விளங்குகிறது. (6) "வார்த்தையறிபவர் ' (திருவாய் 7-5-10) என்ற பாசுரத்தில் கைவல்யமோக்ஷத்தைப் "பெருந்துன்பம்' என்று குறிப்பதன் மூலம் பிறிதொருகாலத்தில் ப4க3வத ஸமாஶ்ரயணம் பண்ண யோக3யதையுடைய ஸம்ஸாரத்தைக் காட்டிலும், அந்த யோக3யதையுமற்ற இது தாழ்ந்தது என்று காட்டினர் நம்மாழ்வார். (7) 'பிறவித்துயரற ' (திரு

வாய் 1-7-1) "மரணம தோற்றம் வான பிணி மூப்பெனறிவை மாய்த்தோம்" (திருவாய் 8-3-2) எனனும பாசுரப் பகுதிகளில து₃:க்க₂நிவருத்தியே இவனுக்குப்பயன என்று காட்டுவதன் மூலம ப₄க₃வத₃நுப₄வம இவனுக்கு இலலை என்று உணாத்தினர் நமமாழ்வார். (8) 'அதுவே வீடு வீடு பேறறினபந்தானும அது' (திருவாய 8-8-7) எனனும பாசுரப பகுதியில 'இவனுக்கு ஆதமப்ராப்தியே மோக்ஷம். ஆதமாநுப₄வமே ஸுக₂ம' என்று அவதா₄ரண (ஏகார) பூர்வகமாகச் சொலலுகையாலே இவனுக்கு ப₄க₃வத₃நுப₄வமிலலை என பதைத தெளிவுறக்காட்டினா நமமாழ்வாா. (9) 'வியன மூவுலகு (திருவாய 8-10-2) பாசுரததில "போயததானே தானேயானும் எனனுமிடததில 'தானே' எனனும பத₃த்தை இருமுறை படிக்கையால இவனுக்கு ஆதமாநுப₄வ மொழிய வேறொரு புருஷார்த்த₂ம எனறுமிலலையெனக காட்டினா நமமாழ்வார். (10) 'யாதுமிலலை மிக்கதனில என்றெனறது கருதிக காதுசெய்வான கூதை செயது கடை முறை வாழ்க்கையும போம்' (திருவாய 9-1-9) எனனும பாசுரபபகுதியில, கேவலன ஆதமாநுப₄வஸுக₂த்தைக காட்டிலும ப₄க₃வத₃நுப₄வத்தையும மேலாக நினைபபதிலலை என்றும. காதைப்பெருக்க நினைதது அதை அறுததுக கொண்டவன கதைபோலே அவனது நிலை அமைகிறது என்றும அருளுவதன மூலம இவனுக்கு ப₄க₃வத₃நுப₄வததோடு ஸப்₃த₃ாதி₃விஷயாநுப₄வததோடு வாசியற இரணடுமே எப்போதும் இலலாமற்போகிறது எனக காட்டினா. (11) "மின்னுருவாய' என்னும் திருநெடுந்தாண்டகத் தொடக்கப் பாசுரததிலே 'இறபபதற்கே எண்ணாது' என்னும பகுதியிலே கைவலயமோக்ஷததிலே உயிரான எமபெருமானை விட்டு நிதயமாகப பிரிகையாலே இது ஆதமாவுககு இறபபை ஒககும என்று உணாத்தினர் திருமஙகையாழ்வாா. இவ்விடங்களில் பிள்ளான, நஞ்ஜீயர், நமபிள்ளை முதலான பூர்வாசாாயாகளும இப்படியே வயாக₂யானம செய்துள்ளனா. "ஆதமாநுபூ₄திரிதி யா கில முக்திருக்தா' [ஆதமாநுப₄வம என்று யாதொரு மோக்ஷம சொல்லபபட்டதோ] என்று இதை மோக்ஷமென்றா கூரததாழ்வான. "முக்தாநாம் பரமா க₃தி" [ஸஹஸ்ரநாமம் 12] எனனும் திருநாமத்தின பா₄ஷ்யததில 'பரமேதி விஶேஷணேந முக்தாநாமேவ கேஷாஞ்சித அாவாசீநா க₃திா க₃மயதே" ['பரமா' என்று விஶேஷண

மிடுகையால, முக்தர்களிலேயே சிலருககு (கைவலய மோக்ஷமாகிற) தாழுநத பலம உணடென்று உணர்ததப் படுகிறது.] என்று முகதாகளிடையே பலபேதமுண டென்பதைத் தெளிவாகக காட்டினர் பட்டர். வேதாாதத ஸங்க்ரஹதாதபர்ய தீபிகையில "பரம· ஸ்வராடிதி முக தாதமா உசயதே। அதர பரமஶபதேந கைவல்ய மோக்ஷ வயாவ்ருததி ['பரம' ஸவராட்' என்று முகதாதமா கூறபபடுகிருன. இஙகு பரமஶப்தததாலே கைவலய மோக்ஷததைககாட்டிலும (பரமமோக்ஷததிற்கு) வேறுபாடு காட்டபபடுகிறது.] என்று ஶருதப்ரகாஶிகாசாாயரும் இதை மோக்ஷமாகவே குறிததார். இவற்றிலிருநது ஸர்வ கர்மநாஶம ஸூக்ஷமஶரீரமுள்ளிட்ட ஸம்ஸார பந்தம நீங்குவதறகே காரணமாகிறதெனறும, அநத பந்தம நீஙகிய பின பரமபததகில கிடைககும பலன தததகரதுநயாயத தாலே அவரவா விருபபபபடி கிடைககிறதெனறும தெளி வாக விளஙகுகிறது. இவவளவுபரமாணஙகளுககும முரணுக ஓரர்ததநிாணயம செய்ய எவாககு அதிகாரமுணடு? 'காாயாதிகரணவிசாரம' முதலான பல க்ரந்தஙகளிலே மஹானகள் இககைவல்யவிஷயத்தில், பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேப பூர்வகமாக 'இது நிதயமான மோக்ஷமே' என்று நிலைநாட்டி யுள்ளனா. அநத க்ரந்தங்களை அதிகரிததால தெளிவு பிறககும.

75. "ஸர்வகர்மங்களும் கழிந்தபினபும. ஸுகருத தாரதமயததால ஏறபடும ருச்யநுகுணமாக முகதியில பேதத்தைத தெனுசாாயாகள் ஒபபுககொண்டிருககிருர் கள் எனறு விளஙகுகிறது" எனறு நாம் எழுதியிருநதோம. இஙகு "ஸாவகாமஙகளும கழிந்த பினபும" என்னும தொடர்—மேலே 'முகதியில பேதத்தை" எனபதோடு அநவயிககிறது. இதை உணராமல 'ஸுகருததாரதமயத தால்' எனபதோடேயே அநவயிதது, "ஸாவகர்மஙகளும் கழிநதபினபு ஸுகருதம் ஒனறும கிடையாது. ஸுகருத மும கர்மமே" என்று கண்டிககிருர். ஸாவகர்மஙகளும் கழிநதபினபு ஸுகருததாரதமயம் உள்ளதாக எவராவது எழுதுவார்களா, மேலே அந்வயிப்பதறகு இடமிருககிறதா என்பதையெலலாம் ஆலோசிககாமல கண்டநம எழுது கிருர்! இது கண்டநஸமரமபததைக் காட்டுகிறது.

76. இப்பரிச்சேத3ம் மூன்றாவது பகுதியில், ஸ்ரீவசந பூ4ஷணம் ஸூத்ரம் 265-ல். "உபாயாந்தரநிஷ்டர்க்கு உத்3தே3ஶ்யன் தே3வதாந்தர்யாமியான ஸர்வேஶ்வரன்" என்று அருளியிருப்பதை தூ3ஷிக்கிறார். இவ்விடத்தில் மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தையும் அரும்பத3வுரைகளையும் அதி4கரித்தால் தெளிவு பிறக்கும்

சதுர்த்த2 பரிச்சேத3 பரிஶீலநம் நிறைவுபெற்றது

ஸித்3தே4ாபாய விஜயம் - முடிவுரை

77. முற்கூறிய நிருபணங்களிலிருந்து, இவர் பலவிடங்களில் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3யத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமலும், புரிந்து கொண்ட சில இடங்களிலும் எதையாவது எழுதித் தம் ஸம்ப்ரதா3யத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்னும் அபி4நிவேஶத்தாலும் இந்நூலை எழுதியுள்ளார் என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. இதே ரீதியில் மேலும் விவாத3த்தை வளர்த்துவதில் நமக்கு ருசியில்லை. கலிபுருஷவ்யாஸத்தில் பல பூர்வாசார்யர்களைக் கலிபுருஷனின் அவதாரமென்று, பலர் படிக்கும் பத்திரிகையில் மிகவும் கீழ்த் தரமாகத் தாக்கியதும், அதற்கு ஆத3ரவாக மது4ராந்தகம் ஸ்வாமி கிளாம்பெழுந்ததுமே இவ்வளவுதூரம் வாத3ப்போர் வளரக் காரணமாயிற்றேயொழிய, நாம் தே3ஶிகஸம்ப்ரதா3யத்தைக் க2ண்டி3த்து அந்த ஸம்ப்ரதா3யஸ்த2ர்களைப் புண்படுத்தவேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் இவ்வாத3த்தில் இழியவில்லை. மஹாபா4ரத யுத்3த4த்தோடு இவ்விவாத3த்திற்கு ஒரு வித4த்தில் உபமானம் அமைந்திருக்கிறது என்பதைக்காட்டி, அபி4நவ பீ4ஷ்ம த்3ரோணர்களாக இதில் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸ்வாமிகளிடம் வாத3ப் போரில் அவர்ஜநீயமாய் (தவிர்க்கவொண்ணாமல்) நேர்ந்திருக்கும் அபசாரங்களுக்கு க்ஷமையைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு இந்த ஸித்3தே4ாபாய விஜயத்தை நிறைவுபடுத்துவோம்

78. து3ர்யோத4நது3ஶ்ஶாஸநாதி3கள் பாஞ்சாலியை ஸபை4 நடுவே மானப4ங்கப்படுத்தி த4ர்மபுத்ரரின் முடியையும், ஆடையணிகளையும் பறித்ததுபோலே, ரங்கநாத2பாதுகையும், கலிபுருஷக் கட்டுரைக்காரரும் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3யமாகிற த்3ரௌபதி3யை மானப4ங்கப்படுத்தி, ஸித்3தே4ாபாயமாகிற த4ர்மபுத்ரரின் நிரபேக்ஷோபாயப4ாவமாகிற முடியையும், லக்ஷ்மீநாத2த்வம், நிர்ஹேதுகக்ருபை, வாத்ஸல்யம் முதலான ஆடையணிகளையும் பறித்தார்கள். அப்போதே ஆடையை வளரச்செய்து த்3ரௌபதி3

ACADEMY OF ... ARCH
MEL ... Y
2649